

HIRO ARIKAWA

EVERGREEN LOVE

*Từ điển về
tranh thực vật*

Tiểu thuyết

Dịch giả:
NHU NỮ

Mintbooks
vh

Nhà xuất bản
Văn học

Evergreen Love – Từ Điển Tranh Về Thực Vật

Tác giả: Hiro Arikawa

Người dịch: Như Nữ

Phát hành: MintBooks

Nhà xuất bản Văn Học 08/2019

ebook©hotaru-team

Nếu coi trí nhớ của con người là bộ nhớ của một chiếc máy tính thì tình yêu của phụ nữ được lưu lại dưới dạng lưu đề, còn tình yêu của đàn ông lại được lưu lại dưới các file khác nhau. Phụ nữ dù có day dứt, dù có khổ sở đến đâu đi chăng nữa thì khi tình yêu mới xuất hiện, những ký ức về người yêu cũ của họ cũng sẽ phai mờ.

Hiro Arikawa

Sinh năm 1972, đến từ Kochi, Nhật Bản. Bà chủ yếu sáng tác thể loại light novel hướng tới đối tượng học sinh trung học. Năm 2003, bà đạt giải thưởng nhà văn mới trong giải thưởng văn học thường niên lần thứ 10 Dengeki Novel Prize với tác phẩm Shio no Machi và được xuất bản sách trong năm 2004.

Cuốn tiểu thuyết ăn khách Evergreen Love - Từ điển tranh về thực vật (Shokubutsu Zukan) của bà đã được chuyển thể thành phim điện ảnh vào tháng 6 năm 2016.

Hãy đặt tên cho chàng trai đã rời xa bạn bằng tên của một loài hoa.

Và hoa mỗi năm đều sẽ nở.

Ròm Thúi*

Paederia scandens var. mairei

Ngày cô phải ra ngoài cùng trưởng phòng là một ngày giữa mùa hè, cái nắng oi ả chiếu xuống mặt đường nhựa, phả lên từng đợt hơi nóng.

Đôi chân của mỗi người đều tự động lựa chọn đi vào vùng bóng của hàng cây hai bên đường.

Thế rồi đột nhiên có một bóng trắng nho nhỏ lướt qua khóe mắt cô. Ở bãi đỗ xe bên cạnh một tòa nhà gần đấy có một loại dây leo đang cuốn lên hàng rào chắn. Và bóng trắng nho nhỏ chính là những bông hoa trắng nhỏ xinh của loài dây leo đó.

Những bông hoa nhỏ xinh với những cánh hoa trắng xòe rộng tạo hình quả chuông như hoa bách hợp, chính giữa bông hoa lại được điểm thêm bằng màu đỏ đậm.

“Ô kìa.”

Trưởng phòng cũng nhận ra bóng trắng đó mà ngừng lại.

“Thật đẹp quá đi. Chủ ở đây trông nó sao?”

“Không phải đâu trưởng phòng.”

Kouno Sayaka lại giội một gáo nước lạnh vào mớ cảm xúc đang dâng trào trong sếp.

“Nó là cỏ dại đấy ạ.”

“Cỏ dại!!”

Trưởng phòng tròn mắt ngạc nhiên.

“Thế nhưng nó trông đẹp thế cơ mà.”

“Cỏ dại không phải là tên của một loại cỏ cây mà là chỉ chung cho tất cả các loại cỏ. Thiên hoàng Chiêu Hòa đã nói như vậy. Ít nhất thì nó không phải là loại cây cỏ được trồng trong vườn.”

Sayaka vô thức nói thêm:

“Nó là cây rắm thú, trong tiếng Nhật gọi là Hekuso kazura.”

“Hekuso... thú...?”

“Vâng. Nếu vò nát những chiếc lá mọc trên thân dây leo kia thì nó sẽ tỏa ra mùi khó chịu giống như cái tên ấy. Mặc dù dựa theo những bông hoa dễ thương hay những đặc điểm khác thì nó còn được gọi với những tên khác như Saotome kazura nghĩa là cô gái đội nón đang làm ruộng hay Yaitobana vì hoa giống với hình m ỏ ỉ ngải dùng trong chữa bệnh hay xông huyết, thế nhưng, Hekuso kazura vẫn là cái tên được dùng nhiều nhất.”

Nói một tràng dài, Sayaka đột nhiên nhận ra trưởng phòng của mình còn đang ngây ngời.

“Trưởng phòng làm sao thế?”

“Không...”

Trưởng phòng cười nói:

“Chỉ là thấy bất ngờ khi cô còn trẻ vậy mà lại biết được nhiều đi ều như thế thôi. Đúng r ồi, nó là rắm thú chứ gì...”

Thế r ồi trưởng phòng lại nói tiếp:

“Cái tên này cũng đủ để bị kết tội quấy rối tình dục đấy nhé.”

“Không, tôi không có...”

Sayaka vội l ần b ần tôi không cố ý hay gì đó. Bản thân cô cũng đã hơn

hai mươi mấy rưỡi, thế nên cô không nghĩ mình cũng được coi là một cô gái trẻ trung gì nữa.

Sau khi nói xong, trưởng phòng lại lần nữa ngấm nhìn bông hoa rắm thúi... không, hãy gọi nó là thiếu nữ xinh đẹp đi.

“Rõ là bông hoa đẹp thế này cơ mà. Cái tên này làm hỏng hết cả một loài hoa rưỡi.”

Đứng bên cạnh nghe trưởng phòng ca thán, Sayaka lại đang thẫn thờ và bản thân mình.

Ngủ ngốc, mà thật ngủ ngốc quá đi! Cho dù người ta có thân thiết và không để ý đến đâu đi chăng nữa thì người ta cũng là một người đàn ông đấy!

Sao lại có một cô gái mở miệng ra là rắm thúi chứ! Thúi, thúi thúi! Nghe xong trưởng phòng cũng phải chạy xa rồi đấy! Có phải mà không biết các tên khác của nó đâu cơ chứ. Tại sao! Tại sao! Tại sao lại không nói là Yaitobana cơ chứ! Thế nhưng, chuyện mà nhanh nhẩu nói ra cái tên thông dụng nhất đấy cũng đâu phải lỗi của mà đâu.

Itsuki! Tất cả là tại anh đấy!

Sayaka thẫn thờ rửa xả anh chàng đã nhỡ nhét tên của đủ các loại cây cỏ vào trong đầu cô.

Hãy đặt tên cho chàng trai đã rời xa bạn bằng tên của một loài hoa.

Và hoa mỗi năm đều sẽ nở.

Đại văn hào Kawabata Yasunari đã từng viết như vậy. Ấy thế nhưng trong lòng Sayaka lại cho rằng nó chẳng có gì là lãng mạn hay tình tứ cả.

Nếu dùng một từ để nói về câu văn ấy thì đó chính là “ủy mị”.

Thêm vào đó, phụ nữ tuyệt đối sẽ không nghĩ nhiều đến thế. Và vốn dĩ

cô cũng không nghĩ mình sẽ khắc sâu ký ức về người đàn ông đã chia tay đến mức ấy đâu. Nếu coi trí nhớ của con người là bộ nhớ của một chiếc máy tính thì tình yêu của phụ nữ được lưu lại dưới dạng lưu đề, còn tình yêu của đàn ông lại được lưu lại dưới các file khác nhau. Phụ nữ dù có day dứt, dù có khổ sở đến đâu đi chăng nữa thì khi tình yêu mới xuất hiện, những ký ức về người yêu cũ của họ cũng sẽ phai mờ.

Chỉ vì một câu nói ủy mị của ngài mà ba mươi năm sau khi ngài mất, một cô gái vô tội lại đang phải xấu hổ ở đây đây này.

Thế nhưng, Sayaka lại thở dài.

Cũng không thể nói là cô và người đàn ông đó đã chia tay được.

Bởi...

Anh ta cứ thế biến mất mà chẳng nói một lời.

Mà dù sao giữa cô với anh ta cũng có hứa hẹn gì đâu cơ chứ.

“Kouno này, mình đi thôi.”

Nghe trưởng phòng cất tiếng gọi, Sayaka vội vàng “vâng” một tiếng rồi đi theo.

Chữ “thụ” trong từ “đại thụ”, đọc là Itsuki.

Đó là điểu duy nhất về thông tin cá nhân của người đàn ông đó mà Sayaka có thể hỏi được.

Lần đầu tiên hai người gặp nhau chính là một đêm cuối đông lạnh giá trước kỳ nghỉ của cô.

Tối hôm đó, sau cuộc nhậu, Sayaka vừa vặn bắt kịp chuyến tàu cuối

cùng. Trên đường về, cô còn trông thấy cả ánh trăng trong vắt hiem thấy.

Hiện tại, Sayaka đang sống trong một chung cư cũ, phòng của cô có một phòng khách và một phòng bếp, mặc dù khu nhà đã lâu đời nhưng vẫn rất rộng rãi, thoải mái đủ cho cô sống một mình. Chủ nhà trọ hay thích tán chuyện nhưng cũng chưa đến mức ần ỉ. Và lại căn nhà đó lại khá gần nhà ga và trước nhà ga lại có một dãy phố mua sắm nhỏ nên có thể nói là trọ ở đây vô cùng tiện lợi.

Sau bữa nhậu, Sayaka đã hơi chệnh choáng say. Cô vừa đi bộ từ nhà ga về vừa ngâm nga một giai điệu yêu thích trong cổ họng. Cô cũng chẳng còn nhớ rõ lời bài hát nữa nên chỉ có thể ngâm nga vài nốt như vậy mà thôi.

Thế rồi đến khi gần tới khu nhà trọ, đột nhiên Sayaka nhận ra một thứ.

Đó là một chiếc túi rác màu đen to đùng chắn ngay giữa lối đi bộ vốn chỉ vừa một người đi này.

Không, chỗ này có phải là bãi rác đâu cơ chứ. Cái túi to như thế kia thì chắc là của công ty, văn phòng nào đó rồi. Chẳng lẽ là người ta lén vứt ra đây?

Vừa nghĩ như vậy, Sayaka vừa chậm rãi tiến lại gần.

“Oaaaaa!”

Một tiếng hét thất thanh vang lên, phá vỡ sự tĩnh lặng của khu phố về đêm, tiếng hét ấy cũng không hợp với một cô gái trẻ chút nào.

Hét lên một tiếng, Sayaka vội vàng lùi về sau.

Bên trong cái túi ấy... vậy mà lại có một con người. Đó là một người đàn ông tầm tuổi cô đang cuộn tròn trong đó, cùng với một cái ba lô sau lưng.

Anh ta ch... chết rồi sao?

Nếu là có một xác chết ngay trước nhà trọ thế này thì cô phải báo cảnh sát thôi.

Trong cơn say, Sayaka lấy hết dũng khí đuổi cánh tay về phía trước, dùng ngón tay trỏ của mình khẽ chạm vào má người đàn ông.

Còn ấm.

Dường như cảm giác được có người đang chạm vào mình, người đàn ông nhẹ nhàng mở mắt ra.

Ôi Chúa ơi, anh ta đẹp trai quá đi.

“Cái đó...”

Sau một hồi bối rối, Sayaka cũng quyết định lên tiếng.

“Có chuyện gì với anh vậy?”

Người đàn ông chớp đôi mắt còn ngái ngủ đáp:

“Tôi bị lừa đi.”

“Vậy sao anh ở chỗ này?”

“Bởi nếu tôi mà ngất ngay ngoài đường thì sẽ bị chết còng mất.”

“Tại sao ở ngoài đường thì sẽ bị chết còng chứ?”

“Nếu nằm thẳng xuống nền nhựa đường, bê tông hay mặt đất thì cơ thể sẽ bị mất nhiệt. Nằm thẳng xuống đất buổi tối không thích hợp để duy trì thân nhiệt cho con người, thế nên ta cần có thứ gì đó ngăn cách ở giữa.”

“Thế tại sao anh lại bị lừa đi?”

“Tôi đói quá. Không thể đi thêm một bước nào nữa.”

“Tiền của anh đâu?”

“Tôi bây giờ không còn một xu dính túi.”

“Hả... đáng thương quá.”

Người đàn ông ấy không khiến Sayaka cảm thấy phải cảnh giác, thậm chí cô còn ng ỡ xồm xuống trước mặt anh ta.

Ngay lập tức, người đàn ông ấy đặt tay trên đầu gối cô và:

“Tiểu thư, liệu cô có thể thu nhận tôi được không?”

Nhìn cứ như là một chú chó đang duỗi chân trước chủ vậy. Vừa nhìn bàn tay đặt trên đầu gối mình, Sayaka vừa nghĩ như vậy. Và bất giác, cô lại thốt lên:

“Thu nhận... sao lại giống thu nhận mấy con cún ngoài đường vậy chứ?”

Nói rồi, Sayaka còn cười khanh khách. Thấy vậy, người đàn ông lại nói tiếp:

“Tôi sẽ không cắn người và rất ngoan đấy.”

“Đủ rồi đấy.”

Giờ nghĩ lại thì chắc hẳn lúc đó cô đã say đến không biết gì rồi.

Đế bố mẹ ở quê nghe được chuyện cô đưa một người đàn ông xa lạ về phòng thì họ giết cô mất.

Thế nhưng, trông anh ta thực sự là đã đói lả đi rồi, khi về được đến phòng của cô ở tầng một thì anh ta cũng chẳng còn tí hơi sức nào nữa cả.

“Anh không sao chứ? Đừng có ngã ra đấy!”

Bản thân Sayaka cũng phải đỡ ở một bên rồi nhanh chóng đưa anh ta vào phòng khách của mình.

Trước hết phải cho anh ta ăn thứ gì đó mới được.

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng Sayaka lại là kiểu người không hay nấu ăn ở nhà.

Giờ trong nhà cô cũng chỉ có mấy hộp mì ăn liền cô mua trữ sẵn từ trước.

Nấu một cốc mì trong ba phút, Sayaka mang ra ngoài cho người đàn ông, ngay lập tức, anh ta đã nhận cốc mì với vẻ biết ơn vô cùng.

“Giờ bất cứ thứ gì với tôi đều là món ăn ngon cả.”

Anh ta nói một câu thật khó chịu, nhưng xét đến việc anh ta vừa đói đến là người thì Sayaka lại tạm thời bỏ qua cho lần này.

“Anh có đi tắm không?”

“A, tuyệt quá. Người tôi đang lạnh cóng rồi.”

“Vậy anh cứ ăn trước đi. Tôi đi tắm trước đã.”

Giờ nghĩ lại thì hành động lúc đó của cô... cũng chẳng có tí cảnh giác nào cả. Để một người đàn ông xa lạ vào phòng, lại còn để đồ đạc, tài sản ở ngoài như thế mà yên tâm đi tắm nữa chứ.

Lúc đi tắm, Sayaka còn nghĩ được là đã uống khá nhiều thì hay là chỉ tắm vòi hoa sen thôi, không cần ngâm mình nữa, nhưng chuyện mà một cô gái trẻ nên nghĩ lúc ấy cũng không phải là chuyện này.

May mà “chú cún” mà cô nhớ về đúng là “không cần người và rất ngoan”, thế nên cuối cùng cũng không có chuyện gì xảy ra.

Đợi khi Sayaka ngâm mình xong đi ra ngoài thì chú cún lớn đã quỳ trên sàn, cúi đầu thật sâu với cô.

“Cảm ơn vì bữa ăn.”

Đúng là anh ta đã quá đói, đến mức anh ta còn uống hết cả nước súp mì nữa.

“Xin lỗi vì chỉ có mỗi mì cốc cho anh. Nước nóng thì tôi xả sẵn ra rồi đây.”

“Tôi xin phép mượn một lát.”

“Anh có đồ ngủ không?”

“Tôi có đồ lót. Còn đi ngủ thì tôi vẫn mặc nguyên mấy bộ thế này”

“Vậy sao. Thế thì...”

Nửa năm trước Sayaka mới chia tay người yêu. Cô lôi từ trong tủ ra một túi quần áo của người yêu cũ mà lúc trước cô đã nhét xuống tận đáy tủ. Mặc dù lúc đó cô đã phân nó ra thành rác tái chế, thế nhưng cô lại quên mất ngày vứt rác tái chế và cứ thế nhét nó trong tủ cho tới tận bây giờ. (Dù sao thì một tháng cũng chỉ có hai ngày để vứt loại rác này thôi mà.)

“Nếu anh không ngại quần áo cũ thì cứ lấy mà dùng. Trong này có nhiều áo phong, áo nỉ lắm, cũng toàn là áo free size cả.”

“Cái đó...”

Trông Sayaka cũng chẳng có vấn đề gì cả, thế nhưng chú cún ngoan của cô thì lại khá ngại ngùng.

“Tôi dùng chúng không sao chứ?”

“Không sao đâu. Đây là quần áo của bạn trai cũ đã chia tay cả nửa năm nay rồi. Tôi cũng giặt sạch, gấp gọn chúng rồi mà. Chỉ là để nó bên ngoài hơi vướng nên tôi mới nhét vào trong tủ thôi. Sau đó thì tôi lại quên mất ngày vứt rác tái chế thành ra cứ để cái bọc này ở đây nửa năm rồi. Nó cũng chỉ là bọc quần áo bình thường thôi. Anh không cần phải để ý đâu, chú cún của tôi ạ. Anh mà dùng chúng giúp tôi thì tốt quá ấy chứ?”

“Vậy tôi xin cảm ơn cô.”

Vừa nói, người đàn ông vừa mở bọc quần áo và lấy một bộ đồ thun ra làm quần áo ngủ, rồi lại lấy đồ lót và bàn chải, khăn mặt trong ba lô của mình ra và đứng dậy đi về phía nhà tắm.

“Dầu gội, sữa tắm anh cứ dùng thoải mái, cả khăn tắm nữa. Nhưng nếu anh muốn dùng máy giặt thì để ngày mai nhé. Giờ cũng khá muộn rồi.”

“Vâng, cảm ơn cô.”

Anh ta đã nói cảm ơn đến ba lần rồi.

Và tối hôm đó, trước khi người đàn ông đó tắm xong, Sayaka đã đi về phòng và ngã nhào lên giường.

Sáng hôm sau, khi cô thức dậy thì đã thấy mình nằm trong chăn ấm đệm êm rồi. Sao cô không nhớ gì về chuyện mình đã chui vào trong chăn nhỉ.

“A, chào buổi sáng. Cô dậy rồi sao?”

Nhìn thấy người đàn ông đứng trong bếp, Sayaka bỗng thấy bối rối.

Thấy Sayaka như vậy, người đàn ông vội vàng rút vai lại nói:

“Bình tĩnh, cô đừng hét lên nhé. Hôm qua cô đã đồng ý cho tôi ở đây rồi đấy nhé. Nếu cô không nhớ thì tôi sẽ giải thích lại.”

Tôi bị lừa đi. Liệu cô có thể thu nhận tôi được không? Tôi không cần người và sẽ ngoan.

Lúc này, ký ức tối hôm trước lần lượt ùa về và Sayaka lại phá lên cười.

Thấy cô như vậy, người đàn ông cũng thở phào một hơi.

“May quá. Tôi còn tưởng sẽ bị đưa lên đồn cảnh sát vì tội đột nhập nhà dân chứ.”

“Được rồi, thế anh đang làm gì thế cún con?”

“Trước hết cô cứ rửa mặt đi đã. Tôi tỉnh dậy trước nên có mượn nhà tắm của cô một lúc rồi.”

Lúc này, Sayaka lại ngửi thấy mùi canh miso thơm nức mũi.

“Cơm sáng... trong nhà tôi có thứ gì có thể nấu được cơm sáng sao?”

“Mà bất ngờ thật đây, tủ lạnh của cô trông trơn chẳng khác nào tủ lạnh của một người đàn ông độc thân cả. May mà gia vị thì vẫn có. Tôi có mượn chút hành tây và trứng sắp hỏng của cô để nấu ăn.”

“Hành!? Tôi có thứ đó ở trong nhà sao?”

Trứng thì cô còn nhớ. Khoảng mười ngày trước đột nhiên cô muốn ăn món cơm trứng sống nên đã đi cửa hàng tiện lợi mua một giỏ sáu quả về. Thế nhưng, hành tây thì lần gần đây nhất khi cô mua hành cũng phải từ một tháng trước rồi.

“Vẫn còn một củ héo quắt như thế bị chủ nhà bỏ quên nằm trong một góc. Nó cũng mọc mầm rồi, nhưng vẫn còn dùng được một chút. Nhân tiện, món cá muối Tsukudani của cô để tận trong cùng ấy, thời gian lâu nó chảy nước ra nên tôi vứt nó đi rồi.”

“Ngại quá...”

Xấu hổ bước xuống giường, Sayaka chợt nhận thấy một chiếc túi ngủ được trải trong phòng khách bên cạnh.

“Cái gì thế này? Anh bảo là lừa đi mà còn có cả túi ngủ thế này á?”

“Thì tôi đói quá, chẳng còn tí sức nào để lôi nó ra khỏi ba lô cả. Tối hôm qua mặc dù chỉ có một cốc mì nhưng ít nhất tôi cũng được cô cho ăn nên mới có sức để kéo chăn đệm giúp cô đấy.”

Hóa ra cô được nằm chăn ấm đệm êm ngủ ngay ngắn trên giường hôm qua là nhờ chú cún ngoan này sao?

“Cảm ơn, cảm ơn anh...”

Sao càng lúc cô càng cảm thấy xấu hổ thế này?

Chờ khi Sayaka đánh răng rửa mặt xong thì trên chiếc bàn thấp ở

phòng khách đã bày bữa sáng nóng hổi rồi.

“Tôi có mượn dùng nồi niêu, bát đĩa của cô một chút.”

“A vâng, anh cứ dùng tự nhiên.”

Vừa nói, Sayaka vừa ngồi xuống chỗ mà người đàn ông kia chỉ. Còn anh ta đang ngồi ở ghế gần bếp nhất. Nhìn thấy cảnh này, Sayaka lại có cảm giác giống như một bầu không khí gia đình vậy.

“Đũa với bát là cái nào đây?”

Ý anh ta là: Cái nào là của cô? Và tôi có thể dùng cái nào?

Sayaka im lặng không trả lời câu hỏi nước đôi ấy của anh ta. Ấy thế mà anh ta lại chính xác lấy được bát đĩa của cô, còn bộ trước mặt anh ta là bộ cô mua về vì thích họa tiết trang trí của chúng.

“Tại sao anh biết đâu là bát đĩa của tôi?”

“Bởi cô để nó ở vị trí dễ lấy nhất trên giá. Thế nên tôi nghĩ chắc là nó rồi.”

Quả là một người tinh ý.

“Anh cứ dùng bộ bát đĩa đó đi. Còn bát canh thì không cần phân biệt đâu.”

“Cảm ơn cô. Vậy, mời cô ăn cơm nhé.”

Người đàn ông nhẹ nhàng chấp hai tay lại, nói câu mời ăn cơm.

Bên kia bàn, Sayaka cũng chấp tay lại.

Đã lâu lắm rồi cô mới lại làm động tác chấp tay mời ăn cơm trước khi ăn thế này, một bữa cơm được người khác chuẩn bị tỉ mỉ, kĩ càng. Những bữa cơm mua ở cửa hàng bao năm nay cũng không khiến cô có được cái cảm giác ấy.

Bữa ăn sáng gồm món trứng chiên hành tây và canh miso trứng hành

tây. Một bữa ăn đơn giản nhưng tinh tế được người đàn ông tỉ mỉ hoàn thành chỉ bằng mấy loại nguyên liệu sắp hòng mà cô dễ quên.

Thế nhưng...

“Ngon quá...”

Uống một ngụm canh miso, Sayaka cảm thấy hương vị nhẹ nhàng, thanh đậm như thấm khắp cả người. Khác hẳn với loại canh ăn liền mua ở cửa hàng, dù có là loại nào thì cũng chỉ có một vị ăn liền ấy mà thôi.

Món trứng chiên cũng khá đơn giản, bên trong chỉ có hành tây xào cho thêm chút muối, thế nhưng cái đơn giản ấy khiến cô muốn nuốt luôn cả lưỡi.

“Thế nào? Tôi nấu không nhạt quá chứ?”

“Không. Ngon tuyệt!”

Ngon đến mức cô muốn khóc.

Và thực sự là Sayaka đã bật khóc.

“Ơ, này, sao cô...”

Người đàn ông bối rối đặt đĩa xuống.

“Sao cô lại khóc?”

“Không, chỉ là... bữa cơm này giống bữa cơm mẹ tôi nấu quá.”

“Cái đó, cô lại quá lời rồi.”

“Không. Thực ra... ý tôi là bữa cơm được người khác nấu cho thật ngon quá.”

Chỉ là cơm nấu bằng nồi cơm điện ăn cùng với trứng, lại thêm một bát canh miso nữa mà nó lại ngon đến như vậy.

“Cảm ơn anh.”

“Không không, chính tôi mới phải cảm ơn cô mới đúng. Cô thu nhận tôi khi tôi đói lả ngoài đường, lại còn cho tôi tự ý sử dụng nhà bếp nữa.”

Sau đó, hai người lại nhanh chóng ăn tiếp bữa sáng.

Một chú cún ngoan ngoãn chỉ có một chiếc ba lô bị đói lả trên đường. Liệu sau này anh ta sẽ đi đâu được nhỉ?

Máy giặt có thể dùng vào buổi sáng. Mặc dù tối hôm trước cô đã nói vậy, thế nhưng cuối cùng anh ta cũng không dùng nó.

Mà sau khi ăn sáng xong, anh ta lại vào nhà vệ sinh một lúc, khi đi ra đã thay bộ áo nỉ mượn cô tối hôm trước bằng bộ quần áo của mình. Bộ quần áo đây khác với bộ anh ta mặc lúc gặp cô tối đó. Có lẽ nó đã được anh ta nhét vào trong ba lô như quần áo bẩn rồi.

Bộ quần áo nỉ cô cho mượn được anh ta gấp gọn gàng hoàng, chắc khi nào đi anh ta sẽ trả lại cô và xin lỗi vì không giặt được nó cũng nên.

Ngồi khoanh chân trên giường, Sayaka nhìn người đàn ông đang thu dọn túi ngủ của mình.

“Này!”

“Vâng?”

“Anh có chỗ nào để đi chưa?”

“Chưa.”

“Thế anh lại đi bộ đến lúc đói lả nữa à?”

“Hừm. Đó là vì hôm qua số tôi đen không tìm được công việc theo ngày nào cả, nhưng tôi nghĩ chắc mình cũng không gặp phải tình trạng đó lần thứ hai đâu.”

“Thật sao?”

Nói xong câu đó, Sayaka cũng chẳng hiểu rốt cuộc bản thân sao lại nói

vậy nữa.

“Nếu như anh không có chỗ nào để đi thì... sao anh không ở lại đây đi?”

Ngay lập tức, người đàn ông tròn mắt quay lại nhìn cô.

Sayaka vội vàng cup mắt xuống, tránh đi ánh mắt của anh ta, nhưng người đàn ông đó vẫn không buông tha.

“... Cô có ý thức được giới tính của bản thân không vậy? Một phụ nữ trẻ lại yêu cầu một người đàn ông ở chung nhà là một điếu cực kỳ táo bạo đấy.”

“Tôi biết.”

Sayaka vẫn tiếp tục trốn tránh ánh mắt của anh ta.

“Khi tôi nhét cô vào trong chăn tối qua, tôi có một lý do chính đáng để làm vậy.”

“... Cảm ơn anh.”

Nhưng mà...

“Tôi rất vụng việc nhà, cũng không thích những việc ấy. Tôi lại lười nấu nướng và suốt ngày lãng phí tiền bạc vào mấy việc ấy. Nếu anh ở lại đây và giúp tôi đảm đương việc nhà thì tôi có thể cho anh đầy đủ quyền lợi của người sống chung.”

“Nếu chỉ vì lý do đấy thì cô tính toán quá đơn giản rồi. Tôi, dẫu sao cũng là một thằng đàn ông!”

“Chẳng phải chính anh là người đã cầu tôi thu nhận sao!”

Sayaka hét lên như một đứa trẻ.

“Nếu chỉ là thu nhận thôi thì có liên quan gì tới tình cảm chứ. Nếu anh cứ thế này mà đi thì sau này hai chúng ta cũng không còn gặp lại nhau nữa.

Chỉ nghĩ đến đó thôi là tôi lại thấy buồn, hơn nữa ai bảo anh bắt được dạ dày của tôi rồi cơ chứ.”

Mặc dù anh chỉ dùng đến mấy quả trứng sắp hỏng và củ hành tây đã mọc mầm.

Thế nhưng anh vẫn khiến tôi có cảm giác muốn được ăn cơm do anh nấu.

Dường như đã bị Sayaka thuyết phục, người đàn ông lắc đầu cười khò:

“... Đãi ngộ thế nào?”

“Anh có quyền tự do đi đâu chỉnh môi trường sống và chi phí sinh hoạt.”

“Môi trường sống này có bao gồm chăn đệm không?”

“Tôi có chăn đệm cho khách nên anh có thể dùng chúng.”

“Tôi hiểu rồi.”

Vừa nói, anh ta vừa trải rộng cái túi ngủ mới vừa gấp gọn.

“Tôi có thể phơi túi ngủ được chứ? Khi không dùng một thời gian thì phải phơi phóng trước khi cất.”

“Mấy chuyện đó anh không cần hỏi ý kiến tôi đâu. Anh cứ tự làm là được.”

Giờ nó cũng là phòng của anh nữa mà. Sayaka nhỏ giọng nói. Đường như cô không che được hết nét bối rối, xấu hổ đằng sau câu nói cáu kỉnh đó.

Người đàn ông khẽ cười rồi đi ra ngoài hiên.

“Phòng cô còn có cả vườn sao? Hơi nhỏ nhưng cũng được lắm.”

Vì là tầng một nên hàng rào quanh nhà được kéo rộng ra một chút. Chỉ có chỗ tiếp giáp với phòng bên cạnh là không được xây rào, thế nhưng chỗ đó là dùng để xây cầu thang kéo lên các tầng trên làm đường thoát hiểm.

“Chẳng có gì tốt cả. Cái hàng rào mắt cáo như thế có cái gì bị nhốt bên trong vậy. Đã thế lại còn mọc đầy cỏ dại nữa chứ.”

“Nhưng như thế này thì có thể phơi phóng chăn màn được mà.”

“Cái đó là vì anh cao như thế nên...”

Nói đến đây, Sayaka mới nhận ra là cô chưa biết tên người đàn ông này.

“Này, anh tên gì?”

Nghe cô hỏi, người đàn ông đang phơi túi ngủ của mình liền quay lại, hướng về phía cô và mỉm cười dưới ánh nắng.

“Itsuki. Chữ thụ trong từ đại thụ, đọc là Itsuki.”

“Là họ hay tên?”

“Là tên.”

“Thế tên đầy đủ của anh là gì?”

“Tôi không thích họ của mình nên tôi cũng không muốn nhắc đến nó... không được sao?”

Nhìn nụ cười bối rối của Itsuki, Sayaka cảm thấy nếu mình còn cố hỏi nữa thì anh ta sẽ đi khỏi đây mất.

“Tôi là Sayaka, Kouno Sayaka. Sau này nhờ anh giúp đỡ nhé...”

Phải gọi tên đối phương, Sayaka vẫn hơi lưỡng lự.

“... Itsuki.”

Gọi thẳng tên của đối phương như vậy khiến trái tim Sayaka lại đập nhanh hơn một nhịp*.

“Nhờ cô giúp đỡ nhé, cô Sayaka*.”

Là một chú cún ngoan được thu nhận, việc gọi thẳng tên người thu

nhận mình có vẻ hơi khó đối với Itsuki, thế nhưng Sayaka lại chẳng quan tâm đến điều đó.

“Không cần chữ ‘cô’ đấy đâu.”

“VẬY... Sayaka.”

Sau đó, hai người lại ngồi bên nhau cùng thảo luận về “hợp đồng ở chung”.

“Giờ tôi và Itsuki cùng ở chung, tiền sinh hoạt 10.000 yên thì Itsuki có thể xoay sở đến đâu?”

“Nếu có sẵn gạo thì tôi có thể nấu ba bữa cơm một ngày trong một tuần đến mười ngày. Tôi cũng có thể làm sẵn cơm cho Sayaka mang đi làm nữa.”

“Thật sao!? Thật sự là được như thế sao!?”

“Một tháng Sayaka có được bao nhiêu tiền sinh hoạt?”

“Tiền điện với tiền nhà thì trừ thẳng trong tài khoản rồi, thế nên tiền đến tay tôi còn khoảng 120.000 yên.”

“Ồ, thế thì lương của Sayaka cao thật đấy.”

“Ngôi nhà này đã được sửa chữa qua rồi nên nhìn bên ngoài không nhận ra đâu, chứ thực ra nó được xây cũng gần hai mươi năm rồi đấy. Thế nên tiền thuê cũng khá rẻ. Nhưng vì là nhà cũ nên cho dù phòng xây để dành cho những cặp vợ chồng mới cưới đi chăng nữa thì cũng chỉ toàn người độc thân mới chịu đến đây thôi.”

“Thế thì cho dù đây là khu chung cư gia đình nhưng đúng ra chắc phải gọi là dãy nhà trọ thôi ấy nhỉ.”

“Đúng rồi. Thực tế đây chỉ là một căn nhà chia ra cho mọi người thuê chung thôi.”

Hai người họ chỉ biết được mỗi cái tên của đối phương, ấy thế mà lại tin tưởng nhau đến như vậy. Cứ như thế, hai người ng ồi cạnh nhau, cùng thảo luận vui vẻ như thể đang lên kế hoạch sinh sống sắp tới vậy.

“Vậy thì ti ền ăn 30.000 yên cộng với chi phí linh tinh 10.000 yên nữa là 40.000 yên một tháng, như vậy đủ chưa?”

“Chắc được r ồi. Nếu không quá phung phí thì không có vấn đề gì.”

“Nếu không đủ thì anh cứ nói cho tôi nhé. Tiếp đến còn có ti ền tiêu của Itsuki nữa chứ. Anh cũng phải sắm gì đó cho mình mà.”

“Nếu có thể tôi sẽ dùng địa chỉ nhà này để đăng ký đi tìm việc làm thêm ở gần đây. Việc nhà thì thực ra cũng không tốn nhiều thời gian lắm đâu. Thế nên trong lúc chờ tìm việc làm thêm, cô có thể cho tôi 10.000 yên không? Với cả cô có xe đạp không?”

“Xe đạp thì không.”

“Vậy cô có thể mua giúp tôi một chiếc chứ? Nếu có thể di chuyển trong phạm vi rộng hơn thì cũng dễ tìm được việc làm thêm hơn.”

“Tôi hiểu r ồi. Hôm nay tôi sẽ đi mua. Nhân tiện cũng mua luôn cả đồ dùng sinh hoạt cho Itsuki nữa. Anh chắc cũng cần thêm quần áo để thay chứ nhỉ.”

“Hừm, chuyện đó thì để khi nào tôi tìm được việc sẽ...”

“Thế anh định dùng cái ba lô đó để chuyên nhét quần áo vào sao? Sau đó thì mặc đi mặc lại mấy bộ quần áo cũ khi ở nhà hả? Tôi là người đã giữ Itsuki ở lại đây, vậy thì đây chính là chi phí cần thiết đầu tiên cho cuộc sống của chúng ta sau này.”

Sau đó, hai người ra khỏi nhà, cũng không đi đến khu phố mua sắm mà đi thẳng đến một siêu thị lớn ở ngoại ô ngược hướng với nhà ga và mua

một chiếc xe mini 10.000 yên.

Tiếp đến, cả hai lại dạo thêm vài vòng trong siêu thị để mua thêm quần áo cho Itsuki. Sayaka không để ý đến Itsuki đang ngại ngùng, liên tục nhét cho anh ba chiếc quần với bốn, năm chiếc áo may ô. Cô cũng mua thêm một chiếc áo khoác mặc vào mùa xuân nữa.

Còn về giày và đồ lót, Itsuki khẳng khẳng phải mua ở mấy cửa hàng 100 yên, thành ra Sayaka cũng đành đến mấy cửa hàng đồng giá trong siêu thị để mua. Vì Itsuki cảm thấy ngượng khi đi mua mấy đồ này cùng cô nên cuối cùng anh lấy 1.000 yên từ chỗ cô và đi vào tự chọn.

“Chúng ta còn cần một chỗ để Itsuki cất quần áo nữa nhỉ.”

Tử kéo với tử đứng mà Sayaka đang dùng đã chất đầy quần áo bên trong rồi.

“Hay là mình mua một cái giá treo đi.”

“Không, cái đó... trong phòng cũng không đủ chỗ mà lại còn tốn tiền nữa.”

Dường như Itsuki vô cùng bận tâm khoản chi phí đang ngày một tăng này.

“Phòng của Sayaka có cho đóng đinh vào không?”

“Được chứ. Dù gì nó cũng xây hơn hai mươi năm rồi.”

“Vậy chúng ta đến trung tâm đồ điện gia dụng đi. Nó có gần đây không nhỉ?”

Thế rồi hai người bỏ những món hàng đã mua vào giỏ xe đạp rồi đạp xe về Hành khách đầu tiên của chiếc xe đạp này chính là Sayaka. Nhưng chỉ một lúc sau, cô đã thấy hơi sợ mà ngẩng nghiêng sang một bên và vòng tay ôm lấy hông Itsuki.

Đã lâu rồi Itsuki mới lại đi xe đạp, cảnh sắc hai bên đường lúc này đối với anh cũng trở nên tươi mới hơn hẳn.

Đến trung tâm đồ điện gia dụng, Itsuki ấy thế mà lại chọn một chiếc móc treo quần áo đóng trên tường. Cộng cả giá, đinh và khoan cũng chỉ hết có 3.000 yên.

“Cái móc này tôi sẽ đóng vào chỗ nào tiện nhất, bên dưới sẽ kê thêm cái này nữa.”

Ngoài cái móc đó ra, Itsuki còn chọn thêm một cái thùng có nắp đậy. Cái thùng cũng có giá 3.000 yên. Tổng cộng mọi thứ cũng chỉ hết trên dưới 5.000 yên.

“Anh đã tính hết rồi ấy nhỉ.”

“Cái đó... thì khoản chi phí phát sinh đầu tiên này cũng không thể tiêu vô tội vạ được mà...”

Trên đường về nhà, hai người đặt chiếc thùng ở sau xe còn Sayaka vừa giữ nó vừa cùng Itsuki đi bộ về nhà.

Thật đáng tiếc khi cả hai không cùng ngẩng xe đạp như trước được nữa.

Đến khi về nhà, cả hai lại quyết định tủ quần áo của Itsuki sẽ là ở góc phòng ngủ.

“Có thể khi cô ngủ thì tôi sẽ vào lấy quần áo đấy. Thế có ổn không?”

“Được chứ. Nếu mà một bước anh cũng không được vào thì còn gọi gì là sống chung được nữa.”

Sayaka tỏ vẻ như không có vấn đề gì, thế nhưng Itsuki lại chỉ lặng yên đóng móc treo quần áo, không biết liệu anh đã bị thuyết phục bởi đi đầu đó hay là đành chịu thua khi Sayaka cứ khẳng khẳng như vậy nữa. Móc treo này cũng khá đơn giản, chỉ cần đóng hai cái đinh cố định là xong.

Tiếp đến là việc thu dọn khoảng trống để dành một chỗ cất những món mới mua về, những món đã có sẵn và chỗ thay quần áo nữa. Sayaka còn cho anh thêm những cái móc treo mà cô không dùng đến.

“Còn chuyện giặt giũ nữa...”

“A đúng rồi.”

Itsuki như thể vừa mới nhớ ra chuyện này, anh quay lại hỏi Sayaka:

“Chuyện giặt giũ đương nhiên là để người trông nhà làm rồi. Nhưng còn quần áo của cô thì...?”

Nghe vậy Sayaka cũng hiểu là Itsuki định hỏi về đồ lót với quần tất của cô.

“Trước... trước hết anh cứ giặt giúp tôi quần áo với tất nhé. Còn những đồ tôi tự giặt thì tôi sẽ để trong một cái giỏ nhỏ hơn, những cái đó anh cứ để nguyên đấy cho tôi.”

Nếu cô cho vào trong túi lưới giặt đồ thì chắc anh ta sẽ không nhìn thấy bên trong đâu nhỉ.

“Thế còn thu quần áo thì sao?”

Câu hỏi khó đây.

“Hừm... cái đó... mấy đồ tôi tự giặt thì buổi tối tôi sẽ treo luôn trong phòng ngủ. Còn mấy đồ ban ngày anh giặt thì cứ thu vào giúp tôi rồi treo vào trong phòng ngủ nhé.”

Cái quy định giặt riêng đồ ấy sau này cũng không còn mấy tác dụng nữa, thậm chí cả hai đều có thể rất bình thản khi Itsuki giặt luôn cả đồ lót và quần tất của cô. Song, hiện tại thì cô vẫn chưa thể chấp nhận ngay chuyện đó được.

Kể từ khi Itsuki đến sống chung, chức năng danh bạ của chiếc điện

thoại bàn trong phòng cô mới thể hiện được sự hữu dụng của nó. Sayaka lưu số điện thoại của mình vào danh bạ rồi gọi thử.

“Tôi đã lưu số di động của tôi rồi...”

Ngay lập tức, trên màn hình điện thoại hiện lên tên của Sayaka và số di động của cô.

“Anh đừng bắt máy nếu không phải là tôi nhé. À, anh cũng có thể lấy số này đi đăng ký mẫu đơn tìm việc cũng được.”

“Tôi biết rồi. Cảm ơn cô.”

Sau cùng, Itsuki đi đến bồn rửa để chuẩn bị lấy đồ giặt nhưng đúng lúc này anh lại “A!” lên một tiếng.

“Sao thế!?”

“Tôi quên mua đồ để nấu ăn rồi...”

“Có gì đâu. Nếu quên rồi thì hôm nay mình mua đồ ở cửa hàng tiện lợi là được mà.”

“Không được! Trong nhà vẫn còn cơm tôi nấu rồi, không ăn thì lãng phí lắm! Nếu nấu ở nhà thì hai người cũng chỉ hết vài trăm yên thôi. Còn nếu ăn quán thì có khi phải hết hơn nghìn yên ấy chứ. Sau này tôi sẽ là người quản lý chi phí sinh hoạt trong nhà, tôi không cho phép chuyện ăn uống xa xỉ, lãng phí như vậy!”

Ừ, như vậy là anh sẽ ở lại đây lâu đúng không? Ý nghĩ này khiến Sayaka cảm thấy vui vẻ.

“Thế thì sau khi giặt quần áo xong chúng ta đi đến khu phố mua sắm gần nhà ga chứ?”

Hai người lại lần nữa lấy xe đạp đi chợ. Lần này Itsuki mua một bao mười cân gạo, cộng thêm những nguyên liệu, thực phẩm mà từ ngày sống

một mình Sayaka chưa mua đến lần nào.

Thời gian dần trôi đi, đến một ngày khi cái lạnh mùa đông cũng dần tan bớt.

“Haiz...”

Một buổi sáng nắng đẹp trời quang, sau khi thức dậy, Sayaka kéo rèm và thở dài một hơi. Từ khi có thêm một người sống chung biết sống khoa học và lành mạnh thì ngay cả những ngày nghỉ vốn chỉ dùng để ngủ nướng cũng bắt đầu thay đổi, cô lại có thể thức dậy để ăn bữa trưa. (Đúng hơn thì chính mùi hương thức ăn mà Itsuki nấu đã đánh thức con sâu thèm ăn trong cô.)

Trong ánh nắng ấm áp buổi sớm, Sayaka mới giật mình nhận ra một điều mà bình thường khi về nhà vào buổi tối cô không bao giờ nhìn thấy. Đó là trong sân đã tràn đầy cỏ dại.

“Đã đến mùa phải nhổ cỏ rồi sao?”

“Ừ, nhưng trước hết cứ để thế này đi. Tôi thích mảnh vườn có nhiều cỏ mọc xanh um.”

“Nhưng như thế người khác nhìn vào khó coi lắm. Nhìn trong vườn không được dọn dẹp, toàn cỏ dại thế này không khéo người ta còn vứt rác vào đây qua khe hàng rào ấy chứ.”

Sau bữa cơm, hai người lại cùng đi ra sau vườn. Ngày nay dù là mùa nào thì tia cực tím cũng chiếu suốt một năm, thế nên Sayaka trước khi ra ngoài đều phải bôi kem chống nắng từ đầu tới tận chân.

“Ôi trời, những cây cỏ dại này từ đâu xuất hiện vậy? Chẳng nhẽ có ai đó nhân lúc nửa đêm mang hạt giống tới đây rắc à?”

“Cỏ dại không phải là tên một loại cây cỏ. Đó là tên chỉ chung cho tất

cả chúng. Thiên hoàng Chiêu Hòa đã nói như vậy đấy.”

“Itsuki có vẻ am hiểu quá nhỉ.”

“Cũng một chút thôi. Nhưng chắc là hơn Sayaka. Mặc dù bây giờ cỏ dại đã mọc um tùm và đa phần đều là loại xòe tán hình hoa thị nên hơi khó phân biệt.”

“Hình hoa thị”. Đây là từ mà cô nghe được trong giờ khoa học hồi học tiểu học. Vào mùa đông, cây cối để có thể nhận được nhiều ánh nắng mặt trời hơn một chút đã phát triển theo kiểu xòe rộng tán lá sát mặt đất và cành lá thì không phát triển cao lên mà lan rộng ra các phía.

“Á, sao lại có cả loại cỏ dại kia ở đây cơ chứ.”

Sayaka bỗng liếc thấy một loại cây dây leo đang quấn lên hàng rào.

“Itsuki, mau nhỡ nó đi. Mau lên.”

“Hả, cái này á?”

“Đúng. Tôi ghét nhất nó đấy. Nó mà bám chắc lên hàng rào thì khó mà nhỡ đi lắm, đã thế tay còn toàn mùi hôi nữa.”

“Thì thế nên tên nó mới là Hekuso kazura chứ. Chuyện mùi hôi là đi đâu hiển nhiên rồi.”

“Hekuso kazura!!”

Sayaka hét lên kinh ngạc và Itsuki gật đầu xác nhận với cô.

“Đúng vậy, vì nó có mùi hôi như phân nên mới gọi là Hekuso kazura.”

“Tôi biết mà... Mau nhân lúc nó còn nhỏ nhỡ nó đi mau lên.”

“Từ từ đã nào. Cô không biết đề cái cây này lại thì ta sẽ có đến hai cái hàng rào sao?”

“Cái gì? Hai cái hàng rào?”

“Cho tới khi nó quấn kín mít cái hàng rào này thì nó vẫn chỉ là một cái

dây leo bình thường mà thôi. Tuy nhiên chờ đến thời điểm nó phát triển và ra hoa thì cô sẽ nhận được một sự thay đổi bất ngờ đó. Đó chính là một cái hàng rào tự nhiên đấy. Hay là ta để lại một cây nhé.”

Một cái hàng rào tự nhiên đấy bất ngờ. Vì câu nói này mà Sayaka đã bị dụ giữ cây dây leo đó lại. Phải nói rằng người sống chung nhà này rất giỏi việc dụ Sayaka.

“Thế thì... giữ lại dây nào xa phòng nhất nhé.”

Chẳng mấy chốc Itsuki cũng tìm được việc làm thêm, cuộc sống của cả hai dần đi vào ổn định và... mùa xuân cũng đã về.

Khi ấy, mối quan hệ giữa hai người cũng dần thay đổi.

“Đây, lớp hàng rào tuyệt đẹp thứ hai mà cô mong chờ chính là đây.”

Vào một ngày nghỉ đầu mùa hạ, Itsuki lại dẫn Sayaka ra ngoài vườn, vẫn còn mặc nguyên bộ đồ ngủ, Sayaka vừa để Itsuki kéo tay mình đi vừa dụi đôi mắt kèm nhèm vì buồn ngủ để ngắm dây hoa mơ mà mình giữ lại ngày trước... Và sau đó, cơn buồn ngủ của cô cũng bị thổi bay.

“Cái gì đây... thật...”

Sayaka kiêu lại từ đẹp trong cổ họng mình, bởi cô vẫn còn bị ám ảnh bởi cái mùi hôi mỗi lần phải dọn cỏ.

Lúc này, trên cây dây leo ấy lại phủ đầy những bông hoa trắng nhỏ, các cánh xòe ra tạo thành hình quả chuông giống như hoa bách hợp, ở giữa lại nhuộm một màu đỏ thắm quý phái.

“Cái mùi hôi của nó vẫn chẳng thay đổi tí nào. Vậy mà vẻ đẹp của những bông hoa này đã đưa nó lên một vị trí cao trong số các loài ‘cỏ dại’ rồi. Có lẽ vì có nhiều người thấy cảm thương cho loài hoa đẹp vậy mà

phải mang tên ‘rắm thúi’ này nên đã đặt cho nó những cái tên khác như Saotome kazura hay Yaitobana đấy. Mấy cái tên này là dựa theo đặc điểm và vẻ đẹp của loài hoa này mà ra.”

Saotome kazura, Sayaka cảm thấy bản thân có thể hiểu được ý nghĩa của cái tên này. Một hình ảnh rất phù hợp với bông hoa xinh đẹp như vậy.

“Yaito bana nghĩa là gì?”

“Yaito nghĩa là cứu trong cứu huyệt. Cô xem này.”

Nói rồi, Itsuki ngắt lấy một bông hoa và đặt úp nó lên bàn tay mình.

“Như thế này thì phần màu đỏ giữa bông hoa có giống như cứu ngải đang được đốt không? Có lẽ vì thế nên nó mới có cái tên này đấy.”

“Thế nhưng bình thường mọi người vẫn gọi nó là Hekuso kazura đúng không?”

“Có lẽ đây là một ví dụ điển hình cho việc đặc trưng nổi bật nhất của loài cây được biết đến rộng rãi cùng với cái tên của nó. Cô xem, có phải sau khi nghe đến cái tên Hekuso kazura rồi thì dù có nghe thêm mấy cái tên như Saotome kazura hay Yaitobana cô cũng không mấy ấn tượng đúng không?”

“Đúng là thế thật.”

... Và đó chính là câu chuyện giữa hai người liên quan đến loài hoa mơ này.

Có lẽ cho tới giờ, trái tim mình vẫn chưa thể hoàn toàn buông bỏ được khi vẫn còn giữ cây hoa mơ cách xa phòng nhất kia. Rốt cuộc thì mình

đang mong đợi điều gì cơ chứ? Cái cây này chẳng qua cũng chỉ là một loại cỏ dại thôi hoặc chẳng có tí lãng mạn nào cả.

Sayaka vừa chú ý đi sau trường phòng khoảng một bước chân vừa rảo bước trên con đường nhựa đang phả lên từng đợt hơi nóng của mùa hè.

Cúc móng ngựa và cỏ thạp bứt
Petasites japonicus & *Equisetum arvense*

Đó là chuyện khi Itsuki đến sống chung với Sayaka được khoảng một tháng. Khi ấy đã là trung tuần tháng Ba. Tháng Ba này là tháng vận hạn của Sayaka, mà chủ yếu còn là về công việc. Cô liên tục mắc những lỗi nặng mà không thể chối cãi, thậm chí ngay cả những lỗi không biết ai gây ra cũng bị quy hết về cho cô.

Cho dù cô có nói là không phải tại tôi đi chẳng nữa thì cũng chỉ khiến nhóm của cô loạn thêm mà thôi, thế nên cuối cùng cô cũng lại cúi đầu trước mọi người và nói “Tôi xin lỗi”. Dù trong lòng cô vẫn luôn nghĩ “Không phải tại tôi đâu.”

Ở đời vẫn hay có chuyện như vậy mà. Chỉ cần thấy có kẻ đen đủi hơn mình là kiêu gì cũng đẩy hết lỗi lầm của bản thân lên kẻ đó.

Suốt trong thời gian này, mỗi ngày của Sayaka đều là làm thêm để đuổi kịp tiến độ, về nhà và nhấn chuông cửa.

Ít nhất thì việc không cần mang chìa khóa mà cửa nhà vẫn luôn rộng mở cũng khiến trái tim cô được an ủi phần nào.

“Cô về rồi đấy à... Trông cô mệt mỏi quá.”

Sự quan tâm của Itsuki khiến sợi dây căng thẳng trong lòng Sayaka đứt phụt. Đã không ít lần cô đứng trước hiên nhà, hai tay ôm lấy Itsuki òa khóc.

“Tôi đã nấu cơm rồi. Được rồi, cô mau tháo giày rồi vào nhà đi.”

Vừa nói, Itsuki vừa một tay đỡ eo Sayaka, tay còn lại lôi chìa khóa ra mở cửa phòng.

“Cơm vẫn còn ấm đấy. Cô mau thay quần áo rồi ra ăn đi nhé.”

Nói rồi, Itsuki đẩy cô vào phòng ngủ để thay quần áo. Sau đó Sayaka nhanh chóng vào phòng tắm rửa mặt.

Có một điều cô mới nhận ra kể từ khi sống cùng Itsuki.

Đó là khi sống cùng người khác, cô sẽ trở thành con quỷ khóc nhè.

Trước kia, dù có bị đối xử bất công thế nào đi chăng nữa, dù công việc có áp lực đến đâu thì khi về nhà cô cũng chẳng khóc bao giờ. Thay vào đó, cô sẽ mạnh mẽ về nhà, mạnh mẽ ăn cơm mua ở cửa hàng, mạnh mẽ đi tắm và mạnh mẽ đi ngủ.

“Đầu tại Itsuki hết.”

Nhìn món ăn không tên trước mặt, đây vốn chỉ là món ăn do Itsuki tùy hứng làm ra, đã vậy còn chẳng mấy khi chịu làm lại cho cô ăn nữa, Sayaka vừa ăn vừa lẩm bẩm nhõng nhẽo.

“Trước đây tôi chẳng bao giờ khóc vì mấy chuyện thế này cả.”

Mấy chuyện thế này. Itsuki chẳng bao giờ hỏi cô “mấy chuyện này” là mấy chuyện gì cả, mà Sayaka cũng chẳng muốn nói.

“Cô không muốn vậy sao?”

Sayaka có cảm giác như có cái gì đó vừa chạm vào trái tim mình.

“... Không muốn, nhưng thoải mái.”

Trước kia cô không khóc là bởi cô bắt buộc bản thân mình phải mạnh mẽ. Sống một mình, dù cô khóc cũng chẳng có ai đến an ủi cả.

Khóc cũng vô dụng, khóc cũng chẳng có ý nghĩa gì cả. Nghĩ đến sự

trống rỗng sau khi khóc xong, Sayaka cảm thấy thà không khóc ngay từ đầu còn tốt hơn.

Thế nhưng, hiện tại lại khác.

Cô có một người sống chung an ủi mình, nên khóc ra sẽ thoải mái hơn.

“Vây là tốt rồi.”

Itsuki đặt đĩa xuống, nhẹ nhàng xoa đầu cô.

“Đúng rồi, đúng rồi. Tôi có phần thưởng dành cho sự cố gắng của Sayaka đây.”

Nói rồi Itsuki đứng dậy, đi vào trong bếp và lấy ra một thứ gì đó.

“Đây.”

Itsuki đưa cho cô một túi nilon nhỏ có dính nơ, bên trong đựng thuốc bột pha nước tắm.

“Sao lại tặng tôi cái này?”

“Lúc tôi đi chợ thì được người ta phát cho cái này ở trước nhà ga. Nghe nói nó cũng có công dụng làm đẹp gì đó nữa. Cái này chắc là quảng cáo của công ty nào ấy cũng nên.”

“Ăn xong cô nhớ pha nước ngâm mình đấy nhé.”

Itsuki mỉm cười nói thêm.

Sayaka đem thuốc hòa vào bồn nước nóng.

Hoa cúc, tác dụng an thần, vừa vặn là thứ mà Sayaka đang cần. Hòa gói thuốc bột vào nước nóng, ngay lập tức mùi hương hoa nhẹ nhàng theo làn hơi nước lan tỏa khắp phòng.

Ngâm mình vào nước nóng, cả người Sayaka chìm trong hương hoa

thoang thoảng.

“Sayaka?”

Nghe tiếng gọi từ bên ngoài, Sayaka bất giác cúi người thật sâu xuống làn nước.

“Sao, sao thế?”

Giọng Itsuki từ bên ngoài vọng vào, hòa cùng với tiếng nước chảy rất mạnh.

“Giờ tôi chuẩn bị giặt quần áo đây. Cô chú ý vòi hoa sen nhé.”

“... Vâng.”

Gần đây chỉ cần vặn nước trong bếp là vòi hoa sen trong nhà tắm sẽ không ổn định. Có lẽ Itsuki định nhắc nhở cô chú ý cũng nên.

Sau đó là tiếng bước chân Itsuki đi lại trong bếp.

Lúc này trong phòng tắm, Sayaka lại càng cúi người thấp xuống, thậm chí nước trong bồn đã chạm đến cả mũi của cô.

... Cái gì chứ. Tại sao chỉ có mình tôi để ý chuyện này cơ chứ?

Hai người đã sống chung được một tháng rồi.

Sayaka vẫn ý thức được Itsuki là một người khác giới.

Đây là điều mà cô phải thừa nhận.

Dù có nói là say rượu hồ đồ nên mới “thu nhận” anh ta hay là vì cô muốn có một người ở cùng thì rốt cuộc, suy nghĩ thực sự trong lòng cô vẫn là cô muốn người đàn ông này ở đây.

Thế nhưng, suốt một tháng nay, Itsuki vẫn không thay đổi, vẫn là “chú cún ngoan” của cô, rất lịch thiệp, quan tâm vừa đủ. Cho dù đang sống cùng một mái nhà với một cô gái tằm tuổi mình thì anh cũng chỉ cho cô một cảm giác, đó là một người sống chung phòng theo đúng thỏa thuận ban đầu.

Đúng như ban đầu đã hứa sẽ tìm công việc gần nhà, cuối cùng Itsuki cũng tìm được việc làm thêm ca tối tại một cửa hàng tiện lợi cách nhà mười phút đi xe đạp và anh thường ra khỏi nhà khi Sayaka đã đi ngủ.

Mỗi ngày, khi làm cơm tối, anh sẽ làm luôn cả cơm sáng và cơm hộp ăn trưa cho Sayaka rồi để vào tủ lạnh, để sáng ra cô chỉ cần hâm nóng lại là được. Thậm chí anh còn nhắc đi nhắc lại cô chú ý khóa cổng và khóa chống trộm nữa.

Cứ như vậy, buổi tối giữa hai người cũng chẳng có gì xảy ra.

Và thời điểm khi Itsuki đi làm về cũng là lúc Sayaka đang ăn bữa sáng được hâm nóng lại. Sau đó nữa là Sayaka sẽ đi làm trong khi Itsuki đang ăn bữa sáng của mình.

Mỗi ngày, sau khi làm xong việc nhà, thường Itsuki sẽ ngủ bù buổi tối đến tận quá trưa. Chuyện đi chợ anh sẽ đi mua một lần cho cả tuần và có vẻ toàn chọn lúc giảm giá cuối ngày.

Xuất sắc! Quá xuất sắc!

Ngay cả trại huấn luyện quân sự dành cho học sinh cũng chưa chắc đã kín kẽ được như vậy đâu.

Không hiểu sao trong lòng Sayaka càng lúc càng cảm thấy khó chịu với tình trạng sống chung như vậy của hai người, cô úp cả gương mặt xuống bồn nước nóng đang tỏa hương hoa cúc.

Thế nhưng...

Mấy nhân viên chào hàng thăm mý như vậy sao có thể cố tình kéo một người đàn ông đến giới thiệu sản phẩm chứ. Có lẽ anh ấy đi ngang qua, thấy một cái gì đó được bọc trong túi lại được thất nỡ, trông có vẻ là mấy thứ mà các cô gái sẽ thích nên mới cố ý đi qua để nhận quà miễn phí cũng

nên.

Có lẽ Itsuki thấy tình trạng gần đây của cô nên mới làm vậy.

Không biết là từ lần bị đối đãi đến là người hay do cảm giác trách nhiệm khi được cô giao quản lý chi phí sinh hoạt mà Itsuki ghét cay ghét đắng chuyện lãng phí. Bình thường Itsuki cũng hơi để ý đến mấy thông tin như nguồn gốc, nơi sản xuất của thực phẩm nữa, thế nên mặc dù không thấy anh nói thiếu tiền, nhưng chắc chắn cũng phải dè sẻn để vừa đủ những gì cô đưa. Đã vậy, số tiền 10.000 yên mà cô đưa trước đó cũng đã tiêu gần hết cho việc mua thêm quần áo cho cái thời tiết nóng lạnh thất thường này, còn công việc làm thêm thì lại chưa đến ngày trả lương.

Phải tính toán chi li là vậy nhưng anh vẫn nghĩ liệu có thể làm được gì giúp Sayaka hay không. Thế nên anh mới cố tình đến chỗ chào hàng mỹ phẩm vốn chỉ dành cho mấy cô gái này.

Một chàng trai cao ráo đi đến chỗ chào hàng mỹ phẩm và nói “Cho tôi cái này”, chuyện này cần phải có dũng khí đến nhường nào mới làm được chứ.

Cô nhất định sẽ trân trọng anh, người sống chung phòng với cô.

Và cô cũng nên thỏa mãn với điếu đó.

Giá treo khăn mặt vốn chỉ treo một chiếc khăn giờ đây đã tăng thành hai chiếc. Chỉ một điếu nhỏ nhỏ ấy thôi cũng đủ khiến trái tim cô dịu lại.

Cảm thấy bản thân đã ấm áp đến tận sâu trong lòng, Sayaka bước ra khỏi bồn tắm.

Vì bồn tắm trong phòng Sayaka không có chức năng đun nóng nước đã xả trong bồn, nên sau khi Sayaka tắm xong Itsuki sẽ đi tắm ngay. Ban đầu cô cũng từng đề xuất ý kiến để Itsuki tắm sau khi đi làm về cũng được,

nhưng ý kiến này của cô đã bị bác bỏ. Đúng là Itsuki cũng muốn ngâm nước nóng, tuy nhiên một ngày mà phải xả đến hai bồn nước nóng thì quá lãng phí rồi. Sẽ hợp lý hơn nếu sau khi đi làm về anh tắm qua bằng vòi hoa sen, còn buổi tối hai người sẽ lần lượt ngâm nước nóng.

Người bạn chung phòng này của cô, đúng là toàn diện mọi bề mà.

Thậm chí ngay từ đầu anh còn cẩn thận hỏi qua cô là bản thân vào ngâm chung một bồn nước sau khi cô tắm xong có sao không nữa. Nhìn cái nét mặt của anh “quản gia” vốn chỉ ưu tiên tính hợp lý và kinh tế lên trên hết thấy mọi thứ sau khi nhận được câu “Ok” của cô thật là vừa buồn cười lại vừa càng khiến cô thấy xót.

“Xin lỗi nhé. Tôi ngâm hơi lâu nên chắc nước cũng không còn nóng nữa.”

“Được mà, được mà. Nước bây giờ vẫn vừa đủ ấm rồi.”

Vừa nói, Itsuki vừa đi đầu chỉnh lại nước nóng trong bồn. Nếu xả thêm chút xíu nước nóng nữa thì nước trong bồn sẽ nóng hơn một chút.

Vậy nhưng...

“Tôi cũng muốn để Itsuki dùng bột pha nước tắm kia nữa. Nếu tôi ra sớm hơn thì tốt rồi. Giờ nó loãng mất rồi.”

“Cái đó là tôi đem về cho Sayaka mà. Sayaka cứ dùng thoải thích là được rồi.”

Một câu nói lỡ của Itsuki.

Quả nhiên là anh cố ý mang về cho cô. Sayaka mỉm cười vì câu nói lỡ lời của Itsuki.

“Vả lại trong này vẫn còn mùi hương mà. Là hoa cúc sao?”

“Chỉ ngửi mùi thôi mà anh biết được là loại nào với loại nào sao?”

“Thực ra thì tôi cũng không hiểu về mấy loại hoa cỏ này lắm đâu. Nhưng những sản phẩm thế này thường sẽ thể hiện rất rõ đặc trưng của chúng nên rất dễ nhận biết.”

Rốt cuộc anh là cái quái gì vậy!

Trong một khoảnh khắc, Sayaka thực sự đã nghĩ như vậy.

“Thế nào, cô cảm thấy thoải mái hơn rồi chứ?”

“Vâng, nhờ có thuốc của anh đấy.”

“Nếu vậy thì tốt rồi.”

Itsuki mỉm cười rồi bối rối nhìn cô.

“Cô ở đây thì tôi không rời đi được.”

“A, xin lỗi!”

Nhận ra bản thân đã tắm xong rồi mà vẫn chiếm lấy phòng thay đồ kiêm chỗ rửa mặt, Sayaka vội vàng xin lỗi rồi chạy như bay ra ngoài.

Thời điểm sắp bước sang ngày mới, Itsuki vừa quăn khăn, đi bao tay vừa đi ra ngoài cổng. Sayaka muốn tiễn anh ra đến tận cổng nên dù Itsuki bảo không cần thì cô vẫn luôn làm thế.

“Khi tôi đi rồi là phải khóa cửa, cài chốt an toàn ngay nhé. Cho dù chuông cửa có kêu cũng phải kiểm tra camera trước đã. Cơ bản là tôi sẽ không về sớm đâu.”

Lần nào cũng phải dặn đi dặn lại mấy câu như vậy Itsuki mới tạm yên tâm đi làm.

“Tôi đi đây.”

“Anh đi làm cẩn thận nhé.”

Hai người chào nhau, Sayaka đóng cửa, cài khóa, sắp chốt an toàn rồi sau đó mới nghe thấy tiếng bước chân Itsuki xa dần.

Có lẽ, anh ấy đang ở bên ngoài xác nhận xem cô có đóng cửa kĩ càng hay không.

Đây cũng là một yếu tố khiến tâm trạng cô dần một tốt lên.

Mặc dù Sayaka đã giao hết chuyện nhà cho Itsuki, thế nhưng buổi tối trước những ngày nghỉ, cô vẫn có một việc có thể làm cho Itsuki.

Vào thứ Bảy, Chủ nhật hay những ngày nghỉ lễ, Itsuki không phải làm gì ngoài việc nấu cơm. Vì khi đó, Sayaka có nhà nên sau khi đi làm về, nếu anh còn dọn dẹp và giặt giũ như mọi khi thì sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô. Thành ra vào những ngày này, sau khi đi làm về anh sẽ đi ngủ bù luôn.

Do đó, vào những buổi tối trước ngày nghỉ, Sayaka sẽ trải sẵn chăn đệm cho Itsuki ở ngoài phòng khách. Đôi khi nếu tâm tình tốt cô còn dùng máy bơm khí nóng để làm ấm chăn đệm trước nữa. Và hai người cũng đi đến thỏa thuận là vào buổi tối trước ngày nghỉ sẽ không chốt khóa chống trộm. Bởi Sayaka thường rất khó chịu mỗi sáng thức dậy và cô khẳng định luôn là không muốn phải thức dậy giữa chừng chỉ vì mơ một cái chốt. Thay vào đó, cô sẽ để đèn phòng khách cả đêm để người ngoài biết trong nhà có người, và cũng chẳng có tên trộm nào sẽ cố tình đến một ngôi nhà mà chủ còn đang thức.

Đến rạng sáng, khi Itsuki về, anh sẽ tự dùng chìa khóa mở cổng vào nhà, kiểm tra trong ngoài nhà một lượt rồi nhẹ nhàng đi đánh răng rửa mặt, thay quần áo và chui vào chăn ấm đệm êm mà Sayaka đã trải sẵn.

Nghe những tiếng động nhỏ khiến mình tỉnh giấc ấy cũng khiến

Sayaka cảm thấy bản thân được người khác quan tâm.

Rồi Sayaka lại một lần nữa tiến vào giấc mộng, mà ngoài Itsuki sau khi chớp mắt một giấc đã dậy từ trước buổi trưa theo đúng nhịp đồng hồ sinh học của mình và đi chuẩn bị bữa ăn “lỡ” cho cả hai.

“Bữa ăn ‘lỡ’, từ này cũng hay đấy. Nói hẳn ra thì phải gọi thành năm chữ ‘bữa sáng kiêm bữa trưa’ mất.”

“Nhưng nếu dùng bình thường thì chỉ cần nhìn vào mặt chữ là có thể hiểu được phần nào ý nghĩa của nó rồi. Còn mấy từ kia thì chẳng thể làm được điều đó. Mình cứ phải nhớ nghĩa của nó mới được.”

“Giờ từ này cũng được dùng rộng rãi rồi mà.”

Nghe Sayaka nói vậy, Itsuki cũng chỉ mỉm cười.

“Nó cũng giống như Hekuso kazura sao?”

“Trời ạ. Lúc ăn cơm thì đừng nói mấy từ đấy ra.”

Sayaka cố tỏ ra thanh lịch, song nhắc đến dây hoa mơ ấy, cuối cùng cô cũng cảm thấy buồn nôn.

Chuyện để lại một dây hoa cách xa phòng nhất rồi sau đó phải vừa bịt mũi chịu mùi hôi vừa nhổ hết những dây leo còn lại vẫn là một nỗi ám ảnh trong cô.

“Dù sao thì ăn bánh mì mới đúng là bữa cơm ngày nghỉ ấy nhỉ.”

Bữa cơm của hai người chỉ xuất hiện bánh mì vào cuối tuần mà thôi.

“Trong khu phố mua sắm trước nhà ga có cửa hàng bánh mì ngon lắm. Nghe nói quán đó nổi tiếng lắm đấy. Vào ngày nghỉ, có nhiều người còn từ rất xa đến chỉ để mua mấy ổ bánh mì vuông tròn các loại luôn.”

“Vậy sao. Tôi không biết đây.”

Vừa nói, Sayaka vừa cắt một lát bánh mì, chấm với trứng ốp lòng đào

trong đĩa.

Bỏ thêm một chút muối nữa vào là thành một loại nước xốt tuyệt vời rồi.

“Trước khi tôi đến Sayaka cũng chẳng mấy khi tự nấu cơm ở nhà ấy nhỉ. Khu phố mua sắm trước nhà ga đúng là thiên đường dành cho mấy người sống độc thân đấy.”

Itsuki lại cảm thán một câu:

“Rốt cuộc trước khi tôi đến đây Sayaka đã sống thế nào chứ?”

“Thì ăn cơm mua ở cửa hàng tiện lợi hay quán cơm văn phòng thôi.”

“Cơm ở mấy chỗ đấy chỉ tiện cho hôm nào nhớ bữa thôi, chứ ăn mỗi ngày thế cô không chán sao?”

“Có, chán lắm ấy. Thế nên với tôi ăn cũng là một điếu hết sức mệt mỏi, có những hôm tôi cũng bỏ qua nó luôn.”

“Thật ngốc nghếch.”

Đột nhiên Itsuki lại quát lên với cô. Vậy mà, nghe câu ấy của Itsuki, Sayaka lại cảm thấy... có gì đó vui vui.

“Còn trẻ mà không biết chú ý giữ gìn thế này thì về già khổ lắm đấy.”

“Thì từ khi Itsuki đến đây tôi đâu ăn uống rất đúng giờ còn gì. Cơm Itsuki nấu cực ngon luôn.”

Đột nhiên lại được cô khen như vậy, hai má Itsuki nhanh chóng đỏ lựng lên. Anh ấy xấu hổ rồi.

“... Tôi, tôi cũng chỉ tùy tiện nấu thôi mà.”

Ngay cả bữa ăn hôm nay cũng chỉ có trứng ốp lòng đào, xúc xích và mấy lát cà chua, dưa leo trang trí bên trên mà thôi. Sau đó Itsuki lại cắt mấy lát bánh mì cho vào giỏ là hoàn thành bàn ăn.

Gia vị ăn kèm, đồ chấm thì tùy sở thích mỗi người, có muối hoặc mù tạt, ăn với bánh mì thì cũng chỉ thêm hai lọ nhỏ bơ và mù tạt nữa.

“Nhưng cơm của Itsuki ngon thật mà.”

Ví dụ như món rau trộn chẳng hạn, trước kia nếu không cho thêm nước xốt hay mayonnaise thì cô chẳng tài nào ăn nổi món này, còn bây giờ cô cũng chẳng cần đến chúng nữa.

Cà chua cứ ăn như thế là ngon rồi, dưa leo thì hôm nay Itsuki có xóc thêm ít muối nữa cho vị đậm hơn. Và chỉ cần một chút muối ấy thôi là món này đã ngon tuyệt. Ngay cả món rau diếp với bắp cải ăn kèm cũng dậy lên hương vị riêng của từng loại.

Kể cả chuyện trộn thêm một chút xít nước xốt hay mayonnaise vào thì món rau sẽ ngon hơn cũng là do cô nhìn cách ăn của Itsuki mà học được. Nhớ lại cách ăn trước kia, lúc nào cô cũng phải rưới đầm nước xốt hay mayonnaise lên trên, thật không hiểu khi đó cô ăn rau hay ăn nước xốt nữa.

Bình thường Itsuki cũng vẫn chuẩn bị hai thứ này cho cô, thế nhưng gần đây Sayaka không đụng đến chúng nữa.

“Nói thật nhé, món ăn mà Itsuki làm tôi có cảm giác không cần dùng thêm gia vị nào nữa đâu.”

Ngay cả bơ và mù tạt ăn kèm với bánh mì cũng vậy. Nếu là Sayaka trước kia thì khi ăn bánh mì, cô đâu phải phết thêm cái gì đó. Khi đó, cô chỉ là máy móc mở nắp hộp ra rồi phết thật nhiều lên bánh mì mà ăn thôi.

Còn bây giờ, cô lại chỉ ăn những lát bánh mì trắng như cơm cùng với đồ ăn kèm, khi nào muốn thay đổi thì kẹp thêm dưa hay cá muối vào trong, cắn một miếng, kẹp một miếng.

“Cô có khen tôi thì tôi cũng không làm mấy món cầu kỳ hơn đâu.”

Biết Itsuki đang xấu hổ nên cô cũng nói thêm:

“Tôi có phải nịnh anh để được ăn ngon nữa đâu.”

Nghe cô đáp vậy, Itsuki cũng chẳng nói gì, chỉ im lặng ăn cơm của mình. Sayaka trông anh như vậy thật đáng yêu làm sao.

“... Cái đó, nước xốt trộn salad sắp hết hạn rồi.”

“À, cái đó sao. Anh không cần mua thêm nữa đâu.”

Itsuki thắc mắc nhìn cô.

“Thì chúng ta còn chai tương Ponzu* mà Itsuki đề cử còn gì.”

“À, đúng rồi.”

Đó là một chai tương Ponzu làm từ quả bòng, đặc sản của một vùng đất xa xôi mà Sayaka còn chưa bao giờ đến, nghe đâu ở tận làng Umaji thuộc tỉnh Kochi. Giá của loại tương này cao hơn hẳn so với các loại tương Ponzu thông thường khác, nhưng Itsuki lại nhất quyết chọn mua loại này.

Sau đó, anh dùng nó như một loại gia vị vạn năng. Sau khi xào thức ăn xong anh sẽ rưới một ít nước tương Ponzu lên trên để dậy mùi. Hay món sashimi mua ở siêu thị đã được dán mác là giảm nửa giá vì không còn tươi ngon hoàn toàn sau khi qua tay của Itsuki cũng được anh trộn với tương Ponzu và trở thành một món trộn tuyệt vời.

Và tất nhiên, loại nước tương vạn năng này cũng được dùng để thay thế cho nước xốt trộn salad nữa.

“Thì dùng nước tương đấy vừa là một loại nước xốt thuần Nhật nhé, hương vị vừa ngon lại không ngán. Tôi dùng nó thôi.”

Ngay từ đầu cô đã nhận ra là chỉ có mình mình dùng đến chỗ nước xốt salad còn lại trong tủ lạnh.

“Được rồi. Nếu Sayaka thích vậy thì thôi.”

“Này, sao Itsuki lại có thể tìm ra thứ nước tương ấy thế?”

“Cái đó...”

Itsuki bối rối nhìn cô.

Những lúc Itsuki như vậy có nghĩa là chuyện đó liên quan đến “quá khứ” mà anh không muốn nhắc đến.

“À thì, từ hồi lên cấp ba tôi bắt đầu có sở thích đi du lịch một mình trong thời gian dài... đại loại là thế đấy.”

Lúc này, Sayaka sẽ không hỏi thêm mấy câu vô duyên như là “Hờ, nhà anh cũng cho phép anh đi thế sao”, thay vào đó, cô chỉ lặng lẽ chờ đợi Itsuki tự mình kể lại.

“Cái này là khi tôi làm thêm tại một quán rượu ở Kansai một thời gian để lấy thêm kinh phí đi du lịch thì được chủ quán chỉ cho đấy. Thịnh thoảng sẽ có những vị khách yêu cầu những món không có trong menu như khoai mỡ, dưa leo... Khi đó, không cần phải chạy đi tìm mấy món đấy thật mà chỉ cần kết hợp các nguyên liệu lại và chế biến một chút là được rồi. Trước kia loại nước tương này không được bày bán nhiều như bây giờ nên tôi không mua được, nhưng gần đây nó lại được nhiều người yêu thích và tại các siêu thị cũng bán nó rất nhiều vì nó khá tiện đấy.”

“Vậy sao. Hóa ra là nhờ có thời gian làm trong quán rượu nên Itsuki mới có tay nghề nấu nướng thế này sao?”

Sayaka quyết định chỉ nói một câu cảm thán bình thường đến ngu ngốc như vậy mà thôi. Bản thân Itsuki sau khi nghe thấy cô nói vậy dường như cũng thở phào một hơi, anh lặng lẽ gật đầu.

“Vì khi đó tôi đã ăn rất nhiều các món ăn ngon dành cho nhân viên

đấy.”

Sau khi ăn xong, Itsuki vừa thu dọn bát đĩa vừa nói:

“Hôm nay trời đẹp đấy. Cô có đi dạo một chút không?”

“Được thôi. Hả, đi bộ á?”

Sayaka ghét vận động. Trước kia, vào ngày nghỉ cô chỉ toàn ngủ cho hết ngày, thế nên bây giờ cô cũng chẳng muốn đi một chút nào.

“Đi tận đâu đây?”

“Ở gần đây có một con sông đấy.”

“Không biết...”

“Hả, cô không biết sao?”

Dù anh có ngạc nhiên thì chuyện tôi không biết vẫn cứ là không biết thôi. Sayaka thẫn thờ.

Vốn dĩ phạm vi sinh hoạt của cô đã rất bó hẹp chỉ giữa phòng trọ với nhà ga. Thỉnh thoảng mở rộng thêm ra một vài cửa hàng thiết yếu ở hướng đối diện với nhà ga mà thôi.

Ngay cả siêu thị cỡ lớn và cửa hàng điện gia dụng mà ngày đầu cô cùng Itsuki đi cũng vậy. Vốn dĩ cô chẳng bao giờ đến những nơi xa hơn phòng trọ của mình đến thế.

Khác với cô, có vẻ như Itsuki lại dựng lên trong đầu một bản đồ những điểm đến khi có thời gian rảnh cũng nên.

“Đi bộ ngược hướng nhà ga một chút sẽ có một con sông rất đẹp đấy. Sông vừa rộng, dòng chảy cũng không xiết lắm mà nước cũng rất trong nữa. Ta đi ngược con sông ấy lên phía thượng nguồn khoảng hai, ba cây số nữa thì sao?”

Itsuki nói rất nhẹ nhàng, thế nhưng hai, ba cây số, cả đi và về đã là

bốn, sáu cây số rồi còn gì.

“Không, tôi mệt lắm.”

“Vậy sao. Tiếc thật đấy. Tôi thấy có thứ hay hay nên còn định chờ đến cuối tuần để rủ Sayaka đi cùng nữa chứ.”

Sao lại ỉu xiu thế kia? Đừng có bày ra vẻ mặt đó với tôi. Đừng hòng đánh bại được lý trí của tôi nhé.

“Thôi được rồi, nếu tôi đi thì có gì vui chứ?”

“Nó sẽ là một niềm vui nho nhỏ và có lẽ sẽ có điều gì đó khiến cô thấy hứng thú.”

Thật là một mồi nhử ngớ ngẩn.

“... Tôi biết rồi! Nhưng nói trước là phải mang xe đạp đi đấy nhé. Lúc trở về tôi mà mệt quá là anh phải đèo tôi đấy.”

Sau đó Sayaka khép cửa phòng ngủ lại và bắt đầu lục tung tủ quần áo của mình. Cô phải tìm bộ nào vừa phù hợp với đi dạo lại vừa dễ thương một chút cho đúng mùa xuân mới được.

Cô ghét vận động, cũng ghét đi bộ, vậy mà khi được Itsuki rủ đi như thế, cô lại lưỡng lự.

“Ồ, dễ thương, dễ thương quá đi.”

“Chẳng có gì hết á...”

Sayaka ngượng ngùng kéo ống tay áo hoodie màu xanh lá mạ. Bên trong cô mặc một chiếc áo phông trắng in hình trước ngực và bên dưới là một chiếc quần jeans. Vì đi dạo nên cô cũng chỉ trang điểm nhẹ nhàng.

“Bên trong cô chỉ mặc một áo phông thôi sao?”

“Ừ... Nó là áo dài tay đấy.”

“Hơi mỏng rồi đấy. Mà thôi, chắc đi một lúc thì sẽ ấm người hơn.”

Nói vậy nhưng Itsuki cũng chỉ mặc nguyên bộ đồ đi làm, chỉ bỏ mỗi áo khoác và áo len, sau đó anh vào phòng ngủ gấp gọn áo khoác và áo len của mình rồi lấy một chiếc áo khoác mỏng khác ra.

Tiếp đến anh lại lôi ra một thứ gì đó từ chiếc ba lô anh mang theo lúc lần đầu gặp cô khi bị đói lả trên đường. Ngay cả một người không biết gì về máy móc như Sayaka cũng có thể thấy đó là một chiếc máy ảnh ống kính rời cực kỳ có giá trị.

Một chiếc máy ảnh này có khi đến mười tờ ông Yukichi* cũng chưa đủ mất.

“Ồ, anh có cả món này sao?”

“Cái này là sở thích của tôi... Tôi thích chụp phong cảnh.”

Càng nói giọng Itsuki càng trầm. Có lẽ cô không nên đào sâu vào chuyện này thì hơn.

“Một sở thích hay đấy.”

Sayaka chỉ nói vậy và mỉm cười. Sau đó, cô nhận được lời đáp lại “Cảm ơn” đầy ngượng ngùng, xấu hổ.

Sau đó, Itsuki đeo chiếc máy ảnh lên rồi đi ra ngoài hiên lấy chìa khóa chiếc xe đạp.

“Vậy chúng ta đi thôi chứ?”

Trong lúc Sayaka khóa cửa thì Itsuki đã mang theo chiếc xe ra bên ngoài như đã hứa.

Đúng như lời Itsuki đã nói, đi bộ ngược hướng nhà ga “một chút”, cụ

thế là đi qua hai cột đèn đỏ là đã thấy một con sông rộng trước mắt.

Có lẽ trước giờ cô không để ý đến đi đâu này là do con đường ngược hướng với nhà ga khi đến khu chung cư đâu là những con dốc thoải thoải cả. Mặc dù những con dốc này không cao nhưng cũng đủ để cản trở hết tầm nhìn của cô.

“Oa...”

Cảnh ở đây đúng là đẹp thật, nhưng hơn hết, những cơn gió tươi mát mới khiến Sayaka thoải mái đến thốt lên.

“Đi xuống dưới chân cầu là ta có thể xuống được bờ sông đấy.”

“Xe đạp thì sao?”

“Không sao đâu. Dưới đấy có đường cho xe đạp nữa mà.”

Sayaka vừa thẩn nghĩ trong đầu rằng cái bờ sông này chắc hẳn phải qua cải tạo rồi cũng nên vừa cùng Itsuki đi về phía chân cầu. Sau đó, từ lối đi xuống bờ sông mà nhìn ra khung cảnh xung quanh, Sayaka mới thấy con sông này đúng là rất hợp với hai từ “vừa phải”.

Bờ sông này được bàn tay con người can thiệp “vừa phải” và cũng được để tự nhiên một cách “vừa phải”. Ít nhất, nó không phải là bờ sông bị tu chỉnh quá nhiều làm mất đi cái vẻ đẹp vốn có nữa.

“Trong mấy chỗ bóng râm kia vẫn còn đọng tuyết nữa kìa.”

“Chắc khu này phải rơi tuyết rất dày trong suốt thời gian này ấy nhỉ.”

Thế nên hiện tại chúng ta đến đây là vừa đúng lúc rồi.

Itsuki khẽ nói.

“Vừa đúng lúc cái gì?”

“Thì thật đúng lúc để đến đây vui đùa.”

Nói rồi Itsuki dắt theo xe đạp đi xuống dưới.

“Chỉ nhìn cảnh vật ở đây thì thật khó mà tin được là mùa xuân đã về”

Ở cái bãi đá ven sông này vẫn chưa có chút gì là cảnh sắc mùa xuân cả, họa chăng chỉ là mấy chồi non đã bắt đầu nhú lên mà thôi.

“Mùa xuân đến muộn cũng không tệ chút nào. Như vậy ta có thể từ từ tận hưởng hương vị mùa xuân.”

Dường như Itsuki rất biết cách để tận hưởng khoảng thời gian giao mùa này.

Lúc mới ra khỏi nhà, Sayaka vẫn còn cảm thấy hơi lạnh, nhưng đúng như lời Itsuki đã nói, sau khi đi bộ đến đây, cô đã thấy ấm hơn hẳn. Có khi đi thêm một đoạn nữa cô còn phải cởi áo ngoài ra cũng nên.

Ở bờ sông này cũng có khá nhiều người đến đi bộ hay đá bóng, điều khiến cô ngạc nhiên là ở đây không chỉ có trẻ con và thanh niên mà còn không ít những người lớn tuổi khác.

“Giỏi thật đấy...”

Nhìn một ông lão mặc bộ đồ thể thao của Mizuno chạy bộ ngang qua, Sayaka thán thốt lên:

“Ngay cả ông cụ lúc này cũng khỏe hơn tôi là cái chắc.”

“Sayaka thiếu vận động quá rồi. Nếu cứ thế, sau này có tuổi thì sao?”

“Biết rồi mà. Giờ tôi đã thấy nguy cơ của nó rồi.”

“Thỉnh thoảng cô nên đi bộ một chút đi. Dù sao chúng ta cũng có một nơi đẹp như thế này mà.”

“Đây là Itsuki rủ tôi đi đấy nhé...”

“Quả nhiên, Sayaka không phải là người chủ động vận động nhỉ.”

Trên bãi đá này, đâu đó vẫn còn sót lại tàn tích của mùa đông khắc nghiệt đã qua, thế nhưng vẫn có vài điểu đáng thú vị để xem.

“A, có một con chim gì lạ quá kìa.”

Một chú chim mảnh khảnh với những khoang màu đen trắng đang chạy thoăn thoắt trước hai người. Từ trước tới nay mới chỉ nhìn thấy chim sẻ và quạ, Sayaka không nghĩ được rằng chim cũng có thể chạy nhanh đến thế.

“A, là nó sao? Đó là chim chìa vôi đấy. Trong phố cũng có nhiều lắm.”

“Chúng giỏi thật đấy, chạy được bằng hai chân như người kìa. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy loài chim như thế đấy.”

“Nói đến loài chim sử dụng linh hoạt đôi chân của mình thì còn có cả chim bồ câu nữa.”

“Tôi chưa từng thấy con chim bồ câu nào có thể chạy một cách thanh thoát đến thế đâu.”

“Thì chúng vốn là loài chim có tính lười mà. Chúng chỉ chịu di chuyển những lúc cần kíp nhất mà thôi.”

“Lười quá là mất mạng luôn rồi còn gì. Tôi từng thấy có con bị xe chèn chết ngay sát mép đường cho người đi bộ đấy.”

Chỉ suýt soát nữa thôi là nó tránh được rồi.

Nghe đến đây, Itsuki nhú chặt mày lại.

“Con chim đó chết thảm lắm, tôi còn chẳng nhìn ra hình dạng vốn có của nó nữa. Mà cũng chỉ có mình nó là chỉ chạy được hai, ba bước khi có xe đến thôi.”

Giây phút ấy, đi đầu duy nhất Sayaka muốn nói không phải là “Đáng thương quá”, hay “Tội nghiệp thật”, mà cô muốn hét lên với nó rằng “Bay đi!”

“So với con chim bồ câu ấy thì con chìa vôi chạy thoăn thoắt kia chẳng

phải là giỏi hơn sao?”

“Hừm, có lẽ lần đầu Sayaka nhìn thấy một con chìa vôi nên mới nghĩ như vậy cũng nên. Chứ thực ra cả chìa vôi và chim bồ câu đều là những loài chim có xu hướng chạy nhanh, chỉ là bước chân và tốc độ của chúng khác nhau mà thôi.”

Thế rồi Itsuki nhìn ra ngoài sông.

“Nếu nói đến loài chim hiếm thì ở kia có kìa.”

Sayaka nhìn ra ngoài sông theo hướng Itsuki chỉ, và cô nhìn thấy một dáng vẻ khá thư thái giữa dòng sông.

“Ôi trời, đó là sếu sao?”

“Không, là diệc.”

Sayaka bĩu môi.

“Chúng giống nhau mà.”

“Không, hoàn toàn khác. Nếu mà có sếu ở chỗ này tôi mới ngạc nhiên đấy.”

“Nhưng cả hai loài này đều có cái cổ cao, chân nhỏ mà. Làm sao mà nhận ra được chứ.”

“Nhưng hình dáng chúng hoàn toàn khác nhau, thêm nữa kích cỡ hai loài cũng khác nhau nữa. Hóa ra Sayaka là đứa trẻ lớn lên trong thành phố đấy nhỉ.”

Thấy bản thân dần yếu thế, Sayaka vội chuyển ngay sang chuyện khác:

“A, ở đây cũng có cả vịt nữa này. Con vịt kia là loài vịt gì thế?”

“Với khoảng cách này thì khó mà biết được nó là loài vịt gì lắm. Vịt cũng có đến mấy loại cơ. Ví dụ như vịt mỏ đốm này, vịt đầu vàng này...”

“Ờ!? Vịt mỏ đốm mà cũng đến chỗ này sao?”

Theo những gì Sayaka biết, loài vịt này cực kỳ hiếm gặp, nhiều nhất cũng chỉ thông qua các bản tin nói về những đợt di cư của chúng trên toàn quốc mà thôi. Thế nhưng giờ bảo chúng đang ở một con sông vô danh nào đó cách nhà cô hai cột đèn giao thông thì... thật không thể tin nổi.

“... Thực ra vịt mỏ đỏm cũng chưa hiếm đến mức được đưa vào sách đỏ những loài cần bảo vệ đâu. Ta có thể bắt gặp chúng ở mọi nơi. Chỉ cần nhớ màu sắc của chúng không quá nổi bật và ở đầu mỏ của chúng có một đốm vàng là rất dễ nhận ra.”

“Nhưng mỗi năm thời sự đều đưa tin về cuộc di cư của chúng rất hoành tráng mà...”

“Tin đó chỉ gây chú ý ở những vùng thành phố lớn mà thôi. Chứ thực ra ở những nơi có môi trường tự nhiên tương tự thế này thì chúng cũng chẳng hiếm lắm đâu.”

“Ồ, thế hóa ra tôi đang sống ở địa phương hẻo lánh sao?”

Vừa đi vừa nói chuyện như vậy, cuối cùng hai người cũng đến được điểm đích mà Itsuki đã nói.

Itsuki dựng gọn chiếc xe vào một chỗ rồi đưa cô đến một nơi.

Ở đó có một gốc cây rất lớn, không biết là đã mọc từ trước hay là có người cố ý trồng ở đây, nhưng cành lá của nó rất to, đâm thẳng lên trời, thậm chí còn sắp cao bằng mặt bờ đề rồi.

Itsuki ngồi xổm dưới gốc cây ấy. Những cành lá xung quanh xòe rộng ra tạo thành hình một chiếc ô bao bọc gốc cây vào giữa.

Cái cây này thì Sayaka biết.

“Là cúc móng ngựa sao?”

“Đúng, nhưng không chỉ có vậy đâu. Xem này.”

Có lẽ vì ánh nắng mặt trời không chiếu đến nơi nên nền đất dưới gốc cây vẫn còn đọng một lớp tuyết. Itsuki nhẹ nhàng gạt lớp tuyết ấy ra để Sayaka nhìn vào.

Và khi nhìn thấy một màu xanh non bên dưới, Sayaka ngạc nhiên mở tròn mắt.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy thứ này mọc ngoài tự nhiên như vậy cả.

“... Đây là đài hoa của nó?”

“Đúng vậy. Mặc dù hiện vẫn chưa thể biết được nó là hoa đực hay hoa cái nữa.”

Vừa nói Itsuki vừa lấy chiếc máy ảnh vẫn đeo trên người ra, lắp máy rồi bắt đầu chụp hình búp hoa mới nhú này.

“Dạo trước khi tôi mới phát hiện ra nó thì các cánh hoa xanh xung quanh vẫn còn đang bao chặt lấy nhụy hoa bên trong cơ. Hôm nay chúng ta đến vừa vặn các cánh hoa xanh đã xòe ra, để lộ rõ ra một đài hoa rồi.”

“Trông nó xinh thật đấy.”

Những cánh hoa xanh xòe ra, để lộ phần nhụy hoa tròn ở giữa.

“Đúng vậy. Ngay cả màu sắc của nó cũng là màu sắc đặc trưng của đầu xuân. Nó cũng giống với màu áo của Sayaka đấy chứ.”

Chỉ là màu sắc thôi! Anh ấy khen chỉ là cái màu áo này thôi. Đừng có hiểu nhầm đấy!

Nhắc nhở bản thân như vậy, Sayaka cũng ngẩng xuống bên cạnh Itsuki, cố gắng không làm phiền anh bấm máy.

“Đài hoa này còn phân ra đực với cái sao?”

“Đúng thế. Chỗ kia nhận được nhiều ánh nắng mặt trời nên các cánh của nó sẽ còn xòe rộng ra. Bên đó chắc là hoa đực.”

Ở những nơi có ánh nắng tốt thì các cành lá của cây sẽ vươn rất cao, tán xòe rộng. Do đó, để cạnh tranh ánh nắng, đài hoa của nó cũng sẽ vươn thẳng lên cao, các cánh hoa cũng sẽ xòe rộng ra hơn.”

“Hoa đực với hoa cái có tốc độ sinh trưởng khác nhau sao?”

“Không. Thông thường những nơi nhận được nhiều ánh nắng chỉ có hoa đực thôi.”

“Nếu đem hai bông hoa đực cái có độ lớn bằng nhau ra so sánh thì làm thế nào để phân biệt?”

“Nhìn màu sắc hoa là biết. Hoa có màu vàng là hoa đực. Cô nhìn đóa hoa này đi, có phải ở các cánh hoa nhỏ bên trong có màu vàng đúng không.”

Itsuki lại nháy một kiểu ảnh, sau đó nói với Sayaka “Đổi chỗ cho tôi được không?” rồi lại tiếp tục chụp hình bông hoa và cả cây cúc móng ngựa ấy.

“Chờ khi đài hoa này lớn lên thì sẽ thành cây cúc móng ngựa sao?”

“Không. Hoa của nó nở ra để thụ phấn và tạo thành đời sau. Thế nên sau một thời gian, nó sẽ héo đi. Tùy vào hoàn cảnh và thời điểm mà nó có thể kết hạt hoặc không. Nếu hạt này rơi vào đất và gặp điều kiện thích hợp thì nó mới mọc thành cây.”

Đến đây, có vẻ công đoạn chụp ảnh của Itsuki ở chỗ này cũng đã hoàn thành.

“Được rồi, hái nó thôi.”

“Hái nó thôi...?”

Thấy vẻ mặt mơ hồ của Sayaka, Itsuki chỉ vào khóm cúc móng ngựa và nói:

“Một bó ba, bốn đài hoa của nó là 398 yên. Một bó lá giá 298 yên. Còn khóm này là mọc tự nhiên và miễn phí luôn đấy. Ok?”

“Ô... ô... kê... nhưng mà...”

Sayaka vẫn vô cùng rối rắm.

“Nhưng, nhưng lỡ có con chó nào ra đây tè bậy ị bậy thì sao?”

“Hả? Cái đấy thì chỉ cần rửa sạch đi là được mà. Ở quê ấy mà, chỗ nào mà trồng rau củ ngoài trời thì chẳng có ai dám khẳng định là không có con chó con mèo nào đi vào tè bậy, ị bậy đâu. Làm gì có ai có thể trông coi 24/24 được chứ.”

Nói rồi, Itsuki ngẩng xồm xuống, nhanh chóng ngắt lấy những nhánh hoa xanh.

Phụt, phụt, phụt.

“Cô nhìn cây này đi, nó còn mập hơn cả những cây được vun trồng rồi dùng đủ các loại thuốc kích thích, thuốc bảo vệ thực vật ấy chứ.”

Nghe cũng có vẻ đúng.

“Hơn nữa, những cây rau tự tay mình hái lại được chế biến thành món ăn trong ngày của mình, như vậy chẳng phải là thú vị hơn sao?”

Thế nhưng...

Cuối cùng, Sayaka cũng bị Itsuki thuyết phục, cô ngẩng xuống cạnh anh rồi cũng ngắt lấy từng tàu lá.

“Cho tôi hái với.”

Nhìn bông hoa xanh non mơn mớn, tròn tròn múp múp còn chưa nở hết này, Sayaka đã muốn hái nó từ lâu lắm rồi.

Thêm vào đó, nó còn ăn được nữa, thành thử cô lại càng muốn hái.

“Được chứ. Nhưng mùi hăng của nó khá mạnh nên chắc cô sẽ hơi khó

chịu đấy. Cô hái một ít thôi nhé. Lấy đài nhỏ kia kìa.”

Theo ngón tay Itsuki chỉ, Sayaka ngắt lấy một đài hoa căng mọng, múp míp. Cuối cùng, cái mùi mà cô sợ lại chỉ có mỗi mùi đất ẩm nơi đây. Chuyện này thì Sayaka vẫn có thể chấp nhận được.

Sayaka chọn lấy năm bông hoa đẹp nhất, sau đó cô lại tiếc nuối nhìn những bông hoa tròn tròn, xanh xanh còn lại.

“... Hái thêm một chút nữa không được sao?”

Sayaka vừa hỏi vừa cho Itsuki xem năm bông hoa mình hái được. Itsuki sửa sang lại mấy bông hoa được mình hái, vừa xé bỏ những cánh hoa đã nở rộ vừa lắc đầu cười khở.

“Tôi hiểu rồi. Vậy cô lại hái thêm năm bông nữa đi.”

Sau khi được cho phép, Sayaka lại cẩn thận kĩ càng lựa chọn nốt năm bông hoa cuối cùng.

“Được rồi, cho chúng vào đây đi.”

Sayaka cho mấy bông hoa mình hái được vào túi nilon Itsuki đưa cho. Trước đó anh cũng đã nhét mấy bông hoa được của anh vào.

“Tiếp theo là hái lá nào. Lấy lá bên này sẽ tốt hơn đấy.”

“Hả? Anh chọn theo tiêu chuẩn nào thế?”

“Cọng lá phải tròn, to, xanh mướt và mọng nước. Cọng lá mà ngả màu vàng thì đừng lấy bởi mấy cọng đấy già rồi không ngon đâu. Lá thì ngắt bỏ lại gốc đi.”

“Tuân lệnh!”

Nói rồi, Sayaka kéo thử một cọng lá xuống.

Ngay sau đó, cô lại hét lên thất thanh.

“Trời ơi! Sâu à!?”

Thấy Itsuki ngoảnh lại, Sayaka vội vàng chìa phiến lá mình mới lấy được cho anh xem.

“Đây này, đây này, cái này có lẽ nào...”

“A... đúng rồi, đúng rồi. Nó là cỏ tháp bút đấy. Cô sao thế?”

“Vậy sao. Tôi mới chỉ nhìn thấy loại cỏ này trong tranh với từ điển thôi đấy. Đây, cái này cũng ăn được đúng không?”

“Ừ”. Itsuki bối rối gật đầu.

“Ăn thì ăn được... nhưng mà hơi tốn công một tí.”

“Tôi muốn ăn nó!! Tôi muốn ăn, tôi muốn ăn, tôi muốn ăn, tôi muốn ăn.”

“Nhưng riêng món cục móng ngựa này cũng đã tốn công lắm rồi đấy...”

Itsuki đắn đo một lúc lâu rồi nói:

“Nếu sau khi về Sayaka cũng phụ tôi nữa thì có thể hái nó về ăn thử.”

“Được, tôi giúp.”

“Phải giúp cả món cục móng ngựa đấy nhé.”

“Biết rồi mà.”

Sau khi hai người thỏa thuận xong, Sayaka lại bắt đầu hái những đọt cỏ tháp bút cho lẫn vào trong túi đựng cục móng ngựa.

“M-Ê-T Q-U-Á!”

Bỏ dở công việc trong tay, Sayaka mệt mỏi úp mặt xuống chiếc bàn thấp trong phòng khách.

“Tôi đã bảo trước là tốn công lắm rồi mà.”

“Mỏi mắt quá, mỏi quá. Không, móng tay tôi đen kịt rồi này.”

Từ lúc về tới giờ, hai người vẫn làm một việc duy nhất là tách bẹ lá củ tháp bút. Sayaka không biết là cần phải tước hết từng cọng, từng cọng một. Mặc dù nó không tốn sức nhưng hai người hái ng ần này mang về thì bao giờ mới xong cơ chứ.

“Đây là nhựa cây đấy. Vì cô hái nhiều quá nên bị dính nhựa ra tay.”

Itsuki ng ồi bên cạnh nói.

Và đúng là lần đầu tiên được nhìn thấy loại củ này, Sayaka quá thích thú nên đã hái về một đồng lớn, chất lên như một ngọn núi nhỏ đến nơi.

“Tôi sai rồi, tôi sai rồi...”

“Thôi được rồi. Lúc hái cái này cũng khá vui đây chứ. Thế nên cô mới không ngừng tay được chứ gì.”

“Ừ. Lúc đấy đầu óc tôi chắc mù mịt hết cả rồi.”

Cuối cùng, hơn một nửa chỗ củ tháp bút ấy đều là Itsuki tước cả.

“Được rồi. Tiếp đến là cục móng ngựa.”

Itsuki đứng trong bếp, lấy một cái chảo chống dính cán dài ra rồi đổ nước vào đun sôi lên. Từ ngày sống một mình, mặc dù Sayaka cũng sắm đủ các loại nồi niêu xoong chảo nhưng số lần dùng đến chúng chỉ đếm trên đầu ngón tay, và trước khi Itsuki đến đây, đa phần chúng đều mốc meo trong xó tủ cả.

“Làm thế nào cơ?”

“Giờ phải luộc chúng lên để bớt chất rồi tước vỏ.”

“Hả?”

“Không sao đâu. Món này không rắc rối đến mức phải tách từng bẹ lá nhỏ ra như củ tháp bút đâu. Cọng lá của cục móng ngựa dễ làm hơn, chỉ cần tách một đường là lấy được hết. Hơn nữa tôi cũng luộc qua một lần

nên cũng không rắc rối lắm.”

Nói rồi, Itsuki lấy những cọng lá cúc móng ngựa đã bỏ hết tàu lá ra ngoài rồi chà rửa thật kĩ trong chậu.

Đến lúc này, cuối cùng thì Sayaka cũng bỏ được cái suy nghĩ là có con chó con mèo nào tè bậy, ị bậy thì sao.

Sau khi rửa sạch, đun sôi rồi lại để nguội, tiếp đến hai người cùng tước vỏ.

Bắt tay vào làm, Sayaka mới nhận ra một điều, đó là... việc tước vỏ cọng lá này... vui quá đi.

So với những đợt cỏ tháp bút có bẹ lá mọc thành từng lớp từng lớp và khi tuốt phải tách từng cái một thì loại cúc móng ngựa này chỉ cần tuốt thẳng từ trên xuống dưới một lượt là xong. Thế nên, công việc này rõ ràng thoải mái hơn nhiều. Hai người nhanh chóng tước hết chỗ cọng lá hái về

“Nấu thì... chắc một nửa là đủ rồi chứ?”

Itsuki chia chỗ cọng lá thành hai phần, một phần cắt đoạn lớn để nấu, phần còn lại cắt nhỏ vừa miến ăn. Phần thái nhỏ được anh cắt vào trong hộp, còn phần kia thì cho vào một cái nĩa nhỏ, sau đó cho thêm Dashi, tưới lượng bằng mắt và chấm một chút vào đầu ngón tay để nếm thử.

“Được rồi.”

Sau khi nếm nếm xong, Itsuki bắt đầu nấu cúc móng ngựa với nước Dashi.

“Giỏi thật đấy. Làm thế nào mà anh lại có thể nếm nếm được chuẩn mà không cần đến cốc đong hay thìa gì cả chứ?”

“Thói quen thôi. Sayaka nếu nấu thường xuyên thì cũng làm được thôi.”

“Hả! Itsuki đùa sao? Tôi mà không có công thức chi tiết thì còn lâu mới nấu được.”

Sayaka hoàn toàn không hiểu phải làm đến mức nào thì mới có thể đạt được cái gọi là “thói quen” như Itsuki vừa nói.

“Thế cộng hoa thì làm gì bây giờ?”

“Tôi định ngâm nó với miso.”

Vừa nói, Itsuki vừa lôi mấy cộng hoa ra, bỏ hết lá xanh xung quanh và cắt thành từng đoạn dài.

“Không cần tước vỏ hay loại bỏ nhựa đi sao?”

“Ừ. Hoa của cúc móng ngựa ấy mà, nhựa đầu tập trung hết ở mấy cánh hoa rồi, vỏ cũng không bám chắc thế đâu.”

Vừa giải thích cho Sayaka, Itsuki vừa trải một lớp màng bọc thực phẩm lên mặt thớt rồi phết nhẹ một lớp miso lên trên. Tiếp đó, anh lại xếp những cộng hoa mới thái lúc nãy lên trên rồi lại phết một lớp miso nữa. Cứ như vậy, một lớp miso, một lớp cộng hoa, cuối cùng là dùng màng bọc gói gọn lại cho vào trong lọ và cất vào tủ lạnh.

“Để như vậy một đêm là sang ngày mai chúng ta được một món rồi.”

Nhìn Sayaka ngơ ngác gật đầu, Itsuki lại lưỡng lự một chút.

Làm gì với nó đây... Itsuki nhìn đồng hoa rồi khẽ lẩm bẩm một câu.

Lúc hái chúng, Sayaka đúng là háo hức vô cùng, thế nhưng đến lúc mang về và đem đi nấu thì... đúng là cô đã hái cả một đồng mất rồi.

“Xin lỗi nhé. Tôi hái nhiều quá rồi.”

“Hừm, hoa cúc móng ngựa hơi khó bảo quản, ta phải nhanh chóng ăn hết chúng mới được.”

“Tempura! Tôi muốn ăn tempura hoa cúc móng ngựa.”

“... Sayaka, cô đã ăn món tempura hoa cúc móng ngựa đây bao giờ chưa?”

“Chưa... nhưng đây chẳng phải là món nổi tiếng nhất của loại hoa này sao? Tôi muốn ăn!”

“Thế thì tôi sẽ rán hai cái. Nhưng cô phải ăn hết một cái đấy nhé. Không được bỏ thừa đâu đấy.”

Sayaka gật đầu đồng ý, nhưng trong lòng lại thắc mắc rốt cuộc thì món đấy làm sao mà Itsuki phải dặn trước dặn sau thế chứ.

“Còn lại tôi sẽ dùng để nấu miso vậy... nhưng mà còn đến tận bảy cái liề...”

Itsuki vừa rầu rĩ vừa tắt bếp canh. Cho dù đang suy nghĩ thì anh cũng không quên món đang nấu dở của mình.

“Mới mười lăm phút thôi mà?”

“Món nấu chỉ cần như vậy thôi, sau khi để ngấm hương vị sẽ hòa vào nước, rau cũng ngấm được vị và món canh sẽ đậm đà hơn. Những lúc muốn kích thích hương vị của các nguyên liệu thì chỉ cần vậy là đủ rồi.”

“Sao tôi lại cứ nghĩ nấu là phải để lửa nhỏ và ninh lâu nhỉ?”

“Cái đấy thì còn tùy vào nguyên liệu nữa. Với những loại rau hay cá dễ bắt lửa thì nếu ninh lâu quá sẽ mất hết hương vị của nó đấy.”

“Hừm.”

Itsuki nhìn mấy bông hoa cúc móng ngựa trước mặt trầm ngâm.

“Cô có muốn xem thử món bakke miso không?”

Itsuki lại giới thiệu cho Sayaka một món gì đó khá lạ.

Anh lấy chiếc nĩa nhỏ dùng để lược bẹ lá lúc nãy ra, đổ nước vào và bắc lên bếp.

“Anh... Itsuki này, nghe tên món này như vậy tức là nó không giữ nguyên được hình dáng ban đầu sao?”

Itsuki lược chín hoa cúc móng ngựa, sau đó đem rửa lại với nước lạnh rồi dùng tay bóp chặt để ép hết nước bên trong ra. Sau đó, với mỗi đóa hoa đã bị bóp chặt cỡ từng quả bóng chày màu xanh, anh lại tách hết lớp vỏ bên ngoài rồi đem xào với dầu mè. Những bông hoa xinh đẹp lúc đầu giờ đã không giữ lại được một chút gì về cái vẻ đẹp đó nữa. Lúc này, Itsuki lại cho thêm một lượng miso bằng với lượng hoa, rồi trộn đều với nhau. Sau đó lại là đường, mirin, rượu, ớt...

“Đến cả cái màu xanh cũng không còn nữa sao!”

Trong chiếc nồi nhỏ lúc này chỉ có một thứ dung dịch màu vàng nâu đang sôi ùng ục mà thôi. Chờ đến khi hỗn hợp trong nồi sền sệt lại thì Itsuki mới tắt bếp.

“Cái gì? Đây là cái gì? Những bông hoa xinh đẹp tôi hái biến đi đâu mất rồi?”

“Được rồi. Cô yên quá.”

Itsuki dùng chiếc muôi gỗ quẹt lấy một ít bên trong nồi, thổi nguội rồi đưa đến bên miệng Sayaka.

“Nếm thử đi.”

Sayaka lo lắng nếm thử một chút. Ngay lập tức vị ngọt dịu của miso cùng một chút đắng nhẹ tràn ngập trong khoang miệng cô.

“... Cơm. Tôi muốn ăn cơm. Cái này gọi là bakke miso sao?”

“Đúng thế. Bakke theo tiếng vùng Tohoku có nghĩa là hoa cúc móng ngựa. Tóm lại thì đây là món hoa cúc móng ngựa dầm miso.”

Itsuki đổ món miso ra bát rồi nói một câu mà Sayaka chẳng thể ngờ

đến:

“Được rồi, Sayaka cũng làm một món đi. Đây là hình phạt cho việc cứ đứng bên cạnh nhìn người khác nấu ăn rồi kêu trời kêu đất này giờ của cô.”

“Ồ!”

Sayaka sợ xanh mặt.

“Nhưng... không được đâu, không được đâu. Anh thừa biết là tôi không biết nấu ăn mà. Vả lại những nguyên liệu này tôi cũng có nấu bao giờ đâu.”

Có vẻ như sự luống cuống của Sayaka lúc này khá buồn cười, Itsuki khẽ thở dài một hơi rồi nói:

“Tôi đùa đấy. Nhưng nó cũng đơn giản lắm nên cô làm thử một chút đi.”

Vừa nói, Itsuki vừa nhét cho Sayaka một cái âu và một cái muôi.

“Cô chỉ cần dùng hai cái này thôi. Đây, đầu tiên là cho một lượng vừa đủ vào cái bát này.”

Itsuki chỉ cho Sayaka lấy phần bẹ rau cúc móng ngựa được thái nhỏ từ trước và đang được đựng trong hộp.

“Khoảng... khoảng bao nhiêu?”

“Hừm, một nắm nhỏ.”

Sayaka lo lắng lấy một nắm, khoảng một nửa hộp bẹ lá cho vào bát.

“Được rồi. Tiếp theo là xóc muối.”

Sayaka lại nhận được một lọ muối đã mở sẵn nắp. Sau đó, cô lại múc ra khoảng nửa muỗng rồi rắc vào.

“Tiếp đến là trộn muối với bẹ lá. Trộn đều nhé.”

Ngay lập tức, từng tiếng lách cách do chiếc muôi nhựa va vào âu kim loại vang lên.

“Được rồi. Giờ cho một lượng cơm vừa đủ vào đi.”

Itsuki mở nắp nồi cơm điện ra, cơm bên trong lúc này cũng đã chín tới.

“Vừa đủ là...”

“Tôi thôi hai bơ gạo, cô cho khoảng 2/3 là vừa.”

Sayaka lại lấy cơm theo chỉ thị.

“Nhớ là trộn đều đến khi bẹ lá trộn lẫn hoàn toàn với cơm nhé... Được rồi. Stop. Vậy là món cơm trộn bẹ cúc móng ngựa đã hoàn thành rồi!”

“Hả? Thế thôi á?”

“Thì tôi đã nói là nó đơn giản rồi mà. Nhưng còn cần phải ăn thử mới biết được vị thế nào nữa.”

Nghe Itsuki nói vậy, Sayaka lại cẩn thận lấy một ít cơm bỏ vào miệng.

“... Có lẽ... là ngon đấy.”

Vị đắng nhẹ của cúc móng ngựa thêm một chút vị mặn của muối, hương vị đơn thuần mà lại không ngán.

“Có lẽ là được rồi. Ngon rồi đấy.”

Có thể vì đây là lần đầu Sayaka làm món này nên Itsuki muốn cho cô thêm tự tin cũng nên. Thế nhưng được Itsuki khen một câu như vậy Sayaka vẫn cảm thấy sung sướng vô cùng.

Nhìn những cây rau mình tự tay hái lại được chế biến thành món ăn cũng khá thú vị, nên Sayaka vẫn cứ bám lấy Itsuki làm món ăn.

Về phần củ thập bút hái quá nhiều thì Itsuki lại chuyển qua làm món muối cay. Đầu tiên anh lược qua để rau bớt chất, sau đó bắc bếp để xào,

cho thêm hương liệu cay ngọt rồi cho vào một hũ nhỏ. Itsuki cho Sayaka nếm thử một chút, món này quả thực có “hương vị của các bà, các mẹ”.

“Cái đó, anh không nấu hết chỗ củ thập bút chúng ta hái sao?”

“Phần còn lại tôi sẽ dùng làm món tempura. Chỉ lấy hai đài hoa cúc móng ngựa ra làm thì hơi lãng phí nguyên liệu mà.”

Tiếp đến Itsuki lại nấu món canh miso đậu phụ với rong biển và trong lúc chờ dầu rán tempura nóng, anh nhanh chóng cắt đôi một cái đài hoa cúc móng ngựa. Ngay lập tức, mùi hăng cực mạnh của loài hoa này xộc thẳng vào mũi hai người.

“Sayaka, cô pha bột tempura đi.”

“Hả?”

Sayaka còn đang tính phải nhào bột, đánh trứng, thêm nước... Itsuki đã nói:

“Không rắc rối thế đâu. Nhà mình có gói bột tiện dụng mà. Nó ở trong ngăn kéo ấy.”

“... Itsuki cũng dùng thứ đó sao?”

“Tất nhiên rồi. Có đồ tiện lợi hơn thì phải dùng chứ sao. Đúng, nó đấy. Những lúc không có thời gian thì dùng nó là chỉ một loáng là xong. Ngay cả người mới cũng không thất bại được.”

Ngay cả người mới cũng không thất bại được là sao chứ?

Sayaka vừa thẩn thiu môi vừa nhìn công thức ghi trên bao bì và pha bột.

Sau đó là bước rán tempura.

Itsuki rán hai bông hoa cúc móng ngựa trước rồi mới đến củ thập bút. Trong lúc đó thì Sayaka đã trải sẵn một lớp giấy thấm dầu lên đĩa và gấp

những miếng tempura đã chiên giòn.

“Được rồi, chờ chút nào, chờ chút nào. Những cái khác cũng sắp được rồi.”

Trên bàn ăn lúc này đã bày la liệt các đĩa, bát, từ món cở tháp bít muối, bakke miso đến nước chấm rồi món cơm trộn của Sayaka và cuối cùng là món canh cúc móng ngựa và canh miso của Itsuki nữa. Trong bát canh lúc này đang tỏa ra mùi hương đặc trưng của hoa cúc móng ngựa.

Bị mùi hương đó hấp dẫn, vừa mới nói câu mời ăn cơm xong, Sayaka đã vội vàng lấy bát canh miso. Bông hoa cúc móng ngựa dùng thay cho các loại rau thơm khác lại hòa quyện vào canh miso, tạo nên một hương vị ngọt đắng thanh đậm rất riêng.

“... Ngon quá đi. Hương vị này phải gọi là số một luôn.”

Tiếp đến, Sayaka lại vội tay đến đĩa tempura. Sayaka chấm với một chút nước chấm rồi đưa lên miệng cắn rộp một tiếng.

“!?”

Chỉ sau một tiếng rộp ấy, Sayaka vô thức ngậm chặt miệng. Trong khi đó, Itsuki vẫn bình thản nhai miếng tempura của mình.

Sau khi nhai qua loa vài cái rồi cố nuốt miếng tempura đấy xuống bụng, Sayaka vội vàng uống một ngụm nước thật to. Tiếp đến, cô mới dè dặt hỏi Itsuki:

“Cái này... anh không thấy là rất đắng sao?”

“Một người một cái thì bình thường.”

“Itsuki đã biết trước là nó đắng thế này rồi sao?”

“Tempura hoa cúc móng ngựa nổi tiếng là rất đắng.”

“Tại sao ngay từ đầu anh không nói cho tôi biết chứ!?”

“Thì Sayaka tha thiết muốn ăn nó mà. Tôi thì thấy hơi đắng nhưng biết đâu Sayaka lại thích thì sao? Cũng có nhiều người thích món này mà. Thành ra tôi cũng không dám ngăn.”

Đúng là Itsuki mà. thế nhưng... Ít nhất thì anh cũng phải nói một câu là “nó rất đắng đấy” chứ.

Sayaka cảm tức lườm nguýt Itsuki một cái, vậy mà anh cũng chẳng có vẻ gì là bị ánh mắt ấy tổn thương cả.

“Hoa chính là nơi tập trung chất đắng của cả cây, nên cô ăn phần bên ngoài vào sẽ đỡ đắng hơn đấy. Thế nào?”

Nghe Itsuki nói vậy, Sayaka chỉ cắn lấy phần lá bên ngoài bông hoa ăn thử. Quả nhiên, phần này chỉ hơi đắng mà thôi.

“Hừm, biết thế này thì làm hết bakke miso cho rồi.”

Sayaka là người theo chủ nghĩa ghét cái gì thì phải giải quyết nó trước tiên. Cô chấm thật đậm nước chấm ngọt rồi một phát ăn hết cả miếng luôn.

Tiếp đến, Sayaka lại uống hết một cốc nước lớn. Đến lúc này, cô mới giật mình nhận ra Itsuki đang mắt tròn mắt dẹt nhìn mình.

“... Chuyện gì?”

“Không có gì. Chỉ là tôi đang định nói là nếu cô ăn được một nửa rồi thì bỏ dở cũng được... cơ mà tôi không có cơ hội để nói rồi.”

“Anh phải nói nhanh lên chứ!”

“Không, không. Cô tuyệt lắm, tuyệt lắm.”

Thậm chí Itsuki còn vỗ tay nhiệt liệt để thể hiện bản thân đang cực kỳ xúc động. Sayaka bất lực thở dài rồi lại rụt rè vươn đưa đến món tempura cỏ tháp bút.

“A, cái gì thế này! Cỏ tháp bút rán tempura ngon tuyệt.”

“Thực ra là vì nó không bị hăng hay bị đắng mà thôi. Trong lúc rán thì vị đắng của nó cũng bay đi hết rồi.”

“Thế tại sao hoa cúc móng ngựa lại không bay hết vị đắng đi chứ?”

“Thì ngay từ đầu tôi đã nói là món này khó chế biến lắm rồi mà. Cô cũng xem tôi nấu món bakke miso rồi đấy thôi. Vì tôi dùng nguyên cả bông hoa nên phải cho một lượng miso bằng với lượng hoa, như vậy thì khi ăn cô mới chỉ cảm thấy một vị ‘đắng nhẹ’ mà thôi.”

Là vậy sao, là vậy sao.

Sayaka gật đầu cảm thán.

“Được rồi, giờ còn lại toàn món ngon thôi. Cô cứ ăn thoải mái!”

Itsuki hơi lo lắng nhìn Sayaka.

“Cô có ghét chuyện đi dạo như hôm nay không thế?”

Đột nhiên Itsuki lại bày ra vẻ lo lắng này làm Sayaka cảm thấy ngực mình hơi nghẹn lại.

“Làm gì có chuyện đó chứ. Tôi thích nguyên cả ngày hôm nay, kể cả cái món tempura đắng ngắt này nữa ấy chứ. Bữa cơm hôm nay của chúng ta ngoài gạo với gia vị ra thì chẳng tốn đến một đồng nào ấy nhỉ. Chuyện này cũng tuyệt cú mèo luôn... Tôi không ngờ sống ở giữa phố mà lại có được bữa ăn tự nhiên và miễn phí thế này đâu.”

Sayaka mỉm cười nói:

“Tuần sau nếu thời tiết tốt thì anh lại dẫn tôi đi đâu đó nhé.”

“Được. Vậy tôi sẽ tìm thử trước.”

Nghe cô nói vậy, Itsuki rõ ràng là thở ra một hơi. Sayaka bỗng cảm thấy đến cả cái biểu cảm thờ phào nhẹ nhõm ấy của anh cũng thật đáng

yêu.

Cả hai cũng không ăn được hết ngần ấy thức ăn trong một bữa, thế nên sang ngày Chủ nhật hôm sau, trên bàn cơm hai người vẫn còn món cỏ tháp bút muối cay còn lại và món cộng hoa cúc móng ngựa muối miso.

Về phần cộng lá cúc móng ngựa thái nhỏ còn lại sau khi Sayaka làm món cơm trộn, đến bữa cơm chiều Chủ nhật, Itsuki lại lấy ra trộn vào cơm. Cùng một món ăn đấy nhưng hương vị do Itsuki làm ra lại khác hẳn với món của Sayaka làm hôm trước.

Cứ như vậy, những ngày nghỉ bình đạm cũng trôi qua và thứ Hai lại tới.

Khi mở cơm hộp Itsuki làm như mọi ngày ra, Sayaka bất ngờ phát hiện suất cơm của cô lại có hai nắm cơm nắm trộn cộng lá cúc móng ngựa như để cô tận hưởng nốt dư âm của những ngày cuối tuần vừa qua. Trong đó, Itsuki còn thêm cho cô cả món cỏ tháp bút muối cay và cộng hoa cúc móng ngựa muối miso.

Thêm vào đó còn có cả một bất ngờ nho nhỏ nữa.

Có lẽ Itsuki sợ có ai nhìn vào sẽ thấy mất, anh còn nhét một tờ giấy ghi chú cẩn thận bên dưới hộp cơm.

“Cuộc đi dạo tiếp theo là năm ngày sau!”

Nhìn thấy nó, Sayaka suýt nữa thì phì cười. Thật là... thật là hưng phấn quá đi.

Thế rồi, không biết là nhờ có cuộc đi dạo hay là tờ giấy ghi chú ấy mà những ngày tháng Ba đen đui của Sayaka cũng đã kết thúc.

Hành tằm dọi, cải bẹ xanh
Allium grayi & *Brassica juncea* (L.) Czern

Tuần cuối cùng của tháng Ba, Itsuki nhận được tiền lương làm thêm đầu tiên của mình.

Sau bữa cơm chiều, Itsuki còn cho Sayaka xem phiếu lương của mình, nhờ thế mà cô mới biết cửa hàng nơi anh làm việc thường chốt sổ lương vào ngày 20 và phát lương vào ngày 25 hằng tháng.

Có lẽ vì anh làm ca đêm nên mặc dù chỉ làm vào những ngày thường nhưng tiền lương một tháng cũng được gần 100 nghìn yên.

“Vậy trước hết là...”

Itsuki rút từ chiếc ví sờn cũ của mình ra bốn tờ 10.000 yên.

“Đây là 10.000 yên khoản chi phí cần thiết ban đầu mà Sayaka đưa cho tôi cùng với số tiền mà cô đã mua sắm thêm cho tôi khi chuyển đến đây.”

“Ờ, không sao đâu. Anh không cần phải thế đâu.”

“Không được. Vì tôi vẫn luôn để ý đến chuyện này. Nếu cứ mãi nhận tiền của Sayaka thì tôi sẽ cảm thấy tự ti đấy.”

“... Giờ anh đang phải sống khép nép thế sao?”

Sayaka trầm giọng xuống.

Thấy cô như vậy, Itsuki bối rối gãi đầu.

“Cho dù cô có nói là giao hết việc nhà cho tôi thì tôi vẫn cứ để ý đến chuyện tiền nong đấy. Tôi cảm thấy bản thân lại sắp ngã gục đến nơi. Dù

sao tôi cũng là một thằng đàn ông mà.”

Những lời ấy của Itsuki không hiểu sao lại có cái gì đó thật yếu đuối, tự ti đến xa lạ khiến Sayaka cũng khó mà nổi giận với anh. Cô vốn nghĩ anh vẫn luôn là một người đàn ông lạc quan và mạnh mẽ.

“Tôi hiểu rồi. Vậy số tiền này tôi sẽ nhận.”

“Giờ là vấn đề sau này.”

Itsuki vẫn mang vẻ yếu đuối đó nhìn Sayaka.

“Cái đó, có lẽ sau này mỗi tháng tôi cũng nên góp ngân ấy luôn. Tôi cũng muốn đóng bảo hiểm và quỹ lương hưu nữa nên thực ra cũng không còn nhiều nhận gì. Nhưng ít ra tôi cũng muốn đóng một phần tiền ăn hay tiền nhà phụ cô nữa...”

Nghe Itsuki nói vậy, Sayaka mỉm cười đáp:

“Vậy thì từ giờ những thứ Itsuki cần thì Itsuki hãy tự mình bỏ tiền ra mua nhé. Rồi khi nào phí sinh hoạt không đủ thì Itsuki cũng bù thêm vào đấy cho tôi luôn nhé.”

“Được. Nhưng mà...”

“Như vậy thì mỗi tháng cả hai chúng ta đều không phải dùng hết tiền lương của mình đúng không? Thêm vào đó, chi phí tôi chi trả cũng có thể giữ nguyên như trước. Mà chỉ riêng việc giao hết việc nhà cho Itsuki để tôi thoát khỏi cái đồng dầy là tôi đã sung sướng lắm rồi. Từ lúc sống cùng Itsuki đến giờ đã tròn một tháng rồi ấy nhỉ. Tiền tiết kiệm của tôi tháng này còn nhiều hơn cả mấy tháng trước ấy chứ.”

Có lẽ Itsuki cảm thấy dù có nói thêm nữa thì Sayaka cũng không đồng ý, thế nên anh chỉ im lặng cúi đầu đầy áy náy.

Thế nhưng, đi đâu Sayaka để ý thực ra lại là...

Itsuki muốn đóng bảo hiểm và quỹ lương hưu.

Nếu không có địa chỉ thường trú và nghề nghiệp ổn định thì không thể đóng được mấy loại này. Bỏ qua vấn đề chỗ ở hiện tại thì rốt cuộc nguyên quán của Itsuki là ở đâu nhỉ?

Itsuki từ đâu tới. Câu hỏi ấy thỉnh thoảng vẫn hay lớn vồn trong đầu Sayaka, nhưng cô cũng không có dũng khí để hỏi anh câu đó.

Cuộc đi dạo kiêm hái rau dại ngày hôm đó là buổi đi dạo lần thứ hai của hai người.

Còn buổi cuối tuần trước đó mà Itsuki ghi giấy nhắn cho cô là “*Cuộc đi dạo tiếp theo là năm ngày sau!*” thì cả hai ngày trời đầu mưa nên cuối cùng cả hai cũng chẳng đi đâu cả. Cuối tuần làm ỉ trong nhà mặc dù cũng không t ỉ chút nào, song với một người vừa nếm được sự thích thú của việc đi hái rau dại như Sayaka mà nói thì cuối tuần ấy thực bất rút khó chịu làm sao.

“Hôm nay đi được đấy nhỉ!”

Tháng Ba đang dần khép lại và thời tiết cũng ngày một tốt hơn.

“Được rồi, chờ khi nào Sayaka xong thì tôi sẽ thay quần áo sau. Sayaka chỉnh trang quần áo đầu tóc tốn thời gian hơn mà.”

“Tuân lệnh!”

Bữa cơm sáng kết hợp bữa trưa của hai người là các món ăn thuần Nhật. Vì hôm nay hai người ăn món natto nên sau khi ăn xong lại phải đi đánh răng thật kĩ.

Lúc này, Sayaka đang chiêm lấy bồn rửa mặt.

Chờ khi đánh răng rửa mặt xong, đi trang điểm thì cũng là lúc Itsuki vào đánh răng.

“... Cô đang làm gì thế?”

“Hả? Thì trang điểm... tôi trang điểm nhẹ một chút.”

“Có cần thiết phải vậy không? Mình đi dạo thôi mà. Nếu cô sợ bị cháy nắng thì bôi ít kem chống nắng là được.”

“Ừ, nhưng mà...”

Mãi mới có dịp ra ngoài cùng Itsuki mà.

Sayaka thẫn thờ trong đầu.

“Hằng ngày cô vẫn để mặt mộc mà. Sao bây giờ lại phải trang điểm?”

“Đúng là thế, nhưng mà...”

Itsuki ngu ngốc. Chẳng biết tế nhị gì cả!

Sayaka lại mắng thẫn thờ trong bụng. Thế nhưng, đúng lúc ấy, không biết Itsuki vô tình hay cố ý mà lại thốt lên một câu rằng:

“Đúng là có những cô gái cho dù đi ra phố cũng phải trang điểm, còn tôi thích Sayaka không trang điểm hơn. Thật đáng tiếc, da của Sayaka đẹp thế này cơ mà. Chỉ đi dạo thôi thì đừng trang điểm nữa.”

Sayaka run tay vẩy hết kem nền trên tay xuống bồn rửa mặt.

“Ừ... tôi đang vẩy kem đuôi quỳ ấy mà.”

Kẻ vô tư chết tiệt này!

“Được rồi, thế tôi chỉ bôi son thôi vậy. Tôi mà không bôi son thì trông nhợt nhạt lắm.”

“Được thôi. Da mặt Sayaka vốn đã trắng rồi mà.”

Sayaka có vẻ như đã bị Itsuki thuyết phục, chỉ là mấy câu nói vô tư của anh...

Bình tĩnh lại! Gã đàn ông này nói thích hay đẹp thì cũng chẳng có ý nghĩa gì hết! Anh ta chỉ là một kẻ có dây thần kinh thô mà thôi! Chẳng có thằng đàn ông nào có thể tỉnh bơ nói những câu như thế hết cả!

Sayaka nhanh chóng bôi son rồi chạy biến ra ngoài, nhường chỗ cho Itsuki. Thế nhưng, trong lúc vội vàng, cô không nhận ra là mình lại rút một cây son màu nhạt nhất.

Một lúc sau, hai người cũng đã chuẩn bị xong.

Itsuki vẫn mang theo chiếc máy ảnh như lần trước.

“Mang theo cả thứ đó sao?”

Trong chiếc túi Itsuki cần thêm lúc này có đựng một cái xẻng nhỏ dùng để dọn cỏ trong vườn.

“Hôm nay chúng ta cần nó.”

“Vậy sao. Thế thì cho nó vào đây được này.”

Sayaka nói rồi mở cửa tủ đựng đồ và lấy ra một chiếc túi tote bằng vải dù.

“Nếu mang theo dụng cụ nhỏ thì dùng cái này đi. Cái này tôi được tặng khi đi mua máy đồ điện nhưng vẫn chưa dùng lần nào.”

Chứ cứ dùng nguyên cái túi nilon nhăn nhúm ấy mang đi thì cô xấu hổ chết mất. Còn Itsuki, nghe Sayaka nói là đồ được tặng thì anh cũng không khắt khe gì nữa.

“Nếu vậy thì dùng nó thôi.”

Nói rồi, Itsuki nhận lấy chiếc túi màu kem và cho dụng cụ vào.

Vậy là hai người đã sẵn sàng để xuất phát.

“Hôm nay thế nào? Mình có mang xe đạp đi không?”

Có một đi đâu mà chính bản thân Sayaka cũng khá bất ngờ là lần trước cô hầu như đi bộ hết cả quãng đường.

“Nếu khoảng cách như hôm trước thì có lẽ không sao đâu...”

“Vậy thì đi thôi.”

Itsuki nói rồi đi ra ngoài hiên trước xỏ giày.

Giày của Itsuki là một đôi giày cao cổ chuyên dùng cho đi bộ và vô cùng cứng. Sayaka nhìn thấy nó thì chỉ thấy khó đi, khó tháo, nhưng có lẽ chính vì nó bền chắc đến thế nên trước kia Itsuki mới có thể đi bộ liên tục cho tới khi đôi chân đi cũng nên.

“Đôi giày đó không nặng sao? Anh không mệt à?”

“Không, tôi quen rồi. Với lại như vậy cũng không lo bị hỏng nữa.”

Thực ra Sayaka cũng từng lên đi thử đôi giày đó rồi, nó nặng đến mức cô khó mà nhấc chân lên được.

Vậy mà người đàn ông này lại có thể thoải mái đi nó suốt ngày như thế.

So với đôi giày cực mịch đó của Itsuki, Sayaka lại đi một đôi giày thể thao nhẹ và nữ tính hơn nhiều.

Bên ngoài trời vẫn còn hơi lạnh, nhưng ánh mặt trời đã ló rạng, mang theo hơi thở của mùa xuân.

Lần này hai người không xuống bãi đá bờ sông mà đi bộ trên con đê cứ cách một đoạn lại mất rào chắn.

Phóng tầm mắt ra xa, hai người lại cực kỳ ấn tượng với những khóm cây xanh rì sinh trưởng rậm rạp bên bãi bồi sông, chạy dọc theo cung đường này tạo nên những hình zig zag. Trên mỗi khóm cây đó lại có vô số

những nhành hoa dài đang đâm ra đầy sức sống.

Hầu hết cây ở đây đều mới chỉ ra nụ, tuy vậy thấp thoáng trong đó đã có những bông hoa nở rộ, điểm xuyết một màu vàng tươi cho cả khung cảnh nơi đây.

“Đây là hoa cải dầu sao?”

“Rất tiếc là không. Mặc dù nó cũng cùng họ cải.”

Itsuki lại bắt đầu lấy máy ảnh ra chụp. Anh liên tục nhấn máy từ nhiều góc độ khác nhau, từ bông hoa đang nở cho đến những nụ hoa chúm chím.

“Lần sau đến đây chắc nơi này đã trở thành một bức tranh rực rỡ hoa vàng rồi cũng nên.”

Vừa lẩm bẩm, Itsuki vừa ngối xõm xuống, chụp cả gốc cây.

“Nếu đây không phải là hoa cải dầu thì nó là gì?”

Sayaka nhìn đến lúc Itsuki chụp ảnh xong mới hỏi, lúc này Itsuki mới giật mình nhớ lại câu nói của mình lúc trước.

“À, nó là cải bẹ xanh. Đây là một giống được du nhập vào Nhật. Những cây cải được để mọc hoang ở bên bờ sông thế này đều là cải bẹ xanh cả đây.”

“Cái này... hôm nay mình hái nó sao?”

“Đúng vậy. Một trong những loại chúng ta sẽ thu hoạch hôm nay. Cô giúp tôi hái những nụ hoa còn chưa nở nhé. Rau này khá là đắng, nhưng có thể nấu như hoa cải dầu được đấy.”

“Ồ, tôi thích hoa. Món cải xào thế nào?”

“Được, cô có thể mong chờ vào bữa cơm tối nay.”

Cơm do Itsuki nấu đúng là đáng mong chờ thật.

Cứ như vậy, Sayaka bắt đầu hái nụ hoa từ chỗ gần mình nhất. So với

những bông hoa cải được bán trong siêu thị thì những cây cải này lại có cành hoa dài hơn hẳn, cảm giác chạm vào cánh hoa cũng trơn, mịn hơn nhiều.

Những bông hoa hái được Sayaka lại đem bỏ vào một chiếc túi nilon mà Itsuki mang đến.

“Hái khoảng bao nhiêu đây?”

Nhớ lại kinh nghiệm đau thương lần trước khi hái quá nhiều hoa cúc móng ngựa với cỏ tháp bút nên lần này, Sayaka hỏi trước với Itsuki.

“Cái đó thì... cô hái đây khoảng tám phần túi là được.”

Chiếc túi mà Itsuki đưa cho cô là một chiếc túi cỡ trung bình hay sử dụng trong cửa hàng tiện lợi.

Hái đây tám phần cái túi này thì cũng phải được một lượng khá nhiều hoa đấy. Thế nhưng, chuyện này cô cứ nghe lời Itsuki là đúng nhất.

“Cô hái từ trên ngọn xuống dần dưới gốc nhé. Từng chút từng chút một thôi.”

Dưới sự hướng dẫn của Itsuki, Sayaka vừa đi bộ vừa thông thả hái hoa cải. So với màu xanh đậm đến hơi nhức mắt của lá thì nhành hoa và nụ hoa chưa nở lại có màu xanh dịu hơn nhiều.

“Được rồi, vậy là được rồi.”

Mặc dù Itsuki đã hô dừng lại, nhưng trước mắt Sayaka vẫn còn kha khá nụ hoa khiến cô lại muốn hái tiếp. Cuối cùng, kinh nghiệm đau thương lần trước cũng khiến cô ngừng tay.

“... Việc này thật khó mà ngừng lại được.”

“Tôi hiểu.”

“Nhưng lần trước vụ cỏ tháp bút cũng mệt lắm. Tôi đã học được một

bài học r ồi.”

“Vậy thì cô tiếp thu nhanh đây.”

Itsuki vừa cười vừa ng ồi xồm xuống, lựa ra một, hai cây cải trước mắt mình và chọn hái lấy mấy lá cải non mềm nhất. Đến đây, công việc hái rau cải cũng đã kết thúc.

“Tôi hái nhiều lắm r ồi đấy. Như thế này không sao chứ?”

“Không sao đâu. Món này không tốn nhiều công sức lắm đâu.”

“Vậy tiếp theo là cây gì?”

“Đúng r ồi. Hôm nay còn một loại nữa. Vẫn đang mùa cúc móng ngựa, hay ta đi hái thêm đi.”

Thế r ồi, Itsuki lại đùa thêm một câu:

“Và cả cỏ tháp bút nữa.”

“... Thôi, tôi chịu chúng r ồi.”

Thực ra mùi vị của mấy món ấy cũng không phải là tệ, nhưng để làm ra được món ăn thì tốn công quá đi. Sayaka cảm thấy công sức bỏ ra chẳng đáng chút nào.

“Nói thật nhé, tôi còn tưởng tượng nó phải ngon thế nào thế nào cơ. Vậy mà...”

“Không ngon như cô nghĩ?”

“Thực ra món cá muối cay bình thường đã ngon r ồi. Chẳng cần cho thêm cỏ tháp bút vào thì nó vẫn ngon như thế. Món tempura cũng vậy. So với món tempura làm từ hoa cúc móng ngựa thì tempura làm từ cỏ tháp bút đúng là ngon hơn thật, nhưng chỉ là vì nó không đắng như cúc móng ngựa mà thôi. Nếu món cúc móng ngựa hôm đấy anh chỉ dùng lá non quanh đài hoa để rán thì có khi còn ngon hơn nhiều. Cùng là ngâm với miso, cúc

móng ngựa còn có vị riêng chứ cỏ tháp bút thì chẳng có vị gì cả, chỉ toàn là miso thôi.”

“Cái quan trọng là thưởng thức khúc giao mùa, Sayaka ạ. Nhìn thấy cỏ tháp bút, ta sẽ cảm thấy mùa xuân đang về. Lúc nhìn thấy nó chẳng phải cô cũng muốn hái nó sao? Còn xét về các công đoạn nấu nướng phức tạp thì bình thường mọi người cũng chỉ hái một chút gọi là tận hưởng hương vị tươi mới của mùa xuân thôi. Dù sao hương vị của cỏ tháp bút cũng khá thanh nên chỉ cần nêm nếm hay tăng giảm lửa sai một chút là nó sẽ mất đi hương vị vốn có của mình rồi.”

Nói đến đây, Itsuki cũng dừng bước chân.

“Bây giờ phải men xuống triền đồi đấy. Sayaka xuống được chứ?”

Nghe Itsuki nói vậy, Sayaka liếc xuống triền đồi. Nhìn từ trên xuống thì sườn dốc này cũng không quá dốc.

“Chắc là... có thể đi.”

Nghe được câu trả lời của Sayaka, Itsuki liền leo xuống trước. Sau đó anh vươn tay lên, đỡ cô xuống dưới.

Không hiểu sao, nhìn cánh tay anh đưa ra như thế đây là điều rất đổi hiên nhiên ấy, Sayaka lại cảm thấy có chút xao động, hơi do dự nắm lấy bàn tay ấy.

Itsuki chỉ dùng một tay là có thể đỡ được Sayaka đi xuống dưới. Anh trông thì có vẻ gầy, song lại rất khỏe.

... Có lẽ nếu không như vậy thì chắc anh cũng không thể liên tục đi bộ đến khi đói là đi được.

Vừa nghĩ, Sayaka vừa nắm lấy bàn tay của Itsuki đi xuống triền đồi còn dốc hơn so với lúc cô nhìn một chút.

“Tôi... ổn rồi.”

Sau khi xác nhận bản thân thực sự có thể đứng vững trên triền dốc, Sayaka mới lí nhí nói. Nhận ra bàn tay của đối phương rắn chắc, có lực hơn cô tưởng và sự tương phản khi tay mình đặt vào bàn tay ấy khiến giọng Sayaka lí nhí hẳn. Sayaka cũng chưa bao giờ nghĩ đôi tay mình lại thon nhỏ đẹp đẽ cả, thế nhưng khi đặt tay mình vào bàn tay của Itsuki, nó lại thon nhỏ đến không ngờ.

Itsuki cẩn thận xác nhận lại tình trạng của Sayaka rồi mới nhẹ nhàng buông tay ra. Sau đó anh vung tay ý bảo cô cúi người thấp xuống.

Sayaka làm theo lời anh, chờ đến lúc cô nhận ra thì Itsuki đã vòng tay ra sau lưng cô, bất cứ lúc nào cũng có thể đỡ được cô.

“Khụyu đầu gối xuống, chống tay xuống mặt đất, như vậy sẽ ổn định hơn.”

Anh gà mẹ quá rồi đó!

Mặc dù oán thán trong lòng như vậy nhưng Sayaka vẫn yên lặng làm theo lời Itsuki nói. Dưới chân cô lúc này là một lớp cỏ dày nên cũng không phải lo chuyện chống tay hay khụyu gối bị bẩn.

Sau đó, Itsuki cũng ng ồi xõm xuống bên cạnh Sayaka.

“Giờ thì ta đi lấy cây gì đây?”

Nhìn những cây cỏ chen nhau mọc dưới chân mình, từ những cây xòe lá sát mặt đất đến những m ầm xanh bắt đầu nhú vươn cao, Sayaka thực sự không thể phân biệt được cây gì với cây gì trong đám cỏ này.

“Là loại này.”

Itsuki nắm lấy một ngọn cỏ nhỏ, thon dài dưới tay. Những chiếc lá của nó mỏng dài, lại nhọn ở đầu, nhưng chạm vào lại không thấy cứng và cũng

chẳng khó chịu chút nào. Thậm chí Sayaka còn cảm thấy nếu nó còn tiếp tục dài thêm nữa thì chắc chẳng thể mọc thẳng lên được.

Sau khi nhìn quen với cây cỏ trong tay Itsuki, Sayaka mới nhận ra rằng loại cỏ này mọc thành từng khóm ở khắp nơi.

“Chúng ta hái nó sao?”

“Không. Giờ là lúc dùng đến cái này.”

Nói rồi Itsuki lấy chiếc túi tote và lôi chiếc xẻng nhỏ mà anh chuẩn bị từ nhà ra. Đến lúc này, Sayaka cũng đã quên luôn cả việc có đem theo một thứ như thế.

“Ý anh là chúng ta sẽ đào nó sao?”

“Đúng vậy. Chúng ta sẽ đào nó. Chuyện này sẽ khá mất thời gian đấy.”

Nói rồi, Itsuki đặt lưỡi xẻng xuống vị trí gốc cây rồi dùng lực ấn toàn bộ mũi xẻng sâu xuống dưới đất. Tiếp đến, anh lại dùng lực ghì phần cán xẻng xuống dưới để đẩy phần lưỡi xẻng lên. Như vậy là Itsuki đã có thể đào được một gốc cây còn nguyên cả rễ và đất.

Chỉ cần một xẻng như vậy là Itsuki đã có thể đào được mấy cây gần nhau cùng một lúc. Lúc này Itsuki lại hết sức cẩn thận, một tay tách từng lớp đất, một tay khẽ rút phần gốc cây ra. Thỉnh thoảng anh lại ngừng tay rồi dùng xẻng đào sâu thêm chút nữa khiến Sayaka cũng phải sốt ruột liệu rễ cây có đứt giữa chừng hay không, đồng thời cũng phải cảm thán khi thấy rễ cây này ăn sâu tới vậy.

Mãi một lúc lâu sau, Itsuki mới rút được cả gốc cây lên. Từ ngọn cỏ màu xanh ban đầu sau khi cẩn thận bỏ đi lớp đất cát bên dưới đã để lộ ra phần rễ củ tròn tròn trắng trắng.

“Ồ, nó giống như một củ hành tây nhỏ vậy.”

“Đúng thế. Để đào được nó mà không làm đứt củ đúng là một việc khá tốn công.”

“Không nhổ bình thường được sao?”

“Vô dụng thôi. Rễ của nó ăn sâu lắm. Nếu nhổ bằng tay thì giữa chừng nó sẽ đứt phụt và cô chỉ có nước khóc ở đấy thôi.”

“Nó ngon đến mức ấy sao?”

“Cô cứ chờ bữa tối nay đi.”

“Thế rốt cuộc nó là cây gì thế?”

“Là hành tằm đại.”

Vừa đáp Itsuki vừa đem khóm hành tằm với những cọng lá dài mỏng cho vào túi.

“Anh mang theo găng tay có phải tốt hơn không.”

“Đúng rồi, tôi quên mất.”

Tay của Itsuki lúc này cũng chỉ toàn là đất cát.

“Việc này có vẻ khó nhỉ.”

Ngay cả một người đã quen với việc chăm sóc thu hái các loại cây như Itsuki cũng phải hết sức cẩn thận mới lấy được một cây như thế, Sayaka không nghĩ là mình có thể làm được việc này.

“Thôi, để tôi đào cho. Đằng nào thì tay cũng bẩn rồi.”

“Ai để ý chuyện đó chứ...”

Ngại tay bẩn nên không dám mó vào đất. Cô không muốn Itsuki nghĩ mình là kiểu người như vậy.

Có lẽ Itsuki thích những việc như thế. Và kiểu người mà Itsuki thích hẳn phải là người có thể cùng anh ấy làm những việc này.

Lần đầu tiên khi đi hái hoa cúc móng ngựa, cô còn lo lắng về chuyện có chó mèo tè bậy ị bậy lên cây, chắc hẳn lúc ấy anh đã nghĩ cô không thích mấy chuyện hái rau đào cỏ này rồi cũng nên.

Sayaka đang miên man suy nghĩ thì đột nhiên Itsuki bật cười, dùng cánh tay xoa nhẹ đầu cô. Được anh xoa đầu như vậy, Sayaka lại cảm thấy trái tim mình như bị chạm nhẹ một chút.

“Tôi biết là Sayaka không để ý chuyện này. Nếu cô là người sợ bẩn tay thì lần trước đã không hái cỏ thấp bút đến quên trời quên đất thế rồi.”

“Cái gì mà hái quên trời quên đất cơ chứ?”

Cảm giác tim đập thình thịch gì đó của cô cũng bay biến hết. Phải đáp trả mới được.

Đúng là cô có hái hơi nhiều, và sau đó phải chịu khổ vì chúng. Thế nhưng cô có phải là muốn hái nhiều đâu, cô chỉ thấy việc hái rau hái cỏ này rất vui thôi mà.

Sayaka phồng má tức giận, còn Itsuki lại nhìn cô mỉm cười thích thú.

Tiếp đến, anh lại đào một khóm hành tiếp theo lên và nói:

“Nói thế thôi chứ chuyện này cũng nguy hiểm đấy. Sayaka mặc dù không để ý đến chuyện bẩn tay nhưng cô cũng không quen với việc đào đất đào cát đúng không? Ở đây có nhiều mảnh đá, sỏi sắc nhọn lắm. Không cẩn thận còn đụng phải mấy mảnh thủy tinh người khác vứt ra đây nữa cơ. Nên nếu để tay trần đi bới đất thì dễ bị thương lắm đấy. Nếu hôm nay có mang găng tay thì tôi cũng không cản cô đâu.”

Tôi biết rồi.

Sayaka đồng ý với lý do này của Itsuki.

Chỉ cần anh hiểu cô không phải kiểu người sợ bẩn là được rồi.

Giống hành tằm đại này đúng là một kẻ khó chơi.

Ngay cả Itsuki cũng phải vài lần nói câu “chết tiệt” vì bị đứt gốc giữa chừng. Phần củ hành tròn nhỏ này tỏa ra một mạng lưới những chiếc rễ mảnh nhỏ len lỏi sâu trong các khe đất đá và ăn sâu xuống đất đến mức không thể nào đoán được. Thêm vào đó, nền đất nơi đây còn không được vun xới, chăm sóc, có nhiều sỏi đá, thủy tinh... nên rễ cây cũng chẳng phải là đâm thẳng một đường xuống đất.

Chỉ đứng một bên quan sát thôi mà Sayaka cũng căng thẳng không kém, và sau một hồi tác chiến, có vẻ như Itsuki đã giành chiến thắng, gom được khá khá chiến lợi phẩm.

“Chỗ này chắc đủ cho bữa tối nay đây.”

Có lẽ do ngửi lâu nên cả người Itsuki cũng bị căng cứng hết cả rỗi. Khi anh đứng lên thì cổ với vai cũng kêu răng rắc.

“Tôi đi rửa tay một chút. Cô trông đỡ giúp tôi nhé.”

Để lại một câu như vậy, Itsuki nhanh chóng leo thẳng xuống dưới chân đồi. Đứng từ trên cao nhìn theo bóng Itsuki chạy dọc theo bờ sông, Sayaka lại cảm thấy thật thoải mái. Trong lúc cô còn đang mãi ngẩn thì Itsuki đã đến được sát bờ sông rửa tay.

Sau đó, bàn tay Itsuki đi rửa trở về lại đỏ ửng hết cả lên. Quả nhiên, nước sông mùa này vẫn còn rất giá.

“Anh có mang khăn tay không?”

“Tôi làm gì mà để ý được mấy thứ đấy chứ.”

Thế thì trước kia anh đói đến là đi là đáng đời rỗi.

Nghĩ vậy nhưng Sayaka vẫn lấy từ trong túi áo ra một chiếc khăn và đưa cho Itsuki.

“Ồ, cảm ơn cô.”

Itsuki lau khô tay rồi trả lại chiếc khăn cho cô. Ấy thế nhưng đôi tay anh vẫn bị gió buốt thổi qua đau đến ửng đỏ. Nhìn đôi tay ấy của Itsuki cũng khiến Sayaka phải nhúm mày.

Thế rồi Sayaka liền nắm lấy tay Itsuki, bao đôi tay anh trong hai bàn tay mình và hà hơi thổi vào cho đôi tay ấy bớt lạnh giá.

Cứ thế, Sayaka chẳng nói chẳng rằng, vừa bao bọc lấy đôi tay Itsuki, vừa hà hơi, xoa nắm để sưởi ấm đôi tay của anh. Phần lạnh nhất vẫn là các đầu ngón tay và hai bàn tay của Itsuki lúc này gần như đã mất đi độ ấm.

Trong khi đó, Itsuki vẫn lặng yên không nói gì, để mặc cô cần nắm hai tay mình. Thế nhưng, chính vì anh không nói gì nên hành động của Sayaka lại càng táo bạo.

“Ơ.”

Sayaka vẫn nắm chặt hai tay anh và áp chúng vào hõm cổ mình.

Cô đang dùng chính cách này để kiểm tra lại nhiệt độ bàn tay Itsuki. Và trong lúc cô còn đang nghĩ có phải nó đã ấm hơn một chút hay không thì cuối cùng Itsuki cũng lên tiếng:

“... Sayaka, xin lỗi nhưng chắc tôi sắp mất bình tĩnh rồi.”

Nghe được những lời này của Itsuki, cuối cùng Sayaka mới nhận ra bản thân đang làm gì.

“Oái!”

Cô kêu lên một tiếng rồi vội vàng hất văng đôi tay Itsuki ra.

“Xin, xin lỗi! Chỉ là, chỉ là tôi thấy anh có vẻ lạnh nên...”

Sayaka lắp bắp xin lỗi. Gương mặt cô lúc này cũng đỏ rực lên rồi. Nhưng, Itsuki lại bình thản đáp “Không có gì” như thể chưa có gì xảy ra

thật r ấ lại cảm cúi thu dọn đồ đạc nên Sayaka cũng chẳng nhìn rõ vẻ mặt anh lúc này.

Tôi sắp mất bình tĩnh rồi.

Vậy tức là anh ấy cũng coi mình là một cô gái đúng không?

Bình thường, Itsuki đối xử với cô rất lãnh đạm khiến cô chẳng thể nào nghĩ được đến đi ầu đó, thế nên, chỉ một câu nói này của Itsuki đã khiến Sayaka mừng thầm trong bụng.

Chờ khi thu dọn đồ đạc xong, Itsuki leo trước lên một bước r ấ lại chìa tay xuống để kéo Sayaka lên.

Đặt tay mình vào trong tay Itsuki, Sayaka cảm thấy bàn tay ấy vẫn còn khá lạnh.

Đợi đến khi leo lên tới bờ đê, Sayaka hỏi lại “Hay để tôi nắm tay anh cho ấm hơn một chút nhé.”

Lần này, Itsuki chỉ lặng lẽ gật ầu.

“Quên đi hái cúc móng ngựa mất r ấ.”

Trên đường về, Itsuki lẩm bầm một câu như vậy. Có lẽ Itsuki vẫn còn bị xao động khá lâu.

Lúc nào người bị xao động cũng là tôi hết. Lần này phải để Itsuki xao động mới được.

Sayaka đặc ý nghĩ thầm trong ầu.

Việc những loại rau củ mình thu hoạch được sẽ được chế biến thành món ăn như thế nào cũng là một niềm lạc thú của việc hái rau dại.

Đến giờ nấu cơm chiều, Itsuki bắc nồi đun nước r ấ bắt ầu rửa những cây hành tằm dại đào được.

Nhìn nước bùn trôi dãn theo cống thoát nước, Sayaka cất tiếng hỏi:

“Cái này làm gì bây giờ?”

“Thỉnh thoảng cô cũng nên thử dùng dao thái chứ nhỉ?”

Nghe Itsuki nói vậy, trong lòng Sayaka lại như thôi bùng lên một ngọn lửa. “Thỉnh thoảng”, cái từ này mới thật khó chịu làm sao. Đúng là cô ghét việc nhà, thế nhưng không đến mức cô không biết cầm dao đâu nhé.

“Được thôi.”

Sayaka hất hàm đáp. Thấy vậy, Itsuki cười khẽ rồi đưa cho cô một con dao. Anh có thể cảm nhận được Sayaka lúc này đang rất muốn thể hiện.

Những sợi rễ nhỏ hay những cọng lá héo đã được Itsuki vặt sạch trong lúc rửa, nên sau khi xếp những cây hành lên trên thớt thì việc còn lại của Sayaka cũng chỉ còn mỗi việc cắt mà thôi.

“Cắt kiểu gì đây?”

“Đầu tiên là cắt phần củ.”

Ngay lập tức, Sayaka cắt đứt phần củ hành theo đúng chỉ thị. Đứng bên cạnh cô, Itsuki thu hết chỗ củ ấy vào trong rổ.

“Phần lá thì cô cắt ngắn từng đoạn khoảng bốn, năm centimet.”

Lần này, Sayaka không cắt thành từng đoạn ngắn ngay mà cô cắt đôi phần thân hành trước, sau đó chập hai nửa lại thì mới cắt ngắn như lời Itsuki nói.

“Ồ, giỏi đấy chứ.”

“Đừng có coi thường tôi!! Tôi chỉ ghét việc nhà thôi. Chứ mấy chuyện này vẫn làm được bình thường đấy nhé.”

“Vâng, vâng. Xin lỗi, xin lỗi cô nhé. Được rồi. Giờ thì cho nốt chỗ lá hành đấy vào rổ giúp tôi đi.”

Cho hết hành vào trong rổ rãi, Sayaka lại để nó cạnh bồn rửa theo lời Itsuki là “để nó tạm đấy đã”.

Tiếp đến là món hoa cải bẹ xanh. Sayaka cũng vô cùng háo hức muốn làm thử món này, thế nhưng...

“A, nước sắp sôi rồi nên tôi đang cần gấp. Để tôi làm cho.”

Bị Itsuki giới cho một gáo nước lạnh, Sayaka chán nản đặt lại con dao trên mặt thớt.

Không thể phủ nhận, đúng là thủ pháp của Itsuki gọn lẹ hơn cô thật. Anh nhanh chóng thái lá cải thành từng đoạn nhỏ rãi cho thêm một ít hoa cải vào trong rổ và rửa cùng nhau.

“Sau đó, không chờ cho nước sôi hẳn, Itsuki đã cho lá và hoa cải được rửa sạch vào nồi. Có lẽ Itsuki dựa vào kinh nghiệm để tự căn đúng thời gian luộc cũng nên. Sau khi luộc được vài phút, Itsuki lại đổ rau trong nồi vào cái rổ vừa dùng để rửa rau vẫn còn đặt nguyên trong bồn. Đứng bên cạnh nhìn, Sayaka cũng nhận ra đây là quá trình luộc sơ để rau bớt chất.

“Sayaka, lấy cho tôi hộp thịt lợn muối xông khói trong tủ lạnh với.”

Trong lúc Sayaka đi lấy thịt thì Itsuki lại lấy ra một túi mì ống để trong tủ dưới bồn rửa.

“Hả. Anh định làm món mì ống sao?”

“Ừ. Hôm nay chúng ta làm một món thôi. Cũng khá ngon đấy.”

Nếu là món ăn Itsuki làm thì chắc chắn là sẽ ngon rồi. Nhưng Sayaka vẫn khá bất ngờ khi anh định làm mì ống. Vì nó cũng là một loại cải nên ban đầu Sayaka còn tưởng anh định luộc nữa.

Lúc này, Itsuki lại lấy ra một chiếc chảo cán dài kiểu Tàu, đổ nước vào rổ cho thêm ít muối và bắc lên bếp. Thấy anh cho muối vào trong nước,

Sayaka đoán anh định luộc mì.

“Itsuki có vẻ thích dùng chảo cán dài kiểu này để luộc các món ăn nhỉ. Với mì ống dùng nĩa đũa bình thường không được à? Tôi từng làm thử một lần rĩa.”

“Nếu chỉ luộc không thôi thì dùng những kiểu nĩa, chảo đáy nông sẽ tốt hơn vì nước sẽ nhanh sôi hơn. Với các loại mì tự làm ở nhà cũng có thể dùng chảo cán dài này để nấu.”

Sayaka sắm mấy thứ nĩa niều xoong chảo này cũng hơi phí rĩa đấy.

Itsuki lại cười chọc cô.

Trong tủ bếp của Sayaka không chỉ có loại chảo cán dài này mà còn có cả chảo chống dính nữa.

“Đáng khen ngợi là cô còn chuẩn bị hai loại chảo cùng kích cỡ nên giờ tôi có thể dùng nắp vung chảo chống dính cho chảo cán dài này rĩa.”

“Ban đầu tôi còn định cố gắng nấu mấy bữa cơm ở nhà nên mới sắm nĩa thế chứ. Tôi là kiểu đã sắm thì phải sắm đủ bộ luôn ấy.”

“Thảo nào trong tủ bếp của cô lại chất đầy nào cân nào máy đánh trứng mới tinh chưa dùng đến một lần.”

“Thì bây giờ Itsuki có thể dùng chúng rĩa, không phải sao?”

“Thực ra tôi bình thường cũng không cần dùng cân để đo đếm gì đâu.”

Sau khi đặt nắp lại, quả nhiên nước trong chảo nhanh sôi hơn hẳn. Chờ khi nước sôi, Itsuki lại đem phần mì ống đủ cho hai người ăn vào nĩa luộc. Trong quá trình luộc, anh cũng liên tục dùng đũa đảo mì để sợi mì chín đều. Trong lúc đó, nhiệm vụ của Sayaka chỉ có một việc duy nhất là dùng đũa hớt để tính thời gian Itsuki luộc mì. Mười phút!

Chờ mì chín tới, Itsuki nhanh chóng thái thịt hun khói thành từng miếng rồi xếp vào chảo rán và bắc lên bếp. Trước tiên, Itsuki xào thịt hun khói trước, sau đó dùng lượng mỡ chảy từ thịt để xào hành tây. Khi xào hành, anh lại cho phần củ vào xào trước rồi mới xào đến phần lá sau. Cuối cùng là cho thêm hoa cải bẹ xanh đã được luộc sơ để bớt đắng.

Tiếp đến, Itsuki lại thể hiện kỹ năng một tay đảo rau xào trong chảo, một tay lại dùng muôi múc nước luộc mì cho vào. Đến lúc này, có vẻ món mì ống đã hoàn thành.

Chẳng mấy chốc, khi tiếng chuông đồng hồ vang lên cũng là lúc Itsuki vớt mì đã luộc chín ra, cho vào chảo rau rồi trộn đều với rau thịt trong đó. Nhìn quá trình nấu nướng của Itsuki, Sayaka mới thấy trông anh nấu ăn có vẻ rất tùy tiện, thế nhưng chờ khi đồ ra đĩa là món này đã hoàn biến thành món mì ống hết sức thơm ngon và đẹp mắt.

“Mời anh ăn cơm nhé.”

Giờ đây Sayaka đã lại tạo được thói quen mời ăn cơm trước mỗi bữa ăn.

“Thế nào?”

“Chờ chút nào. Tôi còn chưa ăn mà.”

Sayaka dùng đĩa cuốn mì ống rồi cho vào miệng. Ngay cả củ hành suýt rơi ra ngoài cũng được cô nhanh tay cho nốt vào miệng.

Hương vị của món mì này... thật hoàn toàn khác với những gì cô nghĩ. Hương vị của nó hoàn toàn khác với những món mì mà cô ăn ở ngoài quán hay mua ở các cửa hàng 24h. Thêm vào đó, ngoài mì ống và thịt hun khói ra thì đây là lần đầu tiên cô được ăn mấy loại rau dưa này.

“... Chết tiệt. Ngon thế!”

“Chết tiệt là cái quái gì?”

Itsuki hiếm khi lại nói lại cô một câu như vậy.

“Nó ngon lắm, nhưng tôi chẳng biết diễn tả cái mùi vị này thế nào, thế nên mới nói là chết tiệt. Chết tiệt, ngon quá đi mất!”

Món mì xào này hầu như chẳng nêm nếm thêm gia vị gì cả mà chỉ dùng thêm nước luộc mì, nhưng hương vị của nó lại trên cả tuyệt vời. Ngoài vị ngọt của thịt hun khói và vị muối ra, ấy vậy mà Sayaka lại nêm được thêm cả vị đắng nhẹ của cải bẹ xanh cùng với vị ngọt thanh của hành. Đặc biệt là phần củ hành. Chỉ cần một miếng thôi mà vị ngọt của nó đã làm dậy lên cảm giác thèm ăn trong cô. Tất cả hòa quyện lại với nhau tạo nên một hương vị khiến cô chỉ có thể gói gọn trong một câu “Chính là nó”.

“Ồ, món hành tăm đại này... Cái gì đây!? Tôi chưa bao giờ ăn được một món nào như thế này cả.”

“Nếu chỉ nói đến hương vị của mình nó thì cô sẽ thấy nó gần giống với hành tây... Cơ mà phần củ hành còn làm dậy thêm một chút hương vị và tạo thêm cảm giác thèm ăn nữa đấy.”

“Vậy sao. Vậy sao.”

Đúng là cô không nghĩ ra được cái vị ngọt trong món mì này lại gần gũi đến thế, nhưng nó thực sự giống với vị ngọt của hành tây. Tuy nhiên, đúng như Itsuki đã nói, nó đặc biệt hơn hành tây và các loại rau củ khác là nó còn tạo thêm cảm giác thèm ăn cho người ăn nữa.

Nhờ có thêm món hành tăm đại này mà món mì ống của Itsuki trở thành một món ăn tuyệt vời đến vậy.

“Làm sao đây. Đây là món mì ống tôi thích nhất trong các món mì ống

tôi từng ăn đấy.”

“Thế thì khổ cho cô rồi. Vì loại hành tằm đại này không được bày bán trên thị trường và ngày càng khan hiếm đấy.”

Itsuki vừa cười vừa nói.

“Chuyện này có gì đáng cười chứ. Món mì ống tôi thích nhất dù có bỏ cả đồng tiền cũng không được ăn thường xuyên... Anh thấy buồn cười lắm hả?”

Đúng là món ăn này rất ngon, ngon tuyệt cú mèo. Thế nhưng, Sayaka lại khó chịu với Itsuki, người cho cô thưởng thức món ngon ấy. Rau cải bẹ xanh có thể được bày bán ở một vài nơi, hoặc nếu không cũng có thể thay thế bằng rau cải thông thường, vậy mà món hành tằm đại... và củ hành của nó thì lại chẳng có gì thay thế được cả.

“Thôi được rồi. Ít nhất thì cô cũng hãy tận hưởng hương vị của nó đi. Giờ đang đúng mùa của nó đấy.”

Một câu này của Itsuki đã khiến Sayaka động tâm.

“Mùa hành tằm đại vào khoảng thời gian nào?”

“Cái này còn tùy vào thời tiết, khí hậu từng địa phương... Nhưng thường cũng là trước mùa xuân.”

“Vậy sao. Thế thì món này lại càng quý đấy nhỉ. Trong khi với các loại rau củ quả khác có thể ăn được quanh năm nên cũng chẳng còn cái cảm giác này nữa.”

Nếu nói đến các loại rau củ khiến người ta cảm nhận rõ rệt hương vị của từng mùa trong các cửa hàng hay siêu thị, cũng chỉ có hoa cải hay cúc móng ngựa mà thôi. Còn những loại rau thông thường khác thì hiện tại có thể mua vào bất cứ thời gian nào.

“Giờ mọi người cũng không còn phân biệt được mùa của các loại rau nữa rồi. Thế nên món mì ống hành tây này lại càng quý hơn nữa khi ta chỉ có thể ăn được vào thời điểm trước mùa xuân như hiện tại.”

Hơn nữa nếu không có Itsuki ở đây thì cô cũng chẳng thể ăn được món quý thể này.

Nghe cô nói vậy, Itsuki lại cười hiền hòa nói:

“Vậy thì đây chính là món quà dành cho Sayaka vì cô đã nhận ra món quà quý giá của thiên nhiên.”

Nói rồi, Itsuki lại dùng đĩa lấy mấy củ hành trong đĩa mì của mình đưa sang đĩa của Sayaka.

Măm măm!

Sayaka cũng không khách sáo mà tận hưởng luôn những củ hành Itsuki vừa cho.

“Thú vị thật đấy. Món mì ống hôm nay ngoài mì với thịt hun khói ra thì chẳng tốn một đồng nào cả. Thế nhưng món này lại vẫn cứ ngon tuyệt cú mèo.”

“Sayaka thấy ngon như vậy tức là chuyện tôi dẫn cô ra ngoài đi dạo đã thành công rồi.”

“Tôi còn muốn làm thử món cơm trộn xúc xích móng ngựa lần nữa. Món đấy khá đơn giản.”

“Mùa của xúc xích móng ngựa còn khá dài nên chúng ta còn có thể làm thêm nhiều lần nữa. Lần sau chúng ta sẽ lại đi hái nó nhé.”

“Được. Lần tới anh đừng có quên nó đấy nhé.”

Sayaka cố tình gọi lại chuyện bản thân từng làm Itsuki xao động, khiến anh bối rối không dám nhìn thẳng vào mắt cô. Đồng thời, hai má Itsuki

cũng đỏ lựng lên.

Hô hô, thắng rồi!

Ngay lúc Sayaka đang nghĩ vậy thì...

“Ngày thường tôi sẽ không hái nó một mình đâu. Để Sayaka tự mình hái không phải sẽ thú vị hơn sao.”

Lần này đến lượt Sayaka rầu rĩ sụp mắt xuống.

Đến giữa tuần, Itsuki lại làm tiếp món mì ống hành tăm đại với cải bẹ xanh một lần nữa.

Có lẽ ban ngày anh đã đi đào hành một mình. Với món hành này cho dù Sayaka có đi cùng thì cũng chẳng thể đào tốt được, thế nên cô cũng chẳng khó chịu gì khi Itsuki đi đánh quả lẻ.

Thậm chí cô còn cảm thấy vui mừng vì anh nghĩ đến cô thích loại rau này nên mới đi đào nó tiếp.

“Nhưng món hành tăm đại trong mùa xuân năm nay cũng kết thúc ở đây rồi.”

“Hả? Sao lại thế?”

“Đúng là vùng này mọc khá nhiều hành tăm đại, cơ mà chúng ta không thể một mình hái hết chỗ này được. Thêm vào đó, loại rau này cần thời gian dài để phát triển và hiện nay chúng ngày càng hiếm hơn, nếu không biết cần chừng thì có thể chúng ta sẽ nhổ tiệt giống cây này đi mất. Mặc dù ở các vùng nông thôn loại rau này vẫn còn khá nhiều, thế nhưng ở nơi đây chúng đã rất thưa thớt rồi.”

“Vậy sao.”

Món hành tằm đại trong mùa xuân năm nay cũng kết thúc ở đây rồi.

Chỉ một câu nói rất bình thường, tuy vậy... đi đâu đó có nghĩa là mùa xuân năm sau Itsuki vẫn sẽ ở đây sao?

Ở đây.

Cái hợp đồng ở chung giữa hai người có hiệu lực đến khi nào chứ? Đến giờ phút này, Sayaka mới nhận ra rằng ban đầu hai người chưa hề định ra thời hạn cho việc này.

Mãi mãi, sao?

Cho đến giờ cô cũng mới chỉ biết được tên của anh. Song đi đâu đó không có nghĩa là cô không thể bước xa thêm nữa.

Liệu rằng ngày đó có thực sự đến hay không?

Nghĩ đến đây, tâm trạng vốn đang vui trong thời gian này của Sayaka cũng nặng nề hơn một chút.

Chỗ hoa cải bẹ xanh cô hái lần trước sau hai lần làm mì ống vẫn còn chưa hết, thế là Itsuki lại dùng nốt chỗ hoa đấy rồi dùng hành lá bình thường thay cho hành tằm đại và nấu tiếp mì ống cho cô.

“Ngon lắm... cơ mà cảm giác vẫn thiếu thiếu cái gì đó.”

Hành lá sau khi xào với mì mặc dù vẫn làm dậy mùi món ăn nhưng khi cắn vào thì lại thiếu đi vị ngọt thanh đặc trưng của hành tằm. Mặc dù hương vị cũng tương tự như hành tằm nhưng thực sự, nó không thể thay thế được.

“Vậy sao. Trước kia tôi cũng từng thử với hành tây, chỉ có đi đâu cảm giác khi ăn cũng khác hẳn luôn.”

Trước kia là chuyện khi nào chứ?

Sayaka th ần nhủ trong đ ầu.

“Nhưng chính vì không có loại rau nào có thể thay thế được nên hành t ắm đại mới ngon đến như vậy đây.”

“Đúng là thế thật.”

“Kể cả khi dùng các loại hành khác thì món này vẫn ngon lắm, lần sau anh lại làm tiếp nữa nhé.”

Hoa cải bẹ xanh dường như vẫn đang trong mùa hoa nên trong thời gian ngắn sẽ không hết được. Chỉ là dường như loại cây này đang dần được coi là một loài cỏ dại trong tự nhiên mà thôi.

“Tôi cũng sẽ thử thay đổi thịt hun khói sang các loại khác xem sao. Lần tới có thể tôi sẽ dùng cá h ồ hay cá ngừ xem sao.”

“Nghe có vẻ ngon đây.”

Cứ thế, buổi chiều của hai người trôi qua trong những câu chuyện sinh hoạt bình thường của cuộc sống, và rồi Itsuki lại ra ngoài đi làm như mọi ngày.

Vào một ngày nọ, khi được tan làm đúng giờ, trên đường về Sayaka lại ghé vào một cửa hàng drugstore trước nhà ga. Cửa hàng này có bãi đỗ xe rất rộng. Trong thời gian gần đây, những cửa hàng này có vẻ phát triển khá nhanh.

Và đi đầu đáng mừng chính là trong những cửa hàng như vậy cũng bán cả các mặt hàng mỹ phẩm khá nổi tiếng nữa. Tùy theo từng hãng mà khách hàng còn được giảm giá khá nhiều khi mua ở những cửa hàng như thế này.

Và đây là đi đầu đáng mừng nhất đối với những cô gái làm việc văn phòng.

Tuy nhiên, hôm nay mục tiêu của Sayaka lại không nhắm vào những loại mỹ phẩm này.

Cô không đi đến quầy bán của những hãng mỹ phẩm nổi tiếng mà lại vòng sang quầy bán các sản phẩm kem chống nắng với những hàng mỹ phẩm bình dân.

Sau một hồi tìm kiếm và lựa chọn, cuối cùng Sayaka cũng thu hoạch được một hộp phấn.

Loại phấn này dễ trôi hơn các loại kem nền thông thường, mức độ kích ứng thấp, có thể dùng được cho cả trẻ sơ sinh và giá cả cũng phải chăng.

Lúc chọn hàng, Sayaka vừa đắn đo có nên chọn loại có độ che phủ cao hay không vừa liếc đến mấy sản phẩm dùng thử. Loại phấn này có bốn thang màu, từ không màu cho tới màu da.

Tôi thích Sayaka không trang điểm.

Thật phí phạm. Da Sayaka đẹp thế này cơ mà.

Nếu chỉ đi dạo thôi thì đừng có trang điểm làm gì.

Những lời của Itsuki khi đó chắc cũng chỉ vô tâm mà thôi, chắc chắn anh ta cũng quên luôn những gì mình đã nói rồi.

Thế nhưng, khi nhìn mình trong gương, so sánh làn da mình với những màu phấn bày bán, Sayaka lại đắn đo.

Với Sayaka dù là phấn thì cũng phải có một chút màu. Thường ngày, cô đều trang điểm rất kỹ càng và lộng lẫy. Còn nếu chỉ dùng phấn nền thì sẽ được xếp vào loại “trang điểm nhẹ nhàng”.

Nếu để Itsuki lựa chọn thì...

Rốt cuộc, Sayaka cũng chọn lấy loại phấn không màu “an toàn với cả

em bé”.

Mày bị anh ta cám dỗ rồi đấy Sayaka. Thật là tội lỗi mà.

Nhớ đến gương mặt của người đàn ông khiến cô xao động, Sayaka cuối cùng cũng có can đảm để hoàn thành việc mua sắm mà thực ra cũng chẳng tốn của cô nhiều tiền đến thế.

Nếu để người khác biết được chuyện này chắc hẳn họ sẽ cười vào mặt cô rằng sao lại tin mấy lời ấy là thật, nhưng ai bảo bản thân cô lại muốn tin vào những lời đó chứ.

Nghĩ đến đây, tâm tình của Sayaka cũng trầm xuống.

Đến ngày đi dạo tiếp theo, Sayaka vừa lo lắng vừa dậm hộp phấn mới mua.

Cô lấy miếng bông phấn trong hộp ra, lấy một chút phấn và đánh nhẹ lên mặt.

Đúng lúc này, Itsuki lại từ bên ngoài ló đầu vào và hỏi:

“Cô đang làm gì thế?”

“À thì... cái này...”

Itsuki nhìn Sayaka đang bôi rồi cùng cái hộp nhỏ đặt trên bệ rửa mặt.

Trên hộp còn ghi dòng chữ “An toàn cho cả làn da em bé! Phấn má không màu.”

“Hừm, như thế này có phải đẹp bao nhiêu không.”

Nói rồi, Itsuki đi ra khỏi nhà tắm.

Phù!

Sayaka nhìn gương mặt đỏ ửng trong gương. Anh ấy... vẫn còn nhớ

những lời đã nói ngày đó.

Nếu vậy thì đó có lẽ không phải là những lời vô tâm đúng không nhỉ?

Thế nhưng, Sayaka vẫn chẳng dám hỏi thẳng Itsuki đi đâu đó. Anh ta vẫn là một người sống chung đáng ghét mà.

Hoa dại mùa xuân - Bồ công anh, cải hoang, cải trời
*Wild flowers "Spring" - Taraxcum officinale, Rorippa indica & Rorippa
islandica*

Hai bên bờ sông cũng dần được thay màu áo mới. Mùa hoa đã bắt đầu.

Đứng từ trên đê nhìn xuống, Sayaka chỉ thấy bờ sông ngập tràn những màu sắc tươi mới, nào đỏ, nào xanh, nào vàng, nào trắng, tất cả cứ như một bức tranh đầy màu sắc hấp dẫn ánh nhìn của Sayaka.

Mùa đông năm nay kéo dài, thế nên có lẽ những bông hoa không kịp chờ cho cái rét còn sót lại của mùa đông tan hết đã vội vàng xòe cánh.

“Tuyệt quá đi. Trông cứ như một tấm thảm hoa vậy.”

“Đúng vậy. Thật tuyệt.”

Vừa nói, Itsuki vừa nâng máy ảnh đeo trên vai lên rồi bắt đầu nhấn nút, chụp lia lịa khung cảnh dưới bờ sông.

“Một tấm thảm hoa thiên nhiên đầy màu sắc...”

“Này Itsuki, anh chụp nhiều ảnh như vậy thì ảnh để đâu hết rồi?”

Sayaka không hiểu rõ lắm về máy ảnh nhưng bộ nhớ của máy ảnh sao có thể giữ được ngần ấy bức ảnh cơ chứ?

“Nếu độ phân giải bình thường thì một thẻ nhớ có thể lưu được gần một nghìn bức cũng nên. Nhưng tôi lại hay chụp ảnh với độ phân giải cao nên cứ cách một khoảng thời gian tôi sẽ chuyển dữ liệu sang máy tính.”

“Anh cũng có máy tính á!?”

“Tất nhiên rồi... Dùng máy tính thì tôi không cần tốn tiền mua thẻ nhớ mỗi khi thẻ cũ đầy. Tôi có một cái máy tính bảng nhỏ dùng để lưu trữ dữ liệu. Nếu nó cũng đầy nữa thì tôi sẽ tải dãn lên mạng.”

Sayaka chẳng bao giờ làm mấy trò mèo như lục đồ của Itsuki cả. Song, cô cũng chẳng bao giờ nghĩ được là trong chiếc ba lô rách nát ấy lại có một món đồ công nghệ cao như ổ cứng... Thêm vào đó nó lại còn là một cái máy tính bảng cỡ mỏng giá trị cao nữa chứ. Sayaka cũng có một chiếc máy tính. Ban đầu cô muốn chọn một thứ mỏng nhẹ nên định mua máy tính bảng nhưng khi mua thì mới biết nó đắt bằng một tháng lương của cô. Cuối cùng cô đành chọn một chiếc máy tính để bàn. Mặc dù thông số kỹ thuật giống nhau nhưng giá của hai loại này lại khác nhau đến một trời một vực. Khi đó, nhân viên bán hàng đã giải thích cho cô rằng các loại máy tính xách tay, máy tính bảng... khi được xử lý trọng lượng để nhẹ hơn thì giá rất cao. Đây chính là chi phí phát sinh khi xử lý trọng lượng của máy.

Thế nên nếu cô không phải di chuyển máy thì dùng máy tính để bàn sẽ tiết kiệm hơn nhiều.

Anh ta còn giải thích thêm như vậy.

Rốt cuộc giờ đây, một người làm công ăn lương không mua nổi một chiếc máy tính xách tay cỡ mỏng như Sayaka thật không thể hiểu nổi một kẻ đói bụng, lang thang đến là người lại có một chiếc máy ảnh kỹ thuật số rất giá trị, đã vậy lại còn có cả máy tính bảng nữa chứ.

Mặc dù hai người đã sống chung một thời gian, nhưng Itsuki vẫn luôn là một đi đâu bí ẩn.

“Anh... thích chụp ảnh sao?”

Sayaka dè dặt hỏi. Vừa hỏi, cô vừa chú ý nét mặt, tâm trạng của Itsuki để xem liệu anh có thể cho cô biết được về bản thân mình đến mức nào.

“Đúng vậy... Tôi muốn chụp ảnh thỏa thích.”

Đấy cũng là lý do dẫn đến việc anh phải đối bụng đến cả người sao?

Sayaka thầm nghĩ trong lòng, nhưng cô không dám hỏi thẳng anh câu này.

“Bồ công anh, cỏ ba lá trắng, cỏ ba lá đỏ, ồ... hoa vàng kia là...”

Những bông hoa vàng ấy trông khá giống với những bông cỏ ba lá hoa trắng, hoa đỏ, chỉ có đi đâu nó lại nhỏ hơn khá nhiều.

“... Nó là cỏ ba lá vàng sao?”

“Rất tiếc là không. Nó là đậu chề ba nhỏ, cũng thuộc họ ba lá và có tên khoa học là *Trifolium dubium*.”

Itsuki khẽ cười.

“Nếu đã có hoa trắng, hoa đỏ rồi thì cũng nên có hoa vàng chứ đúng không. Tôi có thể hiểu cảm giác đó.”

Hôm nay Itsuki đi dạo chậm hơn hẳn mọi lần. Mỗi khi nhìn thấy một bông hoa mới nở, anh sẽ dừng lại và chụp ảnh lia lịa.

“Mà cô cũng biết nhiều tên hoa cỏ đấy chứ.”

“Hê hê hê. Dù sao tôi cũng là con gái cơ mà.”

Sayaka nhẹ nhàng đáp. Thực ra, cô đã phải học chúng suốt mấy đêm rồi.

Quay ngược lại vài ngày trước đó.

“Cô Kouno này, dạo này cô hay mang cơm hộp quá nhỉ.”

Trong giờ nghỉ trưa ở công ty, một đồng nghiệp nam tiến đến bắt chuyện với cô. Anh ta thường hay mua cơm hộp ở cửa hàng tiện lợi bên cạnh.

“A, vâng.”

“Gần đây tôi hơi kẹt tiền một chút.” Sayaka lí nhí nói thêm một câu.

Thế nhưng, chưa đợi cô nói xong, vị đồng nghiệp nam kia đã lại nói tiếp:

“Cô tự nấu sao?”

“Vâng...”

Sayaka hơi khó chịu khi phải nói dối thế này.

“Cô giỏi thật đấy. Cho tôi xem một chút nào.”

“Cái đó. Cũng chẳng có gì ngon đâu. Anh đừng xem.”

Chẳng có gì ngon. Làm gì có chứ! Đây là cơm Itsuki làm đấy. Sayaka lại thẹn xỉ và bản thân mình.

“Làm gì có chuyện đó chứ. Dù có đơn giản thế nào thì đi đâu quan trọng vẫn là cô có thể tự làm cơm mà đúng không.”

Ngày hôm đó không hiểu đến bữa thế nào mà hộp cơm của cô còn có cả món cơm trộn xúc xích nướng tự cô làm.

“Ừa, món cơm nắm này cô nấu thêm với cái gì thế? Không phải chỉ cần cơm trắng thôi sao?”

“À, cái đó là cơm trộn xúc xích nướng.”

“Ồ. Cô làm được cả món này sao.”

“Thực ra nó cũng đơn giản lắm. Chỉ cần thái nhỏ xúc xích, xóc thêm

chút muối rồi trộn vào cơm là được.”

“Dù sao cũng khá tốn công đấy chứ. Cô chịu khó thật.”

Cô làm gì mà chịu khó được thế cơ chứ. Vả lại cô cũng chẳng nắm được ra cơm nắm đẹp thế này đâu. Người dạy cô món cơm trộn nhanh và tiện mà lại trông như rất cầu kỳ thế này chính là người đàn ông ở chung phòng với cô đó.

“Còn cái món màu nâu này là gì thế?”

“À, đây là xúc móng ngựa muối cay.”

“Cho tôi một miếng với.”

“Được chứ.”

Thế rồi vị đồng nghiệp nam này nhón tay lấy một miếng và bỏ vào miệng nhai.

“Ôi, ngon tuyệt. Món này mà đem nhậu thì hết sảy.”

Đương nhiên là phải ngon rồi! Itsuki làm mà lì!

Đây là cơm hộp Itsuki làm cho tôi đấy, sao anh cứ ngồi bên cạnh hóng thế hả!

“Cô Kouno nấu nướng giỏi thật đấy.”

“Không phải đâu. Mấy món này là tôi đi mua ngoài chợ đấy.”

Càng nói, Sayaka lại càng phải bịa chuyện.

“Thế món nào là cô Kouno làm? Tôi muốn nếm thử một chút.”

Vị đồng nghiệp nam này là một người phụ trách mảng bán hàng khá giỏi. Ấn tượng của các cô gái về anh ta cũng không tệ chút nào. Thế nhưng, ấn tượng của anh ta trong mắt Sayaka qua hôm nay cũng đã giảm mạnh.

“Mấy món khác cũng là đồ đông lạnh mà thôi.”

Vừa nói, Sayaka vừa che lại hộp cơm của mình như muốn bảo vệ khỏi vị đồng nghiệp nam bên cạnh. Sau đó, cô nhanh chóng xử lý hết thức ăn để tránh bị đối phương nhón thêm món nào nữa.

Đến cuối cùng, trong hộp cơm của cô chỉ còn lại món xúc xích nướng muối cay. Sayaka đắn đo nhìn nó một hồi lâu. Không biết vị đồng nghiệp kia đã rửa tay trước khi ăn chưa nhỉ.

Cô cũng không nghĩ là bản thân mình còn có thể ăn món mà người khác đã đụng tay vào rồi.

Cuối cùng, Sayaka giải quyết hết các món ngoại trừ món muối cay đó và đóng hộp cơm lại.

“Tôi ra ngoài có việc chút.”

Sayaka kìm nén cơn giận của mình rồi đi ra khỏi văn phòng.

Và nơi mà Sayaka đến để giết thời gian chính là một hiệu sách gần công ty. Hiệu sách này cũng khá lớn, ngoài cửa hàng ở đây ra còn mở được các chi nhánh trên khắp toàn quốc.

Trong lúc vô tình, Sayaka lại tiến đến góc từ điển.

Cô tìm được quầy bày bán từ điển tranh thực vật trong vô vàn giá sách ở đây và nhìn về phía những cuốn từ điển bỏ túi.

Rau dại, cỏ dại, rau theo mùa... Nhìn những đầu sách được sắp xếp chỉnh tề cạnh nhau, Sayaka thầm nghĩ chắc bản thân đến đúng nơi rồi.

Sau một hồi so sánh, Sayaka mới nhận ra rằng cho dù cùng là loại từ điển nhỏ gọn nhưng mỗi cuốn lại có những đặc sắc riêng. Có cuốn tập trung vào các loại rau dại thường chỉ mọc trên núi, có cuốn lại giải thích về những kiến thức dành cho người đã có hiểu biết chuyên sâu về lĩnh vực này... Những cuốn này có vẻ khá khó đối với Sayaka.

Cuối cùng, cô cũng chọn được hai cuốn sách có vẻ khá cơ bản dành cho người mới bắt đầu. Một cuốn tên là *Hoa cỏ Nhật Bản - mùa xuân*, và cuốn còn lại tên là *Rau cỏ quanh ta*. Hai cuốn này đều có tranh ảnh khá đẹp và dễ hiểu, cộng thêm giải thích, lời bình cũng hết sức rõ ràng nữa.

Phần rau dại thì có thể xem cả năm, còn phần rau theo mùa thì đọc theo từng mùa là được rồi. Vừa nghĩ như vậy, Sayaka vừa lật bìa sau sách để xem giá thì...

“Hả!?”

Cô phải bật thốt lên một câu.

Một cuốn sách thế này mà 1.800 yên.

Cuốn sách bé tí mà sao lại đắt thế cơ chứ!

Tuy nhiên, nghĩ lại thì một cuốn từ điển với hơn 250 phần và tất cả đều có ảnh màu như vậy đắt cũng là đi đâu dễ hiểu.

Nhưng 3.600 yên của cô...

Nếu cô có thể học hỏi thêm một chút gì đó thì việc đi hái rau dại chắc sẽ vui hơn đấy nhỉ.

Hoặc chỉ cần thỉnh thoảng có thể tìm thấy một vài loại rau dại gì đó là cũng vui rồi. Vừa đúng lúc mình đang có hứng thú với chuyện này.

Và biết đâu Itsuki cũng sẽ phải ngạc nhiên với kiến thức của mình thì sao.

Sau hàng loạt lý do, mà quan trọng nhất là lý do sau cùng ấy, Sayaka quyết định nhịn đau mua hai cuốn sách.

Ngày hôm đó, khi cô về nhà và đưa hộp cơm cho Itsuki, anh lại bỗng kêu lên “O?”

Nghe tiếng “ơ” này của Itsuki, Sayaka lại nhớ đến chuyên h ồi trưa và ngay lập tức, mặt cô nhần lại.

Quả nhiên là Itsuki...

“Món xúc xích ngựa này bị hỏng r ồi sao?”

Từ trước tới nay, Sayaka chưa một lần nào mang cơm hộp Itsuki làm cho mà còn thừa về nhà cả. Thế nên hiển nhiên lần này Itsuki mới thắc mắc như vậy.

Cô cũng không thể nói là cô không ăn vì bị một đ ồng nghiệp nam đụng tay vào r ồi.

“Cái đó... trưa nay tôi có việc đột xuất phải làm nên không đủ thời gian để ăn hết. Xin lỗi nhé. Tôi thường hay ăn cơm trước r ồi mới ăn đến mấy món này.”

“Vậy sao.”

Itsuki có vẻ không nghi ngờ gì với lý do này của Sayaka.

Anh ném chỗ xúc xích ngựa muối cay còn thừa vào túi rác r ồi bắt đầu rửa hộp. Chắc là đ ồ ăn để một ngày như thế không ăn được nữa r ồi.

Thấy vậy, Sayaka lại cảm thấy tội lỗi đ ầy mình.

Cũng ngày hôm đó, sau khi Itsuki đi làm, Sayaka bắt đầu đọc cuốn từ điển mà mình mới mua h ồi trưa.

Và loài cô tìm đ ầu tiên chính là loài mà cô đã từng hái được.

“Sao không có cải bẹ xanh chứ...”

Có lẽ đây là loài mới được du nhập cũng nên.

Sayaka chỉ có thể tự nhủ như vậy.

Tìm đến phần xúc xích ngựa, Sayaka thấy có ghi chép rằng “dùng hoa xúc xích ngựa làm tempura sẽ hơi đắng nhưng cũng rất ngon”. Đọc

mấy dòng này, Sayaka lại kịch liệt phản đối: “Vớ vẩn. Làm gì có hơi đáng, có mà là quá đáng ấy. Mấy người viết câu này thật chẳng biết gì.”

Kiểm tra lại những loại rau mình đã được ăn xem chúng được giải thích thế nào trong từ điển cũng là một việc hết sức thú vị. Rồi cả việc so sánh những bức ảnh trong sách với hình mẫu ngoài đời thực cũng thú vị không kém.

Cả việc biết được tên các loài cây mà mình thường vô tình nhìn thấy cũng khiến cô vui vẻ.

“Không có loài cỏ nào tên là cỏ dại cả. Tất cả các loài cỏ đều có tên riêng của mình.” - Thiên hoàng Chiêu Hòa.

Trước kia Itsuki cũng từng nói điều này cho cô biết. Đúng là nếu gộp tất cả các loại cây cỏ vào thành cỏ dại thì chúng thật phiền phức, thế nhưng khi đặt cho mỗi loại một cái tên thì chúng đột nhiên lại trở nên thú vị hơn rất nhiều.

A, hóa ra loài hoa mình hay thấy trước mùa xuân có tên là thế này. Hình ảnh về những bông hoa dại vô tình bị vùi sâu trong ký ức của Sayaka nay lại được tái hiện sống động cùng với hình ảnh trong cuốn từ điển. Và tên của loài hoa được ghi dưới bức ảnh cũng như một mảnh ghép cuối cùng hoàn thiện bức tranh hoa cỏ trong đầu cô.

Chuyện này cũng thú vị thật.

Chờ đến khi Sayaka chú ý đến thời gian thì cũng đã gần hai tiếng kể từ khi Itsuki đi làm rồi. Lúc này cũng đã sang ngày mới.

“Chết rồi. Phải đi ngủ thôi.”

Đến lúc đi ngủ, Sayaka lại đau đầu vì không biết để cuốn từ điển ở chỗ nào. Cô không muốn để Itsuki biết mình đã mua hai cuốn từ điển này. Giờ

Sayaka cũng hơi hối hận sao bản thân lại mê mẩn việc này đến thế.

Nếu cô có giá sách thì giờ có thể cất nó vào một chỗ nào đó xen lẫn trong đám sách vở r ồi, nhưng Sayaka lại không có thói quen đọc sách nên trong phòng cô cũng chẳng có cái giá sách nào cả. Trong mấy cái thùng đồ của cô cũng chỉ có vài cuốn sách, tạp chí hay truyện tranh mà thôi. Nếu giờ nhét thêm hai cuốn từ điển vào đấy thì thực quá lộ liễu r ồi.

A, đây r ồi!

Sayaka nhét hai cuốn sách vào khe hở giữa ga và đệm, sau đó trải lại chăn r ồi tắt đèn đi ngủ.

Từ hôm đó cho tới cuối tuần, mỗi ngày sau khi tiễn Itsuki đi làm xong cô lại lấy cuốn từ điển ra xem.

Itsuki nửa ng ấ nửa quỳ xuống dưới đất, hướng ống kính về phía bông hoa xanh trên bãi cỏ. Có lẽ càng là vật nhỏ thì lại càng khó lấy nét cũng nên. Trông Itsuki lúc này rất cẩn thận đi ều chỉnh máy ảnh.

Đợi đến khi Itsuki bấm máy, Sayaka mới lại hỏi:

“Tôi biết tên bông hoa này đấy. Hoa này là hoa mắt xanh Veronica persica đúng không?”

“Cô biết giỏi thật đấy.”

“Nó là giống ngoại lai đúng không? Còn giống thu ần Nhật là Inuno fuguri với tên tiếng Anh là Veronica polita thì giờ hiếm r ồi.”

“Cô còn biết cả đi ều này sao? Nhưng là con gái thì không nên nói cái tên này trước mặt người khác đâu.”

“Tại sao?”

“Hừm, vì ý nghĩa của nó.”

Thấy Sayaka vẫn còn khó hiểu, Itsuki mới bối rối giải thích:

“Dịch theo cái tên đó ra thì nó có nghĩa là *Tinh hoàn của chó*.”

“Tinh!?”

Sayaka suýt nữa thì phát âm lại theo phản xạ. Kịp nhận ra mình chuẩn bị nói cái gì, Sayaka vội vàng dùng cả hai tay bịt miệng lại. Gương mặt cô thoáng chốc đỏ lựng lên.

“Cái... cái gì vậy? Sao người ta lại đặt cái tên đó chứ?”

“Có nhiều loài cây được đặt những cái tên như thế lắm. Loài hoa mơ rầm thúi lền trước cũng thế đấy.”

Đó là một dây hoa mơ xa phòng nhất được Sayaka để ý cho để lại.

“Nhưng mà... nhưng mà... bông hoa này có chỗ nào giống với... cái chỗ đấy đâu.”

Sayaka cũng chẳng thể nói thẳng cái tên ấy thành lời.

Cô xấu hổ khi lúc này đã nói thẳng cái tên ấy ra mà chẳng ngại ngùng gì cả.

Itsuki cũng khá bối rối khi nói về chuyện này. Song, anh vẫn thành thực giải đáp cho cô.

“Cái giống ở đây không phải là hoa mà là quả của nó. Quả của nó được phủ một lớp lông mịn dày đặc và khá giống với tinh hoàn của chó.”

“Anh không cần phải nhắc đi nhắc lại cái từ đó đâu.”

“Cái này, thực ra nếu tôi có dùng từ khác thay thế thì cũng khó chịu như vậy thôi.”

“Không, cái người nói quả của cái cây nhỏ bé này giống cái gì mới đáng ghét ấy. Không biết người đặt tên cho nó nghĩ gì mà lại làm thế nhỉ! Kẻ đó không phải là dục cầu bất mãn đấy chứ.”

“Tôi cũng thấy vậy đó.”

Thế rồi, Itsuki lại gõ một cái vào đầu Sayaka.

“May cho cô là nói trước mặt tôi đấy. Có nhiều gã đàn ông thích mấy từ suồng sã này lắm. Cũng có nhiều kẻ biết nhiều về những từ này nữa. Thế nên nếu một cô gái dễ thương như Sayaka lại buột miệng nói ra thì bọn họ thích thú ghê lắm ấy.”

Vâng, thế sao tự dưng anh lại buột miệng nói tôi dễ thương ở ngay chỗ này chứ hả?

Dẫu vậy, với Sayaka, câu nói ấy của Itsuki chính là một liều thuốc an thần hiệu quả nhất. Hai má cô lại đỏ lựng lên, nhưng lần này là vì vui sướng.

“Hoa nở nhiều thế này trông thích thật đấy.”

Chờ khi cảm xúc của bản thân ổn định hơn, Sayaka lại bắt đầu bắt chuyện.

“Hồi nhỏ tôi từng mơ có một vòng hoa đội đầu bằng hoa dại đấy.”

Đột nhiên, tiếng bấm máy của Itsuki cũng ngừng lại.

“Mơ? Tại sao? Cái đấy làm lúc nào chả được.”

“Thì như Itsuki từng nói đấy. Tôi lớn lên ở thành phố mà. Gần nhà tôi làm gì có mấy loại hoa này. Dù khi đó trên mấy tạp chí dành cho thiếu nhi có đăng mấy câu như ‘Các bạn hãy thử đan vòng hoa nhé’ thì cũng chẳng có hoa mà làm ấy chứ. Thỉnh thoảng ở một vài khu đất trống cũng có mấy

cây cỏ ba lá trắng, thế nhưng những cây đấy lại mọc rất sát mặt đất, không có thân dài có thể quấn thành vòng hoa như trong tạp chí nói. Thành ra tôi rất là ghen tị với mấy đứa trẻ được đăng trên tạp chí ấy, bọn chúng đều sống ở những miền quê cảnh sắc tươi đẹp, có thể tùy ý hái được cỏ ba lá trắng hay hoa tử vân anh để làm thành vòng hoa tùy thích.”

“Cơ mà chắc cô cũng từng được đến các vùng nông thôn dã ngoại chứ?”

“Hừm, cho dù có đi đến đó thì được chơi đến mức nào còn tùy thuộc vào bố mẹ nữa. Bố mẹ tôi thì lúc nào cũng vội vàng cả. Cho dù có đi đâu chẳng nữa thì họ cũng sắp xếp các kế hoạch cho kín lịch trình thôi. Kể cả khi được đến một cánh đồng đầy hoa tử vân anh đi chẳng nữa, tôi cũng bị nhốt trên xe, được nghe vài câu như ‘Được rồi, tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu, làm gì nhỉ. Sau đó nữa là đi đâu làm gì nhỉ?’ rồi liên tục đi hết chỗ này chỗ khác mà thôi. Chưa lần nào tôi được chơi một mình giữa đồng ruộng cả.”

Vậy sao...

Itsuki khẽ lẩm bẩm nói.

“Nếu thế thì...”

Nói đến đây, anh lại mỉm cười một cách nghịch ngợm.

“Hôm nay chúng ta làm thử nhé? Ở đây có nhiều hoa nở như vậy chắc chắn có thể kết được vòng hoa rất đẹp đó.”

Sayaka tròn mắt nhìn Itsuki khi được anh đề xuất một ý kiến mà cô chưa bao giờ nghĩ đến.

“... Thôi, giờ tôi có còn là trẻ con gì nữa đâu...”

“Luật pháp cũng không cấm người lớn đan vòng hoa đâu.”

Sayaka phì cười trước câu nói này của anh.

“Thật là nguy hiểm quá đi.”

Vả lại...

Sayaka lại nói tiếp.

“Tôi cũng không nhớ cách làm nữa rồi. Và tôi cũng chưa từng làm nó lần nào cả.”

“Tôi sẽ dạy cô.”

Vừa nói, Itsuki vừa lựa chọn lấy ba bông hoa cỏ ba lá trắng ngay dưới chân mình.

“Cành hoa của hoa cỏ ba lá này là mềm dẻo khó gãy nhất nên chúng ta sẽ dùng nó để đan định hình thành vòng hoa cơ bản trước. Cách đan cơ bản thì như thế này.”

Nói rồi, Itsuki chụm ba bông hoa vừa hái được và giữ bằng một tay. Tay còn lại của anh hái thêm một bông hoa nữa, xoay ngang nó rồi đặt dưới ba bông hoa đầu tiên. Tiếp đến Itsuki lại lấy phần cuống hoa của bông hoa thứ tư vòng xuống dưới quấn lấy ba bông hoa đầu tiên rồi lại vắt lên trên tạo thành hình chữ X.

“Làm như vậy thì cuống của bông hoa thứ tư này sẽ quấn lấy được cả ba bông hoa kia, sau đó phần cuống thừa lại giữ chung một chỗ với ba cuống hoa ban đầu. Khi quấn thì dùng lực một chút để bông hoa thắt chặt. Thân hoa khá mềm dẻo nên không đứt đâu. Tiếp đến là lại lấy bông hoa khác, lại quấn như vậy. Chú ý nhớ xếp hoa khít một chút để không lộ phần cuống hoa ra ngoài thì cô sẽ được một vòng hoa đẹp. Thỉnh thoảng cô có thể thêm một chút điểm nhấn cho vòng hoa nữa.”

Lúc này, Itsuki lại hái thêm một bông cỏ ba lá đỏ rồi lại quấn như

những bông hoa lúc này.

“Cô cũng có thể dùng cả những bông hoa nhỏ, cuống ngắn không quăn được để nhét xen kẽ vào giữa những bông hoa. Khi đó, cô nhớ dùng cuống hoa cỏ ba lá thắt chặt một chút là được.”

Xong rồi này.

Chẳng mấy chốc, Itsuki đã hoàn thành xong một vòng hoa đơn giản và đưa nó cho Sayaka.

Nhận được vòng hoa này, Sayaka lại hơi sốt sắng.

“Nhưng tôi mà làm thì tốn nhiều thời gian lắm.”

“Hôm nay là ngày chúng ta thưởng thức những bông hoa này. Sayaka cứ chơi với vòng hoa của cô đi, tôi cũng có thể chụp ảnh nữa.”

Nếu Itsuki đã nói đến vậy thì... khao khát thuở bé lại cháy bùng lên trong Sayaka.

“Vậy... tôi sẽ làm thử nhé.”

“Tất nhiên là phải vậy rồi. Khi nào nối dải hoa đan được thành vòng hay không hiểu chỗ nào thì gọi tôi nhé. Tôi sẽ giúp cô.”

Sau đó, Itsuki lại bắt đầu tìm kiếm đối tượng và lại ngồi sụp xuống bắt đầu chụp ảnh.

Sau một lúc, Sayaka cuối cùng cũng nhận ra được bí quyết trong trò này.

Lần này cô còn dùng cả mấy bông hoa thanh điểm màu xanh để thương mà lúc này hai người còn tranh luận về nó để xen vào giữa những bông hoa trắng.

Ồ, chỗ này có thêm màu vàng nữa thì hay.

Thế là Sayaka lại cho thêm một bông hoa bồng anh nữa vào. Cuống

hoa bồ công anh rất giòn và dễ gãy nên cô lại dùng cuống hoa cỏ ba lá trắng để giữ chặt nó nữa.

Trong lúc tìm hoa để đan, Sayaka nhận ra rằng những bông hoa màu xanh khá ít ỏi. Ở đây ngoài những bông hoa mắt xanh ra thì cũng chỉ có mấy bông hoa violet nho nhỏ. Ban đầu Sayaka còn nghĩ mấy bông hoa xanh đã ít vậy mà còn hái nữa thì đáng thương quá nên cô cũng không đụng đến chúng. Thế nhưng, trong lúc đi loanh quanh, cô lại tìm thấy một thảm hoa violet, thế là Sayaka lại hái thêm một chút.

Tổng kết lại thì vòng hoa của Sayaka nhiều nhất vẫn là màu vàng. Đầu tiên cô dùng hoa bồ công anh, sau đó là mấy bông đậu chẽ ba nhỏ rồi mấy bông hoa cô chưa kịp nhớ tên nữa. Thỉnh thoảng cô còn thêm vào mấy loại hoa giống với hoa cúc cho vòng hoa này của mình.

Tiếp đến là màu trắng. Trong số các loài hoa màu trắng thì nhiều nhất chính là hoa cỏ ba lá trắng, thỉnh thoảng lại điểm thêm một vài bông hoa cúc trắng mà Sayaka cũng không rõ đó là hoa cúc *Erigeron annuus* hay hoa cúc *Erigeron philadelphicus* nữa. Rồi khi cô cúi đầu nhìn kỹ bên dưới mặt đất, Sayaka lại tìm thấy được mấy bông hoa rau tề. Bên cạnh đó, ven bờ sông này cũng nở khá nhiều hoa tinh thảo, chỉ có đi đầu Sayaka cũng chẳng phân biệt được nó là loại tinh thảo gì.

Với màu đỏ, Sayaka dùng chủ đạo chính là hoa cỏ ba lá đỏ.

Tới khi đan được một dải hoa dài kha khá, Sayaka bắt đầu đi đầu chỉnh lại màu sắc cho vòng hoa được hài hòa. Có lẽ cần một chút màu tươi sáng hơn nữa nhỉ. Sayaka thầm nghĩ.

Cô cũng muốn có thêm một chút màu vàng, thế nhưng nếu thêm vài bông bồ công anh nữa vào thì màu vàng sẽ lấn át hết các màu khác mất.

Cân nhắc hồi lâu, Sayaka quyết định chọn lấy mấy bông hoa ba lá màu

vàng giống với hoa rau tề đại kia.

Đẹp rồi. Đẹp rồi đấy.

“Itsuki! Làm thế nào để thắt nó thành vòng hoa bây giờ?”

Cô cất tiếng gọi Itsuki khi anh đang mải mê chụp ảnh gần đó. Nghe tiếng cô gọi, Itsuki ngẩng đầu nhìn dải hoa trong tay cô mỉm cười nói:

“Tuyệt vời! Cô khéo tay thật đấy. Tôi chưa thấy vòng hoa nào đẹp thế này đâu.”

“Có... có gì đâu chứ...”

Hai má Sayaka lại đỏ lựng lên.

“Vì hoa ở đây nở nhiều quá... nên tôi mới muốn hái hết để kết thành vòng hoa.”

“Đẹp, đẹp lắm. Nhưng nếu để làm vòng hoa đội đầu thì có hơi to quá không?”

Thế rồi Itsuki lại ngắt lấy một nhánh hoa cỏ ba lá trắng, rồi uốn dải hoa của Sayaka lại thành vòng tròn và buộc hai đầu lại với nhau để cố định. Tiếp đến anh lại nhẹ nhàng đội vòng hoa ấy lên đầu cô.

Có lẽ vì vòng hoa hơi to nên trông nó như sắp tuột xuống tận mặt cô đến nơi, thế nhưng cuối cùng, nó vẫn vững vàng nằm lại trên đầu cô.

Trong lúc Sayaka đang dùng hai tay chỉnh lại vòng hoa trên đầu thì bên tai cô bỗng vang lên tiếng bấm máy.

Hả?

Và khi Sayaka ngẩng đầu lên thì đã thấy Itsuki đang hướng ống kính máy ảnh về phía mình.

“Cái gì! Sao tự dưng anh lại chụp ảnh thế chứ?”

“Vì Sayaka rất xinh mà. Đừng cáu!”

R ồi Itsuki mở lại tấm ảnh vừa chụp cho Sayaka xem.

“... Sao cứ như mấy cô bé mười chín đôi mươi thế này. Anh nghĩ tôi bao nhiêu tuổi rồi chứ?”

“Thế Sayaka bao nhiêu tuổi rồi?”

“Sinh nhật tới là tôi hai mươi sáu rồi đấy.”

“Ồ, vậy tức là chưa tới sinh nhật Sayaka đúng không?”

“Sinh nhật tôi là 15 tháng Tám. Thế nên chẳng bao giờ tôi nhận được lời chúc mừng sinh nhật cả.”

Sinh nhật vào ngay đúng dịp lễ Obon, bởi vậy từ ngày bé, sinh nhật của Sayaka đều trải qua với những con ngựa dưa leo hay con bò cà tím rồi*. Rốt cuộc là mọi người có quan tâm đến cô không cơ chứ?

Cho dù cô có đòi quà đi chẳng nữa thì cũng sẽ bị bố mẹ mắng “Nếu cứ giờ tính trẻ con ra thế thì ông bà sẽ nổi giận đấy.” Mà dù có nói là ông bà tổ tiên gì đi chẳng nữa thì trẻ con cũng chỉ nghĩ được là có ma sẽ đến tìm mình mà thôi. Rốt cuộc thì bố mẹ cô cũng tính hết cả rồi.

Thấy Itsuki không định chụp thêm nữa, Sayaka cũng bỏ vòng hoa xuống. Nhìn lại vòng hoa của mình, Sayaka mới nhận ra những bông hoa do c ầm trên tay khá lâu nên đã bị héo, những bông hoa cũng đã rũ xuống.

“Chúng héo mất rồi.”

Đáng thương quá.

Nghe được câu lầm bầm này của Sayaka, Itsuki lại bật cười.

“Không sao đâu. Hoa cỏ dại có sức sống vô cùng mạnh mẽ. Chỉ cần cô cho chúng ít nước là chúng sẽ khỏe lại ngay ấy mà.”

“Ý anh là bảo tôi mang vòng hoa này về à?”

Được kết vòng hoa là Sayaka đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi, ban

đầu cô cũng không nghĩ là mình sẽ mang nó về

“Nếu Sayaka muốn vậy.”

“Được chứ. Thực ra tôi cũng không nghĩ sẽ vứt nó đi...”

“Thế thì mang nó về thôi.”

Mất bao nhiêu công mới làm được nó, sao cô nỡ vứt nó đi cơ chứ. Nghe mấy lời trêu chọc của Itsuki, Sayaka cũng chẳng tìm được câu gì để đáp lại.

Thế rồi Itsuki đón lấy vòng hoa trong tay cô và cho vào trong chiếc túi tote chuyên dùng khi cả hai đi dạo.

“Itsuki cũng chụp được nhiều ảnh rồi chứ?”

“Ừ, cũng khá khá.”

Giờ Sayaka mới nhận ra là Itsuki cũng đã cất máy ảnh của mình đi. Vậy là hai người lại đi về phía con dốc leo lên bờ đê.

Không biết vòng hoa này để trong bồn rửa mặt có được không nhỉ? Ngay lúc Sayaka còn đang tính ngâm vòng hoa trong bồn rửa mặt thì Itsuki đã mở cánh cửa tủ bên dưới tủ bát và bắt đầu lục lọi trong đấy.

“Dùng cái này chắc là được đấy nhỉ.”

Vừa nói, Itsuki vừa lôi ra một chiếc đĩa sứ trắng sâu lòng. Nhiều lúc nhận được mấy món quà như bộ bát đĩa cũng hay, thế nhưng với một người sống một mình như Sayaka thì chẳng mấy khi cô dùng đến chúng cả. Ngay cả chiếc đĩa này cũng vậy, đến tận hôm nay khi Itsuki lôi nó ra khỏi tủ bát, Sayaka mới biết hóa ra trong nhà mình cũng có một món đồ

như vậy. Chiếc đĩa này cô được tặng khi đến dự đám cưới của một đồng nghiệp trong công ty. Chiếc đĩa sứ trắng với những họa tiết màu xanh đan xen khá đẹp mắt.

Sayaka cũng nhớ lại cảm giác khi được nhận nó. Khi ấy, cô còn nghĩ lúc nào mở tiệc tại nhà thì có thể dùng nó để đựng đồ ăn. Mặc dù cô cũng chẳng phải là người đảm đang đến nỗi có thể tự nấu nướng và mở tiệc tại nhà.

Itsuki lấy chiếc đĩa đó ra, đổ nước vào rồi... nhẹ nhàng đặt chiếc vòng hoa hơi héo vào trong đó.

“Ồ!”

Chỉ đơn giản là để vào trong một chiếc đĩa trắng mà vòng hoa của Sayaka lại rực rỡ lên hẳn.

“Cái đĩa này còn có thể dùng như vậy được sao?”

“Thì tôi cũng không cho thứ gì bẩn vào đó đâu mà. Vả lại cái đĩa này cũng có thể dùng thay cho chậu hoa mà.”

Mặc dù nói như vậy nhưng thông thường chẳng ai lại lấy đĩa làm đồ cắm hoa cả. Vòng hoa mà cô tùy tay kết ở bờ sông giờ lại biến thành vòng hoa nghệ thuật, đã vậy những bông hoa đó còn toàn là hoa dại nữa chứ.

“Chúng sẽ hút nước và lại tươi lại ngay. Hoa cỏ dại có sức sống mạnh lắm đấy.”

“Không có loài cỏ nào tên là cỏ dại đúng không?”

Sayaka lại vặn lại Itsuki.

“Vâng, đúng thế.”

Itsuki bật cười.

“Nhưng mà hôm nay mãi hái hoa nên không đi hái rau dại được mất

r ấ.”

“Tôi hái r ấ.”

“Sao cơ!?”

Cả ngày hôm nay, Itsuki vẫn luôn ở trong t ần mắt của Sayaka. Còn nơi hái được cúc móng ngựa hay cải bẹ xanh thì phải đi thêm một đoạn nữa. Vậy rốt cuộc Itsuki đã đi hái rau dại vào lúc nào cơ chứ.

“Ở chỗ đó thì có cái gì chứ?”

“Có đấy. Cô xem này.”

Vừa nói, Itsuki vừa lấy một túi nilon nhỏ đựng trong chiếc túi tote ra cho Sayaka nhìn.

“... Hoa b ồ công anh sao?”

Trong chiếc túi ấy là những đọt hoa b ồ công anh còn nguyên bông cùng với những phiến lá xanh có mép răng cưa. Nhìn thấy chúng, Sayaka nhớ lại đoạn ghi trong từ điển tranh thực vật mà cô mới đọc được.

“Đúng r ấ. B ồ công anh ăn được đúng không?”

“B ồ công anh cũng hay được dùng trong các món ăn lắm. Ngoài ra tôi còn hái các loại khác nữa.”

Nói đến đây, Itsuki lại lấy ra hai cái túi nilon khác. Hai túi này nhỏ hơn cái túi đựng b ồ công anh lúc nãy.

“Đây là cái gì thế?”

“Đây là cải hoang, còn đây là cải trời.”

“Tôi chẳng phân biệt được loại nào với loại nào đâu...”

“Dễ mà. Cô xem này, lá của chúng khác nhau hoàn toàn luôn. Cải hoang lá có rãnh sâu hơn mà.”

Itsuki chỉ cho Sayaka một điểm để phân biệt hai loại rau cải dại này.

“Vòng hoa của Sayaka làm cũng dùng hai loại hoa này đấy.”

“Thật á! Đâu, đâu?”

“Đây này, cả bông này nữa này.”

Trong mắt Sayaka, hai bông hoa nhỏ mà Itsuki vừa chỉ chẳng có gì khác nhau cả.

“Không biết đâu! Chúng giống nhau cả mà!”

Cả hai bông hoa đấy đều khá nhỏ và có màu vàng như hoa tề thái, thế nên với Sayaka, cách này còn khó hơn là dựa vào lá cây.

“Cô không nhận ra sao? Đây là hoa cải hoang. Còn đây là hoa cải trời.”

“Không, không biết đâu.”

“Cành hoa của chúng có màu khác nhau mà. Cành hoa cải hoang có màu sẫm hơn.”

Lúc này Sayaka mới nhìn lại một lần nữa. Đúng như Itsuki nói, cành hoa cải trời có màu xanh sáng hơn còn cải hoang lại hơi sẫm đen. Sayaka lại nhìn lá của hai loại một lần nữa và nhận ra rằng lá của cải hoang cũng có màu sẫm hơn.

“Nhưng nếu nó lẫn vào cả một vùng cỏ dại thì làm sao mà nhận ra được chứ...”

“À, cái đó thì thế này này. Sayaka phải nhớ kĩ nhé.”

Đột nhiên Itsuki lại tỏ vẻ hết sức nghiêm túc.

“Sayaka, cô có tự tin rằng mình tuyệt đối biết loại rau dại nào là loại ăn được không?”

Nghe Itsuki hỏi vậy, Sayaka lại trềnh trềnh một chút.

“Nếu là đọt hoa cúc móng ngựa, cọng lá cúc móng ngựa, có thập bút... rồi cả cải bẹ nữa thì tôi biết. Cả bồ công anh nữa. Nhưng nếu là hành tằm

dại mà không đào cả củ lên thì tôi chịu.”

“Đúng vậy. Tuyệt đối không được đụng đến những loại rau cỏ mà mình không có tự tin là nhận biết đúng đâu nhé. Năm nào cũng có đầy vụ ngộ độc thức ăn chỉ vì nạn nhân lầm tưởng rau này thành rau kia đấy.”

Được Itsuki nhắc, Sayaka mới nhớ h ầu như mùa xuân năm nào cô cũng nghe được tin có người chết vì ngộ độc thực phẩm do ăn nhầm phải cây ô đầu.

“Kể cả đã tra trong từ điển cũng không được sao?”

“Nhi ều khi hình ảnh trong từ điển cũng na ná như nhau nên khó phân biệt lắm. Nếu cô có tìm được loại cỏ dại nào chưa biết tên mà nó không có đặc trưng gì nổi bật thì không chỉ tra một cuốn mà nên tra vài ba cuốn từ điển mới chắc được.”

“Ở thư viện cũng có nhi ều loại từ điển lắm đó.”

Itsuki bổ sung thêm.

“Bởi bình thường có rất nhi ều người không chuyên chỉ tìm hiểu những chuyện này theo sở thích và cũng định hướng kết quả quan sát theo mong muốn của chính mình.”

“Không sao đâu. Có sư phụ ở đây thì tôi có thể làm sao được chứ. Sư phụ chắc chắn sẽ lựa chọn những thứ an toàn cho tôi, tôi cũng chẳng phải lo đi hái rau dại một mình mà.”

Nghe Sayaka trêu một câu như vậy, Itsuki cũng mỉm cười gật đầu:

“Được, hứa như vậy nhé.”

Hoa và lá của b ồ công anh được chọn để làm tempura.

Còn canh hoa thì...

“Muối tsukidani?”

“Tôi sẽ thử xào nó với bơ xem sao. Đây là một loại rau dại khá quý, có thể chế biến theo phong cách ẩm thực phương Tây.”

Với những loại cây cỏ như bồ công anh, mới chỉ nhìn hình ảnh và chú giải trên từ điển thôi là Sayaka đã thấy thích thú lắm rồi, giờ còn bàn đến chuyện nấu nó nữa nên cô lại càng hưng phấn. Cũng có lẽ là do lần này cô thu được thành quả còn nhiều hơn những lần trước.

Hoa bồ công anh lúc nhúng vào bột chiên thì hơi héo rũ, thế nhưng chờ đến khi thả vào chảo dầu thì các cánh hoa lại nở bung ra, trở lại nguyên trạng ban đầu. Nhìn bông hoa trở thành món ăn mà vẫn giữ nguyên được hình dáng ban đầu của nó cũng là một điếu rất thú vị.

“Cải hoang là cái nào?”

“Đây này.”

Itsuki chỉ vào một chiếc bát nhỏ đựng những cọng cải được luộc rồi trộn với xì dầu một cách đơn giản. Như vậy bát rau trộn dầu mè còn lại chính là cải trời.

Ngoài ra, tại một góc bàn ăn cơm của cả hai còn xuất hiện thêm một cái đĩa nữa. Đó chính là đĩa bày vòng hoa mà Sayaka đã kết được.

Chờ tới khi Itsuki nấu xong cơm tối thì những cánh hoa trong đĩa nước cũng đầy sức sống trở lại.

Đây là lần đầu tiên Sayaka ăn cơm mà trên bàn còn bày hoa như vậy. Thế nhưng điếu này cũng khiến cô cảm thấy rất thoải mái.

“Ăn cơm thôi.”

Sayaka hơi cúi đầu, mời Itsuki ăn cơm rồi sau đó, nhanh chóng vươn đưa đến đĩa tempura bồ công anh. Sayaka gấp một miếng lên, chấm vào

nước chấm r ồi dề dặt cắn một miếng.

“Ô, ngon tuyệt.”

Sayaka vẫn chuẩn bị tinh thần là món này lại đắng ngắt, thế nhưng ngược lại, món tempura lần này khá ngon. Thậm chí món này còn có vị ngọt nhẹ. Ngay cả phần lá cũng rất dễ ăn.

“Ăn món này đưa cơm lắm luôn đấy.”

“Cô thích thế thì tốt r ồi.”

Itsuki cũng có vẻ rất thỏa mãn.

Ngay cả món cộng hoa xào bơ, được nêm nếm theo phong cách phương Tây cũng rất mới lạ.

“Món này mà ăn với bánh mì thì chắc ngon lắm đấy.”

“Thế ngày mai mình thử luôn nhé.”

Lúc này, Sayaka lại vươn dũa đến hai món còn lại.

“Ặc, hơi cay.”

Cô vừa ăn món cải hoang luộc trộn xì d ầu.

“Ừ. Mặc dù hơi cay nhưng nếu luộc kĩ quá thì vị cay này của nó sẽ mất hết và nó cũng chỉ là một loại rau dại bình thường mà thôi. Vị cay đặc trưng này của nó cũng khó để thay đổi lắm.”

Cuối cùng là món rau cải trời trộn d ầu mè.

“Ừm, cũng được đấy. Cũng không có vị gì khó ăn cả.”

Có lẽ vì b ồ công anh đã được làm món rán nên Itsuki mới chế biến hai loại rau cải kia thành các món thanh đạm một chút. Hương vị của hai món này cũng vừa vặn để làm món phụ.

Lúc này, Sayaka lại để ý đến vòng hoa ở cạnh bàn.

“... Nói đến rau dại thì cỏ ba lá trắng cũng ăn được đúng không nhỉ?”

“Ừ.”

Itsuki vừa động đũa vừa trả lời cô.

“Ăn được và ăn ngon lại là hai chuyện khác nhau đấy nhé.”

Thấy Sayaka vẫn không hiểu, Itsuki lại giải thích thêm.

“Trong các loại rau dại ăn được cũng có xếp thứ bậc về hương vị cả đấy. Ngay như món rau dại luộc trộn xì dầu cũng vậy, cho dù cách chế biến này có được giới thiệu cả trong từ điển đi chăng nữa thì cũng có không ít món khá hăng và chẳng có hương vị gì cả, khiến người ta chỉ có cảm giác như ‘đang nhai cỏ’ mà thôi, cỏ ba lá trắng cũng thế đấy...”

“Hả, thật vậy sao?”

Những món được giới thiệu trong cuốn từ điển về rau dại kia Sayaka còn nghĩ là rất ngon nữa chứ.

“Tóm lại, chỉ cần là không có độc thì nếu cô muốn ăn là ăn được thôi. Dù sao cách chế biến của các món rau dại cũng tương tự như nhau cả. Có thể làm tempura, luộc rồi trộn xì dầu, ninh hay làm dưa góp... Nếu có nhựa chát thì luộc sơ hay ngâm nước để hết chát, hăng rồi hăng nấu. Thế thôi.”

“Tuy nhiên không phải món nào cũng ngon như nhau cả.” Itsuki lại nói thêm.

“Mà loại rau nào ăn được, loại rau nào không độc cũng được chú thích trong các cuốn từ điển về rau dại đấy. Cô có biết đậu răng ngựa không?”

“Loại đấy tôi biết.”

Loại cây này có thể sinh sôi ngay cả trong thành phố, thế nên hồi nhỏ cô hay dùng nó để chơi đồ hàng nữa.

“Loại cây này có thể hái lá non để luộc ăn nhưng hương vị cũng chỉ là một loại ‘cỏ’ không có vị gì đặc trưng cả. Song nếu lấy quả của nó ninh với nước hầm thì lại khá là ngon đấy.”

Quả của đậu răng ngựa này giống như phiên bản đậu Hà Lan thu nhỏ và có thể ninh với nước hầm. Đúng là trong từ điển có nói về điều này.

“Thế nhưng cách chế biến này cũng lại được viết cùng với cách chế biến của mầm cây quạ gai*, loài được xưng tụng là vua trong các loài rau dại.”

Cuốn từ điển về rau dại này giống như là đem dân thường với quý tộc tất cả đều xếp chung một chỗ vậy. Itsuki nói tiếp.

“Vây sao...”

“Ham học hỏi là tốt, nhưng nếu chỉ có mỗi kiến thức trong sách mà không chịu tìm hiểu thực tế thì không được đâu.”

Sayaka gật đầu đồng ý...

Hửm!? Bàn tay đang cầm đĩa của cô cũng ngưng lại.

Sayaka bối rối nhìn Itsuki thì được anh tặng cho một nụ cười đầy ý vị.

“Tôi rất vui vì Sayaka thấy thích với cây cỏ tới mức mua cả từ điển về xem. Đã thế còn là hai cuốn nữa chứ.”

“Không! Sao anh biết chứ!”

Sayaka kêu lên, đĩa trên tay cô cũng rơi xuống bàn.

“Tuần này trời rất đẹp mà. Thế nên tôi đã phơi chăn đệm rồi. Ai bảo tôi là người chăm nom nhà cửa chứ.”

“Khôngggg!”

Xấu hổ quá đi mất! Sao mình lại giấu chúng vào đây cơ chứ! Đã thế còn húng chí nói một đồng kiến thức mèo cào đây nữa.

“Chuyện về giống cỏ ba lá vàng hời chi đâu cũng hơi đáng tiếc thật. Chắc cô rất muốn nói những gì mình nhớ được đúng không? Sayaka dễ thương thật đấy. Chuyện phải kìm nén bản thân như thế cũng vất vả lắm nhỉ. Thậm chí cô còn muốn nói cả chuyện hoa bồ công anh với cỏ ba lá trắng ăn được nữa mà.”

“Đủ rồi đấy!”

Thế nên lúc về anh ta mới đặc biệt dặn dò cô không được hái những gì mình không chắc chắn 100% đúng không?

Gương mặt Sayaka lúc này nóng như phải bỏng vậy.

“Mà lần sau cô cũng nên suy nghĩ thêm về chỗ giấu đồ đi. Giấu đồ dưới đệm như thế chỉ dành cho mấy cậu choai choai giấu mấy cuốn sách người lớn thôi. Đó là nơi điển hình để các bà mẹ tìm thấy đồ bị giấu đấy.”

“Tôi cũng còn chỗ nào khác đâu. Mà tôi cũng có phải giấu sách người lớn gì đâu chứ!”

“Không phải là giấu sách người lớn nhưng cô cũng khá xấu hổ với nó còn gì. Khi thấy chúng tôi đã rất vui đấy. Hai cuốn từ điển đấy cũng khá đắt nữa. Nếu không có hứng thú thật sự thì cũng không thể bỏ tiền ra mua hai cuốn sách như vậy được.”

“Đã bảo là thôi đi rồi mà.”

Sayaka hờn dỗi đứng dậy định đi vào phòng ngủ thì lại bị Itsuki kéo cánh tay lại.

“Cô vẫn chưa ăn xong mà.”

Bị Itsuki ép ngồi xuống, Sayaka lần nữa tiếp tục ăn cơm.

Dù Sayaka vẫn ngượng chín cả mặt, nhưng những món do Itsuki nấu vẫn cứ ngon tuyệt và cô cũng không ngừng đưa được. Vừa ăn, Sayaka vừa

thần mẫn chính bản thân mình.

Thời gian sau đó, có lẽ vì được Itsuki thay nước nên vòng hoa của Sayaka vẫn còn được đặt trên bàn trong một thời gian dài.

Rong cánh to/Cót khí củ
(*Pteridium aquilinum* & *Polygonum cuspidatum*)

Từ khi chỗ giấu hai cuốn từ điển của Sayaka, nơi được Itsuki ví với chỗ giấu sách người lớn của học sinh cấp hai bị tìm ra thì Sayaka bắt đầu hiên ngang đọc sách ngay trước mặt anh.

“Trong đây có gì thú vị không?”

Sau khi dọn xong bát đĩa sau bữa cơm tối, Itsuki ghé vào đầu giường nơi Sayaka đang nằm đọc sách rồi liếc nhìn cuốn sách trên tay cô.

Hừm.

Đáp lại anh chỉ có một âm mũi của cô.

“Nói thế nào nhỉ. Hình như những loại ‘rau dại’ mà tôi biết được tên thì không có ở vùng này thì phải. Cùng lắm thì cũng chỉ có mấy cây như cúc móng ngựa.”

“Đúng thế thật. Nhưng nếu ta đi xa hơn một chút nữa thì có một chỗ mọc nhiều cây ráng cánh to lắm đây.”

“Cái gì!?”

Sayaka cũng rời mắt khỏi cuốn sách. Nếu là cây ráng cánh to thì Sayaka cũng biết có một vài nơi nổi tiếng có loại cây này.”

“Ở đâu cơ?”

“Thì ở bờ sông mà chúng ta hay đi ấy. Nếu đi xa hơn một đoạn nữa sẽ có một thị trấn nhỏ rìa thành phố. Nếu ta đi được đến gần đó thì sẽ thấy

những cây rắng mọc ở ven đường hay những bãi đất trống.”

“Đi xa hơn một đoạn là đi bao lâu?”

“Cái này... nếu mà chạy bộ thì mất khoảng ba tiếng.”

“Hả. Chịu thôi.”

Sayaka kêu lên thảm thiết.

“Nhưng mà lần nào chúng ta cũng vòng đi vòng lại cho bờ sông kia rồi đúng không?”

Biết ngay mà. Itsuki mỉm cười nói.

“Thực ra dù có đi xe đạp thì cũng phải mất một tiếng mới đến được đó. Chỉ là đó cũng là con đường mà tôi đã đi khi băng qua núi và đi bộ tới khi đói là lần trước.”

“Ngay cả trong tình trạng sắp đói là như thế mà anh vẫn còn có thể đi đầu tra cả thực vật ven đường được sao?”

Sayaka cũng chỉ hỏi nửa đùa nửa thật một câu như vậy thôi, ấy vậy mà Itsuki lại cười khở đáp:

“Cũng không đến mức là đi đầu tra đâu... chỉ là nếu có cây cối nào lọt vào trong mắt tôi thì tôi cũng chỉ quan sát chúng thôi mà. Đặc biệt ở đó còn có mấy lá họ dương xỉ héo khô như lá cây rắng nữa. Nếu đó là nơi mà cây rắng có thể sống được thì chắc hẳn quanh khu vực đó sẽ còn nữa.”

“Sao nghe anh giải thích cứ như mấy nhà thực vật học ấy nhỉ. Anh học ở đâu vậy?”

Sayaka hào hứng hỏi tiếp. Vừa dứt lời, cô mới lại chợt dạ, biết đâu đây là đi đầu cấm kị với Itsuki thì sao? Cho tới tận bây giờ, quá khứ và thân thể của người sống chung phòng này với cô vẫn là đi đầu bí ẩn, và cô có cảm giác như đó là những đi đầu mà cô không được phép chạm đến.

Chỉ là hình như câu này của cô vẫn nằm trong vùng an toàn thì phải.

“Thực ra thì tôi cũng không học gì về chuyên ngành ấy cả. Chỉ là vì sở thích nên tôi mới tìm hiểu thôi. Ngay cả chuyện chụp ảnh cũng vậy, bởi vì tôi có sở thích với hoa cỏ nên mới muốn lưu lại những hình ảnh của chúng đấy chứ.”

Vậy sao.

Sayaka vừa gật gật đầu vừa tìm trang viết về cây ráng trong từ điển. Chờ đến khi cô lật tìm được trang đó thì bên trong còn có viết giới thiệu về rau vi* nữa.

“Ồ, nó nổi tiếng lắm luôn này.”

Thế nhưng, thực sự Sayaka không thể nào đi bộ ba tiếng đồng hồ được. Tính cả đi và về đã là sáu tiếng rồi. Thế này chẳng khác gì hội thi marathon ở trường cả.

“Nếu có thêm một chiếc xe đạp nữa thì chắc là đi được thôi. Khoảng cách này cũng vừa vặn để đạp xe.”

Itsuki cười nói rồi đi vào phòng tắm. Chẳng mấy chốc bên trong phòng tắm đã truyền ra tiếng nước chảy.

Tần mắt của Sayaka lại rơi vào trang sách trong tay.

... Đúng rồi. Nếu có thêm một chiếc xe đạp nữa thì có thể đi được rồi. Hai người đạp xe cùng nhau cũng thú vị đấy chứ.

Nghĩ như vậy, Sayaka lại nhớ đến chỗ để xe đạp của khu chung cư này.

Mặc dù nói là khu chung cư nhưng nơi đây cũng chẳng khác gì một khu nhà trọ tập thể cả. Thế nên thay vì có bãi đậu xe nơi đây lại có một chỗ để xe đạp khá rộng rãi.

Cho dù có để thêm một chiếc xe đạp nữa vào thì cũng còn thừa chỗ.

Nghĩ như vậy...

Sao mình lại ở chỗ này cơ chứ.

Trên đường đi làm về, Sayaka lại ghé vào một siêu thị ở ngoại ô còn bán hàng đến tận khuya.

Khi Itsuki đồng ý ở cùng cô, hai người cũng từng đến đây để mua một chiếc xe đạp cho anh.

Và chiếc xe rẻ nhất Sayaka có thể mua được cũng là một chiếc xe mini 10.000 yên giống chiếc mà Itsuki đã chọn. Cô chọn một chiếc có màu khác với chiếc của Itsuki rồi làm các thủ tục đăng ký chính chủ và thanh toán.

Chờ đến khi Sayaka thanh toán và cần hóa đơn với phiếu mua hàng ra phía sau siêu thị thì nhân viên ở đây cũng đã mang xe đạp ra cho cô. Chờ cho nhân viên điều chỉnh độ cao của yên xe cho phù hợp, Sayaka mới bắt đầu bật đèn xe và dè dặt ngồi lên yên.

Hôm nay cô mặc váy bó và đi giày cao gót nên ban đầu cũng hơi sợ khi đạp bàn đạp.

Vốn dĩ phòng trọ của cô đã rất gần với nhà ga, nay cô lại đi xe đạp nữa nên khoảng cách lại càng được rút ngắn lại. Về đến nhà, Sayaka dắt xe vào trong bãi để xe rồi khóa nó lại. Lúc mua xe, cửa hàng đưa cho cô giấy đăng ký, giấy bảo hành cùng với hai chiếc chìa khóa dự phòng.

Làm thế nào bây giờ?

Đến lúc này Sayaka lại thấy bối rối không biết nói chuyện mua xe với Itsuki thế nào.

Cô cũng không thể hỏi mà bảo với anh rằng tôi mua xe rồi đây.

Chuông cửa lại vang lên theo tiết tấu như mọi khi và Itsuki lại đi ra mở cửa cho cô. Thời điểm tiến vào nhà, Sayaka giả vờ như không cưỡi được

giày. Thế nhưng, Itsuki lại chẳng có vẻ gì là định hỏi cô làm sao cả, chỉ chào một câu “Cô đã về rồi à?” rồi lại quay vào bếp. Sayaka chỉ đành treo chìa khóa vào móc treo dán trên cánh cửa rồi đi vào. Chìa khóa dự phòng thì cô cho vào trong chiếc giỏ nhỏ đựng những món đồ linh tinh đặt trên giá đựng giày. Chìa khóa dự phòng của Itsuki cũng đặt trong cái giỏ ấy.

Bữa tối hôm đấy của hai người có canh sườn heo củ cải và giá nộm cùng với canh miso nấu với tỏi và giá.

Về hai món canh tất nhiên Itsuki vẫn nấu vị hơi nhạt như mọi khi, lại đậm hương vị nước dùng, rất hợp để ăn với cơm. Còn món nộm thì...

“Ồ.”

Vì món nộm có màu vàng nên Sayaka còn tưởng là muối chua cay, hóa ra nó lại có vị cà ri.

“Thế nào?”

“Ngon đấy, nhưng khá bất ngờ. Anh xào qua rồi à?”

“Không, món này cũng tương tự salad thôi. Tôi chỉ cho bột cà ri vào nước rồi chần giá thôi.”

“Chỉ thế thôi mà nó ngon thế này á?”

“Chính vì chỉ cần làm như thế thôi đấy.”

Nghe Sayaka liên tiếp tán thưởng mấy câu ngon quá, Itsuki mỉm cười mãn nguyện nói “Vây là tốt rồi.”

“Chỗ giá đổ còn lại tôi không biết làm gì đây. Hay là trộn giấm nhé.”

“Cũng được. Anh làm lại món này cũng ngon này.”

“Sayaka không thích các món nộm trộn giấm nhỉ.”

Itsuki khẽ cười nói. Đúng là Sayaka không giỏi ăn món chua. Thấy cô khó chịu cúi đầu, Itsuki lại đưa ra một phương án khác.

“Hay là tôi dùng cả dầu mè và giấm làm theo món ăn Trung Hoa, thế nào?”

“A, thế cũng được.”

Nghe cô nói vậy, Itsuki lại đùa thêm một câu:

“Sayaka ăn uống cứ như trẻ con ấy.”

Sau bữa ăn, hai người lại thay phiên đi tắm như mọi lần. Và sau khi nghỉ ngơi một chút thì cũng đến giờ Itsuki phải đi làm.

Chuyện tiền Itsuki ra tận ngoài hiên đã trở thành thói quen của Sayaka, thế nên lúc nào cô cũng phải đứng ở cửa nhìn Itsuki đã đầu tóc gọn gàng đi hẳn ra ngoài ngõ.

Nhưng tối nay, khi Itsuki với tay lấy chìa khóa trên cánh cửa, bỗng anh lại khẽ thốt lên “Cái gì đây?”

“Sao lại có thêm một cái chìa khóa ở đây thế này?”

Quả nhiên.

Đến lúc này Itsuki bất ngờ nhận ra chiếc chìa khóa đúng theo dự tính của Sayaka.

“Tôi cũng mua xe đạp rồi.”

Sayaka bình thản nói như chẳng có chuyện gì to tát cả. Dù vậy, những lời sau đó cô lại không bình thản được như thế.

“Nên... cái đó... giờ ta có thể đi xa hơn mọi lần rồi.”

Sayaka không dám nhìn thẳng vào Itsuki và cố nói cho hết câu.

Trời ạ! Sao mình phải căng thẳng thế chứ!

Chờ khi Sayaka ngược mắt lên nhìn phản ứng của Itsuki thì đã thấy

anh mỉm cười đáp:

“Được, vậy thì nếu cuối tuần đẹp trời nhé.”

Sau đó anh lại gõ nhẹ vào đầu cô hai cái, lấy chìa khóa xe đạp và chìa khóa nhà dự phòng rồi ra khỏi nhà. Chờ khi anh đi hẳn, Sayaka mới đóng cửa, cài chốt an toàn và lại lắng nghe bước chân xa dần của anh như mọi khi.

Đến cuối tuần, Sayaka bị gọi dậy sớm hơn mọi ngày.

“Dậy thôi. Hôm nay chúng ta sẽ đi xa đấy.”

Ừm...

Sayaka còn uốn éo trong chăn một lúc rồi mới nhìn Itsuki đã mũ áo chỉnh tề hỏi:

“Itsuki không sao chứ? Anh mới đi làm về mà.”

“Thỉnh thoảng dậy sớm cũng không có vấn đề gì đâu. Được rồi. Cô có định đi hái cây ráng không? Nhanh dậy đi.”

Chờ khi Sayaka thay quần áo rồi đi ra ngoài thì đã có một bữa sáng đơn giản hơn mọi ngày chờ sẵn.

Bữa sáng của cô là một đĩa to, một nửa đĩa đã chất đầy cơm nắm rong biển và một bát canh miso.

“Sao... anh dùng đĩa to thế?”

“Nửa đĩa ấy đã cho vào hộp làm cơm trưa rồi. Chỗ chúng ta đến là một khu phố nhỏ không có cửa hàng tiện lợi gì đấy. Tôi cũng đã mua sẵn hai chai nước rồi.”

Itsuki vừa nói vừa chỉ vào chiếc bàn trong bếp, ở đó đã để sẵn hộp cơm mà mọi ngày cô vẫn dùng cùng với một chiếc hộp nhựa. Trong đó cũng đựng những nắm cơm được gói kĩ bằng màng bọc thực phẩm.

Sao có cảm giác như đi dã ngoại thế này!

Đột nhiên, Sayaka lại cảm thấy vô cùng háo hức và cơn buồn ngủ cũng theo đó mà bay mất.

Đánh răng rửa mặt xong, Sayaka cũng tăng cường bảo vệ cho gương mặt mình.

Vì đi xa hơn mọi lần nên cô dùng loại kem chống nắng mạnh hơn mọi khi. Tiếp đến là hộp phấn mặc định dành cho những ngày đi bộ và một chút son nhạt màu.

Lần này Sayaka muốn chia bớt dụng cụ và cơm hộp với Itsuki, thế là cô lại bắt đầu đào bới đồng hồ để chắt trong tủ và lấy ra một chiếc ba lô mà cô cũng không còn nhớ rõ tại sao lại mua nó về nữa. Dẫu sao thì chiếc ba lô này cũng của một hãng sản xuất có tiếng.

“Ô, cái này tốt đây. Nó nhẹ, lại rất tiện nữa.”

“Nếu Itsuki thích thì tôi tặng nó cho Itsuki đấy. Bởi tôi cũng chẳng dùng đến nó bao giờ. Mà Itsuki thì lại không có cái ba lô nhỏ nhẹ nào đúng không?”

“Thật sao? Vậy thì cảm ơn cô nhé. Thỉnh thoảng tôi cũng cần có một cái ba lô để dùng nhưng cứ đắn đo mãi chưa mua được.”

“Nhưng thay vào đó thì anh phải cho cơm trưa vào và tự mang chúng cùng với túi dụng cụ đi đấy nhé.”

Itsuki mở chiếc ba lô màu mận chín ra rồi cho cơm trưa với hai chai nước vào trong.

Hai người ra khỏi nhà vào khoảng mười một giờ trưa.

“Tuyệt quá đi. Trời đẹp thật đấy.”

Hai người cùng đạp xe trên đường và trên trời lúc này không có một gợn mây. Cảnh sắc hai bên đường được phủ một màu xanh non của mùa xuân.

“Thời tiết dễ chịu thật đấy.”

“Nhưng mà chắc tôi sẽ bị cháy nắng mất.”

Thật may là Sayaka đã dùng loại kem chống nắng có độ SPF cao.

Chờ khi cả hai đạp xe được gần ba mươi phút thì cảnh sắc hai bên đường cũng dần thay đổi. Những ngọn núi cách xa khu phố càng lúc càng tiến lại gần và những cánh đồng bắt đầu trải dài trước mắt hai người.

Những ngôi nhà nằm giữa những bãi đất trống cũng ngày một nhiều hơn, khác hẳn với khung cảnh gần nhà ga. Đây có lẽ là khoảng đệm giữa thị trấn trung tâm với thị trấn rìa thành phố.

Chẳng mấy chốc mà con đường ngày một dốc hơn khiến Sayaka mỗi lúc một dồn sức vào chân. Phía trước cô là một ngọn núi nhỏ và con đường rộng bốn làn ô tô này cứ kéo dài mãi như muốn vượt qua cả ngọn núi.

“Hả, phải leo dốc sao?”

“Không sao đâu. Chúng ta đi thêm một chút nữa sẽ có chỗ dừng chân. Lên đến ngọn núi này là sẽ vào trong thị trấn rồi, vào đó rồi thì lại chẳng khác mấy như trong thành phố đâu.”

Dường như nơi đây có một khoảng cách phát triển so với các thị trấn, thành phố khác.

“Tôi không biết là ở đây lại có một thị trấn rìa thành phố đâu đấy.”

“Ngọn núi này là ranh giới với thành phố bên cạnh đấy. Bên kia ngọn núi hình như lại có một thị trấn rìa thành phố khác nhưng khá phát triển.”

Đội đến khi lên hết con dốc, Itsuki dừng xe và đem nó vào một bãi đỗ xe đạp được mở trên một bãi đất trống ven đường. Trong bãi đỗ xe ấy vẫn còn có những đồng đất đỏ được chắt cao, có lẽ đây là dấu vết còn sót lại khi người ta dựng lên cái thị trấn này.

Phía bên kia đường cũng là những khoảng đất trống trải dài, có lẽ đây là nơi dùng để tập trung nguyên vật liệu thi công trong quá trình xây dựng thị trấn.

Trên mặt đất vẫn còn hằn sâu vết bánh xe của xe cầu với xe tải. Thế nhưng, thảm thực vật nơi đây đã lại bắt đầu sinh sôi trở lại, tạo thành một lớp xanh bao phủ trên những dấu vết ấy. Nhìn thấy cảnh này, Sayaka cũng phải cảm thán vì sức mạnh của tự nhiên.

Vừa dựng xe cạnh xe của Itsuki, Sayaka vừa thở dài nói:

“Nếu là thứ khác mà bị xe tải cán qua thì chết chắc rồi. Mấy loài cỏ dại này cũng sống dai thật đấy.”

“Ừ, nhưng cỏ dại cũng không phải chỉ riêng một loại cỏ đâu đấy.”

Itsuki lại nhắc lại một lần. Dường như chỉ cần một người nói đến từ “cỏ dại” này là kiểu gì người còn lại sẽ lại trêu chọc một câu “tất cả các loại cỏ đều có tên riêng của mình”.

“Này, cây ráng cánh to ở đâu?”

Nghe Sayaka hỏi, Itsuki đi thẳng đến đồng đất đỏ chắt trong một góc bãi đất trống. Càng đi gần về phía đồng đất, cây cỏ lại càng phát triển um tùm. Có lẽ vì nơi đây ít dấu chân người hơn các nơi khác.

“Đầu tiên là ở chỗ này.”

Ngay dưới chân nơi Itsuki đang đứng chính là những mành cây ráng đậm thẳng hướng lên trời cao đến tận đầu gối, giống hệt với hình trong từ điển mà Sayaka đã xem từ trước.

“Oa, thật này.”

Sayaka háo hức định tiến lên hái luôn vài mành non. Thấy cô như vậy, Itsuki liền vội vàng giữ cô lại.

“Chờ đã. Muốn hái cái này phải có bí quyết đấy. Đây này...”

Sau đó, Itsuki lại làm mẫu hái cho cô mấy lần, thế nhưng Sayaka vẫn chẳng thể nào thấm được cái gọi là bí quyết của anh cả.

“Cái đó... tôi không...”

Đột nhiên, Itsuki tiến lại nắm lấy tay của Sayaka. Vì khá bất ngờ nên anh dựa sát vào vai cô. Không biết chuyện này là do Itsuki cố ý hay không vì cô cũng chẳng nhìn thấy nét mặt của anh lúc này, thế nhưng có một điều cô rất rõ đó là mặt mình đang nóng rực lên.

“Như thế này này...”

Itsuki cầm tay Sayaka để cô chạm vào phần gốc cây. Sau đó, anh lại nắm lấy tay cô, bằng một lực không mạnh cũng chẳng nhẹ, khẽ tuốt lên trên dọc theo mành non.

Đến giữa chừng, đột nhiên mành rau ráng cứ thế gãy xuống.

“Đấy là điểm gãy của nó.”

Tay Sayaka vẫn còn đang nằm trong tay của Itsuki thế nên cô cũng chẳng biết liệu tự bản thân có làm được điều này hay không, thế nhưng cô vẫn cứ gặt đầu. Ít nhất thì cô cũng biết được trình tự thế nào, nên có lẽ sau vài lần thất bại thì chắc cô cũng sẽ nắm được cái bí quyết đấy thôi.

“Được rồi. Mành nào ngắt thì cô bỏ qua nhé.”

Sau khi đã chuyển giao bí kíp cho Sayaka, Itsuki lại lấy máy ảnh ra như mọi lần và chuẩn bị đi chụp ảnh. Thấy vậy, Sayaka lại vội vàng gọi anh lại.

“Làm thế nào để tìm được loại cây này?”

“Quanh đây mọc nhiều lắm. Cô cứ tìm theo cảm giác thử xem. Thú vị lắm đấy.”

“Vậy sao? Độ khó hơi cao đấy!”

Trong đám cỏ cao mọc um tùm thế này mà phải tìm ra một cọng rau rắng thì đúng là một việc quá xa vời với tay mơ như cô rồi.

“Thế thì tôi sẽ cho cô gợi ý đầu tiên nhé. Kia kia.”

Itsuki chỉ cho cô một gốc cây như cây dương xỉ đã héo úa, tỏa ra thành vòng tròn.

“Kia là một gốc rau rắng mọc từ năm ngoái nay đã héo úa. Trong đám lá héo úa của năm ngoái cô có thể tìm thấy những mầm non mới mọc năm nay. Đây là nếu không có ai hái trước cô nhé.”

Itsuki lại cười nói.

Đúng là rất có khả năng những người xung quanh đây đã đến hái trước hai người.

“Dù sao thì với thời tiết này rau rắng mọc nhiều lắm.”

Cố lên.

Itsuki cố vũ một câu rồi đi chụp ảnh của mình.

Những bãi cỏ lá héo úa tỏa ra theo vòng tròn như vậy rất đặc trưng. Và khi tìm kiếm trong đồng cỏ khô ấy, Sayaka cũng tìm thấy những mầm rau rắng non vẫn còn phủ phấn trắng đang nhú lên khỏi mặt đất.

Thình thoảng cô cũng thấy dấu vết của một vài đọt rau non bị gãy giữa

chừng và lại thẫn thối hận vì có người đã đến hái trước. Những đợt rau ấy vừa to tròn lại căng mọng nữa.

Ban đầu chỉ cần nhìn thấy một đợt rau rắng non là Sayaka sẽ đến hái luôn, thế nên vô tình cô cũng phá vỡ luôn quy tắc “màn nào ngắn thì bỏ qua” của Itsuki. Hái được một lúc thì Sayaka cũng bắt đầu quen tay hơn, thậm chí không cần lấy những đồng cỏ khô làm dấu cô cũng tìm được những đợt rau non trong bụi cỏ. Có lẽ mắt cô đã quen nhìn rau rắng rồi.

Quả nhiên, thú vị thật.

Việc này cứ như là đi tìm kho báu vậy. Và niềm vui khi tìm thấy rau rắng cũng được Sayaka xếp lên hàng đầu trong số những lần đi hái rau dại từ trước tới giờ.

Thỉnh thoảng, Itsuki cũng lại gần và bảo:

“Này, còn này.”

Lúc đó, Sayaka sẽ lại thẫn thối hận vì sao bản thân lại bỏ sót một màn rau rắng căng mọng ngay cạnh mình thế chứ.

Itsuki đi từ chỗ mà cô tưởng bản thân vừa mới hái hết ở đó xong, mang cho cô mấy cọng rau rắng đến vừa nói “Đây này” vừa nhét chúng vào trong túi khiến Sayaka tức đến giậm chân. Đã vậy, mấy cọng rau Itsuki hái đây lại toàn những cọng non mọng nữa chứ.

“Tại saooo!”

“Kinh nghiệm!”

Itsuki mỉm cười rồi lại đi chụp ảnh tiếp.

Sayaka lại một lần nữa cúi người xuống tìm rau.

Ô, cọng này to quá đi.

Đang hái rau, Sayaka bất ngờ phát hiện ngay bên cạnh tay mình lúc

này lại có một bông hoa trắng đang nở. Đó là một bông hoa đại năm cánh khá xinh đẹp. Sayaka nhìn lại thì cả một vùng quanh đó đều nở rộ những bông hoa trắng tương tự thế này.

Oa, đẹp quá đi!

Tuy nhiên mục tiêu hiện giờ của cô là rau rắng, thế nên Sayaka lại một lần nữa dời mắt về mục tiêu của mình.

“Được rồi. Ta hái đến đây thôi.”

Chờ tới khi chiếc túi trong tay Sayaka bắt đầu hơi nặng thì Itsuki cũng quay trở lại và hô ngừng.

Ngay lập tức, Sayaka ngẩng đầu đứng dậy, nhưng lúc này cô mới thấy phần hông mình đã căng cứng, thậm chí các đốt xương còn kêu lên răng rắc.

Ay ay ay. Sayaka vừa kêu vừa vặn mình.

“... Ôi trời, trong đầu tôi thấy toàn sao rồi.”

“Cô hái được nhiều ghê.”

Nhận lấy chiếc túi của Sayaka, Itsuki trầm trồ kêu lên. Trong chiếc túi nilon lớn ấy đã chất được lưng túi rau rắng non rồi.

“Hái thế này thôi sao?”

“Đúng vậy. Hái thêm nữa thì hai người cũng ăn không hết được đâu. Rau rắng này dù có luộc thì nó cũng không ngót đi đâu. Giờ mà đồ chỗ này ra thì có khi phải nhét bớt vào trong tủ lạnh rồi chỉ lấy đủ phần cho chúng ta ăn chiều nay ấy chứ.”

“Vả lại cô chưa đói à?”

Itsuki lại hỏi thêm.

Lúc này, Sayaka mới nhận ra là bụng mình xẹp lép rồi. Nhìn đồng hồ

cô mới thấy thế mà đã hai giờ chiều rồi. Lúc hai người đến đây là khoảng hơn mười hai giờ một chút, vậy là cô đã mãi mê hái rau rắng gần hai tiếng đồng hồ.

“Itsuki có hái cái gì không?”

Sayaka hỏi.

Lúc này, Itsuki cũng mở túi của mình ra cho cô xem.

“Đây này.”

“Cái này là...”

Loại cây này Sayaka cũng gặp rất nhiều trong lúc đi loanh quanh bãi đất trống. Đó là một loại cây thân to mập, mọc thẳng có màu xanh pha lẫn đỏ tía.

“... Thứ này ăn được sao?”

Màu sắc của loại cây này cũng quá rực rỡ rồi, liệu nó có phải là cỏ độc không cơ chứ.

“Trông nó đỏ thế này thì có độc không?”

Itsuki mỉm cười trấn an cô:

“Sayaka, khi cô nghe được từ ‘màu lộc non’, cô sẽ nghĩ đến màu xanh như thế nào?”

“Hả?”

Sayaka bối rối khi đột nhiên bị hỏi một câu có vẻ chẳng liên quan gì.

“Màu xanh của cỏ non...?”

“Xét về mùa thì đây vừa đúng là thời điểm của lộc non đấy. Cô xem kia.”

Itsuki chỉ về phía những mầm cây ở bãi đất trống, ở đó, chẳng có mầm non mới nhú còn chưa ra lá nào có màu xanh như Sayaka vẫn nghĩ.

“Đỏ...?”

“Đúng vậy. Những mầm non mới nhú lên đầu có màu đỏ đấy. Khi mới nhú ra, nó sẽ có màu đỏ rực, sau đó mới dần dần chuyển sang màu xanh như Sayaka nghĩ.”

Sayaka há hốc miệng trước sự thực này.

“Giờ thì cô xem tiếp đằng kia đi.”

Lần này Itsuki lại chỉ tay về phía mặt đất. Ở đó đã có những cành lá bắt đầu mọc dài ra, tỏa thành hình tròn sát mặt đất.

Những chiếc lá đó lại có màu đỏ tía rất đều màu như thể vừa mới được nhuộm xong.

“Đó là cây rỗng cúc nhọn đấy.”

“Đieu!”

Nếu là cây nhũ cúc thì Sayaka nhớ rất rõ dù là trong cuốn từ điển rau dại hay hoa cỏ theo mùa đầu được ghi chép ở ngay phần đầu sách. Nhìn vào trang sách viết về các loại rau họ cúc đấy, cô còn không phân biệt được đâu là cây rỗng cúc nhọn, đâu là rau cúc sữa nữa.

“Rỗng cúc nhọn có màu xanh cơ mà!?”

“Nó bị ngấm sương nên mới có màu như thế đấy. Tay của Sayaka những lúc mùa đông giá lạnh cũng ửng đỏ lên còn gì? Không phải lúc nào màu sắc rực rỡ cũng là có độc đâu.”

Sayaka gật đầu đã hiểu. Hóa ra cỏ dại cũng bị sương giá sao? Đây đúng là một phát hiện mới đối với cô.

Đúng là mấy loại rau này cũng không khiến người khác thêm ăn chút nào.

Itsuki bình phẩm thêm về các loại rau dại ấy.

“Xét về hương vị thì rau rỗng cúc nhọn còn ngon hơn rau rắng đây. Thế nhưng những địa phương hay ăn rau này được ghi trong từ điển về các loại rau rừng thì lại khá ít.”

“Vậy sao? Tôi không biết đấy. Mà không biết trong từ điển của tôi có ghi đi đâu này không nữa.”

“Chắc là cũng có thôi. Cách ăn mà tôi nhớ được là khi đến tỉnh Kochi.”

“Ở Kochi người ta ăn loại rau này sao?”

“Người ở đây còn thích nó lắm ấy chứ. Điêu thú vị là chỉ cần vượt qua ngọn núi giáp ranh biên giới tỉnh, đi sang vùng Tokushima hay Ehime thì người dân ở vùng đó lại hầu như chẳng ăn món này bao giờ. Người ta không đi hái loại rau rỗng cúc nhọn này mà cứ để mặc cho nó mọc hoang luôn. Trong khi đó món này ở Kochi lại là một loại rau rừng bán rất chạy và giá rất cao nữa chứ. Nghe nói người ở tỉnh Kochi thường lái các xe tải nhỏ đến các vùng khác để thu hái rồi đem về bán đấy. Sau này người dân ở Tokushima và Ehime bắt đầu nhận ra rằng “Chỉ là một loại cỏ hoang mà sao người dân ở Kochi lại thích thú mang về nhiều đến vậy? Chẳng nhẽ món này ăn ngon lắm sao?”, thế rồi họ ăn thử và thấy ngon thật. Thời gian sau thì những người buôn bán loại rau này ở vùng giáp ranh giữa hai tỉnh bắt đầu cạnh tranh nhau và giờ thì cạnh tranh kịch liệt lắm.”

“Ồ...”

Sayaka tròn mắt ngạc nhiên.

Với một loại rau dại mà vốn dĩ từ xưa đã chẳng có thói quen ăn nó thì đến tận bây giờ cũng không thể tự dung người ta lại đi hái nó về ăn được, và mặc dù cùng nằm ở vùng Shikoku nhưng không phải địa phương nào cũng biết ăn loại rau này.

Sayaka lại bắt đầu mong chờ, không biết sau khi qua tay Itsuki, loại rau này sẽ được biến hóa thành món ăn như thế nào.

Hai người ng ồi thẳng xuống bãi cỏ giải quyết bữa trưa muộn của mình. Có lẽ ngay từ đầu Itsuki đã dự đoán được là hai người sẽ bị bán tay nên mỗi nắm cơm nắm anh đầu bọc sẵn một lớp bọc thực phẩm. Ăn kèm với cơm nắm còn có mận và cọng cúc móng ngựa xào với xì d ầu. Vì gần nhà nên giờ đây cúc móng ngựa đã trở thành món thường xuyên xuất hiện trên bàn cơm của hai người. Itsuki còn thái nhỏ cả cúc móng ngựa r ồi trộn vào với cơm.

Mặc dù vẫn là những nắm cơm giống buổi sáng, thế nhưng...

“Sao tôi có cảm giác ăn ở ngoài lại ngon hơn nhỉ.”

“Đó là đi ầu kỳ diệu của việc đi dạo xa đến vậy.”

Itsuki mỉm cười nói. Cơm hộp khi đi xa đúng là ngon thật.

Vì xung quanh không có chỗ nào để đi vệ sinh nên Sayaka cũng chỉ nhấp một chút nước, sau đó hai người để rau thu hái được vào giỏ xe r ồi quay về

“Để xem nào... cách làm rau r ạng bột hăng...”

Về đến nhà, Sayaka lại lôi cuốn từ điển về rau rừng ra.

“Ngâm rau vào nước tro hay nước có cho bột soda để một đêm...”

Nghe cô đọc giải thích trong từ điển, Itsuki vừa bắc n ồi lên bếp vừa cười nói:

“Chúng ta không cần phải làm kỳ công đến thế đâu.”

Thế r ồi anh đổ nước vào n ồi và bật bếp.

“Chỉ cần đổ ngập nước vào, đun sôi lên r ồi để qua đêm là được. Nếu

dùng không quen bột soda mà cho quá nhiều vào thì sang ngày hôm sau rau nát hết đấy.”

“Vẫn phải đợi qua đêm sao? Thế tức là hôm nay không được ăn nó à?”

“Đúng vậy. Vì rau này rất hăng nên không còn cách nào khác đâu.”

Có lẽ cũng vì thế mà Itsuki không dùng cái chảo cán dài như mọi khi mà lại nấu nước bằng cái nồi lớn như vậy.

“Thế còn rau cốt khí củ thì sao?”

“Rau đấy thì có thể ăn sống luôn đấy...”

“Ăn sống á!?”

“Ăn một chút thôi thì được. Cô có muốn ăn thử không?”

Vừa nói, Itsuki vừa vớt những đợt rau cốt khí củ đã rửa sạch với nước vào trong giá, sau đó lấy một đợt rĩa bắt đầu tước vỏ. Itsuki vậy mà có thể tước thẳng một lều từ gốc lên đến tận ngọn. Chờ tước xong vỏ ngoài rĩa, đợt rau non ấy cũng không còn màu đỏ tía gay mắt kia nữa mà lộ ra phần thịt non màu vàng bên trong, đẹp đến mức Sayaka không thể tưởng tượng nổi.

“Giống táo xanh nhỉ.”

“Ô, bất ngờ đấy. Không ngờ cô cũng nhìn ra được. Nào, cắn thử đi.”

Sayaka dè dặt cắn một miếng mà Itsuki đưa cho. Ngay lập tức:

“Ồ... Cái gì đây!”

“Bất ngờ không?”

“Tôi định nói với anh về chuyện bất ngờ hay không chắc.”

Đợt rau non mà Sayaka vừa cắn thử một miếng ấy thế mà lại có vị chua ngọt hơi giống hương vị của trái cây. Thêm vào đó... đúng hơn thì nó còn mềm như cam hơn là táo xanh. Rau cỏ dại cũng có thể có hương vị

như vậy sao?

“Thế nhưng trong rau này có khá nhiều axit oxalic nên nếu ăn nhiều thì sẽ hại bụng đấy. Trước tiên ta vẫn phải sơ chế loại bỏ bớt nhựa trong nó đã rồi mới nấu ăn được.”

Sau khi cọ rửa nốt chỗ rau rắng, Itsuki lại đem rau cốt khí củ vào một cái rá rồi đưa cho Sayaka và nói:

“Cho đến lúc nước sôi là phải tước hết vỏ chỗ rau này. Cô trải mấy tờ giấy báo ra cho tôi nhé.”

“Tuân lệnh!”

Nói rồi, Sayaka đi ra bàn ở phòng khách lấy mấy tờ báo cũ và trải ra bàn.

Đầu tiên là vặt hết lá, sau đó là tước vỏ một cách dễ dàng đến thú vị. Tước vỏ của cốt khí củ hoàn toàn khác với tước vỏ của củ thập bút.

Năm sau chắc mình không hái cái củ thập bút ấy nữa.

Vừa tước vỏ, Sayaka vừa thầm nghĩ trong lòng.

Vừa tước vỏ vừa nhìn phần thịt vàng bên trong lộ ra cũng là một điếu rất thú vị. Và lúc trước Itsuki cũng đã nói ăn một chút cũng không sao thế nên thỉnh thoảng Sayaka lại nhón một miếng cho vào miệng.

“Cái này mà muốn ép nhựa thì mất khoảng bao lâu?”

“Cũng phải đun sôi nước trong nồi to rồi ngâm qua đêm đấy.”

“Thế thì hôm nay cũng không ăn được sao?”

Đây là lần đầu tiên Sayaka không được ăn món rau mà mình hái về trong ngày.

“Hôm nay tôi cũng sẽ có những món cho hôm nay rồi. Cô đừng sốt ruột.”

Tất nhiên là Sayaka cũng chẳng phàn nàn gì về món ăn Itsuki nấu rồi.

Bữa cơm ngày hôm sau là bữa cơm ăn với rau rừng.

Rau ráng được dùng để nấu canh miso, nấu cùng với cơm, rồi lại được thái nhỏ để nấu cùng váng đậu, thậm chí còn được luộc rồi trộn với gừng và cuối cùng là làm món nộm. Bữa cơm này đúng là triệt để dùng rau ráng để hoàn thành.

“Nếu không dùng nhiều một chút thì không ăn hết chỗ đã hái về đâu. À, món rau ráng luộc trộn gừng kia tôi còn cho thêm một chút ponzu nữa đây.”

Trên bàn ăn hôm nay của hai người lại xuất hiện chai ponzu mà Itsuki mua về.

Món rau ráng nộm kia thì được dùng nước sốt salad dầu mè để trộn. Hiện giờ Sayaka không còn ăn loại nước sốt này nữa nên hầu như nó không còn xuất hiện trên bàn cơm của hai người. Thế nhưng loại sốt đặc như pate thì thỉnh thoảng vẫn được Itsuki dùng để nấu nướng nên trong nhà cô vẫn có một lọ nhỏ.

Với món cốt khí củ, Itsuki nấu nó như món chính, và nó cũng chiếm một cái đĩa to nhất ở giữa bàn.

“Oa. Trông ngon quá đi! Giống với món ăn Trung Hoa quá.”

“Tôi đã xào với dầu mè và tương shoyu. Món này nấu cũng ngon, nhưng thế thì nó lại trùng món nấu với rau ráng mất.”

“Itsuki có vẻ thích dầu vừng quá nhỉ.”

Đã dùng nước sốt salad dầu vừng rồi mà lại còn trộn thêm cả dầu vừng riêng bên ngoài nữa. Dầu vừng rồi lại dầu vừng.

“Dầu vừng cho kiểu gì cũng được, thế nên tôi cứ quen tay mà dùng thôi.”

“Mời anh ăn cơm nhé.”

Sayaka nhanh chóng vươn đĩa về đĩa thức ăn ngay trước mặt.

Oa, món này...

“Ôi, không được rồi Itsuki.”

“Sao thế? Không vừa miệng cô à?”

“Không phải thế? Món này mà không có cơm trắng thì không được rồi.”

Cốt khí củ giòn ngon, có hương vị mà cô chưa từng thấy bao giờ. Nên nêm thêm dầu mè và shoyu cũng rất tinh tế. Món này có vẻ rất hợp với cơm trắng.

“Thế mà tôi còn tưởng làm sao.”

Itsuki lại cười xòa.

“Không sao đâu. Hôm nay tôi nấu cơm trộn rau rắng nhưng vị rau rắng trong đây cũng nhạt lắm.”

Mặc dù Itsuki nói vậy nhưng...

“Cơm trộn ngon như thế lại ăn cùng với món ăn kèm tuyệt cỡ này, tôi cứ thấy lãng phí sao ấy.”

Cơm trộn rau rắng dù có vị nhạt thế nào đi chăng nữa thì hương vị rau củ hòa vào trong cơm cũng ngon vô cùng.

“Tôi muốn ăn món này với cơm trắng cơ.”

“Sao lại nói chuyện như đàn ông thế này?”

Cuối cùng, Itsuki cũng thỏa hiệp rằng bữa tối sẽ nấu cơm trắng ăn

cùng món đó, và thế là Sayaka cũng dùng luôn cách thưởng thức lãng phí món ngon này. Mùi dầu hào kích thích vị giác và gợi lên cảm giác thèm ăn, chỉ riêng đi dầu đó thôi cũng khiến Sayaka ăn không muốn ngừng rồi. Trước khi lại bị món này mê hoặc, Sayaka chuyển sang món rau rắng.

Rau rắng khá giòn, lại hết hẳn mùi hăng. Đến giờ, Sayaka đã tin rằng những người giỏi nấu ăn cho dù không nhìn sách cũng có thể rút ngắn được phần lớn quá trình nấu nướng.

Tất nhiên là với cách nấu này của Itsuki chắc sẽ có người cho rằng chỉ luộc nước không để rau bớt hăng như vậy là chưa đủ, thế nhưng với Sayaka thì hương vị và cảm giác của món này chẳng có gì là không ổn cả.

Có lẽ đây là do tay nghề của Itsuki cũng nên. Chế biến, nêm nếm nhiều kiểu ngon miệng đến vậy.

“Nhưng mà món này vẫn chỉ là phụ thôi. So ra thì chưa bằng được rau cốt khí củ đậu.”

“Chứ còn gì nữa. Mặc dù đi hái rau rắng vẫn vui hơn nhỉ. Nhưng nếu lựa chọn theo hương vị thì cốt khí củ vẫn hơn hẳn. Thời điểm tôi loanh quanh ở Kochi, những người ở đây cũng chỉ coi rau rắng như món ăn cải thiện cho đỡ ngán thôi, ‘chứ nếu nói về hương vị thì làm sao qua được cốt khí củ. Người ta nói vậy đấy.’”

Nói đến câu cuối, dường như Itsuki còn nói theo giọng ở Kochi nữa thì phải, anh nói trầm thấp hơn bình thường, nghe lại ấm đến lạ.

“Nhưng rau rắng lại nổi tiếng khắp cả nước còn cốt khí củ thì hầu như chẳng mấy nơi biết đến cả.”

Tại sao một món ngon như thế này mà lại có ít nơi ăn nó thế nhỉ. Sayaka sau khi ăn hết các món thức ăn khác lại quay về với món cốt khí củ xào.

Trong cuốn từ điển của Sayaka cũng chỉ ghi chú thêm một câu như “Ở những vùng này người ta thường ăn theo cách này cách kia”, nhưng lại chẳng nói gì về các phương thức nấu nướng cụ thể cả. Thậm chí còn chẳng được một câu là nếu xào với dầu mè thì nó rất ngon.

“Trong từ điển chẳng thêm ghi câu nào là ‘ngon’ hay ‘tuyệt vời’ cả. Thế mà cái món tempura xúc móng ngựa thì lại khen lấy khen đề.”

Sayaka nhăn nhó nhớ lại cái mùi vị đắng nghét hôm nào,

“Thì vì ít nơi ăn nên đương nhiên thông tin về các món ăn từ nó cũng ít đi thôi. Cho dù trong từ điển có ghi là ăn được đi chẳng nữa thì khi nhìn thấy nó ngoài đời thật cũng không mấy ai có cảm giác muốn ăn loại rau này cả. Nếu ở vùng nào không có thói quen ăn loại rau này thì có khi người ta còn không biết là nó ăn được ấy chứ. Còn nếu ở Kochi thì chắc là người ta sẽ giải thích, nghiên cứu kĩ càng hơn. Dù sao thì nơi đây người ta cũng yêu thích loại rau này đến mức xảy ra cạnh tranh buôn bán ở vùng giáp ranh tỉnh nữa mà.”

“Món này một khi đã được ăn một lần rồi thì có mà lần sau lại tranh nhau tìm nó thật ấy chứ.”

Cứ như vậy, hai người vừa ăn vừa câu được câu chẳng ôn lại chuyến đi ngày hôm qua.

“Mà nhắc đến mới nhớ, loài hoa trắng nở đây chỗ đây là hoa gì thế?”

“À, đó là một loại hoa phúc bồn tử. Gọi là mâm xôi đại chắc cô dễ hiểu hơn nhỉ.”

“Cái gì!?”

Sayaka kêu toáng lên.

“Anh nói cái gì? Nó nở trắng cả một vùng ở đó đó.”

“Đúng vậy. Sau khi chụp ảnh xong tôi còn leo lên tận đỉnh dốc cơ. Nhưng mà dọc hai bên đường cũng có nhiều lắm.”

“Thế là tất cả chỗ hoa đó đều kết thành quả mâm xôi sao?”

“Về lý thuyết thì là vậy. Chuyện này còn tùy thuộc vào tình hình sau này nữa cơ. Nhưng chắc đến đầu hè là sẽ có quả đấy.”

“Oa, tôi muốn hái chúng. Tôi muốn hái chúng.”

Sayaka háo hức như thể muốn đến hè ngay lập tức.

“Hồi bé tôi rất thích một cuốn ehon*, trong đó có truyện nhân vật chính dùng quả mâm xôi đại để làm mứt đấy. Hồi đó tôi ao ước được ăn mứt mâm xôi lắm...”

“Lại là ao ước từ bé sao? Cỏ tháp bút cũng thế nhỉ?”

Bị Itsuki trêu một câu, Sayaka lại lúng túng nói:

“... Quả mâm xôi đại đây có rắc rối như cỏ tháp bút không?”

“Không. So với cỏ tháp bút thì chúng chẳng là gì cả. Thậm chí chúng còn ăn sống được cơ mà.”

Thế thì tốt rồi.

Sayaka thở phào một hơi.

“Vậy khi nào có quả chín chúng ta sẽ đi hái nhé! Quyết định vậy nhé!”

Quá hào hứng, Sayaka còn chìa ngón út ra trước mặt Itsuki định ngoắc tay với anh, thế nhưng nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Itsuki, Sayaka lại giật mình.

Ngốc quá đi. Năm nay mà bao nhiêu tuổi rồi Sayaka? Mà còn định giở mấy trò nhảm nhí này ra nữa chắc? Itsuki cũng còn bé bỏng gì đâu mà làm mấy trò này với mà cơ chứ.

Thế rồi, khi Sayaka ngượng ngùng định rút tay về thì... ngón tay của

Itsuki lại tiến về phía trước, ngoắc vào ngón út của Sayaka. Chỉ một cái chạm nhẹ nơi ngón út ấy lại khiến Sayaka cảm thấy ấm áp hẳn.

Sayaka bất giác cúi đầu xuống, thế nhưng lúc này Itsuki cũng kịp nhìn thấy vẻ mặt cô. Anh cười tinh quái rồi bắt đầu lắc lắc ngón út và nói:

“Nào mình cùng ngoắc tay... nào.”

“Ồ! Còn nói cả mấy câu đấy sao?”

“Thì khi ngoắc tay phải nói mấy câu ấy mới hiệu nghiệm chứ.”

Người đưa ngón tay ra trước là Sayaka, thế nên giờ cô cũng không còn cơ hội để lùi bước nữa.

Cuối cùng, Sayaka cũng đành đâm lao thì phải theo lao. Cô cũng lắc lắc ngón út vào nói:

“Nào mình cùng ngoắc tay, ai không giữ lời sẽ phải nuốt nghìn cây trâm, nào mình cùng ngoắc tay, ai không giữ lời sẽ bị chặt ngón út...”

Sau khi làm động tác chặt tay, Sayaka lại quay lại với bàn cơm. Trong lúc đó, cô vô tình liếc nhìn về phía Itsuki, thấy anh vẫn mỉm cười nhìn mình, Sayaka lại xấu hổ cúi mặt xuống tránh ánh mắt anh.

Rồi đột nhiên, trong lòng ngực Sayaka lại dâng lên một nỗi bất an mà bình thường cô vẫn vờ như đã quên được nó đi rồi.

... Nếu đã ngoắc tay rồi thì có phải là ít nhất Itsuki sẽ ở đây cho tới lúc đó hay không?

Hai người lớn cùng làm động tác trẻ con ấu trĩ như vậy có khi lại càng khiến hai người nhớ về nó lâu hơn cũng nên.

Giá mà thời tiết lúc này lại quay ngược về mùa đông và thời điểm có quả mâm xôi mãi mãi không bao giờ đến thì hay biết mấy.

“Cô sao thế? Mấy món này không hợp với cô à?”

Thấy Sayaka mãi không động đũa, Itsuki lo lắng hỏi.

“Không. Cơm anh nấu ngon lắm. Tôi ăn nhiều đến nghẹn rồi đây này.”

Itsuki chẳng có vẻ gì là nghi ngờ về lý do này cả. Anh lại rót một cốc trà rồi đưa cho cô. Như vậy là cô không thể không uống nó được rồi. Sayaka đành buông đũa xuống và uống cạn nó.

“Tôi mong chờ vào hộp cơm ngày mai lắm đấy nhé!”

Hộp cơm Sayaka mang về sau giờ làm sẽ được Itsuki dùng mấy món còn lại tối hôm trước để làm cơm hộp cho cô ngày hôm sau.

“Anh nhớ cho cả rau cốt khí củ vào nữa đấy nhé.”

“Nếu tối nay Sayaka không ăn hết chúng.”

“Làm sao tôi ăn hết được ngần này cơ chứ?”

“Sao lại không? Tối nay vẫn còn món này, mà tôi còn làm cả cơm trắng nữa cơ mà.”

Sayaka nghẹn lời, chẳng biết đáp trả thế nào. Thấy cô như vậy, Itsuki lại bật cười:

“Không sao đâu. Đúng là tôi làm rất nhiều mà. Nếu Sayaka ăn hết được thì tôi mới phải ngạc nhiên đấy.”

Đừng có mà dọa tôi!

Sayaka bặm môi hậm hực tiếp tục bữa cơm của mình.

Đến giờ nghỉ trưa, Sayaka háo hức mở hộp cơm của mình ra.

Cô nhanh nhẹn cởi lớp khăn bọc và mở nắp hộp cơm. Có lẽ vì Itsuki đã thỏa mãn nguyện vọng được ăn cơm trắng của Sayaka nên hộp cơm của

cô được xếp đầy những nắm cơm rất bình thường. Thậm chí, anh còn làm thêm cả một ít cơm nắm trộn vừng và mỡ muối nữa.

Còn trong khay đựng thức ăn, chiếm nhiều diện tích nhất hiển nhiên là rau cốt khí củ xào.

Ngay khi Sayaka định bắt đầu bữa trưa thì cửa phòng đột nhiên bật mở.

Nghe tiếng mở cửa đánh rần ấy, Sayaka giật mình quay đầu lại. Hóa ra người vừa tiến vào lúc này lại chính là người đồng nghiệp nam đã dùng tay không bốc một miếng xúc móng ngựa của cô hôm trước. Anh ta tên là Takezawa.

“A, cô Kouno hôm nay lại mang cơm đi sao? Tôi lại ăn thứ này đây.”

Vừa nói, Takezawa vừa giơ chiếc túi nilon đựng cơm hộp mua bên ngoài cho cô xem.

“Nào, cho tôi xem chút đi.”

“Chỉ xem chút thôi đấy.”

Sayaka vừa phòng bị vừa hé hé hộp cơm của mình cho Takezawa xem.

“Ồ, hôm nay cô lại làm món gì thế này. Rau xào sao?”

“Đúng vậy.”

Có bài học xương máu lần trước, cô càng giải thích kỹ càng thì anh ta lại càng lấn tới.

“Cô ăn uống theo chế độ healthy sao? Giỏi quá đi.”

Đang nhắm nhe hộp cơm của Sayaka, đột nhiên Takezawa kêu lên một tiếng “đây r ấ” r ấ lại nhón tay ra định tập kích cơm trưa của cô.

Quả nhiên mà!

Sayaka nhanh nhẹn đóng nắp hộp lại, cũng sập cho ngón tay của anh ta một phát.

“A, chết tiệt.”

“Câu đấy phải để tôi nói mới phải.”

“Cho tôi một ít có sao đâu. Tôi cũng rửa tay rồi còn gì.”

“Dù anh có rửa tay đi chẳng nữa thì dùng tay bốc thức ăn như thế tôi cũng khó chịu lắm.”

“Cô Kouno đi nhậu với mọi người cũng ăn chung một nồi lẩu cơ mà.”

Chuyện - này - hoàn - toàn - khác - nhau!

Sayaka nghiêng răng nói.

“Đi nhậu là chuyện khác, mọi người có thể gấp thức ăn chung trong một đĩa, gấp thức ăn chung trong một nồi. Thế nhưng cơm hộp lại khác. Đã thế anh còn dùng tay không để bốc nữa chứ.”

Vừa nói, Sayaka vừa gói ghém hộp cơm của mình lại và đứng dậy.

“Ờ, cô đi đâu vậy?”

“Đến phòng thay đồ cho nữ. Có anh Takezawa ở đây tôi không thoải mái ăn được.”

Phòng thay đồ cho nữ là một phòng nghỉ nhỏ. Mặc dù hơi bất tiện nhưng nếu chỉ ăn cơm hộp thì vẫn không có vấn đề gì.

“Tôi chỉ đùa một chút thôi mà. Cô giận thật đấy à?”

“Đúng vậy. Lần trước anh cũng làm thế một lần rồi không phải sao? Món anh đụng tay vào khi đó cuối cùng tôi phải bỏ dở mang về đấy.”

“Gượng đã nào. Tôi xin lỗi, chỉ định đùa một chút thôi mà...”

“Dù có đùa thì tôi cũng không thích anh. Thế nhé. Anh cứ từ từ dùng bữa nhé.”

Bỏ lại lời xin lỗi của Takezawa, Sayaka đi thẳng ra khỏi văn phòng.

Vào phòng thay đồ cho nữ, Sayaka lại mở hộp cơm của mình ra, chậm rãi thưởng thức món ăn và vớt chuyện của Takezawa ra sau đầu.

Khi hết giờ nghỉ trưa, trên đường về văn phòng Sayaka cũng gặp mấy đồng nghiệp nữ đang quay về bàn làm việc.

“Xem kìa, cô cũng kiên trì đấy nhỉ.”

Từ người thuộc phái ăn cơm hàng nay lại chuyển sang phái mang cơm nhà, tất nhiên là Sayaka lại bị đồng nghiệp trêu chọc một phen. Thế nhưng giọng điệu ấy lại chẳng có gì là trêu chọc cả.

“Tôi cũng còn cách nào khác đâu. Cái gì tiết kiệm được thì phải tiết kiệm thôi chứ.”

Khi ngừng mua cơm hàng, Sayaka cũng hay viện mấy cớ mà bất cứ ai cũng phải đồng cảm với cô.

“Đột nhiên tiền nhà mà tăng lên 10.000 yên thì xót lắm á.”

“Tôi chẳng tiết kiệm được gì cả, cũng chẳng có tiền chuyển nhà nữa. Cơm mà đi chơi thì vẫn muốn đi chơi cơ.”

“Đúng thế thật. Mà càng vào những lúc này lại càng thấy may mắn vì mình vẫn ở nhà bố mẹ.”

“Ghen tị ghê.”

Sayaka vừa cười nói vừa đi vào trong văn phòng. Lúc này trong đây đã không còn bóng dáng của Takezawa nữa. Có lẽ anh ta đã ra ngoài làm việc buổi chiều rồi.

Lần này cô đã nói thẳng vào mặt anh ta rồi. Sayaka vừa thở phào một hơi rồi quay về bàn làm việc của mình. Đúng lúc ấy thì cô nhận được một mail nội bộ của công ty.

“Xin lỗi. Thành thật xin lỗi cô. Takezawa.”

Sayaka nhắm mắt lại. Anh ta xin lỗi cô đang hoảng thế này thì cô cũng chẳng có lý do gì để tức giận với anh ta được nữa cả. Takezawa chính là người như vậy đấy. Anh ta sẽ khiến đối phương cảm thấy nếu bỏ lơ mình thì thật đáng thương làm sao.

“Đừng có làm như vậy lần nào nữa. Kouno.”

Sau một hồi đắn đo, cuối cùng Sayaka cũng gửi một mail cho anh ta chấp nhận lời xin lỗi ấy.

Cỏ tai hùm/ Cải xoong
Saxifraga stolonifera & *Nasturtium officinale*

Sayaka đã mua xe đạp nên phạm vi đi dạo của hai người cũng ngày một rộng hơn.

“Hôm nay chúng ta đi ngược lên thượng lưu sông đi.”

Trong bữa cơm ngày thứ Bảy, Itsuki lại đề xuất ý kiến.

“Ở đó có gì thế?”

“Cũng không hẳn. Chỉ là nước ở đó rất trong. Tôi có cảm giác ta sẽ tìm được cái gì đó.”

Tất nhiên, Sayaka không có đủ kinh nghiệm cũng như tri thức phong phú để có thể phản bác lại được cái cảm giác ấy của Itsuki.

Thế nên, cô vừa kẹp ít rau ráng trộn sốt dầu vùng vào bánh mì vừa gật đầu đồng ý. Đúng như dự đoán trước đó của Itsuki, chỗ rau ráng mà cô hái được trước đó vẫn còn chất đầy trong tủ lạnh trong khi rau cốt khí củ thì đã ăn hết từ tuần trước.

“Ồ, ăn kiểu này ngon đấy.”

Bánh mì dài ăn với rau ráng trộn sốt dầu mè, có vẻ như chủ đề bữa ăn này của hai người chính là “ăn rau ráng theo phong cách châu Âu” cũng nên.

“Cô thấy ngon là tốt rồi. Tôi còn nghĩ không biết có hợp không nữa.”

Itsuki cũng đang ăn món rau ráng trộn giống như cô.

“Nếu coi bánh mì là món ăn chính thì ăn thế này cũng được đấy.”

Đúng là “coi rau rắng là món ăn kèm với bánh mì” cũng khá lạ, nhưng bánh mì cũng được nhiều nơi coi như là món chính trong bữa ăn.

Vì vậy thực đơn bữa ăn hôm nay của hai người mới mang phong cách châu Âu và lại thêm rau rắng vào đủ các món.

Ngay cả món trứng ốp mọi khi cũng có thêm rau rắng xào với giảm bông, hay món súp ăn kèm cũng cho thêm cà rốt, ngưi bằg, rau diếp và rau rắng thái nhỏ. Mặc dù dùng nhiều rau rắng như vậy nhưng Sayaka cũng không cảm thấy có gì không ổn trong cách phối chế nguyên liệu và gia vị này.

“Lần đầu tiên được ăn món canh miso rau diếp của Itsuki tôi cũng bất ngờ như thế này đấy.”

Lần đó, Itsuki làm cho cô món canh miso đậu phụ và rau diếp. Trong suy nghĩ của Sayaka thì rau diếp không phải là một loại nguyên liệu có thể dùng để nấu canh miso, thế nên lần đó, cô đã hết sức kinh ngạc. Chờ đến khi ăn rồi, Sayaka mới cảm thấy hương vị rau diếp đúng là rất hợp với canh miso.

“Bình thường người ta cũng cho bắp cải vào canh miso còn gì.”

“Đúng là thế thật nhỉ.”

Nếu nói đến món canh miso thuần Nhật thì cho rau diếp vào cũng không có gì là kỳ quặc cả. Thậm chí có lẽ nó còn dễ nấu hơn là loại rau chẳng có vị gì như bắp cải.

“Nói đến nguyên liệu nấu ăn, đặc biệt là các loại rau thì không nên cố định chúng vào một cách chế biến nào cả. Như vậy việc nấu nướng sẽ thú vị hơn nhiều.”

Trong suy nghĩ của Sayaka, rau diếp chính là “loại rau để trang trí”. Thế nhưng, Itsuki lại xóa bỏ suy nghĩ này của cô khi thường xuyên dùng nó trong các món nước dùng hay các món xào...

“Rau diếp viên chiên giòn cũng ngon nữa.”

Đó là món quen của Itsuki mỗi khi trong nhà còn thừa lại một ít rau các loại như bắp cải, rau diếp hay cà rốt... Những loại rau củ lâu như sẽ được thái mỏng, các loại rau lá thì được thái sợi rồi trộn với bột tempura và cho vào rán.

Hôm nào mà có món tôm làm tempura, Itsuki cũng không bắt buộc phải dùng thêm một loại rau nhất định nào đó mà chỉ lấy những loại rau củ còn lại trong nhà ra rán là cũng đã rất tuyệt rồi.

Thế nên, hôm nay dù Itsuki cho rau diếp thái nhỏ vào món súp thì Sayaka cũng không còn ngạc nhiên nữa, thậm chí là cả với món súp rau rắng kia. Thậm chí, Sayaka còn cảm thấy canh miso rau rắng ngon tuyệt, và không phải là nguyên liệu nào làm được món miso thì không được cho vào súp.

“Vấn đề là làm thế nào để xóa bỏ được cái định kiến mỗi nguyên liệu đều có cách nấu nhất định của mọi người. Bản thân tôi vẫn có vô vàn cách nấu nướng khác nhau chẳng có trong sách vở hay nghiên cứu nào về nấu ăn cả.”

“Đúng là thế thật.”

Sayaka lại kẹp thêm rau rắng vào ổ bánh mì của mình.

“Ở cửa hàng tiện lợi thỉnh thoảng cũng bán mấy loại bánh sandwich hay lắm. Ví dụ như bánh sandwich kẹp salad tảo biển hay salad nguru bằg chẳng hạn.”

Có lẽ đối tượng khách hàng của những chiếc bánh ấy chính là những người phụ nữ để tâm đến vấn đề lượng calo của bản thân.

“Đúng rồi. Nói đến bánh sandwich thì tôi từng đọc được một bài luận của một người nói rằng nếu coi bánh sandwich là dùng bánh mì kẹp những món ăn ngon thì ta sẽ có rất nhiều ý tưởng cho món bánh này. Món thịt hầm rau củ có lẽ cũng hợp với bánh mì đấy chứ.

“Ừ, nghe có vẻ ngon đấy.”

Không, phải là tuyệt đối sẽ ngon ấy chứ. Thế nên nếu rau cốt khí củ mà còn thì món cốt khí củ xào cũng hợp với bánh mì lắm.

Hay là hôm nay lại hái tiếp một ít về thử nhỉ.

Nghĩ đến đấy, Sayaka lại đề xuất một ý kiến:

“Rau ráng mà trộn với sốt mayonnaise ớt cay rồi ăn cùng bánh mì thì thế nào nhỉ?”

“Ồ, nghe hay đấy.”

Dứt lời, Itsuki liền đứng dậy và đi vào trong bếp. Vài phút sau, anh lại mang theo một bát nhỏ ra ngoài.

Đó là món rau ráng trộn với mayonnaise ớt cay màu vàng.

Có lẽ vì thử nghiệm nên Itsuki chỉ mang vừa đủ mỗi người một miếng.

Hai người cùng kẹp vào bánh mì của mình rồi ăn thử.

“... Được chứ?”

“Bánh mì cũng có vẻ hợp với sốt mayonnaise ớt cay đấy.”

Hai người cùng tận hưởng niềm vui khám phá nho nhỏ trên bàn cơm và sau đó, lại cùng nhau đạp xe khám phá bên ngoài.

Cả hai cùng đạp xe dọc theo bờ đê sông. Những cây hoa cải bẹ xanh ngày trước hai người phát hiện được giờ cũng đã hết mùa hoa. Đạp xe qua chỗ đó cũng là hết đoạn đường được rải nhựa. Đoạn đê đất tiếp sau khá chắc chắn nên cả hai cũng không gặp vấn đề gì.

“A, kia là cây cốt khí củ sao!?”

Trong thâm tâm vẫn còn muốn ăn nữa nên Sayaka có vẻ rất miễn cảm với màu sắc của cây này. Itsuki thì lại có vẻ rối rắm.

“Hừm, đúng là cây cốt khí củ thật... Mà thôi, mình cứ bỏ qua nó đi.”

“Tại sao?”

Itsuki cảm thấy cần phải giải thích thêm cho Sayaka, anh dừng xe bên cạnh cây cốt khí củ ấy và nói:

“Nó khác với cây cốt khí củ lần trước ta hái đúng không?”

Nghe Itsuki nói vậy, Sayaka mới nhận ra rằng cái cây này mặc dù cũng là màu xanh pha với đỏ tía, nhưng cành lá của nó khá nhỏ và phân chia rất nhiều nhánh.

“Cây cốt khí củ như thế này có nhiều gân lắm, ăn không ngon đâu. Nếu ăn thì phải chọn loại thân mập, ít cành lá là ngon nhất.”

“Tôi hiểu rồi. Lần sau tôi sẽ tìm loại như vậy.”

Sau đó hai người lại tiếp tục lên xe đi tiếp. Có vẻ như những người đi dạo đầu đi bên dưới bờ sông nơi có đường đi bộ riêng, nên Itsuki và Sayaka có thể đạp xe gần một tiếng trên bờ đê vắng người. Lòng sông này khá hẹp, nhưng nó lại gần núi. Và mặc dù ngọn núi này không cao, song có lẽ nó cũng là thượng nguồn dẫn nước cho con sông này.

Và lần theo con đường đi về thượng nguồn ấy, Sayaka lại tìm được những cây “cốt khí củ chất lượng tốt” nên nhìn chung cô vẫn khá hài lòng

với rân đi dạo này.

“Đến đây chúng ta đỗ r ồi xuống bờ sông thôi.”

Vừa nói, Itsuki vừa đỗ xe dưới một gốc cây to mà dù ở tí xa vẫn nhìn thấy.

“Đỗ xe ở đây không sao chứ?”

“Tôi không nghĩ ở đây có trộm xe đạp được đâu. Cô nhìn xem liệu có được bao nhiêu người đến chỗ này cơ chứ.”

Sayaka nhìn quanh thì thấy người ở đây đúng là chưa đầy được mười đầu ngón tay.

“Mà nếu định cứ thế này đi tiếp thì không xuống được đâu.”

Theo hướng tay Itsuki chỉ, Sayaka nhìn thấy một bậc thang đá lớn dẫn xuống dưới đê.

Nhìn bậc thang ấy, Sayaka cảm thán không biết ban đầu tảng đá được người ta dùng làm bậc thang ấy to đến nhường nào.

Itsuki đi xuống dưới trước r ồi lại chìa tay lên đỡ Sayaka. Nền đất ở đây hơi ẩm, có vẻ dễ trơn trượt, thành thử Sayaka cũng chẳng ngần ngại nắm lấy tay anh.

Đến chỗ này thì đoạn đường đi bộ ven bờ sông cũng đã hết. Nơi đây vẫn còn lưu giữ lại được một đoạn bờ sông khó đi... một đoạn bờ sông tự nhiên hầu như không bị con người ảnh hưởng. Lòng sông nơi đây cũng càng thu hẹp lại như một con suối lớn.

“Ô, tôi tìm được cái này hay lắm.”

Itsuki tiến lại gần mấy gò đá gần mép nước. Xen kẽ giữa các gò đá nơi đây là một loài hoa trắng hai cánh tạo thành hình chữ nhân rất lạ. Ngay lập tức, Itsuki lại lôi máy ảnh ra và bắt đầu chụp.

Chụp xong ảnh, Itsuki lại quay sang nói với Sayaka.

“Sayaka, hái lá của nó đi.”

Lúc này, Sayaka cũng tiến lại gần nhìn kĩ loài cây đó. Lá cây tròn hình bầu dục, có rãnh nông. Lá có màu xanh với những họa tiết màu đỏ tía. Và đặc biệt hơn chính là mặt trên của lá có một lớp lông dày, sờ vào cảm giác hơi nhột.

Nếu Itsuki đã nói là hái nó, vậy tức là nó ăn được đúng không?

“Nhưng lá này nhiều lông lắm. Hái về đến lúc nấu có rắc rối không thể?”

“Không sao đâu. Cô cứ hái đi. Nó có tác dụng thanh nhiệt đấy.”

Nói rồi, Itsuki bắt đầu lựa chọn những lá to đẹp để hái. Thấy vậy Sayaka cũng cẩn thận hái thử một lá. Lá cây này tròn dày, mềm mại, nhưng những sợi lông bám rất chắc nên cũng hơi khó hái.

“Lá cây này có vẻ nhiều nhựa lắm đây.”

“Không, ngược lại ấy chứ. Còn chẳng phải luộc sơ hay ngâm nước để bỏ nhựa đâu. Mặc dù nó không chế biến được nhiều kiểu lắm.”

Một câu này của Itsuki cũng khiến Sayaka hăng hái lên hẳn.

“Hoa của nó đẹp và lạ thật đấy. Nó tên là gì thế?”

“Tai hùm đấy. Nếu là ở quê thì nó còn được sao và làm thuốc nữa cơ.”

“Tôi cũng thấy nó có vẻ như một loại thuốc gì đó vậy.”

Nếu mà sao lên thì kiểu gì nó cũng có mùi thuốc hăng cho mà xem.

Sau khi hái xong lá tai hùm (một lượng mà Sayaka cho là không nhiều lắm), hai người lại tiếp tục đi ngược về phía thượng lưu. Dưới lớp cỏ xanh dưới chân hai người thỉnh thoảng còn giấu một tảng đá to hay một đoạn thân cây đứt gãy nhưng cũng không đến mức là không đi được.

Không biết từ lúc nào, Itsuki đã nắm lấy tay cô. Nếu không có Itsuki nắm tay thì không biết cô đã bị ngã bao nhiêu lần rồi.

Đột nhiên...

“Ô”.

Itsuki lại hào hứng kêu lên.

“Lần này Sayaka chắc chắn biết loại cây này đây.”

Cái gì? Loại cây mình chắc chắn biết sao?

Itsuki kéo Sayaka vẫn còn đang mơ hồ về phía trước, dẫn cô ra sát với mép nước. Sau đó anh còn nhảy lên trên một hòn đá nổi lên giữa dòng nước.

Cú nhảy này an toàn đến mức một tay mơ như cô cũng cảm thấy chẳng có gì phải lo cả, nên Sayaka cũng chẳng buồn kêu lên một câu “nguy hiểm đây” làm gì.

Itsuki nhảy trên những tảng đá rồi cúi người xuống gần mép nước, lựa trong đám cỏ xanh mọc trong nước ấy một ngọn rồi lại quay lên bờ.

“Xem này.”

Cái lá xanh trong tay Itsuki lúc này đúng là rất quen thuộc. Sayaka nhìn nó chăm chăm.

“A!”

Đột nhiên cô lại nhớ ra.

“Rau cải xoong!?”

“Chính xác!”

“Tất cả chỗ này sao!?”

Loại cây này mọc ngay gần mép nước, dày như một tấm thảm màu

xanh.

“Tất cả.”

“Nhưng, nhưng rau cải xoong không phải là được bán trong siêu thị sao!? Với lại nó cũng đắt lắm đó! Chỗ này có không ít đâu nha.”

“Thì thế. Chúng ta có ngân này rau miễn phí có phải là giảm bớt gánh nặng gia đình không.”

“Chuyện này là thật sao!? Cái loại rau nhà giàu ấy mà lại có thể mọc dại ở chỗ này thật sao!?”

“Từ nhà giàu cũng được dùng như thế nữa sao.”

Itsuki phì cười.

“Rau cải xoong là loại cây trồng khá mập mạp đấy. Không ngờ chúng lại mọc nhiều ở đoạn sông này đến thế. Nếu ven các bờ nước mà có loại cây mọc kín như thảm thế này thì trước tiên cô có thể nghĩ đến rau cải xoong nhé. Bởi bình thường cũng chẳng có loại rau dại nào mọc trong nước thế đâu. Đoạn bờ sông chúng ta hay đi cũng có đấy.”

“Nhưng mà Itsuki, trước đó anh chưa dẫn tôi đi hái nó lần nào cơ mà!”

“Loài rau này sức sống rất mạnh nên có thể mọc được ở bất cứ đâu, chỉ là nếu định ăn loại rau này thì ta cũng phải cân nhắc các điều kiện nơi nó mọc nữa. Nếu nó mọc trong thành phố hay dưới hạ lưu sông thì chất lượng nước ở đấy cũng không tốt đâu. Chứ bình thường nó cũng mọc đầy ở kênh mương ấy chứ.”

Nghe được chuyện này, Sayaka lại cảm thấy thật thú vị khi bình thường rau cải xoong trong siêu thị lại được xếp vào loại rau phương Tây.

Gì chứ, hóa ra xuất thân của chúng cũng tâm thường thôi.

“Tôi có tìm hiểu trên bản đồ rồi, gần nơi này không có sân golf nên

cũng không lo có ảnh hưởng của thuốc diệt cỏ hay thuốc bảo vệ thực vật. Cô cứ yên tâm mà hái nhé.”

“Anh còn tìm hiểu kĩ càng đến thế cơ à?”

“Vì tôi là người chịu trách nhiệm các bữa ăn nhà Kouno mà.”

Sayaka bật cười trước câu nói đùa của Itsuki.

Sau đó hai người lại bắt đầu hái rau cải xoong.

Mặc dù đã được Itsuki nhắc nhở không để rơi xuống sông, thế nhưng dù sao nơi này cũng không có đủ chỗ để đặt chân. Sayaka lựa chọn những tảng đá có vẻ khá chắc chắn nhô lên giữa dòng nước để đặt chân rồi với tay xuống hái rau. Những ngọn rau mọc xa bờ lại càng căng mọng hơn, càng khiến Sayaka muốn hái.

Chờ khi tìm được chỗ đặt chân mới, Sayaka lại duỗi tay ra nắm lấy một nắm rau cải xoong mọc trong nước.

Cứ lặp lại như thế được một lúc thì...

Tảng đá nơi Sayaka đặt chân bắt đầu lung lay.

Và sau đó là tiếng vật nặng rơi thẳng xuống nước, kèm theo một tiếng hét vang lên. Một chân của cô đã trượt thẳng xuống sông rồi.

“Sayaka!”

Sayaka không dám nhấc một chân trong nước lên, sợ bản thân bị ngập hoàn toàn vào trong nước.

“Toi rồi...”

“Nào, nhanh lên trên bờ đi.”

Sayaka nắm lấy tay của Itsuki, leo lên một tảng đá khác rồi đi vào bờ.

“Lạnh quá!”

“Tất nhiên rồi. Nước ở đây chảy từ trong núi ra đấy.”

Itsuki để Sayaka ng ồi xuống một tảng đá gần mình rồi lại bảo cô xắn ống quần sũng nước lên, tháo giày ra vẩy cho hết nước.

“Cởi cả tất ra, vắt kiệt nước đi.”

“Biết rồi mà.”

Chiếc tất ngấm nước dính chặt vào da khiến Sayaka càng khó cởi hơn.

Trong lúc đó, Itsuki lại dùng khăn giúp cô lau khô chân.

Nhìn chân mình trong tay Itsuki, Sayaka lại cảm thấy là lạ.

“... Anh, mới mua khăn à?”

Cô còn nhớ lúc trước anh dùng tay trần đào hành đại để rồi tay dính đầy bùn đất. Hôm đấy sau khi rửa tay ở sông về Itsuki đã nói rằng anh không có thứ gì tiện lợi như khăn tay cả.

Chiếc khăn tay mà Itsuki đang dùng để lau hết bọt nước trên chân Sayaka lúc này rõ ràng là một chiếc khăn dành cho nam.

“A, đúng thế.”

“Cho tôi mượn đi. Để tôi tự lau.”

Không biết có phải Sayaka nhìn nhầm hay không mà trong một tích tắc, dường như Itsuki do dự đưa chiếc khăn cho cô.

Trong lúc lau chân với ống quần bị ướt, Sayaka vô tình mở chiếc khăn ấy ra. Trên chiếc khăn thêu tên của một thương hiệu nổi tiếng.

“Anh mua được hàng tốt đấy. Tôi cũng biết khăn tay của hãng này.”

“Vậy sao? Nếu Sayaka biết thì chắc chắn là hàng tốt rồi.”

“Ừ. Không ngờ Itsuki cũng tự mình mua được chiếc khăn tay như thế này đấy.”

Mặc dù chỉ là một chiếc khăn tay nhưng giá của nó cũng ở mức mà

Sayaka không nghĩ là một người tiết kiệm như Itsuki chịu mua.

Lúc này, Itsuki lại cười khở nói:

“Quả nhiên, mang một thứ không hợp với mình là bị phát hiện ra ngay. Thực ra cái này không phải tôi mua đâu.”

Quả nhiên? Bỗng dưng trong lòng Sayaka lại cảm thấy khó chịu.

“Chả là lúc ở chỗ làm thêm mọi người có nói chuyện xem ai là người khó khăn nhất ấy mà. Tôi có nói với mọi người là không có đến cả một cái khăn tay, thế là giành được vị trí đầu bảng và nhận được cái này đây.”

Thế người tặng anh cái khăn đấy là nam hay nữ?

Tất nhiên Sayaka cũng không có dũng khí để nói ra câu ấy.

Số rau cải xoong hai người hái được cũng kha khá, lại thêm chuyện Sayaka bị rơi xuống nước nữa nên hai người quyết định thu quân về nhà.

Phải xỏ lại tất và giày ướt sẽ rất khó chịu nên Sayaka quyết định đi chân trần trở về luôn.

“Cô không lạnh sao? Như thế ổn chứ?”

Vừa đạp xe Itsuki vừa lo lắng hỏi.

“Đúng là đầu ngón chân có hơi lạnh. Dù sao nó cũng bị ướt mà.”

Nghe cô nói như vậy, Itsuki lập tức dừng xe.

“Dừng chút đi.”

“Hả? Sao thế?”

“Xử lý khẩn cấp. Từ đây về nhà còn gần một tiếng nữa cơ. Nếu cô cứ đạp xe với chân trần như thế thì về đến nhà chân cô cũng cóng chết mất.”

Itsuki lấy chiếc giày bị ướt của Sayaka ra, sau đó lại rút chiếc khăn tay

của mình trong túi quần, nhét vào trong giày của cô.

“Cô đi thử xem.”

Sayaka nhận lại chiếc giày và xỏ vào chân. Itsuki đã đệm chiếc khăn rất khéo để đầu ngón chân của cô cũng được bọc trong lớp khăn tay, ngăn cách với nước ướt.

“... Hừm. Hơi kích một chút nhưng không lạnh nữa rồi.”

“Vậy thì cứ như thế cho tới khi về nhà đi nhé.”

Sayaka không biết ai đã tặng cho Itsuki chiếc khăn tay này, thế nhưng Itsuki lại không ngần ngại dùng chiếc khăn tay đắt tiền ấy để lót giày cho cô, đi đầu này cũng khiến cô thoải mái hơn một chút.

“Sayaka, cô vào tắm trước đi.”

Về đến nhà, chẳng đợi Sayaka trả lời Itsuki đã đi thẳng vào nhà tắm để xả nước.

“Cho dù đã sang mùa xuân nhưng nước vẫn giá lắm đấy.”

Đúng như Itsuki nói, cho dù anh đã dùng khăn tay để lót dưới đế giày cho cô nhưng chiếc khăn tay này rồi cũng hút nước trong giày và về đến nhà thì chân cô cũng lạnh cóng.

“Ừ. Nhưng mà còn phải xử lý mấy loại rau hái về hôm nay nữa...”

“Cần sơ chế cũng chỉ có rau cốt khí củ thôi.”

“Thế thì trong lúc chờ tích nước nóng vào bồn, tôi giúp anh tước vỏ chúng nhé.”

Nói xong Sayaka đi vào phòng ngủ thay đồ, mang quần áo vừa thay vào nhà tắm.

Ngay lúc cô định ném đồng quần áo vào giỏ đựng đồ giặt thì đã thấy chiếc khăn tay của Itsuki ở trong đó rồi.

Không hiểu sao lại bực mình!

Sayaka tức tối chất đồng quần áo lên trên rồi lại nhét đồ lót vào trong túi lưới giặt đồ.

Tiếp đến, cô rửa tay và bắt đầu đi tước vỏ rau cốt khí củ. Chờ khi cô tước hết một nửa số rau hái được thì nước trong bồn cũng đã chuẩn bị xong.

Thế là Sayaka lại ngừng việc trong tay, đi vào nhà tắm, đóng cửa lại và cởi quần áo.

Đến khi ngâm mình vào trong bồn nước nóng, Sayaka lại vòng hai tay ôm lấy đầu gối của mình, mặc cho tư thế này khiến bản thân càng phải uốn cong người lại.

Chẳng có gì thú vị cả. Chuyện Itsuki được tặng một chiếc khăn tay thời thượng không phù hợp với anh ấy chẳng có gì hay ho cả. Và người tặng chiếc khăn tay ấy dù là nam hay nữ thì cũng chẳng có liên quan gì với mình hết. Kể cả chuyện người biết lựa chọn một món quà như thế đa phần đều là phụ nữ thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Và hơn hết... cho dù hai người đang sống chung trong một phòng trọ nhưng tâm trạng của mình lại dao động chỉ vì sự xuất hiện của một chiếc khăn tay, chuyện này chẳng có gì thú vị hết. Mọi quan hệ này cũng chẳng có gì thú vị cả.

Thế nhưng... Itsuki vẫn trở về đây mỗi ngày. Bởi anh ấy đang sống cùng mình.

Chờ khi cái nguyên cớ ấy được Sayaka phóng đại lên cùng cực, giúp cô đi đầu chỉnh lại tâm trạng của bản thân thì thời gian cũng trôi qua được một lúc lâu rồi.

“Cô không sao chứ?”

Sayaka tắm xong, vừa mở cửa ra ngoài thì đã bị Itsuki hỏi ngay một câu như thế, thật khiến cô bối rối không biết nên làm gì.

“À, thì tại hôm nay cô tắm lâu hơn mọi khi mà. Không biết cô có bị lạnh không?”

Đột nhiên Sayaka lại cảm thấy cơn xấu hổ xộc lên tận đầu. Itsuki vậy mà lại để ý đến tình trạng sức khỏe của cô, quan tâm cô tới mức biết được cô tắm lâu hơn bình thường.

“Ừ. Tôi ngâm nước nóng hơi lâu một chút để không bị cảm lạnh ấy mà. Xin lỗi nhé, nước nguội hết rồi.”

“Không sao đâu. Lát tôi xả thêm ít nước nóng là đủ mà.”

“Bồn tắm này không có chức năng đun nóng nước trong bồn nên bất tiện quá.”

Itsuki lại đi vào trong nhà tắm xả thêm nước, nên Sayaka lại đảo qua phòng bếp một vòng.

Trong lúc cô tắm, Itsuki đã đun sôi nước và ngâm rau cốt khí củ vào trong đây để hết nhựa rồi.

Lúc này từ trong phòng tắm lại vang lên tiếng xả nước.

Rau tai hùm được Itsuki làm thành món tempura, còn cải xoong thì ăn sống, trộn cùng cá ngừ làm thành món salad đơn giản.

Tiếp đến còn có món rau rắng “do nếu để trong tủ lạnh quá lâu sẽ mất chất” nên mỗi bữa hai người đều phải thay đổi cách chế biến thành nhiều

món khác nhau. Hôm nay Itsuki dùng rau rắng làm món cuộn thịt muối xông khói. Súp ăn kèm thì có món súp rau rắng còn dư lúc sáng.

“Đây là lần đầu tiên anh làm món rau rắng cuộn thịt muối xông khói ấy nhỉ?”

“Sáng nay tôi có xào rau rắng với giảm bông để ăn cùng trứng ốp còn gì. Món đấy cũng khá ngon, tôi nghĩ biết đâu ăn với thịt muối xông khói cũng được nên mới làm món này.”

Tiếp đến là món lá tai hùm. Do lúc hái, Sayaka ấn tượng rất mạnh với lớp lông cứng trên mặt lá, thành ra đầu tiên cô cũng chưa đựng đĩa đến mà thay vào đó lại gắp một miếng rau rắng cuộn thịt muối trước đã.

“A, món này ngon đấy. Món này làm theo kiểu châu Âu nên chắc chắn sẽ hợp với bánh mì lắm đấy.”

“Thế thì thử thôi.”

Itsuki lại đứng dậy đi vào bếp và mang theo hai miếng bánh mì mới ra. Tiếp đến anh kẹp miếng rau rắng cuộn thịt vào và cắn một miếng. Vừa nhai nhồm nhoàm miếng bánh mì, Itsuki vừa làm dấu tay “OK” với Sayaka. Ngay lập tức, Sayaka cũng kẹp ngay một miếng bánh mì như anh, cắn một miếng và gật đầu lia lịa. Quá ngon!

Món này chắc chắn cũng sẽ hợp với cơm trắng.

Còn rau cải xoong kia trộn với cá ngừ đóng hộp là đủ ngon rồi.

“Tôi còn nghĩ rau cải xoong anh sẽ dùng ponzu để trộn chứ.”

“Thực ra rau cải xoong lại hợp với những loại nguyên liệu có hương vị đậm đà hơn. Người ta cũng dùng nó với bít tết còn gì.”

“A, đúng rồi.”

“Cũng có những sách ghi là món này có thể làm nộm hay luộc lên rồi

trộn xì dầu, nhưng xào nó với thịt muối xông khói cũng ngon mà.”

“Ừ, nghe đã thấy ngon rồi. Nhân lúc trong nhà còn cả hai thứ đấy thì lúc nào anh làm thử một lần nhé.”

“Được thôi. Ai bảo Sayaka đã phải rơi xuống nước để hái ngân này rau cơ chứ!”

“Thôi đi!”

Sayaka đập búp một phát vào vai anh. Chuyện mất mặt này phải bị nhét xuống tận đáy bụng tim, rồi khóa chặt nó lại mới được. Nếu không thì cô chẳng thể yên tâm ăn bữa cơm này cho nổi.

“Được rồi, Sayaka cũng ăn thử món tai hùm đi.”

Có vẻ ngay từ đầu Itsuki đã đoán được là cô sẽ để món này cho đến cuối cùng. Sayaka ngẩng thẳng người, thận trọng gấp lấy một miếng.

“Bây giờ đây. Tôi đang định ăn bây giờ đây mà.”

Vừa nói, Sayaka vừa gấp một miếng tempura rồi chấm vào nước chấm, thế nhưng trước khi ăn, cô vẫn còn nhìn nó với ánh mắt ái ngại.

“Lá tai hùm có nhiều lông lắm. Ăn món này không sao thật chứ?”

Nhìn được cảnh Itsuki nấu món này lại càng khiến Sayaka thấy bất an. Khi đó, Itsuki chẳng làm bất cứ thứ gì để xử lý lớp lông dày trên mặt lá cả, anh chỉ nhúng nó vào bột tempura rồi cứ thế cho vào chảo rán.

Câu hỏi này của Sayaka cũng chỉ đổi lại được tiếng thở dài của Itsuki.

“Tôi đã cất công làm cho cô rồi, sao cô còn phải đắn đo thế chứ?”

“Xin lỗi.”

Sayaka vội vàng xin lỗi rồi nhanh chóng đưa miếng tempura vào miệng.

Vừa cắn một miếng Sayaka đã phải ngừng lại. Không thể tin nổi.

Lá tai hùm làm thành tempura này ngoài thì giòn, trong thì mềm, cứ như thể lớp lông cấn vào tay cô lúc hái là không hề tồn tại vậy. Vị cũng không hăng, không đắng chút nào, quá tuyệt vời.

“Ồ. Sao lại thế này?”

Sayaka bật thốt.

“Lúc hái nó tôi thấy ram ráp cơ mà.”

Itsuki chỉ ngẩng một bên mỉm cười nhìn cô.

“Ngon, quá ngon. Nhưng không thể tin được!”

Món ăn ngon là phải ăn với cơm trắng. Thế là Sayaka liên tục xúc thêm cơm.

“Khác biệt như thế mới vui chứ.”

Cười trên nỗi bất an của người khác như vậy thật là xấu tính, nhưng đúng là sự tương phản giữa lúc mới hái với lúc thành món ăn thế này cũng vui thật.

“Tại sao lớp lông trên mặt lá khi rán lên lại như chẳng còn lại chút gì là sao? Món này có thể lọt vào top 3 các món tempura rau rừng đấy. Rau quạ gai tất nhiên vẫn là vua của các loại rau rừng rồi. Vị trí thứ hai tôi muốn xếp rau tai hùm này. Nó có thể xếp vào thực đơn của các quán ăn, nhà hàng nhỏ luôn ấy.”

“Aaaa, ngon quá đi!”

Đang ăn cùng với cơm trắng, đột nhiên Sayaka lại nghĩ ra một điếu:

“Có khi nào nó cũng ăn kèm được với bánh mì không nhỉ.”

Có vẻ như Itsuki cũng rất hưởng ứng ý tưởng này của cô.

“... Hay mình ăn thử đi.”

Sau đó, Itsuki lại đứng dậy, đi vào bếp và quay lại với chút xốt

Aurora* và hai miếng bánh mì.

“Tôi nghĩ nó sẽ hợp với sốt ngọt cũng nên.”

“Ừ ừ, đúng rồi.” Sayaka gật đầu lia lịa rồi nhanh chóng đón lấy miếng bánh mì Itsuki đưa cho, phết một lớp sốt rồi đặt một miếng tempura rau tai hùm lên trên và cắn một miếng.

“Được đấy. Nó giống như là bánh sandwich trần ăn cùng tempura ấy.”

Cho thêm cái này có khi lại càng ngon hơn cũng nên.

Vừa nói, Sayaka vừa lấy thêm một thìa salad rau cải xoong kẹp với bánh mì rồi cho vào miệng.

Bingo!

Sayaka ngay lập tức giơ ngón cái lên với Itsuki. Thấy vậy, Itsuki cũng phì cười rồi lại gấp thử một đĩa nộm rau cải xoong như cô.

Sang ngày Chủ nhật, cả bữa trưa và bữa tối hai người đều bỏ món sushi như kế hoạch dự định ban đầu mà chuyển sang tiệc sandwich trần mới khám phá được hôm trước. Ăn cùng với sandwich là các loại rau rừng với những màu sắc khác nhau.

Trước tiên là tempura tai hùm, rau rắng trộn sốt salad dầu vừng, mayonnaise ớt cay rồi thậm chí là rau rắng xào thịt muối xông khói. Tiếp đến là rau cải xoong ăn sống, rau cải xoong xào thịt muối xông khói, và cả rau cốt khí củ đã bỏ nhựa và xào với dầu mè. Thậm chí còn có món xúc xích nướng xào cay quen thuộc của hai người. Ngoài những món rau rừng phong phú, hai người còn kẹp thêm trứng cuộn đơn giản nữa.

Hai người cứ tự lấy những món mình thích rồi kẹp với bánh mì và thưởng thức bữa tiệc sandwich của mình.

... Cuộc sống thoải mái vui vẻ là như thế mà cứ phải để ý đến một

chiếc khăn tay thì thật là ngọc.

Trong lòng Sayaka hiểu rất rõ đi đâu đó, thế nhưng cô lại chẳng thể nào xóa hết hình ảnh chiếc khăn tay với họa tiết thêu trang trí thời thượng không hợp với phong cách của Itsuki kia ra khỏi đầu.

Thật ngọc ngêch, thật ngọc ngêch, mau dừng chuyện này lại đi!

Sayaka định đến chỗ làm thêm của Itsuki.

Bình thường, mỗi lần tiễn Itsuki đi làm xong, Sayaka đầu xem ti vi hay giở tạp chí xem để giết thời gian trước khi đi ngủ. Thế nhưng hôm nay Sayaka lại chẳng có tâm trạng để xem mấy thứ đấy, cuối cùng cô lại mở cuốn từ điển ra xem.

Mỗi lần hái được thứ gì, Sayaka đầu tra lại từ điển, thế nên hiện tại cô có thể nhớ được đại khái những loại cây đó nằm ở phần nào.

Cây tai hùm nằm ở phần đầu sách, thế nên Sayaka lật giở mấy trang ở đầu rồi tìm theo tên và thấy được một bức ảnh quen thuộc. Quả nhiên, trong cuốn từ điển này cũng có ghi đặc trưng của hoa tai hùm là có hai cánh tạo thành hình chữ nhân. Sayaka vẫn còn nhớ dáng vẻ sống trong nước của rau cải xoong nữa, thế nên giờ cô cũng có thể nhận thức được hai loại rau mới hái cuối tuần vừa rồi.

Gần đến mười hai giờ, Sayaka tắt đèn đi ngủ như mọi ngày.

Thế nhưng hôm nay, cô lại mãi không ngủ được.

Hôm nay cô giẫm phải một tảng đá bập bênh nên bị trượt một chân xuống dưới suối. Nước trong đó lạnh đến cắt da cắt thịt.

Khi cô hỏi anh rằng anh đã mua khăn tay sao, thực ra lúc đó trong lòng cô đã khá khó chịu. À, ừ, đáp lại cô chỉ là một câu trả lời đầy mơ hồ khiến cô càng bức bối.

Tại sao chứ? Anh ấy có thể nói một cách bình thường là nhận được ở chỗ làm thêm là được mà. Hoặc nếu anh nói là vợ của ông chủ tặng cho hay một lý do gượng ép nào khác thì cô cũng chẳng để ý đến vậy.

Nghĩ đến đây, Sayaka mới cảm thấy Itsuki đúng là không giỏi nói dối. Khi cô định hỏi thêm nữa thì anh đã trưng ra vẻ mặt “tôi không muốn nói đâu”. Anh cười bối rối như thể cô đã chạm vào một vấn đề mà anh không muốn để ai biết được vậy. Mà anh cũng chẳng tìm đại một lý do nào để qua chuyện này. Anh chỉ thể hiện thái độ “tôi không muốn nói” mà thôi.

Trông Itsuki bình thường khéo léo, biết để ý, có khi còn đảm hơn cả phụ nữ thế thôi chứ trong con người anh ấy vẫn có cái gì đó hơi vô tâm của đàn ông.

Sayaka nhận ra bản thân đang sa đà vào chuyện này. Rõ ràng có gì đó về chiếc khăn tay ấy mà Itsuki không muốn nói với cô.

Không được rồi. Nếu cứ thế này thì cô không ngủ được mất.

Sayaka choàng dậy rồi nhanh chóng thay quần áo. Vì giờ đã là nửa đêm nên cô còn khoác thêm một chiếc áo khoác dày nữa.

Nếu đã không ngủ được thì đến đó xem thử một chút vậy.

Chuyện này cũng chẳng có gì là bất thường cả.

Từ nhà cô đến chỗ làm của Itsuki đạp xe không đến mười phút. Mà cho dù đi bộ thì cũng chỉ mất hai mươi phút là cùng.

Lần này, cô chọn đi bộ là để bản thân có thời gian cân bằng lại một

chút, hoặc cũng có thể là cô không muốn đạp xe với tâm trạng bất an như vậy.

Vì giờ đã là giữa đêm nên Sayaka chọn đi tuyến đường khá đông người qua lại.

Thậm chí cô còn nắm chặt điện thoại trong túi áo khoác để có thể liên lạc bất cứ lúc nào. Lần này, Sayaka không mang theo túi xách nên ví tiền cũng cất trong túi áo, có lẽ như vậy thì bọn giật túi cũng sẽ loại cô khỏi mục tiêu.

Nếu là trước kia, có lẽ Sayaka cũng chẳng bao giờ nghĩ bản thân sẽ ra ngoài lúc nửa đêm, kể cả là đi đến cửa hàng tiện lợi. Sau này lại thêm Itsuki lúc nào cũng bảo hộ cô quá mức nên ý thức phòng trộm của Sayaka lại càng mạnh mẽ hơn nữa.

Sau hai mươi phút vừa đi vừa cảnh giác xung quanh, Sayaka cũng nhìn thấy cửa hàng tiện lợi nơi Itsuki làm việc.

Trước khi bước vào, Sayaka liếc nhìn bên trong quán một lượt.

Itsuki không có ở quầy thu ngân, thay vào đó có vẻ là một cô nữ sinh hay một cô gái trẻ đang đứng đó.

Con gái mà cũng đi làm thêm tận nửa đêm sao?

Vừa nghĩ như vậy, Sayaka lại cảm thấy chán ghét vì sự hẹp hòi của bản thân.

Itsuki ở chỗ nào chứ? Ngay cả giữa những giá hàng cũng không có bóng dáng của anh.

Nhìn quanh co một lúc, cuối cùng Sayaka quyết định đẩy cửa bước vào.

“Xin chào quý khách!”

Cô gái đứng ở quầy thu ngân thấy có người vào liền cất tiếng chào rồi lại nhìn về hướng các giá hàng. Có lẽ ở đó có nhân viên khác đang sắp xếp hàng hóa cũng nên.

“Anh Kusakabe ời...”

Mặc dù có khách đến, cô gái này vẫn nói chuyện như thể chỉ có mấy nhân viên trong quán với nhau.

“Anh có dùng chiếc khăn tay kia không thể?”

Ồ ờ Xem ra cô đến đúng thời điểm quá rồi này!

“À, có, tôi có dùng nó. Nhưng chuyện này thì để đến giờ nghỉ đi...”

Itsuki lúc này đang xếp bánh kẹo lên trên giá, đột nhiên thấy có bóng người lại gần, anh liền ngẩng mặt lên. Có lẽ anh tưởng là khách vào quán nên vừa nhường đường vừa nói “Xin lỗi.”

Giây tiếp theo, khi chạm mặt Sayaka, cả người Itsuki như đông cứng lại.

Trước ngực áo của anh có đeo một bảng tên, bên trên ghi “Kusakabe”.

Đó là cái họ mà cho tới giờ Sayaka vẫn chẳng thể nào biết được, ấy thế mà cô gái ở quầy thu ngân lại có thể gọi một cách thân nhiên đến vậy.

“Cái khăn đó đắt lắm đấy nhé.”

Tôi biết chứ. Tôi còn biết rõ hơn người đàn ông này là cái khăn đó rất đắt đấy.

Tôi về đây. Dùng khẩu hình nói với Itsuki như vậy, Sayaka liền quay người đi ra khỏi quán.

“Sayaka!”

Sayaka nghe thấy tiếng gọi từ phía sau nhưng cô cũng chẳng quay người lại. Có ánh đèn chiếu đến chân cô, chắc anh dùng xe đạp để đuổi

theo. Sau đó cô lại nghe tiếng dừng xe thật mạnh và vai cô bị giữ lấy từ phía sau.

“Đợi đã!”

Sayaka gạt bàn tay đang đặt trên vai mình rồi xoay người lại.

“Anh đi về sao? Nhưng đang trong giờ làm mà?”

“Tôi trốn mười phút. Thế nên hãy giải quyết chuyện này trong mười phút đi.”

Giọng Itsuki lúc này cũng bén nhọn lạ thường.

Thái độ gì chứ? Người tức giận phải là tôi mới đúng.

“Tại sao cô lại đến chỗ làm thêm của tôi vào thời gian này? Lại còn đi bộ nữa!”

“Vâng, là tôi tự ý! Không liên quan gì đến anh Kusakabe cả!”

Itsuki thở dài bối rối. Đây là lần đầu tiên anh nghe cô nói câu này từ ngày hai người chung phòng trọ.

“... Rốt cuộc cô muốn nói đi đâu gì?”

“Cho đến giờ tôi còn chưa biết cả họ của anh, thế mà cô gái ấy lại biết. Chỉ cần là chuyện bản thân không muốn nói thì anh cũng chẳng chịu hé nửa lời với tôi.”

“Tất nhiên rồi. Cho dù tôi có tự ý thế nào trước mặt Sayaka thì cũng phải khai báo thông tin đầy đủ ở chỗ làm chứ, như vậy mới được thuê mà.”

“Chiếc khăn tay ấy cũng là quà của cô gái kia đúng không?”

“Chuyện mấy cậu con trai ở đấy khoe việc nghèo túng của mình là sự thật. Sau đó thì cô ấy tặng khăn tay cho tôi.”

“Một chiếc khăn tay giá 1.000 yên không giống quà tặng cho đồng

nghiệp ở chỗ làm thêm tí nào. Hay nói cách khác, nó cũng không giống món quà có thể tặng cho bất cứ người đàn ông nào khi họ than nghèo kể khổ. Itsuki đang được theo đuổi đấy nhỉ?”

Nghe đến đây, Itsuki liếc gái đầu bối rồi. Anh cũng không phủ định lời Sayaka nói.

“... Thôi được rồi, thế có chuyện gì nữa?”

“Anh không nói với tôi là anh nhận nó từ một cô gái.”

“Đủ rồi. Về đi thôi.”

Itsuki nhìn đồng hồ và dừng câu chuyện lại.

“Nếu là chuyện này thì giờ tôi không có đủ thời gian. Tôi chỉ có mười phút thôi.”

“Người đuổi theo đòi nói chuyện là anh còn gì? Giờ anh không muốn nói nên tôi phải đi về đúng không!”

Khi Sayaka xoay người định đi về thì lại nghe tiếng Itsuki:

“Cô lấy xe mà về”

“Không sao! Tôi đi bộ về được!”

“Đừng có bướng nữa!”

Vai cô lại bị giật mạnh lại.

“Được rồi. Cô không đi xe về, tôi cũng cứ để nó ở đây đây. Nếu bị trộm mất thì tôi không mua lại được nữa đâu. Dù Sayaka có mua lại, tôi cũng không dùng đâu. Và chuyện đạp xe đi dạo cuối tuần cũng chấm hết luôn.”

Lần đầu tiên, Itsuki lại nói với cô bằng giọng hung dữ đến vậy, và anh cũng chẳng chờ cô trả lời, chỉ để lại mấy câu ấy đã quay người bước đi. Cô không dám nhìn bóng lưng của Itsuki, chỉ dám cúi gằm mặt xuống một

lúc lâu.

“Cái gì chứ...”

Chờ khi không còn thấy bóng dáng Itsuki nữa, Sayaka mới dám ngẩng mặt lên. Mặt cô lúc này đã ướt đầm nước mắt.

Tại sao anh lại chỉ là bạn chung phòng cơ chứ?

Tại sao tôi lại chẳng có tư cách nói bất cứ điều gì cơ chứ?

Tại sao người thích lại chỉ có mình tôi cơ chứ?

Càng nghĩ, Sayaka lại càng thấy đau khổ.

“Itsuki là đồng居室...”

Sayaka vừa khóc rưng rức vừa tiến lại gần chiếc xe đạp Itsuki để lại và gạt chân trống.

Sau đó, cô cũng không đạp xe mà hậm hực dắt xe về như thể để chống đối lại Itsuki.

Và cho dù cô không đạp xe về thì cũng chẳng xảy ra chuyện gì cả. Không phải lúc nào cũng có mấy vụ chặn đường, cướp túi.

Sáng hôm sau, Sayaka thức dậy sớm hơn mọi khi.

Cô định ra khỏi nhà trước khi Itsuki về.

Sayaka cố bôi trát để gương mặt đã cực kém vì khóc lóc, mất ngủ cả đêm trông đỡ hơn một chút. Sau đó cô lại phân vân không biết có nên ăn bữa sáng mà tối hôm trước Itsuki đã chuẩn bị hay không. Cuối cùng, Sayaka vẫn ăn.

Nếu cô đi làm mà không ăn sáng thì có lẽ mọi chuyện sẽ còn tồi tệ hơn

nữa.

Thế nhưng, mọi hôm sau khi ăn xong cô đều chỉ đem bát đĩa ngâm ở bồn rửa, còn hôm nay cô lại rửa sạch trước khi đi ra ngoài.

Ít nhất, cô cũng phải giữ được cái tôi của mình chứ.

Hôm nay cô nên mang vẻ mặt thế nào khi về nhà nhỉ?

Vừa suy nghĩ chuyện đó, Sayaka vừa nhanh chóng chuẩn bị đi ra ngoài để tránh chạm mặt Itsuki.

Mâm xôi dại
Rubus hirsutus

Đang lúc làm việc, Sayaka lại nhận được tin nhắn nội bộ của một đồng nghiệp nữ.

“Kouno, hôm nay cô có rảnh không?”

Trước đó, cô ấy mời Sayaka đi uống sau khi tan ca. Gần đây Sayaka cũng không đi các hội nhậu nữa mà luôn về thẳng nhà.

Cứ nghĩ đến Itsuki đang chờ mình ở nhà, Sayaka lại càng nhớ lại chuyện tối hôm qua và cô lại càng không muốn về nhà. Cô không biết mình nên đối mặt với anh như thế nào cả.

Thế nên có khi mình đi uống với mọi người cho say rồi mới về lại là một cách hay.

Nghĩ vậy, Sayaka trả lời đồng nghiệp kia.

“Có, tôi rảnh.”

“Thứ Sáu đấy, cô rảnh thật chứ?”

“Ghét quá đi. Đi uống thì tất nhiên là rảnh rồi.”

“Vậy thì tốt quá. Tổ bên cạnh mời các chị em đi uống, cơ mà hôm nay bên đội mình thiếu người mất rồi, nếu cô rảnh thì đi cùng chúng tôi đi.”

“Được thôi.”

Chờ khi chuyện này được quyết định xong, Sayaka lại đắn đo chuyện nên gọi về nhà thế nào.

Nếu cô đi nhậu với mọi người thì sớm nhất cũng phải hơn mười giờ mới về được. Bình thường tan ca xong là Sayaka đầu chạy thẳng về nhà, nếu đột nhiên cô về muộn như vậy chắc Itsuki sẽ lo lắng lắm. Tối hôm qua chỉ có mỗi việc cô đi bộ đến chỗ anh làm thôi mà anh còn giận điên lên nữa kìa.

Nếu Itsuki có di động thì cô chỉ cần nhắn tin cho anh là xong, nhưng hiển nhiên là Itsuki không có món đồ nào như thế cả.

Tại sao thời đại này rồi mà còn có người không có di động cơ chứ!

Sayaka bực bội nghĩ.

Cơm trưa hôm nay của cô có món tempura tai hùm cùng với rau cốt khí củ xào và rau cúc móng ngựa xào cay. Thời điểm Itsuki chuẩn bị hộp cơm này, cả hai đều không nghĩ đến việc sẽ cãi nhau một trận ngay giữa đường và giữa đêm hôm như thế. Cứ nghĩ đến chuyện khi đó là Sayaka lại chỉ muốn trào nước mắt.

“Cô Kouno, cho tôi xem hộp cơm hôm nay của cô nào.”

Tiếng nói bất ngờ ấy lại là của Takezawa. Hôm nay anh ta vẫn trung thành với cơm hộp.

Từ sau khi anh ta cam đoan sẽ không lặp lại việc như lần trước nữa thì Sayaka cũng chấp nhận ăn trưa cùng anh ta trong văn phòng.

“Được thôi, anh chỉ được nhìn thôi đấy nhé.”

“Người ngày nào cũng ăn ngoài hay mua cơm hộp về như tôi mỗi lần nhìn thấy hộp cơm tự làm của cô Kouno là lại thấy ghen tị lắm đấy, cô có biết không?”

“Anh có khen thế chứ khen nữa tôi cũng không cho đâu.”

Vừa nói, Sayaka vừa chìa hộp cơm cho anh ta xem.

“A, hôm nay cô lại có món mới sao? Sao lại có cô gái đảm đang làm được hộp cơm ngon thế này cơ chứ.”

“Nếu anh tìm được cô gái như thế thì anh định làm gì?”

“Cái đó hả, tôi không biết.”

Thực ra người làm hộp cơm này cũng là một chàng trai tầm tuổi anh đấy.

Đột nhiên Sayaka có ý nghĩ kỳ lạ, nếu cô nói cho anh ta biết đi đâu đó thì anh ta chắc hẳn thất vọng đến suy sụp mất.

Cứ thế, trong lúc hai người vừa trò chuyện vừa nhâm nhi bữa trưa của mình thì những giọt nước mắt chực rơi trên mắt Sayaka cũng dần khô.

Ăn cơm xong, Sayaka lại đứng dậy và ra ngoài.

“Cô đi đâu vậy?”

Nghe Takezawa hỏi, Sayaka rút điện thoại từ trong túi ra lắc lắc.

“Tôi ra ngoài gọi điện đây, anh cứ ăn đi.”

Nói rồi, Sayaka đi thẳng.

Lên đến tầng thượng, Sayaka cứ đắn đo giữa việc gọi hay không gọi điện về mãi cho tới tận khi sắp hết giờ nghỉ trưa.

Một lát nữa mà vào giờ làm thì cô không thể trốn ra ngoài gọi điện được. Cuối cùng, Sayaka lấy hết dũng khí bấm điện thoại.

Làm thế nào bây giờ? Câu đầu tiên cô nên nói gì đây? Cô có nên nhắc lại chuyện hôm qua không nhỉ?

Trong lúc sự căng thẳng của Sayaka đang ngày càng dâng cao thì đầu dây bên kia cũng đã đổ chuông được mấy lần.

Cuối cùng, đến hồi chuông thứ năm, điện thoại ở nhà cô cũng chuyển sang chế độ hộp thư thoại.

... Cái gì chứ.

Hay anh ấy ra ngoài mua đồ nên không nghe được?

“A lô. Là tôi, Sayaka đây. Hôm nay tôi đi nhậu ở công ty nên về muộn đấy.”

Nhắn lại một câu như vậy, Sayaka nhanh chóng ngắt điện thoại.

Tâm trạng của Sayaka lúc này cũng khá phức tạp, vừa như tiếc nuối vì không gặp được Itsuki, lại vừa như thở phào nhẹ nhõm vì không phải nói trực tiếp với anh.

Quán rượu hôm nay Sayaka tới là quán quen mà cô đã đến mấy lần cùng mọi người.

Nơi này được đánh giá cao với bàn sưởi Kotatsu và đồ ăn khá tinh tế. Mặc dù các dịch vụ hơi bình dân nhưng thông thường các hội nhậu trong công ty đều ra quán này cả.

“Kouno, lâu lắm mới lại thấy cô đi cùng mọi người đấy.”

Một đồng nghiệp nữ chu đáo lấy giúp Sayaka những món cô thích.

“Cảm ơn chị.”

Vì cũng khá đói nên Sayaka nhanh chóng nhấm nháp đồ ăn. Cô nếm thử một xiên bô câu nướng.

“...O?”

Vừa mới ăn một miếng, Sayaka đã cảm thấy có gì đó không đúng. Cô vừa nhai vừa tìm nguyên nhân.

...Sao lại nêm nêm mặn thế nhỉ?

“Kouno, ngon không?”

Sayaka vội vàng mỉm cười với cô gái vừa lấy thức ăn giúp mình.

“Vâng, ngon lắm ạ! Lâu lắm rồi mới lại được đi ăn cùng mọi người thế này.”

Rốt cuộc Sayaka cũng tìm ra được nguyên nhân. Không phải là hương vị của quán này thay đổi... mà là vị giác của Sayaka đã khác trước.

Đầu lưỡi của cô đã được Itsuki nuôi thành thích ăn các món ngon, vị hơi lạt, thế nên giờ nó chỉ cảm nhận được duy nhất vị mặn với những món dùng để nhắm rượu này. Chỉ có vị mặn mà thôi.

Nếu cô về nhà như mọi khi thì không biết Itsuki sẽ nấu món gì cho cơm tối nhỉ? Vừa nghĩ đến điều đó Sayaka lại cảm thấy nhớ nhà kinh khủng.

“Nhắc chuyện này mới nhớ...”

Lúc này Takezawa đã chuyển đến gần Sayaka.

“Gần đây cô Kouno sao lại không đi nhậu nữa thế?”

“Cái đó sao...”

Mấy cô gái xung quanh nghe được lại bắt đầu giải thích giúp Sayaka.

“Tiền nhà tăng thì đúng là rắc rối thật.”

“Thế nhưng tôi cũng khâm phục Kouno khi ngày nào cũng mang cơm đi làm đấy. Tôi không nghĩ là cô lại có thể kiên trì đến thế này đâu.”

“Mấy cô nói gì vậy...”

“Nói thật mà, không phải tăng bốc gì cô đâu.”

“Sao tôi lại nghe như các cô đang nâng tôi lên trời vậy.”

Bữa ấy, Sayaka ăn rất ít thức ăn, thay vào đó, cô chỉ liên tục uống

rượu để đỡ phí tiền nhậu mình phải bỏ ra.

Bữa nhậu này của mọi người kết thúc lúc hơn chín giờ.

Sau bữa nhậu, mọi người chia thành hai nhóm, một nhóm đi tăng hai và một nhóm đi về nhà.

Lúc này, Sayaka không phân vân mà chọn đi về. Nếu còn đi tăng hai nữa thì phải đến nửa đêm cô mới về đến nhà mất. Cô cũng không muốn mình lại về muộn như hôm qua.

“Cô Kouno!”

Nghe có người gọi, Sayaka liền quay đầu lại.

“Để tôi đưa cô về. Tôi cũng không đi tăng hai.”

Sayaka rất cảm ơn vì câu nói của Takezawa, thế nhưng lúc này anh ta cũng đã khá say, hai mắt đã đỏ lù. Thậm chí cô còn có cảm giác anh ta cần có người đưa về nữa.

Đúng lúc đó, điện thoại trong túi xách của cô kêu lên báo có tin nhắn đến.

“Xin lỗi, tôi có tin nhắn.”

Vừa đi, Sayaka vừa mở điện thoại kiểm tra. Người gửi tin nhắn đến là một đồng nghiệp nữ của cô.

“Takezawa cố tình trốn tăng hai để đuổi theo đưa cô về đây. Nhưng nghe cánh đàn ông nói thì anh ta cũng say lắm rồi. Mà hình như anh ta còn để ý cô lắm đấy, thế nên cẩn thận đừng để người ta tóm được nhé.”

Có vẻ tin nhắn của cô ấy là lời cảnh báo của tất cả hội chị em.

Mà bây giờ cô đã bị tóm được rồi thì còn cẩn thận cái gì với cẩn thận như thế nào nữa.

Sao không gửi sớm hơn năm phút cơ chứ.

Sayaka bực bội nhìn màn hình điện thoại.

“Anh Takezawa, tôi đi về một mình được mà.”

“Mà ga đến của anh Takezawa là ga nào thế?... Anh lên tàu này không sao chứ? Nhà tôi ở ngược hướng với anh đấy!”

“Tôi có thể tự về nhà được! Anh như thế này là làm khó tôi rồi đấy. Quay về đi.”

Sayaka vẫn không ngừng thuyết phục Takezawa quay về cho đến tận khi cô xuống một chuyến tàu, thế nhưng anh ta vẫn cứ khẳng khẳng một câu “Tôi lo cho cô” mà đi theo mãi. Anh ta đúng là điển hình của kiểu người khi say thì nói gì cũng không vào.

Cuối cùng, Takezawa còn theo Sayaka đến tận nhà ga gần nhà cô nhất.

Giờ thì chắc chỉ còn cách bắt taxi ở trước nhà ga thôi. Tiền taxi coi như là phí cắt đuôi vậy. Thế rồi sau khi ra khỏi cửa soát vé, Sayaka lại bắt đầu thuyết phục Takezawa.

“Anh đưa tôi đến đây được rồi đấy.”

“Không, tôi phải đưa cô đến tận nhà..

“Đủ rồi đấy! Nói thật nhé, tôi với anh Takezawa không thân đến mức có thể cho anh biết nhà mình đâu.”

“Xem cái tính độc miệng của cô này Kouno.”

“Anh nói cái gì?”

“Không có gì. Từ chuyện hộp cơm lần trước chẳng phải cô đã giận tôi sao? Từ đó tới giờ tôi vẫn luôn cảm thấy Kouno thật tuyệt.”

“... Tôi sẽ coi đó là những lời say rượu và quên nó đi.”

Ngay lúc Sayaka không phòng bị nhất, một tiếng nói vang lên sau lưng cô.

“Sayaka, cô đang làm gì vậy?”

Sayaka giật mình quay người lại thì thấy Itsuki với vẻ nghiêm nghị đang đứng ở đó.

Có lẽ nào... anh ấy đến đón cô chẳng?

Nhưng cô không nhả lại giờ về mà.

Thực ra cô không phải chột dạ gì cả đâu, chỉ là vừa mới cãi nhau xong nên cô cũng không muốn đối mặt với anh ngay thôi.

“Đây là đồng nghiệp cùng công ty tôi, sau khi đi nhậu xong thì anh ấy tiễn tôi về đến tận đây cho dù ga anh ấy đi hoàn toàn khác.”

Takezawa trông có vẻ khá khó chịu khi đột nhiên có một người khác xen vào cuộc nói chuyện của hai người.

“Anh, là ai?”

“... Người quen của cô Kouno. Tôi sẽ đưa cô ấy về tận nhà.”

Thế rồi Itsuki lại quay ra hỏi Sayaka.

“Ga cuối của anh ấy là ga nào?”

Chờ Sayaka trả lời, Itsuki lại đi vào cửa soát vé, hỏi nhân viên ở đó vài câu rồi quay lại.

“Nếu giờ đi luôn thì chắc vẫn kịp chuyến tàu cuối đấy. Hay là anh định đi taxi?”

Không hiểu sao trông Itsuki lúc này khá đáng sợ. Và có lẽ Takezawa đã bị khí thế ấy của anh trấn áp nên cũng chỉ đành lí nhí một câu: “Tàu điện...”

“Được rồi, vậy Kouno... hẹn gặp lại nhé.”

“Vâng, hẹn gặp lại. Anh đi về cẩn thận nhé.”

Cuối cùng cũng tiễn được anh ta đi. Nghĩ vậy Sayaka lại tươi cười nhẹ nhõm chào tạm biệt Takezawa.

Thế nhưng, sau khi bóng dáng Takezawa biến mất sau cửa soát vé, một sự khó chịu khác đã lại bắt đầu.

“Ai thế?”

“Tôi đã nói rồi mà. Đồng nghiệp trong công ty. Anh ta say rượu nên hơi có thói xấu.”

“Hừm.”

Itsuki chỉ buông một tiếng như vậy rồi đi ra bên ngoài.

“Cô vui về tiễn người ta đi thế nhỉ.”

Đột nhiên Itsuki lại nói móc một câu.

“Thì cuối cùng cũng cắt đứt được mối rắc rối ấy nên tôi vui, thế thôi. Đợi đến ngày mai gặp lại, chuyện này sẽ không xảy ra nữa, bởi nếu không say rượu thì anh ta cũng không tệ đến thế”

“Cô hiểu rõ anh ta quá nhỉ.”

“Itsuki có quy ền gì mà nói tôi thế chứ? Bản thân anh chẳng phải cũng nhận khăn tay của cô gái ở chỗ làm thêm còn gì.”

“Chính Sayaka mới là người không có quy ền phàn nàn mới phải.”

Có lẽ tối nay Sayaka uống hơi nhiều. Cô cảm giác trong đầu có cái gì đó vừa đứt phụt một cái.

“Được rồi, là tôi, là tôi thích Itsuki đấy.”

Cuối cùng cô lại nói thẳng đi ầu mà cô không bao giờ định nói ra.

“Thế nên khi thấy Itsuki có một chiếc khăn tay hàng hiệu mà chắc chắn là tự Itsuki sẽ không bao giờ mua, tôi mới khó chịu lắm. Itsuki lúc đó lại chẳng chịu nói là mình nhận được từ một người đàn ông hay một người phụ nữ gì cả. Ai bảo Itsuki là người không bao giờ nói dối cơ chứ, thay vì nói dối, anh sẽ không nói luôn chứ gì? Nhưng cho dù chuyện khoe mình nghèo nàn như anh nói có sôi nổi đến mức nào thì một người đàn ông cũng sẽ không đi tặng người đàn ông khác một chiếc khăn tay hàng hiệu thế được. Chắc chắn phải là phụ nữ. Thế nên tôi buồn lắm. Nếu không biết chuyện này có lẽ tôi còn cảm thấy vui vẻ, vậy mà tôi lại biết, tôi lại biết hết đây! Tối hôm qua, anh còn giận tôi vì tôi đến đó vào giữa đêm đúng không? Nhưng tôi phải đi. Tôi muốn biết liệu có phải có cô gái nào làm cùng ca với anh không.”

Itsuki vẫn lờ mờ đi phía trước, trong khi đó Sayaka lại cứ liên tục lải nhải như thể không kìm nén được hơn nữa.

“Tôi không có quyền phàn nàn, phải. Nhưng tôi có quyền ghen. Tôi ghen với người phụ nữ tôi chưa thấy bao giờ. Vậy mà tôi lại phải giả vờ như không có gì cả, để anh không phải thấy bộ mặt đó của tôi. Nếu cứ là một người bạn cùng phòng hiểu chuyện thì những cảm xúc của tôi phải làm thế nào chứ? Mới chỉ có một chiếc khăn tay thôi mà tôi còn lo lắng như thế thì anh có biết tôi bất an đến mức nào không?”

Xin lỗi nhé...

Sayaka bật cười. Cô cười chính bản thân mình.

“Tối nay tôi đang say r ượu, đến sáng mai là tôi sẽ quên hết ấy mà. Chỉ là tôi không hiểu, Itsuki không có quyền nói tôi như vậy đúng không? Hai chúng ta chỉ đơn thuần là người sống chung phòng thôi cơ mà. Vì thế cho dù có sống cùng nhau đi chăng nữa thì hai người cũng bình đẳng như nhau

thôi mà.”

“Đủ rồi!”

Itsuki quay người lại, hét lên thật to như thể bản thân anh cũng không thể chịu đựng được những lời Sayaka nói nữa. Anh đứng đó, nhìn chăm chăm vào Sayaka, nét mặt như thể bị cô làm tổn thương sâu sắc vậy.

“... Đừng có nói mấy câu kích thích tôi như thế rồi lại bảo quên hết đi nữa.” Kích thích? Cái gì thế? Cô nói câu nào kích thích anh à?

“Sayaka có biết tôi phải nỗ lực thế nào để bản thân trông vẫn rất bình thường không? Sayaka có biết tôi phải cố gắng bao nhiêu để em không nhận ra tình cảm của tôi dành cho em không hả?”

Nói xong câu ấy, Itsuki lại cúi gầm mặt xuống.

“Xin lỗi vì tôi đã tỏ ra như không có chuyện gì... Thực sự tôi vẫn luôn nghĩ mãi về điều đó, nhưng tôi vẫn cố tỏ ra không có gì để Sayaka không suy nghĩ về tôi.”

Anh nói gì khó hiểu thế? Hãy nói cái gì tôi có thể hiểu được đi. Đó rốt cuộc là chuyện gì?

“Là tại tôi sao? Tại vì tôi là phụ nữ sao?”

Itsuki nhìn Sayaka như thể muốn nói cô đừng buông ra những lời tổn thương ấy nữa.

“Đủ rồi. Em có biết bắt một người đàn ông chỉ được làm bạn chung phòng đơn thuần với người con gái mình thương là giày vò đến thế nào không hả?”

“... Vậy thì tiến tới đi. Bị người đàn ông mình thích đối xử lịch thiệp như vậy, phụ nữ mới là người bị tổn thương đấy”

“Em lại đang kích động tôi một lần nữa đấy có biết không?”

Itsuki nắm chặt lấy cổ tay của Sayaka.

“Tôi, không thể che giấu tình cảm được nữa rồi.”

“Ờ, nhưng còn... công việc...”

“Lúc nghe được hộp thư thoại tôi đã xin nghỉ rồi. Sayaka đi nhậu thì sẽ về muộn đúng không? Từ tối qua tôi đã rất khó chịu, nếu không nói rõ ràng được thì tôi cũng không muốn đi làm nữa.”

Itsuki nắm chặt tay Sayaka rồi kéo cô đi thật nhanh về nhà.

“Chờ, chờ chút.”

“Không.”

Về đến nhà, Itsuki kéo thẳng Sayaka đến phòng ngủ, đẩy cô lên giường.

“Tôi... em vừa mới uống rượu. Để em đi đánh răng đã.”

“Không được.”

Nói rồi anh mạnh mẽ áp môi mình lên đôi môi cô.

Chết tiệt. Cảm giác này...

Thời điểm “nhặt được” Itsuki cô đã chia tay bạn trai cũ khoảng nửa năm rồi. Thêm vào đó, thời điểm gần chia tay đây hai người hầu như cũng không quan hệ. Và từ lúc cô sống chung với Itsuki tới giờ cũng đã được ba tháng.

Nếu vậy thì đã bao lâu rồi cô chưa làm chuyện này nhỉ?

Đang cởi áo ngực của cô, đột nhiên Itsuki lại ngừng tay như mới nhận ra một điếu gì đó. Anh ngẩng dậy nói:

“... Tôi quên mua rồi.”

Còn mua cái gì thì cả hai đều ngần ngừ với nhau.

“... Chắc là trong nhà vẫn còn đấy.”

Nghe cô nói vậy, Itsuki lại tỏ ra bướng bỉnh như một đứa trẻ.

“Tôi không dùng thứ của gã đàn ông trước kia đâu.”

Của ai thì cũng cùng là thứ đó thôi mà.

“Tôi sẽ đi mua. Trong lúc ấy, em có thể đánh răng hay làm gì đó.”

Nói rồi, Itsuki chạy nhanh ra khỏi phòng như muốn che giấu sự xấu hổ của bản thân. Còn Sayaka, cô nhảy xuống giường rồi nhanh chóng đi vào phòng tắm.

Quán ăn không cấm hút thuốc nên tóc cô bây giờ chỉ toàn mùi hôi thuốc lá. Tốt nhất cô vẫn cứ nên đi tắm thì hơn.

Sayaka một tay đánh răng một tay cởi quần áo, chờ sau khi súc miệng xong thì nhảy thẳng vào bồn.

Cuối cùng, Sayaka cũng vừa kịp làm hết mọi việc. Chỉ là cô không có nhiều thời gian thay quần áo nên mặc mỗi đồ lót rồi choàng thêm áo tắm và đi ra ngoài.

Mà dù có mặc vào thì cũng sẽ cởi ra thôi mà.

Nghĩ vậy, Sayaka cũng chẳng thay quần áo nữa mà quay lại phòng ngủ.

“Tôi cũng cởi đồ nữa. Em mở cái này ra đi.”

Nói rồi, Itsuki đưa cho cô một chiếc túi nilon mua ở cửa hàng tiện lợi.

Bên trong đó... thật đúng là đàn ông đi mua đồ mà, bên trong túi chỉ có toàn những thứ đó mà thôi. Sayaka bóc lớp nilon bên ngoài hộp và mở sẵn hộp rồi để đấy.

Giờ cả hai cũng chẳng còn gì vướng bận nữa, thế nên hai người lại chìm trong nụ hôn nồng nàn.

Làm sao bây giờ? Sao mình lại có cảm giác này chứ?

Itsuki dịu dàng với cô hơn hẳn những người đàn ông trước đó, và, còn tuyệt hơn nữa.

Lần đầu tiên Sayaka biết được sự thoải mái đến một mức nào.

Đêm đó hai người cũng không kết thúc ngay sau lần đầu. Mà Sayaka cũng chẳng đếm được là bao nhiêu bởi đầu óc cô đã mơ hồ từ lần thứ hai mất rồi.

“Sayaka, nếu không dậy là em bị muộn đấy.”

“Không. Em muốn nghỉ.”

Chuyện tối qua để lại cho cô di chứng là cơn đau hông ê ẩm. Một quá đi.

“Em nghỉ hôm nay à?”

“... Không, em phải đi.”

Sayaka khá để ý đến tình trạng của Takezawa sau khi cô đuổi anh ta về tối qua. Khi đó anh ta đã khá say, nếu hôm nay anh ta xin nghỉ mà Sayaka cũng nghỉ nữa thì trong công ty không biết sẽ ồn thành chuyện gì.

“Làm chuyện đó rồi đúng không?”

Có lẽ mấy tin đồn như thế sẽ bay đầy trời cho xem.

Đến lúc ấy, cô sẽ lại rất tốn công để xóa hết mấy tin đồn nhảm nhí này, hơn nữa cô cũng muốn giải quyết cho xong công việc của mình.

“Anh làm xong cơm sáng rồi đấy. Cả cơm trưa nữa.”

Anh thật hoàn hảo quá đi. Tối hôm qua chắc chắn Itsuki đã thức đến

rất muộn, thế mà sáng nay anh vẫn có thể dậy sớm và chuẩn bị cơm sáng rồi cơm trưa cho cô nữa. Trên đời này chắc chẳng còn bạn trai nào chu đáo được như anh. Kể cả khi ban ngày anh vẫn có thời gian để ngủ bù đi chẳng nữa.

Sáng nay không có thời gian để tắm gội nên Sayaka cũng thay luôn quần áo.

Đến khi cô đi ra ngoài phòng khách thì trên bàn đã bày sẵn cơm nắm và canh miso cho bữa sáng rồi.

Itsuki cười đầy áy náy.

“Xin lỗi, anh ngủ quên mất. Cơm trưa của em hôm nay cũng hơi đơn giản một chút.”

“Không đâu. Chỉ cần anh nấu cho em là em thích lắm rồi.”

Ngồi trước bàn ăn, Sayaka chấp hai tay lại, nói câu mời ăn cơm rồi nhanh chóng giải quyết bữa sáng.

“Tối hôm qua ấy, em cùng mọi người đến quán quen mà lâu lắm rồi em không đến...”

Trong lúc ăn, Sayaka nhân tiện nói về phát hiện mới của cô tối qua.

“Trước đây em thấy quán đấy ngon lắm cơ, nhưng hôm qua đến thì lại cảm thấy không được ngon nữa... em cứ nghĩ không biết sao lại thế.”

“Rồi sao?”

“Thì là do em bị Itsuki chiều thành quen chứ sao. Cơm Itsuki nấu thường nêm nếm ít gia vị nhưng lại ngon vô cùng, thế nên giờ em không ăn được mấy món tẩm ướp đầy gia vị để nhắm cùng rượu ở các quán nhậu nữa rồi. Trong khi trước kia em lúc nào cũng phải chấm đầy nước xốt cơ. Tối qua em khá ngạc nhiên khi vị giác của mình lại trở nên nhạy cảm thế

đấy. Khi đó, em chỉ nghĩ là cơm Itsuki nấu ngon thật, chỉ muốn ăn cơm Itsuki nấu thôi. Tất nhiên là không phải lúc nào cũng đi nhậu với đồng nghiệp thế này, nhưng mà tiền đi nhậu ấy đưa cho Itsuki còn nấu được mấy bữa cơm ngon ấy chứ.”

“... Như vậy coi như anh nấu cơm cho em cũng không lỗ vốn rồi.”

Itsuki mỉm cười rạng rỡ.

Sau khi ăn xong, Itsuki lại tiễn cô ra tận cổng như mọi ngày, thế nhưng, hôm nay vẫn có một điều khác biệt.

“Sayaka.”

Nghe tiếng anh gọi, Sayaka liền quay đầu lại... và cô nhận được một nụ hôn khẽ.

“Đi đường cẩn thận nhé.”

Sayaka gật đầu chào anh.

Giờ Itsuki không còn là người sống chung phòng chu đáo nữa rồi. Nghĩ đến đó, Sayaka lại cảm thấy hoan hỉ, và khi ra khỏi nhà thì trên má cô cũng đã ửng hồng.

Cũng từ lúc ấy, Sayaka bắt đầu thích những lần đụng chạm như một nụ hôn nhẹ hay một cái nắm tay.

Sayaka đến công ty, đúng như cô dự liệu, hôm nay Takezawa xin nghỉ. Trên bảng chấm công, ô tên của anh ta ghi “nghỉ” và bên dưới còn kèm thêm mấy câu chửi của các đồng nghiệp nam khác như “còn mệt do say rượu”, “ngốc nghếch”... Có vẻ anh ta cũng là người đáng thương khi hay bị mọi người trêu chọc.

“Ồ, Kouno!”

Thấy Sayaka đến làm, mấy đồng nghiệp nữ sắp lại hỏi:

“Tối hôm qua cô không sao chứ?”

“Vâng, mặc dù anh ta theo tôi đến tận ga cuối luôn.”

“Ồ ồ, quả nhiên anh ta định đưa cô về với mục đích khác mà. Anh ta mà say rượu thì lại lộ ra mấy tật xấu lắm.”

“Có lẽ lần sau nên chú ý điếm này.”

Mấy cô gái nhao nhao được một lúc rồi lại có người hỏi:

“Thế hôm qua làm sao cô thoát được thế?”

“Hai chúng tôi nói qua nói lại mãi rồi gặp được người quen, người đó giúp tôi đuổi anh ta về. Sau đấy thì tôi đi về thôi.”

“Cô may quá nhỉ. À mà người gần đấy là ai thế?”

“À thì là nhân viên ở cửa hàng tiện lợi nơi tôi hay đến mua đồ đấy mà. Tôi hay đến đấy nên quen mặt.”

Bí quyết để nói dối như thật là: thật giả lẫn lộn, trong thật có giả, trong giả có thật.

“Vậy sao? Đó là người thế nào?”

“Chỉ như một ông anh trai ở một cửa hàng tiện lợi bình thường mà thôi.”

Những lúc như thế này thì cách nói như vậy là tiện nhất. Một ông anh ở một cửa hàng tiện lợi bình thường. Chỉ một câu đấy thôi cũng khiến mọi người không còn hứng thú gì với chuyện này nữa rồi.

Ngày hôm sau, khi Takezawa đi làm, anh đến gặp Sayaka rồi còn chấp tay nói “xin lỗi” với cô.

“Tôi chỉ cần uống nhiều một chút là lại thành nát rượu luôn. Tối hôm đó chắc cô Kouno đã rất giận khi bị tôi làm phiền như thế. Xin lỗi nhé, tôi lại cứ bám lấy cô theo suốt mấy ga tàu liên.”

“A, dù gì cũng không sao rồi mà. Cuối cùng thì anh cũng đi về nhà rồi đó thôi. Nếu có chuyện gì xảy ra, tôi sẽ kiện anh vì tội quấy rối là xong.”

“Xin lỗi, xin lỗi.”

Sau cùng Sayaka cũng tha thứ cho Takezawa.

“Hôm nào chúng ta đi hái quả mâm xôi đại đi.”

Vào cuối một tuần nọ khi chuẩn bị vào mùa mưa*, Itsuki đã nói như vậy.

“Nó đã kết trái rồi sao?”

“Gần đây thời tiết tốt lắm. Có lẽ còn sắp chín rồi ấy chứ.”

Lần này, hai người mang theo dụng cụ khác với các lần trước. Itsuki vào bếp mang mấy cái hộp nhựa ra.

“Nếu xếp chồng nhiều quá, chúng sẽ chảy nước ra mất. Đặt trong túi nilon thì mình sẽ không dùng được nước quả nữa. Phí lắm.”

Dùng âu rồi lấy màng bọc thực phẩm để đậy kín chắc cũng được đấy nhỉ.

Itsuki phân vân.

“Nếu dùng âu thì trong nhà còn mấy cái này này.”

“À, loại đó thì không dùng được đâu.”

Itsuki từ chối mấy cái âu bằng inox mà Sayaka chỉ.

“Tại sao?”

“Nếu tiếp xúc với kim loại thì nước quả sẽ bị oxi hóa và bị thâm đen đấy. Thế nên ta phải dùng đồ đựng bằng nhựa cơ.”

“A, thế thì mình dùng mấy túi nhựa zipper đi. Đựng bằng túi đấy không bị chảy nước quả ra ngoài, và nếu chúng có chảy nước ra trong túi thì nước đấy vẫn dùng được mà.”

“Được đấy. Với lại nó cũng không cồng kềnh như âu hay hộp nhựa nữa.”

Sau đó, Itsuki lấy một hộp chiếc túi zipper cỡ L trữ sẵn trong nhà cho vào túi tote mà hai người hay mang khi đi ra ngoài. Còn chiếc ba lô nhỏ của Itsuki thì vẫn dùng để đựng cơm trưa với trà như mọi khi.

Itsuki vừa đưa chiếc túi tote cho Sayaka vừa tặng cho cô một nụ hôn lướt. Cho đến giờ, Sayaka vẫn chưa quen được với những đụng chạm như kiểu chiếc hôn bất ngờ đó.

“Anh, anh làm gì thế...”

“Phần thưởng cho sáng kiến của em.”

“Anh mà cứ liên tục thế này thì chẳng bao lâu em sẽ quen với mấy cái đụng chạm của anh mất. Chờ đến lúc đó chúng cũng không còn đáng giá nữa đâu nhé.”

Sayaka thử dọa anh một câu, thế nhưng Itsuki chẳng có vẻ gì là sợ hãi cả.

“Thế giờ đã mất giá chưa?”

Itsuki nghiêm túc hỏi lại một câu khiến Sayaka không dám nhìn thẳng vào anh.

Như mọi lần, Itsuki cũng không bắt nạt cô nữa, nhưng như thế thì Sayaka lại càng cảm thấy có chút nuối tiếc.

Vì đã đi một lần nên Sayaka cũng quen thuộc với tuyến đường này.

Thậm chí thời điểm hiện tại cô còn thấy hoa cỏ đại mọc dày hơn trước. Chờ hết đoạn đường bằng, Sayaka lại tăng lực đạp ở chân thêm một chút. Cảm giác leo dốc lúc này của cô vẫn y nguyên như trước.

Thế rồi, con đường cũng ngày một dốc hơn và trước mắt Sayaka là tuyến đường bốn làn xe chạy qua núi.

Chờ đến khi Sayaka sắp không đạp được nữa rồi thì bãi đất trống trong trí nhớ cũng hiện ra trước mắt cô.

Và trong khi Sayaka đã vội vàng xuống xe vì không thể cố được nữa, Itsuki đã đạp xe vào bãi đất trống và cất xe vào một chỗ. Chỉ những chi tiết nhỏ nhặt ấy thôi cũng đủ khiến cô cảm nhận được sự khác biệt về thể lực của cả hai.

Tiếp đến là mục tiêu duy nhất của ngày hôm nay.

“Oa...”

Những quả mâm xôi đại chín đỏ rực cả một vùng tựa như những viên hồng ngọc.

“Sai quả thật đấy.”

Itsuki cũng cảm thán không thôi trước cảnh vật nơi đây.

“Cũng có năm hoa nở đúng thời điểm mưa nhiều thế nên không có mấy quả đâu.”

“Em ăn nó được không?”

“Được chứ. Nhưng trước đó, có một việc cần chú ý đã.”

Cái này cũng là chú ý khi hái quả nữa.

Itsuki lại bổ sung thêm.

“Khi hái em nhất định phải kiểm tra kĩ phía trong xem có con sâu nào ở trong đấy không.”

“Cái gì...!”

Sayaka như hóa đá tại chỗ.

“Nó còn có sâu nữa ư?”

“Ừ. Thịnh thoảng có thể có kiến nữa. Nhưng đa phần đều là các loại sâu bọ dưới đất bò vào.”

“Hả... hả hả...”

Không thể nào. Sao lại có sâu ở đây chứ?

Nếu có thể, tất nhiên là Sayaka muốn tránh hết các trường hợp ấy rồi.

Itsuki phì cười khi thấy Sayaka lấy một đôi găng tay từ trong chiếc túi tote.

“Bên ngoài quả rất hiếm khi có sâu bọ bám vào, mà dù có thật thì chỉ cần nhìn là biết thôi mà.”

“A, đúng rồi.”

Sayaka lúng túng cất đôi găng tay vào lại trong túi sau đó lại hỏi Itsuki.

“Thế nếu có sâu bọ bên trong quả thì làm thế nào bây giờ?”

“Em chỉ cần thổi mạnh một cái là nó bay đi thôi. Nếu em không chắc thì cứ vứt quả đấy đi cũng được. Như thế có khi chúng nó còn cảm ơn em ấy chứ.”

Thôi được, để em ném.

Vừa nghĩ như vậy, Sayaka vừa vớ tay hái một quả gần mình nhất. Quả mâm xôi dai nho nhỏ, tròn tròn lại còn chín đỏ mọng ấy gần như chỉ cần chạm vào thôi là đã rời ra khỏi cuống rồi.

Sayaka giữ lấy phần đầu quả rồi nhìn vào bên trong trái mâm xôi đã bứt cuống. Sau khi bị bứt xuống, nơi tiếp giáp với phần cuống nay chỉ còn lại một cái lỗ tròn nhỏ hõm sâu vào trong, và bên trong lộ ra phần thịt quả

đỏ mọng như đường.

“Sâu bọ, không có vấn đề gì.”

“Vây em ăn thử đi.”

Sayaka khẽ cắn thử một miếng.

“Oa, ngọt quá...”

Chỉ là vị ngọt này không giống vị ngọt của dâu tây tại các khu canh tác khác. Không, thậm chí nó còn ngon hơn nữa. Hương vị cũng có gì đó là lạ. Nó cũng ngọt như loại mâm xôi tr ồng lấy quả, nhưng nhỏ hơn một chút và dư vị ngọt ngào còn vương mãi trong khoang miệng.

Sayaka nói lên cảm nhận của mình cho Itsuki nghe. Lúc này anh cũng đang ăn một quả mình hái được.

“Mâm xôi tr ồng lấy quả vốn dĩ cũng là giống mâm xôi dại mà. Thế nên vị tương tự nhau là đúng r ồi.”

Itsuki cười nói.

“Nào, giờ thì hái thôi.”

Nói r ồi, Itsuki lấy hộp túi zipper ra và đưa hai chiếc cho Sayaka.

“Chúng ta cùng hái nhé. Cây này có gai đấy, em nhớ cẩn thận.”

Có lẽ Itsuki định sang khu đất hẹp bên kia đường để hái cũng nên. Đưa túi cho cô xong, anh li ền băng qua con đường vắng. Chiếc máy ảnh vẫn còn lủng lẳng trên vai, thế nên chắc hẳn anh sẽ chụp ảnh trước r ồi mới hái quả sau.

Sayaka lại tiếp tục bứt những quả mâm xôi dại chín đỏ mọng khỏi cuống, kiểm tra bên trong quả r ồi cho vào trong túi.

Thình thoảng cô cũng gặp một vài loại sâu như Itsuki nói, mấy con kiến và một con sâu tuy nhỏ nhưng cũng béo núc ních.

Lúc nhìn thấy nó, Sayaka suýt nữa thì hét toáng lên.

Không... không sao hết. Nó đâu có biết bay. Mà mình cũng không đụng phải nó mà.

Sayaka dùng hết lý trí để thuyết phục bản thân bình tĩnh rồi nhẹ nhàng vút quả có sâu ấy xuống mặt đất.

Đôi lúc, cô cũng vừa hái vừa ăn vài quả.

Thỉnh thoảng Sayaka lại hái mấy quả đặc biệt to tròn, nhưng khi ăn thử cô mới biết những quả ấy trông thế mà lại không ngọt bằng quả nhỏ, thịt quả cũng cứng hơn nữa.

Quả này cũng ngon nhưng vị ngọt không đậm lắm.

Thêm vào đó, quả càng to thì tỷ lệ có sâu lại càng lớn. Thành ra sau vài lần, Sayaka cũng tránh không chọn mấy quả to đấy nữa.

Và không biết được bao lâu, cô đã hái được hơn nửa túi. Thấy vậy, Sayaka liền kéo khóa túi lại và để nó vào giỏ xe đạp. Phần nước quả bị ép ra sẽ được giữ lại ở dưới đáy túi.

Sayaka nhìn sang xe đạp của Itsuki, trong giỏ xe của anh cũng đã đựng sẵn một túi mâm xôi nhiều như thế.

Được rồi. Mình cũng làm được.

Sâu bên trong bãi đất trống vẫn còn đồ rục một mảng, Sayaka lên tinh thần rồi quay lại tiếp tục hái quả.

Đến khi chiếc túi thứ hai cũng đã nặng, Sayaka liền nghe được tiếng Itsuki gọi.

“Mình ăn trưa thôi.”

“Hả? Bây giờ á?”

Đột nhiên Sayaka cảm thấy thật giống với lần trước khi hai người đến

đây hái rau rắng.

Chờ đến lúc Sayaka kéo khóa túi và đem đến chỗ xe đạp, Itsuki mới vỗ tay khen ngợi:

“Nhiều đấy.”

“Itsuki còn hái được nhiều hơn kìa.”

Giỏ xe của Itsuki đã đựng hai túi quả và trên tay anh còn cầm một túi khác cũng nặng không kém. Trong khi đó, hai túi của Sayaka mới chỉ được phân nửa.

“Như vậy là đủ cho hai chúng ta rồi.”

“Hái được bao nhiêu thế này mà ở đây vẫn còn nhiều quả quá nhỉ.”

“Trong số các loại họ hàng của dâu tây thì mâm xôi dại cũng được coi là loài cây đặc biệt sai quả đấy. Anh cũng đã đi một vòng lên sườn dốc rồi.”

Nói đến đây, Itsuki lại cười hềnhề

“Hình như anh có nghe tiếng Sayaka kêu lên một hay hai lần gì đó nhỉ. Có phải là gặp quả có sâu rồi không?”

“Đúng, em có gặp rồi.”

Sayaka thẳng thắn đáp.

“Nhưng em không có thời chúng đi đâu. Mà em làm như Itsuki nói, vứt quả ấy đi luôn.”

“Giỏi, em giỏi quá đi.”

Vừa nói, Itsuki vừa xoa đầu Sayaka.

Cũng giống với lần trước, hôm nay hai người lại ăn cơm nắm được bọc một lớp màng bọc thực phẩm. Trong lúc ăn, Sayaka kể lại những phát hiện của bản thân khi hái quả.

“Quả to thì cứng hơn, bên trong còn chua hơn những quả nhỏ nữa. Quả ngọt thì chỉ to vừa t ần thôi.”

“Em tinh ý quá nhỉ. Đi ều này quan trọng đấy.”

Itsuki lại mỉm cười thán phục.

“Dinh dưỡng trong quả sẽ được dùng để nuôi hạt. Thế nên quả nào to thì dinh dưỡng cũng được chuyển hết đến hạt rồi thành ra độ ngọt của nó bị giảm xuống.”

“Hạt á? Quả mâm xôi cũng có hạt á?”

“Lúc ăn em không có cảm giác s ền sột à?”

“Ừm, lúc đó em lại thấy giòn giòn như ăn quả anh túc ấy.”

“Chính là hạt của nó đấy. Em xem này.”

Itsuki hái một quả mâm xôi đại g ần mình rồi đưa cho Sayaka.

“Em nhìn xem, có phải mỗi quả mâm xôi đều là rất nhi ều múi nhỏ màu đỏ tụ lại với nhau đúng không? Mỗi múi nhỏ này giống như một căn phòng chứa hạt bên trong đấy.”

“Vậy sao?”

Sayaka ngạc nhiên nói.

“Sayaka vẫn chưa tìm hiểu đến đó nhỉ.”

Itsuki cười trêu cô.

“Thế thì sao chứ?”

Sayaka bậm môi, liếc anh một cái.

Trên đường về, Itsuki lại ghé vào một quán tạp hóa mua thêm nước chanh cần cho nấu nướng.

“Anh định dùng nó làm gì thế?”

“Anh sẽ làm mứt.”

“Mứt á? Có vẻ khó làm nhỉ.”

“Không sao đâu. Có lò vi sóng thì chỉ một lát là xong ấy mà. Nhưng mình hái được ng ần này thì chắc phải chia làm hai mẻ mới hết được cũng nên.”

Itsuki đi vào bếp, lấy một chiếc âu nhựa r ồi lại đặt một cái rá lên trên, sau đó lần lượt mở từng túi quả mà hai người hái được ra.

Itsuki rửa quả mâm xôi với nước, lấy chiếc bát thủy tinh ra ngoài.

“Giã chúng đi.”

Vừa nói, Itsuki vừa đưa cho Sayaka một bộ chày cối, còn bản thân thì đổ nước quả thu được trong âu nhựa vào bát thủy tinh.

Còn với chỗ quả mâm xôi đại mà Sayaka đã giã nát, Itsuki lại thẳng tay cho thật nhi ều đường.

Không biết Itsuki có căn s ắn li ều lượng không, chỗ đường anh cho vào phải bằng một nửa số quả mâm xôi mà Sayaka giã được.

“Có nhi ều đường quá không?”

Sayaka hơi lo lắng hỏi.

Lúc này, Itsuki đã dùng một chiếc muôi gỗ để đảo đều mâm xôi với đường.

“Thế nào?”

Sayaka dùng đầu ngón tay khẽ quệt một ít trong âu nếm thử r ồi... lặng thinh.

Cô còn nghĩ món này sẽ giống như mâm xôi d ầm đường chứ, thế nhưng hóa ra nó vẫn giữ được vị chua nhẹ đặc trưng của mâm xôi đại.

Có vẻ như Itsuki đã đọc được suy nghĩ ấy của Sayaka, anh mỉm cười nói:

“Giờ đến cái này.”

Itsuki lại cho thêm một ít nước canh vào rồi tiếp tục trộn đều lên.

“Ai bảo chúng ta hái được nhiều vậy cơ chứ. Nếu cho ít đường thì không bảo quản được lâu đâu.”

Lúc này thì Sayaka hoàn toàn bị thuyết phục, không dám phản nản gì thêm.

“Tiếp theo là làm gì?”

“Chúng ta sẽ quay trong lò vi sóng khoảng mười lăm phút mà không đậy nắp. Giữa chừng còn phải lấy ra để hớt bọt một, hai lần và trộn đều nó lên.”

“Cho em thử đi.”

Itsuki gật đầu.

“Ngần này chắc được rồi.”

Dứt lời, Itsuki đi xử lý chỗ quả mâm xôi đại sót lại, còn Sayaka thì đứng trước lò vi sóng canh chừng.

“... Anh ơi, nó sôi ùng ục lên này.”

“Không sao đâu. Em cứ làm như lúc này anh chỉ là được rồi.”

Cứ năm phút, Sayaka lại ngừng lò vi sóng một lần, sau đó đi bao tay, cẩn thận lấy âu thủy tinh nóng giãy trong lò ra.

Tiếp đến cô lại hớt hết bọt trong bát rồi dùng muôi gỗ khuấy trộn đều hỗn hợp và để nó vào lại vị trí cũ và quay tiếp. Đến đúng năm phút sau Sayaka lặp lại công việc này một lần nữa và đợi khi quay được đủ mười lăm phút thì dừng.

“Xong rồi! Xong rồi nè. Giờ làm gì nữa đây? Em làm gì bây giờ?”

“Em lấy nó ra ngoài rồi đặt ở đó đi. Giờ mình cứ để cho nó nguội thôi.”

Tiếp đến Itsuki cũng lại thực hiện quy trình giống Sayaka lúc nãy với mẻ mâm xôi đại còn lại, tất nhiên là trông anh quen chân quen tay hơn rất nhiều.

“Nó thành mứt rồi này.”

Sayaka reo lên sung sướng.

Nhìn cô trẻ con như vậy, Itsuki lại lắc đầu cười khở.

“Tất nhiên rồi. Chúng ta đang làm mứt còn gì.”

“Em ăn được chưa?”

“Chờ nó nguội ăn sẽ ngon hơn đấy. Nhưng giờ nếm một chút cũng được.”

Nói rồi Itsuki lấy ra một lát bánh mì, phết một chút mứt lên rồi gấp đôi lại và đưa cho Sayaka.

“Ngon quá đi.”

Nó khác hẳn với các loại mứt bán trên thị trường, vẫn ngọt nhưng lại là vị chua ngọt nhẹ nhẹ, đúng hương vị của mâm xôi đại.

Mặc dù nó hơi cứng một chút do trong lúc nấu đã làm bay hết hơi nước, nhưng so với những loại mứt thêm phụ gia để mềm mịn ngoài thị trường thì món mứt này của hai người còn tốt cho sức khỏe hơn nhiều.

Cuối cùng, chỗ mứt mâm xôi đại được Itsuki cho vào hai chiếc hộp nhựa lớn.

“Vậy là chúng ta có thể thưởng thức món này trong một thời gian dài rồi.”

Itsuki tiến tới sát cạnh Sayaka.

... Lần này sẽ là một nụ hôn thế nào đây?

Trong khi Sayaka còn đang mong chờ thì đôi môi của Itsuki đã chạm nhẹ lên môi cô, sau đó đầu lưỡi của anh lại liếm bên khóe môi một lần.

Sayaka vô thức nghiêng đầu. Nụ hôn lần này của Itsuki so với bình thường thì...

“Dính mứt rồi.”

Rời khỏi môi cô, Itsuki khẽ nói một câu như vậy.

Ngay lập tức, hai má Sayaka đỏ rực lên, cô vội vàng nhảy ra xa, cách anh một khoảng an toàn.

Ngày nghỉ cuối tuần kết thúc, thứ Hai lại đến.

Như thường lệ, Sayaka mở hộp cơm của mình ra.

“Oa.”

Sayaka khẽ kêu lên vui mừng. Hôm nay Itsuki chuẩn bị cho cô bánh sandwich phết mứt mâm xôi đại cùng với sandwich kẹp rau đại.

Sayaka ăn hết tất cả, chừa lại chiếc bánh phết mứt đến cuối cùng.

Nhâm nhi nốt chiếc bánh này, vị giòn ngọt, chua chua khiến cả người cô thư thái hẳn.

Nếu nói đây là hương vị của tình yêu thì ngại chết.

Dù sao mình cũng chỉ nghĩ trong lòng là được rồi.

Nghĩ vậy, Sayaka lại vui vẻ ăn nốt chiếc bánh sandwich cuối cùng.

Dền cơm/ Rau sam và Bạc hà tảo*

Amaranthus lividus. Portulaca oleracea & Mentha suaveolens

Thời tiết ngày càng xấu hơn. Khi bắt đầu vào mùa mưa cũng là lúc Sayaka không còn bận tâm đến chuyện để Itsuki giặt quần áo chung với đồ lót hay quần tất của mình nữa.

Thực ra bản thân Sayaka cũng có chút kháng nghị với chuyện đó, nhưng đến lúc này, Itsuki đã bỏ ngoài tai câu nói của cô.

“Vì dù sao người đem quần áo ra phơi rồi lại cất vào nhà cũng là anh còn gì. Vả lại bây giờ em mới phản đối thì có phải là hơi muộn rồi không?”

“Hơn nữa, cần một mảnh vải mà bên trong đó chẳng có gì thì anh cũng làm sao mà nghĩ gì được chứ.” Itsuki lại nói tiếp.

“Bên trong?”

Nghe cô hỏi vậy, Itsuki liền kéo tay cô qua, để cô ngả vào lòng anh, hai tay ôm chặt cô và nói:

“Bên trong.”

Tiếp đến là một bàn tay nào đó đang men theo gấu áo của cô đi lên.

“Chỗ này còn gì.”

Mặt Sayaka đỏ lựng lên.

Nếu hai người cứ tiếp tục thì chuyện diễn ra sau đây sẽ còn tốn khá nhiều thời gian, mà giờ lại sắp đến lúc Itsuki phải đi làm.

“Em biết rồi. Vậy thì tùy anh đấy.”

Thấy Sayaka nhanh chóng đầu hàng, Itsuki lại hơi có vẻ khó chịu, cần nhẹ vào cổ cô Sayaka khiến cô hơi nhói một chút.

Anh chọn chỗ sau cổ dễ bị tóc che khuất như vậy có lẽ cũng là để cô không bị quá lộ liễu.

“Đóng dấu sở hữu phải làm thường xuyên mới được.”

Nếu để mặc cho Itsuki làm thế thật thì có lẽ cả người cô sẽ toàn là vết cắn của anh mất.

“Vừa vừa phải phải thôi chứ. cẩn thận không có một ngày em cắn lại đấy.”

“Hoan nghênh em.”

Nói rồi, Itsuki cởi cúc áo ở cổ ra như thể mời gọi Sayaka muốn làm gì cũng được.

Vào thời điểm như vậy mà không hiểu sao đầu óc Sayaka lại nghĩ đến cô gái tặng khăn tay cho anh. Ngay lập tức, cô xoay người lại, đè lên người Itsuki rồi vung về đóng dấu lên vị trí lộ liễu nhất trên cổ anh.

“Như vậy có đau lắm không?”

“Anh khá thích bị độc chiếm. Sayaka có thấy đau không?”

Sayaka ghen lời.

“... Cũng tùy đối tượng.”

Sau đó cô lại bị anh ôm chặt vào lòng.

Sayaka vừa thấy may mắn xen lẫn một chút nuối tiếc khi Itsuki không hỏi lại một câu như “Vớ anh thì sao”.

Trên đường đi làm về, Sayaka vô tình đi qua một cửa hàng tạp hóa gần nhà ga.

Nhìn vào cửa hàng, cô bất chợt nhận ra một quầy bán khăn tay giảm giá.

Ba chiếc chỉ có 90 yên.

Chủ yếu đều là khăn tay dành cho nữ, tuy nhiên cũng có một vài chiếc của nam nên Sayaka lại hứng thú đi vào.

Sayaka chọn lấy ba chiếc khăn bông dành cho nam, đồng thời lấy thêm ba chiếc với màu sắc khác nhau cho chính mình.

Cô gái nhắm vào Itsuki ở chỗ làm thêm kia chắc chắn là chẳng hiểu gì về con người anh nữa. Với Itsuki thì một món quà hàng hiệu như một chiếc khăn tay mỏng nhẹ tính tế còn không thực dụng bằng mấy chiếc khăn bông thấm hút tốt và dùng được trong nhiều trường hợp. Hơn nữa nếu màu sắc, họa tiết của chiếc khăn mà hợp với sở thích của Itsuki để anh thường xuyên dùng thì nó có phải là hàng hiệu hay đắt giá hay không cũng không là vấn đề. Dẫu sao đồ dùng cũng chỉ là đồ dùng mà thôi. Itsuki là người đàn ông có thể thản nhiên dùng một chiếc khăn tay hàng hiệu để lót giày ướt cho cô cơ mà.

Đến lúc tính tiền, Sayaka lại nhờ người ta gói ba chiếc khăn cho nam lại.

Và tới khi về nhà, đã có mùi hương thơm nức đượ cô như mọi ngày.

“Vừa lúc cơm chín rồi. Em thay quần áo rồi dọn bàn cho anh nhé.”

“Vâng.”

Đến lúc đi vào phòng ngủ thay quần áo, Sayaka lại dẫn chuyện xử lý mấy cái khăn như thế nào, để sau bữa ăn nhớ lại có chuyện gì khác thì

sao.

Thế là sau khi thay quần áo xong, Sayaka mang túi giấy đựng đồ mới mua về đặt ở chỗ ngồi của mình, định đưa cho anh trước bữa ăn, sau đó đi lấy khăn lau bàn.

Đột nhiên, cô lại nhìn thấy Itsuki mặc một chiếc áo thun khá lạ.

“Anh mới mua à?”

“Ừ. Anh vẫn muốn mua một cái mỏng một chút nên... hôm nay thấy nó giảm giá nên anh mua hai cái để thay đổi.”

Thực ra mấy thứ này Sayaka có thể chọn cho anh, thế nhưng Itsuki lại không thích để cô phải trả những khoản chi tiêu thiết yếu của mình.

Thế này thì mấy cái khăn tay kia cũng vô dụng rồi.

Sayaka hơi lo lắng.

Như thường lệ, bữa ăn hôm nay của hai người vẫn rất lành mạnh. Nói đến lành mạnh thì từ lúc ăn những món Itsuki nấu đến giờ, mặc dù không chú ý giảm cân nhưng Sayaka lại vẫn gầy đi được những 3 kilôgam.

“Cái đó... trước khi ăn em có chuyện này...”

Đợi đến khi cả hai ngồi vào chỗ của mình, Sayaka mới cầm cái túi giấy mua ở cửa hàng bách hóa lên, rồi lấy ba chiếc khăn tay được gói cẩn thận ra đưa cho Itsuki.

“Hôm nay trên đường về em có ghé vào cửa hàng bách hóa và thấy khăn tay đang giảm giá. Em nghĩ Itsuki chắc sẽ dùng loại khăn bông thế này nên...”

Vừa nói, Sayaka vừa nhét gói quà vào tay Itsuki, bản thân cũng lấy ra ba chiếc khăn mua cho chính mình.

“Em cũng mua ba cái màu khác cho mình. Xem nè. Thế nên...”

Sayaka ngáp ngừng một chút rồi nói:

“Anh đừng dùng chiếc khăn mà cô gái ở chỗ làm tặng cho nữa nhé.”

Sayaka phát biểu một câu thể hiện ham muốn chiếm hữu của bản thân còn mạnh hơn cả những cái đóng dấu kia.

Itsuki mở gói quà trong tay, lấy mấy chiếc khăn ra, xem một lượt rồi mỉm cười nói:

“Cảm ơn em. Mấy chiếc khăn này đúng là rất hữu dụng màu sắc cũng là loại anh thích nữa. Thế anh nên làm gì với chiếc khăn tay được tặng kia bây giờ?”

Khi nghe Itsuki hỏi một câu như vậy, Sayaka lại chẳng biết đáp lại ra sao.

Nếu cô nói là hãy vứt nó đi thì chắc anh sẽ khó chịu lắm nhỉ? Mà cô lại không muốn anh để nó ở nhà. Sayaka cũng cân nhắc đến chuyện tặng lại cho đồng nghiệp nào đó đã có bạn trai ở công ty, thế nhưng dù có giặt nó bao nhiêu lần thì có một sự thật vẫn không đổi đó là nó đã từng được lót dưới đế giày của cô. Còn nếu trả lại người tặng nó thì thật sự là quá vô duyên rồi.

“Thực ra anh cũng có một nguyện vọng.”

Đột nhiên Itsuki lại đưa ra một phương án.

“Anh có thể vứt hết những quần áo mà mình đang mượn bạn trai cũ của em không?”

Sayaka tròn mắt nhìn anh. Một Itsuki lúc nào cũng nói câu “thật phí phạm” mà giờ lại bảo vứt tất cả đồ quần áo cũ đấy đi là sao? Thấy cô như vậy, Itsuki lại bối rối giải thích:

“Anh không thích dùng đồ mà người đàn ông trước của em để lại.”

Sayaka bật cười. Thật không ngờ... Itsuki lại đáng yêu quá đi.

“Được chứ. Dù sao em cũng định vứt chúng đi mà.”

“Vậy thì lúc đó anh cũng sẽ cho chiếc khăn tay kia vào thùng rác tái chế nhé. Mặc dù hơi xin lỗi người tặng vậy.”

“Vâng. Em xin lỗi, nhưng em cũng không muốn nhìn thấy nó.”

“Và anh sẽ nói với người tặng là đã làm mất nó.”

Nói như vậy thì vẫn trong phạm vi cho phép của cô.

Thế rồi cả hai lại ngồi đối diện nhau, chấp tay nói mời ăn cơm và bắt đầu bữa tối ấm áp của hai người.

Thời điểm đó, Sayaka còn nghĩ cả hai sẽ cứ thế này, không có gì phải nghi ngờ nhau và... có thể bên nhau như vậy mãi mãi.

Vào mùa mưa, cơ hội được ra ngoài hái rau dại của hai người cũng giảm hẳn.

Thay vào đó là các hoạt động dành cho các cặp tình nhân.

Một ngày nọ, khi mùa mưa tưởng như đã kết thúc rồi.

“Cái gì chứ. Sao nó cứ nhằm đúng cuối tuần vậy?”

Cả người chỉ cuốn một chiếc chăn, Sayaka nằm trên giường cầu nầu khó chịu. Tiếng mưa rơi rả rích vẫn không ngừng, rồi tiếng ô tô đi qua vũng nước vang tận vào trong phòng.

“Rõ ràng trong tuần trời đã hửng rồi cơ mà.”

“Thời tiết này quần áo còn mãi không khô nữa chứ. Thậm chí giờ còn treo chặt cả nhà rồi này. Mà anh đã dùng loại bột giặt chuyên dùng cho

quần áo khi phơi trong nhà rồi đấy.”

Mà cho dù quần áo có sạch hết mùi hôi đi chăng nữa thì dưới cái thời tiết này cũng chẳng thể nào cảm nhận được quần áo khô thoáng được. Thậm chí hiện tại đến cả tấm rèm trong phòng hai người cũng phải hạ xuống để lấy chỗ phơi đồ.

“Mấy đồ như jeans không phải lúc nào muốn giặt là giặt được, phải bám sát lấy dự báo thời tiết... mà đây trường hợp dự báo còn sai nữa chứ.”

“Những việc rắc rối như thế đã có Itsuki lo hết cho em rồi, may quá đi...”

“Đây là công việc của anh mà.”

Cho đến giờ, Itsuki vẫn chưa hề lơ là những việc mà hai người đã phân chia từ ngày đầu quyết định ở chung phòng.

Có lẽ một phần cũng vì anh lo Sayaka sẽ làm rối tung hết mọi thứ lên cũng nên.

“Nhưng mà giờ em muốn được đi dạo. Em muốn được đi hái rau cơ.”

“Cái đó không phải là em chỉ cần theo sở thích của anh sao?”

“Sao anh nghĩ thế? Từ khi nào em cũng vui thế còn gì. Mà anh trông em giống đang giả vờ thế cơ à.”

Nằm trong chăn, Itsuki ôm chặt lấy Sayaka. Cảm giác ấm áp khi tiếp xúc trực tiếp thế này khiến cả hai đều thấy thoải mái.

“Vậy thì chúng ta đi dạo quanh nhà một chút đi. Nếu không thì đi thêm một quãng đến nhà ga vậy.”

“Ở đó có gì hái được không?”

“Hừm, cái đó thì chắc chỉ có các loại cỏ dại bình thường thôi.”

Thực ra mấy hôm nay cũng chưa đến mức mưa thối đất thối cát, thế nên cũng không bức bối lắm.

“Vâng. Thế Itsuki đi tắm trước đi.”

“Ừ.”

Itsuki quăn chiếc khăn tắm rồi xuống giường, lấy trong tủ quần áo một bộ đồ lót và đi về phía phòng tắm.

“Em tắm chung không?”

Giữa chừng anh quay lại hỏi, thế nhưng Sayaka chỉ quăn chăn kêu lên “Còn lâu.”

Cô thừa biết anh đang nghĩ cái quái gì trong đầu. Nếu hai người mà tắm chung thì không chỉ tắm là xong thôi đâu.

Trong cơn mưa nhỏ, hai người che ô, mang theo chiếc túi tote mọi khi rồi cùng nhau ra ngoài.

Itsuki dùng một chiếc ô nhựa trong suốt. Thấy chiếc ô rẻ tiền đó, Sayaka thầm nghĩ hôm nào đó phải tặng anh một chiếc ô mới được.

Vừa ra khỏi nhà, đi chưa được bao lâu Itsuki đã kêu lên “Đây rồi, đây rồi” và ngã xuống cạnh một gốc cây ven đường. Đám cỏ xanh mọc ở dưới gốc cây to ấy có rất nhiều cành vươn cao với những phiến lá hình trứng. Thậm chí trên đầu ngọn cây còn có những chùm hoa dài li ti nữa.

“Sao em chưa bao giờ có cảm giác đây là một loài ‘cỏ dại’ nhỉ?”

“Chính vì thế nên mới có ít người biết rằng nó có thể dùng trong nấu nướng, tỷ lệ cạnh tranh trong loại rau này cũng thấp hơn hẳn đấy.”

“Anh nói vậy em mới thấy ở đây trông chẳng giống như có người đã đến hái chúng gì cả.”

Những lúc hai người đi hái rau cải bẹ xanh hay cúc móng ngựa thì thi

thoảng cũng thấy có dấu vết người đến trước để lại, nhưng bụi cỏ này thì hoàn toàn chẳng có chút dấu hiệu nào là đã có người đụng tay vào cả.

“Khu vực này cũng không phải là đường lớn nên ít xe qua lại, vô tình tạo thành một nơi lý tưởng...”

“Anh lại định nói là nếu có con chó con mèo nào qua đây tè bậy thì chỉ cần đem về rửa đi là được chứ gì?”

Sayaka đập lại anh một câu. Giờ với cô mấy chuyện này đã là quá bình thường.

“Được rồi, thế đây là cây gì thế?”

“Nó là dền cơm. Nếu em nhớ được một lần rồi thì lần sau sẽ thấy nó mọc ở khắp mọi nơi luôn đấy.”

“Nếu thuộc họ dền thì nó có cùng họ với cỏ xước không?”

Nhờ việc thường xuyên lật giở cuốn từ điển nên giờ Sayaka cũng trang bị thêm cho mình được kha khá kiến thức nho nhỏ.

“Ô, em biết rõ đấy nhỉ.”

Itsuki lại xoa đầu, khen cô một câu.

“Cỏ xước lá cũng ăn được, nhưng xét về hương vị thì dền cơm vẫn ngon hơn.”

Itsuki bổ sung thêm cho cô.

“Thế hái nó kiểu gì đây?”

“Phần gần ngọn sẽ mềm hơn. Em nhớ lấy cả hoa của nó nhé. Sau đó thì chọn lá nào non mà hái.”

“Tuân lệnh.”

Đúng là sau khi nhớ được loại rau này thì Sayaka có thể tìm thấy đủ kiểu cây to cây nhỏ mọc khắp nơi. Cô bắt đầu chọn những chỗ non để hái.

Lá rau này cũng khá lớn.

Đang lúc hái, chợt Sayaka cảm thấy bàn tay trái đang nắm những lá rau hái được của mình hơi ngứa ngứa.

Đến khi cô nhìn lại mới thấy có một con sâu bướm dài chừng vài milimét đang bò trên mu bàn tay cô. Nếu là trước kia, chắc chắn trong khoảnh khắc nhìn thấy nó, Sayaka đã kêu lên thất thanh rồi. Vậy mà hiện tại cô lại chỉ nín thở trừng mắt nhìn. Thật ra giả sử nó là con lớn hơn thì Sayaka cũng chịu thua, thế nhưng cỡ như này thì cô vẫn đối phó được. Sayaka hít một hơi sâu rồi thổi thật mạnh khiến nó bay đi.

“Sayaka trưởng thành rồi.”

Có lẽ Itsuki đã trông thấy cô thổi bay con sâu ấy, anh lại khen cô một câu, mặc dù câu này cũng không hay cho lắm.

“Nếu đổi con khác to hơn thì em chịu đấy.”

Sayaka thành thực khai báo.

Sau một lúc lén theo những gốc cây hai bên đường hai người cũng gom được khá khá lá rau dền cơm cho vào túi.

“A, cái này nữa, cái này nữa.”

Itsuki lại kêu lên rồi lại ngó xỏm xuống dưới một gốc cây.

Loài cây này trông khác hẳn so với rau dền cơm vừa rồi.

Nó không mọc cao lên mà bò sát mặt đất. Thế nên Sayaka trông nó khá giống với loại cây dây leo, nhưng lá nó lại tròn, hơi đỏ và những phiến lá trơn nhẵn mọc ở đầu các đốt thân.

“Đây là rau sam đấy.”

“Rau sam cũng thuộc họ dền á?”

“Đây là họ rau sam. Sao hôm nay lại là ngày rau dền rau sam thế này?”

Tiếp đến Sayaka bắt đầu lựa chọn hái những ngọn rau ướ́t nước theo chỉ dẫn của Itsuki, chọn ngọn mền mà hái.

Đến khi gần đến nhà ga, người ta lại đặt những chậu cây cao đến hông xen giữa các gốc cây ven đường.

Thế là những cây rau sam lại chuyển từ dưới gốc cây to sang mọc ở trong những chậu cây ấy.

“Ồ, hóa ra nó còn được trồng trong chậu thế này sao? Hoa của nó cũng đẹp thật.”

Trong những chậu cây ấy là những bông hoa sam đang nở rộ với đủ màu sắc đỏ, trắng, vàng.

Đang lúc Sayaka định hái mấy ngọn không có hoa thì Itsuki đã vội vàng ngăn cô lại.

“Không phải đâu. Đây là hoa trồng vườn được người ta chăm bón kĩ càng đấy.”

“Hả? Nhưng từ cành cây đến phiến lá đều giống nhau đến thế cơ mà.”

“Đúng vậy. Thì nó cũng cùng họ rau sam mà. Tên của nó vốn có nghĩa là hoa rau sam đấy. Tên tiếng Anh là Portulaca. Nó rất khỏe, lại chịu được nắng nóng nên có lẽ vì thế mà người ta mới trồng trong các chậu hoa vào mùa này.

Thôi, dù sao mình cũng hái đủ rau sam rồi.”

Nói rồi Itsuki đem túi đựng đầy rau dền và rau sam cho vào túi tote.

Tiếp đó hai người lại đến một siêu thị nhỏ trước cửa nhà ga.

Sau một hồi cân nhắc, Itsuki mua một gói thịt bò, cốt canh miso và mù tạt.

Trên đường về, hai người chọn con đường đi qua khu phố mua sắm. Ở

cuối khu phố này có một ngách nhỏ thông với đường về nhà của cả hai.

Có lẽ khu vực thông nhau ấy thuộc quyền quản lý của thành phố cũng nên. Đó là một khoảng trống hình tam giác bày kín các chậu cây và bãi cỏ. Có lẽ nơi này bị bỏ không nên người ta cũng chẳng gắn biển cấm vào, mà có lẽ dù gắn cũng chẳng tác dụng gì.

Và ở một góc của bãi đất ấy, cỏ dại đã mọc um tùm.

“A, ở đây có thứ này sao?”

Đột nhiên Itsuki lại kêu lên, anh đi vào một góc bãi đất rồi ngồi sụp xuống.

“Ơ, có gì ở đó à?”

Sayaka đuổi theo thì đã thấy Itsuki ngồi ở một bên lùm cỏ rồi lôi một cái túi nilon ra.

“Loại cây này ấy mà, anh cũng không biết là nó được trồng ở đây hay là mọc dại nữa. Cho tới giờ anh cũng chưa hái nó lần nào cả.”

Itsuki nhổ một nắm cỏ lên rồi chọn mấy cành cho vào túi. Hầu như cả một chòm quanh đây đều là loại cỏ đấy, nên nhổ được một lúc thì Itsuki cũng chẳng cần phải lựa chọn tí mĩ gì nữa.

“Đó là cây gì vậy?”

Loại cây này hầu như không phân nhánh, lá màu xanh đậm, mọc đối xứng nhau hai lá một. Hai lá trên lại xen kẽ hai lá dưới tạo thành hình chữ thập.

“Nếu nhìn từ màu sắc của lá thì loại này có thể là bạc hà táo applemint hoặc bạc hà lục spearmint. Nhưng nếu xét thêm về hình dáng lá tròn hình trứng này thì nó có lẽ là bạc hà táo - applemint rồi. Tên khoa học của nó chắc là *Mentha suaveolens*.”

“Anh bảo gì? Lùm cây này là bạc hà á? Trông nó cứ như là bị người ta vứt một xó thế này cơ mà.”

Itsuki ngắt lấy một lá xanh r ỡ vò nát trong tay và đưa cho Sayaka ngửi thử. Đúng là mùi của bạc hà thật.

“Đây là loài cỏ mang sức sống rất mãnh liệt đấy. Nó có thể xuất hiện ở bất cứ đâu. Và nếu nhìn không kĩ thì nó sẽ xen lẫn vào các loài cỏ dại trong các chậu cây cũng nên. Anh cũng mới chỉ thấy nó mọc ở g ần bãi đỗ xe thôi. Thế nhưng chỗ đó toàn là khí thải ô tô nên anh cũng không hái chúng. Còn chỗ này lại là thiên đường dành cho những người đi bộ nên không có vấn đề gì.”

Loại cây này mà không có máy cắt cỏ, chỉ nhổ bằng tay thì nó lại bám khá chắc.

“Anh định trồng trong sân vườn nhà mình hay sao mà lấy cả gốc thế?”

“Đúng vậy. Nếu muốn trồng sống thì phải lấy được cả đoạn gốc của nó nữa. Vừa may mấy hôm nay trời mưa nên đất ẩm.”

Vừa nói, Itsuki vừa cẩn thận nhổ cây cho vào túi.

“Anh để ý loại bạc hà này lâu r ỡ. Lần trước trông nó mọc trong chậu cây chẳng có quy luật gì cả. Anh còn chẳng biết là người ta trồng nó hay là nó mọc dại ở đó nữa, nhưng anh cũng chụp ảnh lại r ỡ.”

“Bình thường ban ngày anh cũng đi dạo vui vẻ đấy chứ.”

“Ừ, cũng tạm.”

Sayaka vui vì Itsuki có thể sống thoải mái như vậy.

Đến lúc về tới nhà, hai người cũng đã đi bộ được g ần một tiếng.

“Nhân lúc trời còn mưa phùn thì mình đi trồng nó thôi.”

Itsuki cất mấy đ ồng mới mua vào trong tủ r ỡ lấy túi đựng khóm bạc hà

mới nhớ được đi ra ngoài sân. Sayaka cũng c̣ần ô đi theo anh ra ngoài.

Itsuki đào một rãnh đất nông ở ṇền đất thấp cạnh hàng rào ngăn với phòng bên cạnh. Trong lúc anh lên rãnh tṛồng cây thì Sayaka đứng bên che ô cho anh.

Lên rãnh xong, Itsuki lại lấy từng cây bạc hà trong túi ra, xếp vào trong rãnh ṛồi lấp đất lên.

Loại cây này đúng là có sức sống mạnh mẽ thật. Mặc dù bị nḥở khỏi mặt đất một thời gian ṛồi mà lá cây cũng chẳng có vẻ gì là héo úa cả.

“Nhưng mà cây bạc hà này dùng làm gì được đây?”

Sayaka chưa nghe đến các món ăn dùng lá bạc hà này bao giờ. Bình thường nếu nói đến bạc hà thì cô mới chỉ thấy người ta dùng để trang trí bánh kem là cùng.

“Vậy chúng ta hôm nay sẽ dùng nó luôn nhé.”

Itsuki đem những cây bạc hà không tṛồng vào trong bếp.

Công đoạn sơ chế ban đầu, Itsuki ngắt bỏ đoạn rễ, phần thân và lá còn lại thì ngắt thành từng đoạn lớn ṛồi rửa sạch và cho vào một chiếc bình thủy tinh. Bình thường chiếc bình ấy vẫn dùng để pha trà hay cà phê.

Tiếp đến, Itsuki lại đun sôi một ấm nước ṛồi chế nước sôi vào bình, đợi vài phút thì nước trong bình dần chuyển thành màu xanh non.

“Cho anh cái cốc.”

Đến lúc này Sayaka cũng hiểu được anh định làm gì, cô đưa cho anh hai chiếc cốc lớn có quai.

Itsuki nhận lấy hai chiếc cốc, rót nước màu xanh trong bình vào, vậy là hai cốc trà bạc hà đã hoàn thành.

Sayaka ng̣ồi trong phòng khách, cẩn thận nhấp một ngụm trà. Tách trà

Itsuki pha cho cô đúng chuẩn là một tách trà bạc hà, không thua gì các loại trà được pha ở cửa hàng cả.

“... Có cái gì ăn cùng thì tốt nhỉ.”

“Hừm, vậy thì dùng cái này đi.”

Itsuki đứng dậy đi vào trong bếp và lấy một ít bánh mì cùng mứt quả mâm xôi đại mang ra.

“A, món này có vẻ hợp đấy.”

Sayaka phết một ít mứt lên bánh mì rồi cắn một miếng, sau đó lại nhấp một ngụm trà bạc hà.

Nước trà nóng khiến cô thấy ấm người hẳn. Và trong ngày nghỉ cuối tuần bình thường này cô lại có được thời gian thưởng trà đáng quý đến vậy.

“Loại rau này cũng có nhiều axit oxalic lắm.”

Vừa nói, Itsuki vừa cho rau sam vào luộc rồi ngâm một lúc.

Trong lúc chờ ngâm rau, anh lại chuẩn bị thứ khác.

Itsuki lấy mấy loại nguyên liệu mới mua được ra, đem bột miso, mù tạt, đường, giấm trộn cùng.

“Anh định làm miso chua cay à?”

“Chính xác.”

Itsuki vừa đảo đều hỗn hợp trong âu vừa nói. Đảo được một lúc, anh dừng tay nếm thử, sau đó cho thêm chút rượu vào, rồi lại nếm thử một lần nữa. Lần này, anh gật gù có vẻ như gia vị đã vừa đủ.

Tiếp đến, Itsuki vớt rau sam ra, vắt hết nước rồi trộn với hỗn hợp miso chua cay mới hoàn thành.”

“Lấy cho anh cái tô.”

Sayaka đứng cạnh tủ bát liền lấy xuống một chiếc âu nhỏ đưa cho anh. Gần đây, cô cũng bắt đầu học được cách lựa chọn bát đĩa phù hợp với các món ăn. Nếu là món Nhật thì tất nhiên nên chọn bát đĩa nèn nã kiểu Nhật rồi.

Với rau dền cơm, Itsuki chỉ chần qua nước sôi rồi để đấy, sau đó lấy một chiếc chảo ra bắc lên bếp.

Itsuki cho ít dầu mè vào chảo, đun nóng dầu rồi cho thịt bò mua trên đường về vào xào. Đến khi thịt bò săn lại, Itsuki lại tiếp tục cho rau dền cơm vào đảo cùng rồi nêm nếm thêm shoyu, rượu và đường.

Sayaka vẫn nghĩ Itsuki bình thường chắc không nêm nếm quá nhiều gia vị, và giờ thì cô cũng biết được lý do vì sao.

Anh vặn lửa nhỏ rồi lấy ra hai trái trứng gà trong tủ lạnh, đập vào âu và đánh đều.

Tiếp đến, anh vặn lửa to rồi cho trứng vào đảo cùng.

“Được rồi. Món rau dền cơm nấu theo kiểu của vùng Yanagawa đã hoàn thành. Cho anh cái đĩa nào.”

Vừa được chứng kiến Itsuki hoàn thành một món trông ngon tuyệt, Sayaka lại lần nữa quay sang tủ bếp lấy đĩa. Cô chọn một chiếc đĩa đen để làm nổi lên màu trứng vàng của món ăn.

Itsuki chẳng cần dùng đũa gạt, anh chỉ cần nghiêng chảo rồi lắc nhẹ là cả chảo thức ăn cũng chuyển hết sang đĩa.

Lúc này thì canh miso còn lại từ trưa cũng được hâm nóng và cơm cũng đã chín tới. Sayaka nhìn đồng hồ, thế mà đã đến bảy giờ tối rồi.

Mỗi lần Itsuki nấu cơm xong đầu vào khoảng giờ này khiến Sayaka

thắc mắc không biết trong người anh có giấu cái đờng h ồ nào không.

Món này nên ăn lúc còn nóng.

Nghe Itsuki gợi ý, Sayaka cũng động đũa với món rau d ền nấu theo phong cách vùng Yanagawa trước tiên.

Cô gắp một đũa cho vào miệng và... mắt sáng lấp lánh.

“... Ồ, ngạc nhiên ghê.”

Sayaka thốt lên. Itsuki cũng không có vẻ gì là khó chịu với câu này của cô cả.

“Không ngờ loại rau dại mọc lung tung khắp nơi mà lại có vị như thế này đấy.”

Bất ngờ là... nó lại khá ngon. Nó có vị như rễ ngưu bàng vậy. Nấu lên rồi không hăng không chát, chỉ còn lại hương vị của cây ngưu bàng. Mà vị này thì không hẳn là không ngon.

“Anh cũng chẳng cần sơ chế để bớt hăng như các loại rau khác nhỉ.”

“Nếu luộc nó lâu quá sẽ mất hết vị. Với món này thì hầu như không cần công đoạn sơ chế đấy đâu. Nhưng những lá già quá thì lại khá cứng nên cần thêm một vài bước.”

Tất nhiên là món này cũng hợp với cả cơm trắng nữa. Và bình thường thịt bò vốn là nguyên liệu chính trong các món thì nó lại trở thành phụ trợ khi xào cùng rau d ền cơm.

Ngay cả món rau sam trộn miso chua cay cũng khiến người ta khó mà tưởng tượng được món này được làm từ một loại rau dại. Những đợt rau non mềm, thịt lá dày nên khi nhai khá thú vị.

Xét về điều này thì rau sam có thể tranh vị trí số một, số hai trong những loại rau dại mà cô từng hái từ trước tới giờ. Tuy nhiên nói về

hương vị thì nó lại không bằng được. Tất nhiên là nó vẫn còn bỏ xa món cỗ thập bút vốn chẳng có mùi vị gì cả.

Thêm vào đó, nó còn ở một nơi yên tĩnh cách nhà cô chưa đến năm phút đi bộ.

“Mấy loại cỗ đại này đúng là không làm người ta thất vọng mà.”

“Chẳng có loại cỗ nào tên là cỗ đại hết.”

Nghe được câu đối đáp quen thuộc này, Sayaka lại chặc lưỡi.

“Vâng vâng, là rau dền cơm và rau sam ạ.”

Trong khi Sayaka còn đang định tặng Itsuki một chiếc ô thì ở trước hiên nhà cô đã xuất hiện thêm một chiếc ô dành cho nam giới nữa. Thời điểm đi làm về, Sayaka đã chú ý thấy điểu này.

Chiếc ô màu xanh kèm thêm họa tiết màu trắng được dựng cạnh giá để giày.

“Itsuki, chiếc ô này là thế nào?”

“À, cái đó là vợ của chủ quán được tặng nhưng bà ấy không dùng đến nên cho anh đấy.”

Câu trả lời của Itsuki khá lưu loát, không có vẻ gì là nói dối cả.

“Chắc là vì anh cứ dùng mãi cái ô nilon rẻ tiền kia nên bà ấy mới chú ý. Cái ô kia là anh nhân tiện mua luôn trong lúc đi cửa hàng 100 yên.”

Itsuki là người đã mua nữa thì nhất định sẽ dùng nó.

Em cũng để ý đấy. Em cũng muốn chọn cho anh một cái đấy.

Sayaka thầm nuối tiếc.

Thế nhưng giờ Itsuki đã có ô r ễ, nếu cô lại tặng thêm một cái nữa thì chỉ làm khó anh ấy thôi. Itsuki vẫn luôn là người có thể tiết kiệm mọi thứ, nên lần trước cô mới ngạc nhiên khi anh nói không muốn mặc đồ của bạn trai cũ.

Sayaka đứng ở ngoài hiên mở thử chiếc ô. Chiếc ô này thuộc kiểu ô gấp tiện lợi, họa tiết trên ô cũng không t ễ chút nào.

“Được. Cái ô này tốt đấy.”

“Thực ra ô gấp thì anh có r ễ. Hon nữa không phải là đi du lịch nên cứ gấp ra gấp vào cũng khá bất tiện, thành ra anh mới mua luôn một chiếc ô nhựa ở cửa hàng 100 yên. Nhưng mà có chiếc ô tốt này thì cũng không bị ướt nhiều như trước nữa.”

Nhắc đến vợ chồng chủ quán, họ có một con trai đang học đại học ở tỉnh khác, vợ chủ quán thường coi mấy cậu trai làm thêm trong quán như con mình mà chăm sóc.

Trong số đó, người bà hay quan tâm nhất chính là Itsuki.

“Có lúc bà ấy còn cho anh quần áo nữa cơ. Trước đó bà ấy có gửi cho con trai, nhưng cậu này không thích nên trả lại hay sao ấy. Bà ấy cho nhiều thế này cũng quý thật, nhưng mà...”

Quần áo cho con trai bà bị trả lại, giờ anh mà mặc thì kỳ kỳ thế nào ấy.

Itsuki cười khở.

“Thảo nào gần đây em cứ thấy anh có nhiều quần áo hơn. Em còn tưởng anh tự mua nữa chứ.”

“Ừ thì tại chúng vừa người nên anh vẫn mặc được. Anh mặc đến chỗ làm thôi. Bà chủ thấy vậy cũng mừng lắm.”

Thực ra dáng người của Itsuki mặc đồ gì cũng đẹp cả, thế nên đồng

quần áo này chắc có thể coi là đồ dự phòng của anh được rồi.

Thêm vào đó, có lẽ vì từng bị đói đến là người nên Itsuki vẫn luôn rất tiết kiệm và trân trọng những món đồ mình nhận được. Chính bởi vậy mà anh mới có thể nhận lấy những quần áo bị “trả lại” của bà chủ quán cũng nên.

Và nếu Itsuki hiểu việc giúp đỡ một người luôn tự tin bản thân là kẻ túng thiếu nhất có thể làm vơi nỗi buồn của bà chủ quán, thì có lẽ anh cũng sẽ coi đây như một việc làm thiện nguyện đầy ý nghĩa.

Lúc này Sayaka còn buồn phiền vì chuyện chiếc ô, nhưng giờ thì... thôi được rồi, chuyện cái ô cũng coi như kết thúc ở đây.

Trong những ngày bình thường như vậy, cuối cùng dấu hiệu kết thúc mùa mưa năm nay cũng đã đến.

“Này, Kouno.”

Trong lúc đang rảnh rỗi, trưởng phòng đột nhiên gọi cô. Trong giờ làm việc mà có chuyện thì trưởng phòng thường sẽ gọi mọi người đến phòng làm việc của mình, còn những chuyện bên lề khác thì trưởng phòng sẽ đến tận nơi để nói.

Ban đầu trong giờ làm việc cô khá nghiêm chỉnh, nhưng thỉnh thoảng cô cũng lười một chút, nhân lúc không việc mà chơi bài, thế nên nếu gặp sếp ngay lúc ấy thì đúng là rắc rối. Thực ra các nhân viên vô cùng hy vọng dù là việc công hay việc tư gì thì trưởng phòng cũng gọi họ đến chỗ mình là được. Nhóm trưởng ngồi cùng chỗ với bọn cô nên ít nhiều cũng thả lỏng cho đôi chút, thế nhưng trưởng phòng cứ bất ngờ xuất hiện thế này

thì nguy hiểm quá.

Thật may là lúc này Sayaka không trốn việc.

“Vâng, có chuyện gì thế ạ?”

“Cô có hứng thú với Ikebana* không?”

“Cái đó...”

Cô có hứng thú với rau dại, rau rừng các loại, nhưng Ikebana thì lại quá xa lạ.

“Em không biết nhiều về Ikebana đâu ạ. Nhưng em khá thích hoa cỏ ạ.”

Không biết có chuyện gì nên Sayaka cũng thành thực trả lời.

“Vậy thì cô có thể nhận một tấm vé, không, hai, ba tấm vé này giúp tôi được không?”

Vị trưởng phòng tóc đã muối tiêu giờ một bó vé mời lên cho cô xem.

Torai Ryumei: Ikebana hiện đại

“Đây là gì thế ạ? Cái tên này...”

Sayaka không đọc được chữ Hán đầu tiên.

“Hình như nó đọc là Torai Ryumei. Là nghệ danh của người ta. Đây chắc là một nghệ nhân nổi tiếng trong giới.”

“Vâng.”

Nếu đây mà là tên thật của người ta thì cũng hiếm thấy đấy.

“Đối tác tặng cho chúng ta nhiều vé lắm. Tôi đã yêu cầu từ vị trí nhóm trưởng trở lên là phải bắt buộc tham gia rồi, nhưng vẫn còn nhiều vé quá. Máy người trẻ tuổi thì hình như không có hứng thú với chuyện này lắm.”

Sayaka nhìn xuống phần thời gian. Có lẽ là vì môn này phải cắm hoa

tươi nên buổi triển lãm chỉ diễn ra trong hai ngày cuối tuần.

Chắc trưởng phòng cũng thừa biết lần này mà đi chắc chắn sẽ phải gặp các cấp cao hơn rồi, thành ra ông ấy mới định kéo theo mấy nhân viên cấp dưới đi cùng, nhưng lại không thể nói thẳng ý định đó của mình.

Hơn nữa, vé lần này đi hoàn toàn miễn phí, triển lãm lại còn nhiều loại hoa tươi đẹp nữa, như vậy vừa vặn có thể mời các cô gái đến để hẹn hò rồi. Nhưng nếu bị một loạt cấp trên để ý thì cũng không tốt lắm.

“Cái đó thì, em vừa nhớ đến một người có lẽ sẽ thích những thứ này. Sếp cho em hai vé được không ạ? Nhưng em cũng chưa chắc là có đi được không.”

Người cô nghĩ đến ở đây tất nhiên là Itsuki rồi. Có lẽ Ikebana không phải là phạm trù mà Itsuki quan tâm, nhưng anh rất am hiểu các loại hoa cỏ nghệ thuật nên biết đâu lại thích thì sao.

Cho dù phải chạm mặt với người của công ty thì... chỉ cần là Itsuki sẽ chẳng sao cả.

“Được, không vấn đề gì. Dù sao tôi cũng cần phải phát hết chỗ này mà. Nếu cô không đi được, có thể để bố mẹ hay ai đó đi thay càng tốt.”

Có lẽ lần này sếp của cô cũng bị dấn vào thế bí thật rồi. Cô chỉ lấy có hai vé mà ông ấy đã cảm ơn rồi rút đến vậy.

Nhìn trưởng phòng tiếp tục đột kích các nhân viên khác rồi lại chạy biến đi, Sayaka khẽ mỉm cười.

Sau bữa cơm chiều, Sayaka nói với Itsuki về chuyện tấm vé.

“Itsuki, anh có hứng thú với cái này không? Nếu được thì...”

Itsuki nhận lấy tấm vé, vẻ mặt hơi chau lại.

“Xin lỗi nhé. Anh không có hứng thú về cái này.”

Vẫn biết là có thể anh không thích, nhưng khi nghe Itsuki từ chối thẳng thừng như vậy Sayaka vẫn cảm thấy có chút tổn thương. Có lẽ anh ấy hoàn toàn không có sở thích về mảng này cũng nên.

“Vậy sao... Em còn nghĩ nếu được đi cùng Itsuki thì hay biết mấy.”

“Xin lỗi...”

Có vẻ như Itsuki không định đi thật.

Sayaka lại cố nhõng nhẽo một chút.

“Làm thế nào bây giờ... công ty bọn em ra lệnh là phải đi rồi. Nếu Itsuki không đi thì em phải tìm người khác mất thôi.”

Itsuki như đoán được cô đang cố mè nheo, anh tỏ ra khá bối rối.

Sau khi cân nhắc một lúc, cuối cùng Itsuki cũng nói:

“Cái đó, Sayaka bắt buộc phải đến đấy sao?”

“Cũng không hẳn là thế... nhưng nếu không đi thì em phải tìm ai đó đi thay.”

“Thế thì em cho anh hai vé này đi.”

“Anh không đi với em mà còn định đi với ai?”

Sayaka nổi đóa lên, gằn giọng chắt vấn. Thấy vậy, Itsuki vội vàng xua tay.

“Không phải thế. Anh định tặng nó cho bà chủ quán coi như cảm ơn bà vì chuyện cái ô ấy mà.”

“Bà chủ của anh có chắc chắn đi không?”

“Anh cũng không biết nữa. Nhưng bà ấy quen biết khá rộng. Thế nên nếu bà ấy không đi được thì cũng sẽ tặng lại nó cho người khác được thôi.

Dù sao vé vào cái triển lãm đó chắc cũng phải đắt lắm ấy chứ.”

Quà cảm ơn cho chiếc ô, một lý do không tồi chút nào. Hơn nữa ngoài cái ô đấy ra thì bà chủ còn quan tâm đến Itsuki rất nhiều nữa.

“Em biết rồi. Vậy anh tặng nó cho bà chủ đi.”

Thấy Sayaka chịu chấp thuận và đưa vé cho mình, Itsuki thở phào nhẹ nhõm.

Và Sayaka lại đúng lúc bắt được vẻ mặt thở phào ấy của anh.

“Sao anh lại ghét Ikebana thế?”

“Cũng không hẳn là ghét...”

Itsuki đắn đo một lúc rồi ngẩng đầu nhìn trần nhà và tiếp tục:

“Nói thế nào nhỉ. Anh vẫn thích những hoa cỏ mọc ở trên mặt đất hơn. Còn những cái khác thì chẳng có gì thú vị cả.”

“Hê?”

Thôi được rồi. Nếu anh ấy đã không thích thì dù có ép anh ấy đi cho bằng được cũng chẳng có gì vui cả.

Sayaka tự thuyết phục bản thân.

Sáng hôm sau, khi đi làm về, Itsuki chỉ nhẹ nhàng nói “cảm ơn” với cô và cũng chẳng có gì khác lạ cả.

“Bà chủ vui lắm. Bà ấy đang học Ikebana với bạn và hình như cũng biết cả nghệ nhân kia nữa. Bà ấy nói là sẽ đi đến đó cùng bạn.”

“Vậy sao? Thế thì tốt rồi. Vậy là quà cảm ơn của anh đã ổn rồi.”

Qua một đêm, tâm tình của Sayaka cũng cân bằng trở lại.

“Một vé vào những 4.000 yên đấy. Ban đầu bà chủ cũng thích lắm nhưng nhìn giá vé lại thôi.”

“Hả. Thật sao! Đúng là triển lãm của nghệ nhân nổi tiếng có khác.”

“Nghe nói là triển lãm làm quy mô lớn lắm. Còn thuê cả hội trường cao cấp nữa.”

Itsuki cũng ngồi xuống cạnh Sayaka và bắt đầu dùng bữa sáng của mình.

“Anh đã nhận được rất nhiều từ bà chủ quán rồi. Lần này nhờ có Sayaka mà anh mới có thể cảm ơn bà chủ hàng hoàng được đấy. Cảm ơn em nhé.”

“Mấy chỗ đó thì phải để cho anh có hứng thú đi mới là tốt nhất mà.”

Như vậy Sayaka cũng yên tâm về chuyện tấm vé.

Buổi triển lãm cuối tuần đó cũng chiếm được một phần nhỏ trong chương trình thời sự tối đầu tiên nó diễn ra.

Bản tin đưa rằng khách đến tham dự chật kín cả một hội trường lớn.

“Itsuki, là buổi triển lãm đó này. Không biết có quay đến bà chủ của anh không nhỉ?”

“Làm sao được. Nhiều người thế này thì làm sao thấy được chứ.”

Em chuyển kênh khác đi. Itsuki vừa ngồi đọc báo vừa nói.

“Đang có chương trình về thực vật trên núi cao đấy. Em chuyển cái đó còn hay hơn.”

“Đúng là anh chẳng có tí yêu thích gì về môn này nhỉ.”

Sayaka mỉm cười rồi chuyển kênh cho anh.

Thật may là cô đã không ép anh đi đến đấy.

“Kouno!”

Một ngày sau khi buổi triển lãm kết thúc, trưởng phòng đã nhanh

chóng đến tìm cô.

“Cô có đi triển lãm không?”

“A, tôi không mời được người bạn đó của tôi...”

Nên giải thích thế nào nhỉ. Cũng không thể nói là cô đã tặng nó cho bà chủ quán làm thêm của anh chàng sống chung phòng được.

“Tôi có nói chuyện với bà chủ nhà và bà ấy nói là hai vợ chồng bà muốn đi nên...”

“À, ít nhất thì hai tấm vé ấy cũng được dùng rồi mà. May quá.”

“Bà chủ nhà có nói là ở đây đông người quá, nhưng triển lãm rất thú vị.”

“Thế thì tốt rồi. Cảm ơn cô. Tấm vé đó được một đối tác rất quan trọng đưa cho nên không thể lãng phí được. Vì vậy tôi mới muốn huy động càng nhiều người càng tốt.”

Nói đến đây, trưởng phòng lại đi sang chỗ khác.

...Thế nhưng...

Chuyện cái ô cũng bị người ta vượt trước, đến chuyện Ikebana cũng không thành.

Itsuki sẽ thích cái gì được chứ?

Sayaka thở dài trầm tư.

Một người tiết kiệm lại thích đi đây đó gần nhà. Itsuki là kiểu người mà cô chưa từng hẹn hò bao giờ, thành thử giờ cô cũng không biết nên làm thế nào cả.

Thật khó quá đi.

Sayaka lại thở dài chán nản.

Rau muối/ Ngải cứu và Đơn thù du
Chenopodium album var centronrubrum (Chenopodium album).
Artemisia princeps & Benthamidia florida

Thời điểm mùa mưa kết thúc cũng là lúc cái nóng oi ả của mùa hè ập đến.

Những cây bạc hà trồng ở góc sân cũng đã xanh um, nhưng trời nóng oi ả thế này mà còn uống trà nóng thì chẳng khác nào như tắm mồ hôi cả. Thế là mỗi ngày Itsuki lại đầu pha sẵn một bình trà bạc hà rồi để nguội. Và món trà lạnh này uống trong mùa hè đúng là ngon tuyệt.

Một ngày nghỉ nọ, khi Sayaka vẫn còn nằm lim dim trên giường tận hưởng thời gian thong thả buổi sáng, cô nghe có tiếng cửa sổ mở, chắc là Itsuki đã ra ngoài vườn hái bạc hà rồi. Thế nhưng, đột nhiên lại có tiếng bước chân của anh quay lại.

“Sayaka, ra ngoài này đi.”

“Có chuyện gì thế?”

Itsuki nắm lấy tay Sayaka, kéo cô dậy rồi cứ để cô mặc nguyên bộ đồ ngủ và đưa cô ra sau vườn.

Từ lúc hai người bắt đầu sống chung phòng đến nay, dép đi ngoài vườn cũng được tăng thành hai đôi để cả hai có thể cùng ra ngoài vườn một lúc.

Và cuộc sống của hai người cũng được thay đổi từng chút, từng chút

từ những đi đầu nhỏ nhất như vậy.

“Đây, lớp hàng rào tuyệt đẹp thứ hai mà em mong chờ chính là đây.”

Nghe Itsuki nhắc, Sayaka mới lại sức nhớ ra. Ở hàng rào quanh nhà, Sayaka từng để lại một dây leo dài cách xa phòng nhất. Trong lúc hai người dọn cỏ trước kia đã để lại một dây này... loại dây leo có cái tên không mấy lịch sự.

Thời điểm nhìn thấy dây leo ấy, cơn buồn ngủ trong đầu Sayaka cũng biến mất sạch.

“Cái gì đây... Tuyệt quá đi...”

Những bông hoa bé xinh đến đáng yêu đang điểm trắng cho hàng rào, không, là điểm trắng cho dây leo đang quấn quanh hàng rào nhà cô.

Những bông hoa trắng nhỏ như hình những chiếc chuông, các cánh hoa xòe ra như cánh hoa ly, ở giữa lại nhuộm một màu đỏ đầy quý phái.

Sayaka say mê nhìn những bông hoa ấy.

Cô chưa từng biết là loại dây leo này lại mang đến một hàng rào đẹp đến như vậy.

“Trông nó cứ như là hoa cô dâu ngày cưới ấy. Thậm chí em còn có cảm giác như không còn cái mùi hôi ấy nữa.”

“Khen được đến như vậy thì chắc đây là sở trường của em rồi. Cho dù là hoa đi nữa thì nó vẫn có cái mùi hôi đó mà.”

Sau đó cả hai lại qua ngắm đám bạc hà một lúc rồi đi vào nhà.

“Mùa hái rau dại cũng sắp kết thúc mất rồi.”

Bữa cơm hôm nay của hai người là món bánh mì thông thường. Vừa ăn, Itsuki vừa lầm bầm. Những món rau rừng, rau dại ngày càng ít xuất hiện trên bàn cơm của hai người. Cả món có thể giữ được lâu nhất là mứt

quả mâm xôi dại cũng đã sắp hết rồi. Tất nhiên là cả hai vẫn còn có thể thưởng thức loại trà bạc hà tròng trong vườn này.

“VẬY sao. Chán thật đấy. Mùa hè không có loại rau rừng nào hái được sao?”

“Rau tai hùm hay rau cải xoong thì có thể hái quanh năm. Thế nhưng nếu hái thường xuyên thì ta sẽ hái sạch chỗ rau đấy mất. Mà em ăn mãi hai món đấy cũng chán mà. Thịnh thoảng mới nên đi hái một bữa thôi. Và lại thời điểm hiện tại cũng là thời điểm những chồi non mà ta hái ăn vào mùa xuân phát triển mạnh mẽ nhất, thế nên chúng nhiều gân, xơ lắm.”

Nghe Itsuki nói vậy, Sayaka mới nhớ ra là những cây rau dền cơm hay rau sam mà hai người thấy trên đường đi dạo về giờ cũng đã lớn hơn rất nhiều, thế nhưng cành lá, thậm chí là ngọn búp cũng không còn ngon như trước nữa.

“Nếu em chịu khó chờ đến mùa thu, chúng ta sẽ đi leo núi và có thể lấy được rất nhiều loại quả, hạt khác nhau đấy. Còn hiện tại có lẽ là chỉ có rau ngải cứu thôi. Em có muốn đi hái thử không?”

“CÓ,” Sayaka gật đầu thật mạnh. Nếu mùa hái rau dại sắp chấm dứt thì đi hái rau ngải cứu cũng là quá tuyệt rồi.

“Chúng ta sẽ đi đâu đây?”

“Để xem nào. Có lẽ chúng ta sẽ đi đến tận con suối lần trước và hái thêm một ít rau tai hùm và cải xoong nữa. Trên đường đi đến đấy chẳng phải có băng qua cánh đồng và mấy ngôi nhà kính còn gì. Chúng ta sẽ hái rau ngải cứu ở đó.”

Đúng là trên con đường đất dẫn lên đầu nguồn sông, Sayaka có thấy thấp thoáng vài ngôi nhà kính.

“Nhưng em đọc trong từ điển thấy ghi là nếu đi hái rau ngải cứu thì phải hái sớm khi nó mới nhú lá non cơ mà...”

“Anh ghét kiểu phải hái từng tí từng tí một mấy cái búp xanh ấy lắm. Hái mấy cái lá xanh đã lớn hẳn còn thích hơn. Và lại những lá to như thế cũng chế biến được nhiều kiểu hơn nữa. Hái lá non về thì chỉ có làm bánh mochi ngải cứu thôi. Trong từ điển cũng chỉ ghi mỗi loại bánh đấy thôi đúng không? Hái nó về rồi thì ai làm bánh đấy chứ?”

“Itsuki không làm được bánh đấy sao?”

“Bánh đấy phiền lắm. Làm nó thì lại phải giở chày giở cối ra mới được. Lại còn tốn công nữa chứ.”

Mặc dù rắc rối nhưng anh vẫn làm được chứ gì?

Sayaka thầm nhủ trong lòng.

“Được rồi, chúng ta chuẩn bị rồi ra ngoài thôi. Anh sẽ dọn bát đĩa, em đi thay quần áo trước đi.”

“Vâng.”

Buông bát đĩa xuống, Sayaka đi đến bồn rửa mặt.

Chiếc áo parka màu cỏ non cô mặc hồi đầu mùa xuân giờ đã quá nóng với thời tiết oi ả mùa hè. Thế nên hôm nay cô mặc một chiếc áo ba lỗ bên trong và một chiếc áo dài tay không bắt buộc bên ngoài.

“Ô, chiếc áo ba lỗ được đấy chứ.”

Vừa vào phòng ngủ, Itsuki đã cất lời khen. Thực ra chuyện bị đối phương bắt gặp cảnh đang thay quần áo này giờ đối với cả hai đã khá bình thường, thế nhưng đột nhiên lại nhận được một câu như vậy khiến Sayaka cảm thấy hơi xấu hổ.

“Nghe như mấy ông già biến thái vậy.”

“Nhưng em mặc thế này ôm rất thoải mái mà.”

Vừa nói, Itsuki vừa tiến lại ôm cô vào lòng.

“Cảm giác da chạm da này thật tuyệt. Sayaka ạ.”

Bàn tay của anh vuốt ve bờ vai và cánh tay để trăn của cô.

“Anh đúng là ông già biến thái mà. Cứ mặc thế này thì em không đi ra ngoài đâu nhé. Em sẽ bị cháy nắng mất thôi.”

“Anh biết rồi.”

Nói rồi anh lại buông cô ra.

Lúc này Itsuki đã mặc một chiếc quần jeans rồi, thế nên anh cũng chỉ cần thay áo ngoài thôi là được.

Nhìn tấm lưng săn chắc cùng những đường cơ biến mất dưới cặp quần, Sayaka vội vàng dời mắt đi chỗ khác.

Cứ nghĩ đến cảnh cô hay dùng móng tay để cào lên những cơ thịt săn chắc ấy cũng đủ để khiến mặt cô nóng bừng lên rồi.

Mình cũng là một kẻ háo sắc mà.

Itsuki chẳng để ý đến mấy chuyện như cháy nắng, thế nên anh chỉ mặc một chiếc áo phông còn Sayaka thì lại khoác thêm một chiếc áo sơ mi dài tay nữa.

Chuẩn bị xong xuôi, hai người đạp hai chiếc xe đi ra ngoài.

Vẫn như mọi khi, con đường ngược lên phía thượng nguồn con sông này không có mấy người qua lại. Và khi hai người đạp xe đến đoạn đường đất thì đã thấy cả một dải bờ đê ngập tràn những cây cỏ đỏ tía với những

bông hoa màu trắng.

Đó là những cây cốt khí củ mà trước kia Itsuki đã “bỏ qua” không hái chúng.

“Ô, kia có phải là hoa của cây cốt khí củ không?”

“Ừ, em để ý kĩ đấy.”

“Em đã xem về cây cốt khí củ này trong từ điển không biết bao nhiêu lần rồi mà. Nhưng hoa của nó thì đây là lần đầu tiên em được nhìn thấy ngoài đời thật đấy.

Nó cứ như là mấy bông hoa trang trí trong ngày lễ Thất tịch vậy.”

Sayaka cảm thán.

Nghe cô nói vậy, Itsuki lại cười phá lên.

“Sayaka đúng là rất giỏi tìm ra điểm đáng khen của các loài cây này ấy nhỉ.”

“Ờ, đâu, đâu có đâu.”

“Anh chưa bao giờ liên tưởng loài hoa ấy với những bông hoa trang trí trong lễ Thất tịch cả. Hay như những bông hoa rằm thúi với hoa cô dâu ngày cưới nữa...”

“Em chẳng khen gì cái mùi hôi của nó đâu!”

“Nhưng mà có mùi hôi đấy rồi thì cũng mới có những bông hoa cưới đó mà nhỉ.”

Sayaka bắt đầu lo lắng không biết cảm giác của bản thân có bị lỗi gì không.

“Em có thể nhìn nhận nó một cách trung thực không bị định kiến về mùi hôi ảnh hưởng đấy chứ. Đi dạo cùng Sayaka anh thấy vui lắm.”

Người nói được câu nói ấy mới là người thành thực đấy.

“Em cũng vui lắm.”

Sayaka định đáp lại một câu gì đó thật cảm động, thế nhưng cuối cùng cũng chỉ là lặp lại lời của Itsuki. Tiếng nói chuyện của hai người cứ thế theo tiếng gió bay xa.

“Được đi dạo cùng Itsuki em cũng thấy vui lắm.”

Được một lúc, Sayaka nhắc lại cả câu một lần nữa.

Hai người đi bộ một quãng thì bắt đầu nhìn thấy nóc nhà của mấy ngôi nhà kính ven sông.

“May mắn quá đi!”

Itsuki reo lên rồi xuống dựng xe vào một bên.

“Cái gì may mắn cơ?”

“Có người đang làm trên đồng. Nếu cứ lang thang gần nhà kính thì rất dễ bị người khác nghi là kẻ trộm rau đấy. Thế nên những lúc như thế này có người ở đây làm chứng là tốt nhất.”

Nói đến đây, Itsuki liền leo xuống triền đê hướng về phía cánh đồng và những nhà kính trồng rau rồi cất tiếng gọi to.

“Ông ơi!”

Nghe tiếng anh gọi, ông cụ đang cúi người làm việc bên những luống rau xanh tốt liền ngẩng mặt lên.

Đứng trên đê, Sayaka cũng phải ngạc nhiên khi thấy Itsuki có thể vô tư bắt chuyện với một ông lão xa lạ.

Thế nhưng cô cũng không thể cứ đứng trên đê mãi được. Nghĩ như vậy, Sayaka bắt đầu leo xuống triền đê, vừa đi xuống vừa cúi đầu chào ông cụ mà chẳng biết là người ta có nhìn thấy hay không.

Khi Sayaka xuống đến nơi thì Itsuki đã bắt đầu bắt chuyện với ông lão

r ồi.

“Xin lỗi ông nhưng cháu có một chuyện nhờ ông ạ.”

“Cô cậu có chuyện gì thế?”

“Quanh lối ra vào ở mấy nhà kính khu này có rau ngải cứu ông nhỉ.”

Hả, kia là rau ngải cứu á!?

Đứng bên cạnh nghe hai người nói chuyện, Sayaka th ần ngạc nhiên. Những cây cỏ mọc gần lối vào nhà kính kia còn cao đến tận hông của cô ấy chứ.

“À, cũng không có ai cắt chúng cả nên chúng mới mọc cao như thế đấy.”

“Vâng, vậy ông có thể cho chúng cháu xin một ít được không ạ?”

Ông cụ tròn mắt ngạc nhiên nhìn Itsuki chăm chăm như thể vừa phát hiện điều gì lạ lắm.

“... Cho cô cậu r ồi thì cô cậu định làm gì cơ?”

“Hừm, đầu tiên cháu sẽ dùng búp non của nó để làm tempura ạ. Tiếp đến là phần lá thì nấu chè tươi cũng khá ngon, hoặc nếu không thì phơi khô r ồi dùng d ần ạ.”

Nhìn Itsuki đếm từng cách chế biến với món rau ngải cứu này, ông lại bất giác nở nụ cười.

“Không ngờ một chàng trai trẻ như cậu mà lại thưởng thức được vị đắng này đấy.”

Có vẻ như ông cụ rất có thiện cảm với Itsuki thì phải.

“Tôi cũng đang nghĩ nếu không cắt bớt đi thì lối vào nhà kính cũng vướng lắm. Được r ồi, cô cậu cứ lấy tùy thích. Cả cái này nữa.”

Nói r ồi, ông cụ lại rất nhiệt tình nhổ một nắm cây màu xanh ngay dưới

chân mình lên. Từ dưới luống đất theo lực tay của ông cụ mà dần hiện ra một lớp vỏ màu cam.

“Cà rốt!?”

Sayaka chột thốt lên và ông lão lại bật cười.

“Cô gái này là người thành phố sao?”

“Vâng ông ạ. Nhưng cô ấy cũng giỏi lắm, chẳng sợ sâu, lại cái gì cũng ăn được nữa.”

“Hai cô cậu đẹp đôi lắm. Cái này thì chỉ cho hai cô cậu một ít thôi.”

Rồi ông cụ lấy ba, bốn củ cà rốt đưa cho Itsuki.

“Cháu cảm ơn ông ạ. Tuyệt quá. Giờ chẳng có cửa hàng nào bán cà rốt còn nguyên lá đâu ạ.”

“Cậu từng ăn lá cà rốt rồi sao?”

“Vâng, cháu thích món đấy lắm ạ. Làm món xào cũng ngon mà làm tempura cũng tuyệt nữa.”

“Giỏi đấy. Cậu trai này có thể đi làm vợ người ta được đấy nhỉ.”

Chẳng nhẽ vì sự thân thiện này mà anh có thể liên tục đi khắp nơi một mình như vậy cho tới tận lúc đói là sao? Sayaka thầm nghĩ trong đầu.

“Cậu làm cho cô này ăn thử đi. Dù là cà rốt hay củ cải thì giờ người ta cũng toàn cắt hết lá rồi mới bày bán ra ngoài cửa tiệm thôi. Nhưng lá của mấy củ này ăn ngon lắm đấy.”

“Vâng ạ.”

Đột nhiên bị nhắc đến, Sayaka nhanh chóng lấy lại tinh thần tiếp chuyện ông cụ.

“Em không nghĩ đây lại là rau ngải cứu đâu.”

Sayaka nhìn những cây cỏ cao đến tận hông mình bằng ánh mắt nghi

ngờ.

“Sao nó cao thế chứ.”

“Đi hái những cây cao như thế này mới thích chứ. Sayaka, em hái những búp non cho anh nhé, còn anh sẽ bẻ cành.”

Đầu những cành lá vươn cao là những búp non còn chưa ra lá hoàn toàn. Đầu búp của nó thon nhọn, lại phủ một lớp lông tơ trắng trông cứ như đầu bút lông vậy.

Sayaka hái từng búp non cho vào túi nilon. Trong lúc ấy, Itsuki cũng bẻ từng cành, từng cành rau ngải cứu vươn cao.

“Được rồi, ngần này là đủ rồi đấy.”

Cầm thử chiếc túi đựng búp non mà Sayaka hái được, Itsuki hô kết thúc công việc.

Hai người leo lên đoạn đường đất mà có lẽ do ông cụ lúc nãy đắp lên để đi lên đồi rồi cho chiến lợi phẩm vào giỏ xe.

Sau đó, anh lại hướng về phía cánh đồng, gọi thật to về phía bóng người giữa các luống rau:

“Ông ơi, chúng cháu cảm ơn ông ạ.”

Ông cụ nghe được tiếng của anh liền ngừng đầu, giơ hai tay lên vẫy với hai người.

Cả hai cũng vẫy tay chào ông cụ rồi lại đạp xe đi tiếp.

“A, cái gì kia!”

Đang đi trên đường, đột nhiên Sayaka nhìn thấy một cái gì đó nên gọi Itsuki dừng lại.

Cái cây này cô đã từng nhìn thấy trong từ điển.

“Đây là rau muối phải không?”

“Ô đúng rồi này.”

Búi cỏ mọc bên vệ đê phía ruộng rau mặc dù Sayaka chưa nhìn thấy ngoài đời bao giờ nhưng chúng lại khá đặc trưng, kể cả khi chỉ nhìn thấy qua ảnh, cô vẫn nhớ khá rõ.

Cứ cách một đoạn cuống ngắn là một cặp lá xanh mọc so le nhau không theo vị trí cố định nào cả nhưng trông phiến lá lại khá nhẵn và mềm mại. Trên mặt lá có một lớp phấn trắng như muối nên có lẽ vì vậy mà cây này có tên là rau muối. Và những búp non ở đầu của khóm cây này thì lại có màu đỏ ửng nên đây là rau muối lá đỏ.

“Rau này chắc là ngon chứ?”

Trong sách có viết rau này có vị như rau chân vịt.

Sayaka dừng xe, chuẩn bị xuống hái thì lại bị Itsuki gọi lại.

“Chờ đã.”

“Cây rau đấy em đừng hái.”

“Tại sao?”

“Gần đây loại rau này ngày càng hiếm rồi. Kể cả loại rau muối phủ phấn trắng thường gặp nữa. Anh cũng đi khá nhiều nơi rồi nhưng thực sự cũng rất ít thấy loại cây này.”

“Ý anh là nó chuẩn bị tuyệt chủng đến nơi á?”

“Cũng không đến mức như vậy.”

Nhưng nếu cứ thế này thì chắc đến một lúc nào đó nó sẽ biến mất thật sự đúng không?

Từ nét mặt của Itsuki lúc này, Sayaka có thể đoán được điều đó.

“Em biết rồi. Vậy thì chúng ta sẽ bỏ qua chúng vậy.”

“Cảm ơn em.”

“Nếu người khác cũng không phát hiện ra chúng thì có phải chúng sẽ phát triển được nhiều hơn đúng không?”

“Đúng thế.”

Và rồi hai người lại tiếp tục đạp xe đi tiếp.

Hai người đi đến con suối ở đầu nguồn, hái rau tai hùm và cải xoong rồi quay về. Trên đường về ông cụ khi này đã không còn ở ngoài đồng nữa.

Về đến nhà, chuyện đầu tiên hai người làm chính là xử lý cành rau ngải cứu.

Itsuki trải mấy tờ báo ra sàn bếp rồi để cành cây ngải cứu lên, vặt hết lá của nó. Chờ khi vặt được hết lá thì trên tờ báo cũng đã chất được một đồng lá đầy.

“Anh định làm trà sao?”

Lúc chiều khi đứng bên cạnh nghe anh trả lời ông cụ, Sayaka cũng đã hiểu phần nào những cách chế biến của rau ngải cứu.

“Em có muốn uống trà tươi không?”

Vừa nói, Itsuki vừa bật bếp lên. Anh lấy bình thủy tinh đã uống hết trà bạc hà ra, cho lá ngải cứu vào, sau đó lại chế nước sôi vào. Nước trong bình nhanh chóng phai thành màu xanh non, tốc độ phai màu còn nhanh hơn cả khi pha trà bạc hà.

Itsuki rót trà ra hai cốc rồi đưa cho Sayaka một cốc.

Nhận lấy cốc trà Itsuki đưa, Sayaka đưa cốc trà lên gần mũi ngửi thử. Ngay lập tức, mùi hương đặc trưng của ngải cứu lấp đầy khoang mũi cô.

Sayaka vừa thổi cốc trà nóng vừa khẽ nhấp một ngụm. Không ngờ hương vị lại nhẹ hơn cô tưởng.

“Hương vị rất thu ần Nhật. Ngon đấy.”

“Bí quyết khi pha trà ngải cứu là khi nước chuyển màu thì rót ngay ra cốc. Nếu để nước đậm màu r ồi mới rót thì trà sẽ rất đắng.”

Itsuki chỉ giữ lại một ít lá tươi để pha trà tươi, còn lại anh đem trải mấy tờ báo ra dưới mái hiên và rải lá ngải cứu ra đấy để phơi khô.

“Chờ khi lá ngải cứu khô quắt lại thì có thể dùng để pha trà như lá trà bình thường r ồi.”

“Vậy thì sau này nhà chúng ta không phải tốn ti ền mua trà nữa.”

Hay cơm tối nay anh cũng làm một bình trà ngải cứu lạnh nhỉ?

Đem lá ngải cứu ra phơi xong, Itsuki lại quay vào trong bếp.

Cơm tối hôm đó của hai người có tempura rau tai hùm và lá ngải cứu. Tiếp đến còn có lá cà rốt xào và salad rau cải xoong.

Hai món mới trong thực đơn của cả hai chính là tempura ngải cứu và lá cà rốt xào.

Sayaka gấp một miếng tempura ngải cứu, chấm vào nước chấm và cắn thử một miếng. Ngay lập tức, mùi rau ngải cứu xộc thẳng lên, thế nhưng vị của nó lại khá nhẹ.

“Cho đến giờ em đã ăn khá nhi ều món tempura r ồi, và giờ em nghĩ mình đã có kết luận.”

Sayaka ăn xong món tempura ngải cứu r ồi bắt đầu bình luận.

“Tempura hoa cúc móng ngựa là khó ăn nhất. Cho dù trong từ điển có nói là nó ngon thế nào đi chăng nữa.”

Nó còn tệ hơn cả món tempura hoa b ồ công anh, cái món mà đến mấy người nghiệp dư chỉ biết ăn như em cũng không nhớ được hương vị luôn ấy.

Itsuki mỉm cười nhìn Sayaka cầu nhàu.

“Những ai thích nó thì cái vị đắng của hoa cúc móng ngựa lại ngon không cưỡng nổi ấy chứ. Và khi em đã quen với vị đắng mạnh như thế rồi thì có khi em còn nghiện món đấy luôn cũng nên.”

“Không đời nào. Tempura ngải cứu hay rau tai hùm còn ngon hơn nhiều.”

Món lá cà rốt xào cũng dùng dầu mè để xào và nêm nếm khá ngon. Ngay cả cốc trà ngải cứu lạnh cũng vô cùng thích hợp để uống tráng miệng sau bữa ăn.

Chẳng mấy chốc mà mùa hè đã thực sự kéo đến.

Đã hết mùa rau non nên hoạt động ra ngoài hái rau dại của hai người cũng chấm dứt, và Sayaka cũng được một lần trải nghiệm rằng mùa hè thực sự không thích hợp để đi dạo.

Khi Sayaka vừa mới nói em có đội mũ mà, không sao đâu thì trước mắt cô đã quay cuồng, cả người cô cũng lả đi.

Do cơ thể không được cung cấp đủ nước nên Sayaka xuất hiện tình trạng mất nước nhẹ. Mùa hè mỗi năm Sayaka đều quanh quẩn ở mấy chỗ có máy lạnh, thành ra cô không có kinh nghiệm đi chơi bên ngoài vào thời gian này.

“Anh đã bảo em phải uống nhiều nước vào cơ mà.”

Cho Sayaka uống nước uống thể thao, Itsuki lại kéo cô vào một công viên gần đó, sau đó anh cưỡng chế để cô nằm gối đầu lên chân mình, mặc

cho những người đi đường tò mò nhìn vào.

Trên mặt đắp khăn ướt, cả người lại nằm gối đầu lên chân một người đàn ông, trông Sayaka lúc này thì ai cũng có thể dễ dàng đoán được là “người bị say nắng”.

Vậy mà cô lại còn không được kêu than hay khóc lóc vào lúc này nữa chứ. Nguyên nhân là mặc dù đang để cho cô gối đầu lên chân, Itsuki vẫn còn đang giận dỗi trách mắng cô một tràng.

“Anh đã nói với em là phải uống nước bao nhiêu lần rồi hả? Thế mà lần nào em cũng bướng bỉnh nói ‘Không sao đâu’, ‘Không sao đâu’. Anh chỉ cần em uống một, hai ngụm nước thôi chứ có gì nhiều đâu. Để nặng thêm một chút nữa rồi phải gọi cấp cứu thì làm sau đây? Sao em không chịu nghe lời gì chứ. Đây là người em cơ mà!”

Nếu lúc này Sayaka mà có lỡ nói lại một câu như “Em biết đâu là mọi chuyện sẽ như thế này chứ” thì bài thuyết giáo này chắc chắn là sẽ không có hồi kết thúc. Thậm chí Itsuki còn cao giọng hơn hẳn mọi khi.

“Nhưng mà con gái còn phải để ý vấn đề đi vệ sinh nữa, thế nên cho đến giờ khi đi ra ngoài em đâu hạn chế uống nước...”

“Cái đó thì chỉ cần tìm một góc khuất nào đó thôi. Ngốc ả.”

Itsuki lạnh lùng nói.

Chết toi, sao cô lại giẫm phải mìn rồi!

Sayaka đau đớn nhận ra bản thân lại lỡ lời.

“Thế hóa ra từ trước tới nay em không nghĩ đến chuyện nghỉ giữa chừng để đi vệ sinh mà toàn cố nhịn như thế sao?”

Nói đến đây Sayaka mới nhớ khi ra ngoài đi dạo, hai người cũng hay có những lúc dừng nghỉ giữa đường.

“Oái. Em xin lỗi. Tại em ngốc quá. Em xin lỗi.”

Sayaka đang định nhòem người ng ồi dậy xin lỗi thì chiếc khăn tay ướt đang chườm trên mắt cô đã bị giữ chặt lại. Phần đầu bị ấn xuống nên cô cũng không thể nhòem người dậy được.

“Được rồi, em cứ nằm ngủ đi.”

Giọng Itsuki nghe vẫn còn tức giận nhưng đã hòa hoãn hơn một chút.

“Cho dù bình thường em nghĩ thế mà hạn chế uống nước thì vào mùa hè cũng không được làm như vậy. Em có uống bao nhiêu thì cũng toát mồ hôi hết thôi. Mùa hè cơ thể còn hay tích nhiệt nữa nên uống nước còn giúp đi ều hòa lại thân nhiệt cho chúng ta nữa đấy.”

Sau đó, Itsuki cưỡng chế ra một lệnh mới cho cô là khi đi dạo bên ngoài không được lười uống nước. Nếu thấy mệt thì phải báo lại rồi tìm bóng râm để nghỉ ngơi.

Nghỉ hè cộng với nghỉ cuối tuần, Sayaka tổng cộng được nghỉ năm ngày liền.

Còn Itsuki là đi làm thêm theo ca nên vẫn phải làm việc bình thường. Thành ra hai người cũng không định đi đâu xa cả.

“Nếu em có dự định gì như đi du lịch với bạn bè hay về quê thì cứ nói nhé. Không cần lo cho anh đâu.”

Mặc dù Itsuki nói vậy, nhưng Sayaka cảm thấy không có Itsuki ở bên còn chán hơn. Thế nên kỳ nghỉ này của cô tự nhiên cũng là trốn ở trong nhà. Và tranh thủ trong thời gian được nghỉ này cô cũng giúp đỡ Itsuki chút việc.

Trong thời gian Itsuki ngủ bù thì Sayaka ngủ trưa cùng anh luôn. Bản

thân cô cũng thích ngủ, ngủ cùng Itsuki thế này đối với cô không có gì nhàm chán cả.

Đó là một ngày giữa kỳ nghỉ, cũng là một ngày cuối tuần, từ đầu giờ chiều Itsuki đã rất bận rộn.

“Tối nay ăn gì đây nhỉ?”

Hiếm có khi nào anh lại phải phân vân như thế này. Từ trước tới nay Sayaka chưa bao giờ thấy anh phải như vậy cả, nhất là trong chuyện nấu nướng.

“Itsuki cũng có lúc phải phân vân á?”

“Có chứ. Chắc chắn rồi.”

Đang ngồi chống cằm bên chiếc bàn ngoài phòng khách, Itsuki quay sang nhìn cô.

“Sayaka muốn ăn gì?”

Nghe anh hỏi vậy, Sayaka nghĩ ngợi một lúc.

“... Chỉ cần là món Itsuki nấu thì món gì cũng được.”

“Nói thế thì có tác dụng gì chứ?”

Itsuki cười khờ.

“Thế thì anh làm mì ống đi. Anh làm món mì ống nào lạ lạ một chút.”

“Chỉ cần thế thôi sao? Em còn muốn ăn thêm món gì không?”

“Thế thì em chỉ biết mấy món thịt hầm bột chiên hay thịt viên chiên thông thường gì đó thôi. Cứ để Itsuki đưa ra một thực đơn lạ lạ nào đó thì hơn. Với cả anh cũng biết được món nào nên ăn cùng mì ống hơn em mà.”

Itsuki ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

“Vậy thì Sayaka, em đi mua đồ giúp anh nhé.”

“Tuân lệnh!”

Từ trước tới nay Sayaka chẳng bao giờ từ chối những lời mời giúp một tay như thế này cả. Cô nhanh chóng khoác một chiếc áo dài tay rồi cùng anh đi ra ngoài.

Nếu đi mua đồ thì chắc chắn phải đến khu phố mua sắm gần nhà ga rồi.

Đầu tiên, hai người đến siêu thị mua kem tươi và mì ống sợi nhỏ, sau đó lại mua thêm mấy quả bơ. Tiếp đến là măng tây và cà chua ở cửa hàng tạp hóa. Itsuki định mua rau củ ở cửa hàng tạp hóa luôn nhưng ở đó lại không có quả bơ. Cuối cùng là đến cửa hàng bán hải sản để mua tôm. Mười bốn con tôm sú tươi là khá xa xỉ rồi.

“Ở nhà đã có hành tây và trứng rồi, thế nên nhiều đây là đủ đấy.”

Sau khi dạo qua ba cửa hàng, hai người đã mua được một đồng túi to túi nhỏ các loại, nhưng Itsuki đã mua càn hết.

“Thế này mà bảo em đi giúp.”

“Vì anh ghét đi mua đồ một mình nên em chỉ cần đi cùng anh là được rồi. Với cả cái anh cần Sayaka giúp là ở chỗ này.”

Itsuki dừng chân lại. Nơi đây là trước cửa một hàng bánh ngọt. Cửa tiệm này khá nổi tiếng, cũng được đăng trên tạp chí mấy lần.

“Em thấy mua một chiếc bánh kem tròn rồi viết tên lên thì hay hơn hay mua nhiều bánh nhỏ thì tốt hơn?”

“Hả, nhưng mà sao lại mua bánh?”

Nghe cô nói vậy, Itsuki lại thở dài một hơi.

“Sayaka, hôm nay là ngày mấy?”

“Hừm... ngày 15... tháng Tám...”

Nói đến đây, Sayaka mới nhớ ra hôm nay là ngày sinh nhật của mình.

“... Em nhớ rồi chứ?”

Cô nói ngày sinh cho anh biết từ hồi đầu xuân. Khi đó cô còn nói đùa bảo rằng sinh nhật của mình đúng vào dịp lễ Obon nên chẳng bao giờ được chúc mừng sinh nhật cả.

“Thế nào, em muốn mua loại nào?”

Nghe Itsuki hỏi lại, Sayaka bỗng cảm thấy xấu hổ. Hai má cô ửng đỏ, lí nhí đáp:

“Nhiều cái nhỏ!”

“Em muốn ăn mấy cái?”

Nếu là bình thường thì Sayaka sẽ nghĩ đến lượng calo và chỉ mua đến hai cái là cùng. Thế nhưng từ ngày ăn món Itsuki nấu cô đã giảm được những ba cân luôn.

Thế nên giờ Sayaka chẳng phải bận tâm đến đi đâu đó nữa.

“Ba cái.”

“Thế thì chúng ta sẽ mua sáu cái nhé.”

Sayaka chớp chớp mắt.

“Itsuki cũng ăn ba cái sao?”

“Không được sao? Anh cũng muốn ăn mừng sinh nhật nữa mà.”

“À không phải thế. Chỉ là em hơi bất ngờ khi có anh chàng lại ăn nhiều bánh ngọt đến thế thôi.”

“Anh rất thích đồ ngọt đấy.”

Itsuki nói rất nghiêm túc, chẳng có vẻ gì là nói đùa cả. Sau đó anh lại nhìn vào tủ kính cẩn thận chọn từng chiếc bánh một.

Lần này hộp bánh hai người mua là do Sayaka mang về Cộng cả tiền bánh và tiền đi chợ lúc này, hai người hôm nay đã tiêu khoảng bốn, năm nghìn yên rồi.

“Chỉ một bữa ăn thôi mà tốn ngần này tiền sao?”

“Sinh nhật mình em không muốn chúc mừng một chút sao?”

Nghe Itsuki hỏi lại như thế, Sayaka lại lắc đầu.

“... Chẳng nhẽ lúc trưa anh hỏi em tối nay muốn ăn gì cũng là vì thế sao?”

“Có một cô bạn gái ngốc nghếch cũng khá vui đấy chứ. Cơ mà nhiều lúc cũng mệt mỏi ghê.”

Cái kiểu đùa cợt như thế mới đáng ghét làm sao. Sayaka nắm lấy bên tay đang rảnh của Itsuki.

“Nhưng ngày bình thường thì tôm đông lạnh cũng được đúng không?”

“Cái đó thì em không nói thì anh cũng làm như vậy. Hôm nay là đặc biệt thôi đấy.”

Món mì ống tối hôm đó là mì ống lạnh nấu với tôm và quả bơ.

Nước xốt ăn cùng món này là xốt kem tươi trộn tôm, bơ và măng tây cùng với cà chua thái nhỏ.

“Cho thêm chanh thì tùy em nhé.”

“Em ăn đây.”

Sayaka chấp hai tay lại, nói câu mời ăn cơm rồi nhanh chóng thưởng thức món mì của mình.

“Ngon quá. Em chưa ăn món mì ống nào như thế này luôn.”

Salad tôm và bơ thì Sayaka cũng từng ăn ở các quán nhậu rồi, nhưng đây là lần đầu tiên cô ăn nó kèm với mì ống thế này.

Tất nhiên là ở các quán ăn, nhà hàng hay trong các sách hướng dẫn nấu ăn có lẽ sẽ có món này, chỉ có một điều đặc biệt: đây là “lần đầu tiên” Itsuki làm nó cho cô ăn.

Sayaka vắt thêm chút nước chanh vào khiến hương vị của đĩa mì lại càng ngon tuyệt. Còn bánh ngọt thì chờ bụng nghỉ một chút, tức là sau bữa ăn lại ăn tiếp.

“Em muốn uống thêm chút trà bạc hà quá. Để em đi hái nhé.”

Nói rồi, Sayaka chạy nhanh ra vườn, hái chút lá bạc hà. Chờ khi cô đi vào thì ở chỗ của cô đã có thêm một hộp quà khá lớn rồi.

“Anh cũng không biết là em có thích nó không nữa.”

Woah, anh lại còn chu đáo đến thế này nữa sao?

Sayaka đem lá bạc hà hái được cho vào bình thủy tinh sau đó cẩn thận mở hộp quà. Bên trong đó là... đúng là Itsuki có khác.

“... Cái đó, em có thể chuẩn bị cho mùa hái rau dại tiếp theo.”

Trong hộp quà đó chính là những cuốn từ điển khác cùng bộ với hai cuốn mà Sayaka đã mua trước đây. Đó là *Hoa cỏ Nhật Bản - Mùa thu, mùa đông và Các loài cây Nhật Bản* cuốn thượng và cuốn hạ.

“Cảm ơn anh, em thích lắm.”

Hai cuốn từ điển mà cô tự mua trước đó, cô đã đọc nhiều đến quần cả sách rồi. Giờ có thêm mấy cuốn từ điển này chắc sẽ thú vị lắm đây.

Đột nhiên Sayaka lại nghĩ đến lý do ban đầu bản thân rất thích chúng nhưng lại chần chừ không dám mua hết cả bộ.

“Khoan đã. Cả bộ sách này đắt lắm đấy. Anh mua một lần những bốn cuốn thế này sao?”

“Em đừng có tính toán mãi thế.”

Itsuki khẽ gất lên.

“Nếu em lo như vậy thì tặng cho anh lời cảm ơn nào ý nghĩa hơn đi.”

“Cái tính tiết kiệm thường ngày của Itsuki đi đâu rồi chứ.”

“Nếu hôm nay cũng là một ngày bình thường thì hẳn nói chuyện đó.”

Đúng là như vậy thật.

Sau một hồi im lặng đầy lúng túng, Sayaka vòng tay ôm lấy cổ Itsuki và nói:

“Em sẽ giữ chúng cẩn thận.”

Rồi cô khẽ hôn lên môi anh.

“Cứ thế này ngay từ đầu có phải tốt hơn không.” Itsuki lau bầu khó chịu rồi cũng hôn lại cô.

“Nếu vậy thì sinh nhật Itsuki là ngày nào? Em cũng muốn chúc mừng sinh nhật anh.”

Itsuki không trả lời câu hỏi của cô mà lại trêu cô một câu.

“Giờ nói với em có tác dụng gì? Sinh nhật của anh còn lâu mới tới. Một người mà sinh nhật của mình còn quên được thì nói từ bây giờ cũng có tác dụng gì đâu.”

“Cái đó là vì nghĩ lâu quá nên em quên mất thời gian thôi.”

“Thôi đi, Sayaka ngốc lắm. Anh làm sao tin em được.”

Sau một hồi tranh cãi, kết quả cuối cùng lại là:

“Thế khi nào gần đến ngày sinh nhật của anh thì anh phải bảo em biết đấy nhé.”

Sau đó cô lại đòi anh ngoắc tay cam kết.

Vượt qua cái nóng oi ả ngày hè, cuối cùng thì những ngày thu mát mẻ cũng đến.

“Itsuki này, anh có biết hàng cây ven đường dẫn đến nhà ga là cây sơn thù du không?”

Sayaka phát hiện điếu này trong một lần tìm hiểu cuốn từ điển mà Itsuki tặng.

Nghe cô nói vậy, Itsuki ngậy ra nhìn cô.

“Em không biết sao? Mùa xuân nó có nở hoa mà.”

“Nhưng trước đó em có biết hoa của nó là như thế nào đâu.”

Cho dù có cả bài hát nổi tiếng lấy tên loài hoa này nhưng Sayaka làm sao biết được hoa của nó trông ra sao chứ, vả lại cô cũng có biết loài cây này được trồng hai bên đường đâu.

Chờ đến khi hàng cây ven đường bắt đầu rụng lá, để lộ ra những quả màu đỏ bắt mắt thì Sayaka mới đi tìm hiểu về nó. Cứ bốn, năm quả nhỏ màu đỏ hình trụ chụm lại với nhau thành từng chùm.

“Em còn tưởng nó là quả gì ăn được rồi về tra trong cuốn từ điển rau rừng nữa chứ. Nhưng mà trong đấy lại chẳng ghi gì cả.”

“Cuốn từ điển ấy thì ghi làm sao được.”

“Thế rồi em lại tìm trong cuốn từ điển về các loài cây mà Itsuki tặng ấy. Anh xem này, trong này còn có cả hình của hoa và quả của nó nữa này. Trong cuốn *Các loài cây Nhật Bản* cuốn thượng ấy ngay ở phần đầu luôn, chắc chưa đến trang 100 là đã có nó rồi mà. Lúc nhìn đến bức tranh ấy, em đã thán thốt lên “Chính là quả này!”, rồi nhìn đến tên của nó, em lại càng

ngạc nhiên, hóa ra đây là cây sơn thù du sao.”

“May mà nó ghi ở phần đầu sách ấy nhỉ.”

Itsuki cười nói.

“Cơ mà lạ thật đấy.”

Sayaka cũng chẳng để ý đến câu nói ấy của anh.

“Cây sơn thù du trồng ở hai bên đường trên con đường dẫn đến nhà ga đúng không? Bên đường chúng ta hay đi có rất nhiều quả còn gì, thế nhưng ở bên kia đường đã chẳng còn quả nào nữa rồi, chỉ còn lại mỗi cây khô thôi. Ban đầu em nghĩ là vì bên đấy quả chín nên rụng xuống dưới đất rồi, đến lúc nhìn xuống gốc cây thì lại chẳng thấy quả nào cả. Tại sao lại thế chứ?”

“À, cái đó thì...”

Itsuki lại định trả lời cô như mọi khi, nhưng Sayaka đã nhanh chóng kêu lên:

“Trật tự! Để em tự nghĩ!”

Thấy cô như vậy, Itsuki cũng đem câu trả lời nuốt lại trong bụng.

“Vậy thì em cố gắng nhé.”

Vừa nói, Itsuki vừa xoa đầu cô và tất nhiên, hai má Sayaka lại nổi lên hai rặng mây hồng.

Sayaka nảy ra suy nghĩ vấn đề này liên quan đến ánh nắng mặt trời. Bên kia đường có hướng sáng tốt hơn. Quả ở hai bên đường nhìn xa thì thấy đỏ đẹp như nhau nhưng thực ra quả ở bên kia đường màu đã xỉn hơn, lớp vỏ cũng nhăn hơn và thịt quả cũng mềm hơn, còn quả ở bên này đường thì vỏ căng bóng và vẫn còn cứng. Thế nên quả ở bên kia chín sớm hơn và rụng xuống đất sớm hơn chẳng?

Nhưng nếu như thế thì phải dần dần ít đi chứ, sao lại đột ngột mất hết được.

Tất cả các quả trên cây đều rụng xuống chỉ để lại cành cây khô thì thật lạ.

Một ngày nọ khi Sayaka vừa đi làm vừa suy nghĩ về vấn đề này, bỗng cô nhìn thấy một con chim đậu trên hàng cây bên kia đường. Sau đó, con chim ấy ngậm một quả sơn thù du trên cành.

“A!”

Những người đi đường bị một tiếng kêu này của Sayaka làm giật mình, tất cả quay sang nhìn cô chăm chăm. Thế nhưng Sayaka lại chẳng để ý đến đi đâu đó.

“Mình biết rồi, mình biết rồi, bí mật của cây sơn thù du.”

Đến lúc về nhà, khi Itsuki ra mở cửa đón, Sayaka vội vàng vừa tháo giày vừa nói:

“Cái đó, là vì hương vị khác nhau sao?”

“À, hương vị sao...”

Nghe được câu này Itsuki khá là ngạc nhiên.

“Em đã ăn quả đấy sao?”

“Ừ. Cây nào mà ở chỗ ánh nắng không tốt thì chín chậm hơn, cũng vừa cứng vừa chín nữa. Ở chỗ có nhiều ánh nắng Mặt trời thì chín nhanh hơn, mềm hơn, hương vị cũng hơi khác một chút.”

“Thế nhưng... trong từ điển có ghi là ăn được đâu.”

“Nhưng trong đấy cũng không ghi là có độc mà. Nếu có độc thì nhất định người ta sẽ viết vào.”

“Đúng thật, đúng là trong cây sơn thù du không có độc thật.”

“Em hay đọc từ điển nên chắc cũng hiểu được vài đi ầu nhé. Không nói đến chuyện ăn ngon hay hương vị ra sao, những thứ nào ăn được thì người ta sẽ xếp vào rau rừng, còn lại những loại không có độc, nhưng cũng chỉ đến mức ăn không chết người thì người ta sẽ chẳng ghi gì cả, cũng chẳng xếp vào loại riêng nào hết. Còn nếu loại cây đấy có độc thì chắc chắn người ta sẽ ghi chú vào. Ngược lại, cùng là cuốn từ điển về rau dại nhưng nếu là của một nhà xuất bản khác thì có thể không có ký hiệu gì sẽ là rau rừng, hoặc những loại rau rừng sẽ được đánh dấu riêng hoặc là không... Nói tóm lại thì xếp loại về những loại cây vô hại cũng mơ hồ lắm.”

“... Đúng là thế thật.”

Nghe đến đây Itsuki lại cười khúc khích.

“Em lại ăn cả những loại quả mà sách không ghi là ăn được sao? Dừng cảm đấy.”

“Itsuki không làm thế sao?”

“Vì anh khá hiểu biết về các loài cây mà.”

Nói đến đây, Itsuki hơi ngừng lại rồi tiếp tục:

“Nhưng mà Sayaka cũng không được làm thế nếu không tra kĩ từ điển đâu nhé. Nguy hiểm lắm đấy.”

“Vâng, em sẽ cẩn thận mà. Mà quả sơn thù du cũng chẳng ngon chút nào hết. Không, phải nói là thảm họa luôn. Em phải nhớ ra luôn đấy.”

“Được rồi, thế đáp án của em là gì?”

“Là chim! Những con chim đã ăn hết quả sơn thù du trên cây! Em không nghĩ được là chúng lại có thể phân biệt được mùi vị của các quả này đâu. Nhưng ngay cả cùng một hàng cây đón nắng tốt đi chẳng nữa thì cũng có cây chín sớm có cây chín muộn đúng không? Và những con chim ấy sẽ

ăn từ những cây chín trước, ngon hơn. Thế nên các cây ven đường mới có thể trở thành cây khô trơ trụi hàng loạt như thế.”

“Chính xác. Sayaka giỏi quá.” Itsuki cười nói.

“Sao thế? Trên mặt em có dính gì sao?”

Gần đây Sayaka rất hay bắt gặp Itsuki nhìn mình.

“Không. Chỉ là Sayaka dễ thương quá thôi.”

Những lúc như thế Itsuki lại nhìn cô với ánh mắt dịu dàng đến mức Sayaka không dám nhìn thẳng vào anh.

“Cái gì chứ. Tự dừng lại nói như vậy.”

Sayaka cúi đầu bẽn lẽn.

“Anh thích em.”

Câu nói ấy lại càng khiến Sayaka say đắm.

Chẳng mấy chốc mà những cây sơn thù du ở phía bên này cũng trụi quả.

Trời đã bắt đầu chuyển lạnh và nếu không mặc áo khoác thì khó mà ra ngoài được. Mùa đông đã đến gần rồi.

Có một ngày, Sayaka đi làm về, cô nhấn chuông như mọi khi nhưng... cửa nhà lại không mở.

Chờ một lúc lâu, Sayaka lại tự lực chìa khóa mở cửa ra thì...

Chờ đón cô là một căn phòng tối đen lạnh lẽo.

Căn phòng chìm trong bóng tối, không có lấy một ánh đèn.

Cái lạnh trong căn phòng khiến Sayaka giật mình tỉnh lại.

Cô khóa cửa, bật từng bóng đèn từ ngoài hiên vào nhà.

Những bóng đèn cứ lần lượt, lần lượt sáng lên. Đến khi vào tận phòng ngủ, mọi thứ trong phòng ngủ của cô trở lại như trước khi Itsuki đến nơi đây. Có chăng cũng chỉ còn lại giá treo quần áo và hai cái ốc vít mà cô đã mua cho anh khi anh chuyển đồ vào đây.

Hôm nay là một trong hai ngày ngày thu rác tái chế trong tháng.

Sayaka hoảng sợ mở cánh cửa dẫn đến phòng khách, nơi cô đã bỏ qua từ đầu tới giờ.

Sayaka bật đèn lên, trên chiếc bàn thấp trong phòng khách chỉ có một bức thư, một cuốn sổ và một chiếc chìa khóa dự phòng.

Trên phong thư có đề tên người nhận “Sayaka”.

Phong thư ấy cũng chẳng được dán lại. Lúc mở phong thư, hai tay Sayaka không hề run rẩy. Trái lại, cô bình tĩnh đến ngạc nhiên. Bên trong đó chỉ có một mẫu giấy nhỏ vừa bằng kích cỡ của phong thư này.

Xin lỗi em. Hẹn một ngày nào đó.

Chắc hẳn anh đã phải đắn đo, rất đắn đo khi viết những dòng này, viết đi viết lại lý do, sự tình của mình để rồi lại dứt khoát xé thẳng nó đi, chỉ giữ lại một mảnh giấy con con để ngăn bản thân kể lể, để Sayaka không còn bận tâm đến anh, để cô có thể quên đi bất cứ lúc nào.

Hẹn một ngày nào đó.

Đó là điếu duy nhất mà Itsuki không thể che giấu trong bức thư này.

Chỉ có hai câu, chỉ có một bức thư nhỏ như thế nhưng trong đấy lại chan chứa tình cảm của anh.

Và bên dưới bức thư còn có mấy bức ảnh mà anh in ra nữa.

Ảnh Sayaka đội vòng hoa do anh dạy cô kết, hình cô đang khom lưng

nghiêm túc tìm kiếm thứ gì đó trong đám cỏ. Bức hình này chắc chắn được chụp khi cô đang đi hái rau rống r ấ.

R ấ còn có cả bức hình ghi lại nụ cười của cô khi nâng quả mâm xôi đại như nâng viên ngọc quý trên tay.

Ba bức hình.

Nhìn ba bức hình ấy, đôi tay Sayaka bắt đầu run.

R ấ cô lại lật mở cuốn sổ tay anh để lại. Bên trong ghi lại những công thức các món mà anh đã nấu cho cô. Anh còn bỏ đi những món phức tạp, chỉ ghi lại những gì mà cô có thể làm được.

Rốt cuộc thì anh đã chuẩn bị cái này từ bao lâu cơ chứ? Anh đã chuẩn bị để rời khỏi đây từ bao lâu rồi? Anh không thể làm hết chuyện này trong ngày hôm nay được.

Nghĩ đến đây, Sayaka lại chạy như bay ra sau vườn.

Anh ấy không nhổ những cây bạc hà kia. Và mặc dù bây giờ chúng đã rụng hết lá, nhưng anh nói rằng sang năm chúng sẽ lại ra lộc non.

Sayaka thở phào. Ít nhất mọi thứ còn trong giới hạn cô có thể chịu đựng được.

Sayaka lại chạy vào nhà, đi thẳng vào phòng ngủ, chôn mình trong chăn và... òa khóc.

Thực ra cô vẫn biết đi đâu này.

Cuộc sống hai người sẽ không thể mãi như thế được.

Cô thậm chí chỉ biết được mỗi tên của anh.

Itsuki có quyền quyết định đi đâu và làm gì.

Cô hiểu, cô vẫn rất hiểu đi đâu đó.

Không biết từ lúc nào, Itsuki không còn đánh dấu chủ quyền lên cô

nữa.

Nếu người khác mà nghe được câu này của cô thì chắc họ sẽ cười cô mất.

Thế nhưng, cô thực sự muốn được ở cùng anh.

Cô muốn sống cả đời cùng người đàn ông mà cô chỉ biết mỗi tên của anh, thậm chí đến cái họ cũng là vô tình biết được ấy.

Sayaka không biết là trong người mình lại có nhiều nước đến thế.

Thậm chí cô còn nghĩ nếu mình có thể khóc hết nước mắt để cả người chết khô đi thì tốt biết mấy.

Bốn mùa luân chuyển

Vài ngày sau đó, Sayaka mới nhớ ra là cô đã đưa cho Itsuki hai chiếc chìa khóa nhà. Khi đi, anh để lại một bức thư và một chiếc chìa khóa.

Như vậy tức là anh mang đi một chiếc chìa khóa. Vậy tức là đến một lúc nào đó anh sẽ trở về đúng không?

Cứ thế, mùa đông này của Sayaka cứ trôi qua trong mơ hồ.

Cho dù Itsuki không còn ở đây nữa thì Sayaka vẫn muốn trân trọng những gì anh đã để lại, anh đã làm cho cô.

Và vị giác của cô, thứ đã bị những món ăn của Itsuki thay đổi cũng là một trong số những điếu đó.

Sayaka thực hành theo cuốn sổ ghi công thức nấu ăn hết sức dễ hiểu bắt đầu từ món canh miso. Anh đã rất hiểu Sayaka khi ghi cho cô những món đơn giản thế này.

Mỗi ngày đi làm về, cô lại nấu một nồi canh cho tới khi tay nghề của cô có thể nấu ra hương vị ở mức bản thân có thể chấp nhận được, cho dù nó vẫn chưa đạt tới trình độ như món canh của Itsuki.

Các món ăn kèm thì lặp lại các món natto ăn cùng mơ khô hay trứng sống thêm rong biển...

Món ăn của Itsuki không được đặt tên. Thế nên anh chỉ phân loại đại khái như “món nấu” hay “món rán”... Và trong mỗi phần đấy anh lại liệt kê một danh sách dài các công thức nấu ăn khác nhau.

Thời gian đầu với Sayaka thật tẻ nhạt. Chuyện rán cháy hay ninh quá như là chuyện như cơm bữa, thậm chí cô còn mua sẵn bình cứu hỏa để ở

một góc phòng.

Nếu cô nói cô xào rau đến cháy cả xoong thì chắc chủ nhà sẽ cấm cô nấu nướng mất.

Và đương nhiên, chất lượng hộp cơm của cô cũng xuống dốc không phanh. Hộp cơm của Sayaka lúc này hầu như chỉ là những nắm cơm không ra hình dạng, sau đó là nhét thêm mấy món thức ăn mặn cũng không đẹp mắt gì cho lắm.

Có những lúc Sayaka muốn bỏ cuộc, có lẽ lại quay về mua cơm trưa bên ngoài với mọi người, buổi tối thì mua đồ ăn sẵn ở cửa hàng tiện lợi hay quán cơm nào đấy cho nhanh... Nhưng...

Cô không muốn đánh mất vị giác hiện tại của chính mình, vị giác mà Itsuki đã dạy cho cô, vị giác đã thưởng thức được vị ngon của rất nhiều món ăn ngày trước. Món ăn bên ngoài giờ đâu khiến cô cảm thấy mặn và có gì đó không hợp với mình. Cô muốn giữ lại cảm giác ngạc nhiên khi nhận ra hương vị các món ăn Itsuki nấu đã trở thành tiêu chuẩn ăn uống của bản thân.

Cô muốn giữ lại từng chút, từng chút ký ức liên quan đến Itsuki.

Cả những cuốn từ điển kia, chỉ cần có thời gian là cô đều mở ra đọc.

A, khi đó mình đã hái rau này đây mà.

Mình đã thấy cây này. Mùa của nó là khi nào nhỉ...

Ở bãi đỗ xe vẫn còn chiếc xe đạp mà lúc trước Itsuki dùng. Mặc dù Sayaka vẫn thường xuyên lau chùi cho nó nhưng do không được sử dụng nên giờ bánh xe cũng đã hết hơi rồi. Dù vậy, Sayaka vẫn không có ý định vứt nó, cô chỉ dựng nó vào một góc bãi đỗ xe để không gây cản trở đến mọi người.

Cô như vậy là thất tình rồi sao?

Sayaka không biết. Anh thậm chí còn chẳng nói gì đến chuyện chia tay cả.

Chỉ là anh ấy cũng chẳng để lại chút dấu vết nào thể hiện suy nghĩ của bản thân.

Sayaka vẫn chưa thể nào nấu ra được mùi vị như của Itsuki nấu, nhưng ít nhất thì cô cũng đã có thể nắm vững được những điểu cơ bản trong nấu nướng rồi.

Vào thời điểm một năm từ ngày cô “nhặt” Itsuki về nhà.

Ngày hôm đó, Sayaka được Takezawa mời đi ăn tối.

“Xin lỗi nhé. Tôi tự nấu ở nhà rồi.”

Sayaka vẫn tránh ăn ngoài, cố gắng duy trì thói quen tự nấu nướng ở nhà như thể đang cố bám víu vào một điểu gì đó vậy.

Thấy cô từ chối, Takezawa gãi đầu bối rối.

“Vậy thì đi uống trà với tôi một lúc nhé.”

Takezawa vẫn muốn rủ cô ra ngoài.

Sayaka cũng biết lần này anh ta mời cô đi là vì việc gì, nhưng cô không định đáp ứng anh ta.

Hết giờ làm, hai người đến quán cà phê Takezawa chỉ. Đây là quán quen mà trước kia khi còn đi ăn ngoài Sayaka hay đến.

Khi Sayaka đến thì Takezawa đã ở đó từ trước rồi.

Hai người gọi nước uống rồi nói mấy chuyện linh tinh trong công ty.

Đến khi nước được mang lên, Takezawa lại bỗng dưng im bật.

A, đến lúc đấy rồi sao?

Sayaka th ầ n nghĩ trong đ ầ u.

“Cô Kouno, cô có bạn trai r ấ i sao?”

Takezawa thực ra cũng không t ệ .

“Không, hiện giờ thì không.”

Takezawa chẳng biết ngực cô đau nhói đến thế nào khi phải trả lời như thế, mà anh ta cũng chẳng có cách nào để biết cả.

Thế nên, Takezawa thực ra cũng là một người không t ệ .

“VẬY...”

Takezawa đắn đo một lúc.

“Em hẹn hò với tôi nhé.”

“Có lẽ thời gian trước tôi đã làm phiền em khá nhiều, nhưng tôi... rất thích Kouno.

Tôi là người rất hòa đ ồng, hoạt bát, đôi khi lại hơi vô tâm, nhưng nếu em tức giận thì tôi sẽ kiểm điểm lại bản thân ngay. Nếu em nhận lời hẹn hò với tôi, tôi sẽ là một người bạn trai dịu dàng và vui vẻ. Không. Tôi chắc chắn.”

“CẢM ƠN ANH.”

Nghe Sayaka nói câu này, Takezawa li ề n ngừng lại, cúi đ ầ u xuống như thể đang chờ câu trả lời của cô.

“Xin lỗi anh nhé. Nhưng tôi có người trong lòng mất r ấ i.”

Sayaka chỉ nói đến đây r ấ i ngừng. Nếu còn nói tiếp nữa, cô sợ sẽ không ki ề n chế được bản thân mất.

Cô thích người đó, rất thích, dù cho hiện giờ cô còn không biết có thể gặp lại người đó được nữa không.

Itsuki rời đi đã sắp bốn tháng rồi, thế nhưng cảm giác đó trong cô vẫn chưa phai nhạt chút nào.

Đi đâu cô biết chỉ là cái tên của anh. Cô thậm chí còn không biết anh bao nhiêu tuổi, sinh nhật của anh ngày nào và quê anh ở đâu.

Sợ yếu lý lịch của anh khi đem đi xin việc đầu tiên địa chỉ và số điện thoại nhà cô.

Thế nên cô cũng chẳng ngạc nhiên đến độ đến nơi làm thêm của anh để hỏi thăm tin tức.

Đi đâu cô biết chỉ là... anh là người như thế nào.

Đi đâu cô biết chỉ là... mỗi ngày sống cùng anh là mỗi ngày cô vui vẻ đến nhường nào.

Cô chỉ biết có vậy thôi.

Cô đã nghĩ chỉ cần cô không chạm sâu vào mọi chuyện của anh, chỉ cần cô không biết gì cả, chỉ cần cô trốn tránh mọi thứ...

Cô đã nghĩ bản thân sẽ mơ hồ như vậy cùng anh qua hết những ngày tháng sau này.

Cứ mơ hồ như vậy tốt biết bao. Những đi đâu anh không muốn nói cũng không cần phải nói cho cô. Chỉ cần anh ở bên cô là được. Chắc hẳn tên ngốc đó lại tự dằn vặt bản thân là không thể cứ thế mãi được rồi.

Xin lỗi em. Hẹn một ngày nào đó.

Cuối cùng, anh chỉ để lại cho cô những lời đó mà thôi.

Khóe mắt cô cay cay, nước mắt lăn dài trên má. Sayaka vội vàng rút khăn tay ra lau mặt.

Đây là chiếc khăn tay cô mua khi còn ở chung với Itsuki.

Ngồi phía đối diện, Takezawa bối rối rút khăn giấy đưa cho cô rồi

cười khở:

“Sao người từ chối lại đi khóc lóc thế kia? Bình thường trong trường hợp này người muốn khóc phải là tôi chứ.”

Trong câu đùa ấy của anh ta còn kèm theo chút ý tứ xin lỗi.

“Nhận được đáp án của cô, ít nhất tôi cũng có thể thoải mái hơn rồi. Cảm ơn cô.”

Nói rồi, Takezawa đứng dậy, cầm lấy hóa đơn đi thanh toán.

“Cái đó, phần của tôi...”

Sayaka rút ví định lấy tiền lẻ ra đưa cho Takezawa thì anh đã lại cười buồn nói:

“Đây là chút tự trọng cuối cùng của gã đàn ông bị từ chối đấy.

Tôi đi trước đây.”

Sau cùng, chính Takezawa lại còn phải an ủi Sayaka.

“Ở cùng một cô gái đang khóc thì người bị xoi mói bao giờ cũng là đàn ông.”

Takezawa lúc này không hẳn là không thất vọng, không buồn phiền, thế nhưng ít nhất anh ta vẫn rất tử tế khi còn an ủi và trêu đùa cô một câu như vậy.

Nói xong câu đó, Takezawa cũng rời quán đi trước.

Cái giá rét mùa đông dần tan đi một chút và mùa xuân cũng chậm rãi quay về

Sayaka như không thể chờ đợi thêm được nữa mà nhanh chóng đi ra ngoài bờ sông.

Thời điểm này cây cúc móng ngựa, cây rau dại đầu tiên Sayaka đi hái cùng Itsuki chắc hẳn đã đâm chồi rộ.

Mùa xuân năm nay cảnh vật ở đó cũng không có gì thay đổi cả. Những khóm cây nhận được ít ánh sáng thì cành hoa vẫn còn chìm trong tuyết phủ. Những cây nào nhận được nhiều ánh nắng Mặt trời thì cành hoa đã vươn cao. Và những cành lá cũng đã mọc tươi tốt.

Khi hái rau cúc móng ngựa, Sayaka lại gặp được những cây cỏ tháp bút y như năm ngoái.

Chỉ khác là năm nay không có Itsuki ở bên.

“Em nhớ rộ đấy.”

Cỏ tháp bút này nấu rất tốn công nên Sayaka chỉ hái một chút mang về.

Rau cúc móng ngựa thì Sayaka hái hoa làm món bakke miso, cành hoa làm món muối miso còn cành lá thì chỉ lấy cành và vứt lá trở lại.

Năm nay cô chỉ hái phần cho một người ăn nên lấy một lượng ít hơn năm ngoái. Nơi đây cũng gần nhà, nếu ăn hết thì cô lại có thể đến hái tiếp được.

Sayaka vừa nhìn vào cuốn sổ Itsuki để lại vừa nhớ trình tự nấu nướng năm ngoái Itsuki đã làm rộ bắt đầu chế biến các loại rau hái được.

Món tempura hoa cúc móng ngựa quá đáng nên năm nay cô bỏ qua nó. Còn lại thì Sayaka đều làm hết tất cả các món mà năm ngoái Itsuki đã làm cho cô.

Món cúc móng ngựa muối miso phải để qua đêm nên hôm sau cô sẽ thưởng thức nó. Còn thực đơn bữa chiều hôm đó của Sayaka có cơm trộn cộng lá cúc móng ngựa, bakke miso, cỏ tháp bút muối cay, tempura cỏ tháp

bút ăn cùng canh cúc móng ngựa. Thậm chí trong canh miso natto nấu với rong biển cô cũng thả một ít cánh cúc móng ngựa nữa. Chỉ một chút thôi nên vị đắng của cánh hoa cũng tăng thêm hương vị cho món ăn.

Ngoại trừ món tempura hoa cúc móng ngựa ra thì bữa cơm chiêu này của Sayaka giống hệt với bữa cơm chiêu đầu tiên khi hai người đi hái rau dại ngày trước.

Cả bàn cơm như vậy mà chỉ có món cơm trộn là nếm ra được hương vị bình thường, còn các món khác không phải là quá mặn thì cũng là quá nhạt, thỉnh thoảng còn có chỗ bị cháy đen nữa.

Món cỏ tháp bút muối cay của cô dường như chưa bỏ hết nhựa cây nên vẫn còn hơi đắng.

Cứ như vậy, đông qua xuân đến, một năm mới lại bắt đầu như thể đã xóa đi mọi dấu vết của năm cũ, và... như thể đã xóa đi khoảng thời gian Itsuki còn ở nơi đây.

Món mì ống nấu với hành tây dại và cải bẹ xanh.

Công đoạn đào hành tây dại này quả thực vô cùng cực khổ. Thậm chí Sayaka còn nghĩ cô phải tốn thời gian gấp mấy lần so với lúc Itsuki đi đào khi trước.

Sayaka cứ nghĩ đây là một cây cỏ thon dài và chỉ cần đào thẳng, sâu xuống để tìm củ của nó, thế nhưng không biết bao nhiêu lần cô chỉ đào ra được rễ con chứ không phải là phần củ trắng đặc trưng ấy. Suốt quá trình đi tìm, đi đào loại hành tây dại này cô đã rất vất vả mới thu được một ít, thế nên lúc nấu Sayaka cũng khá khắt khe. Cuối cùng, món mì ống hành tây cô làm ra mặc dù vị hơi nhạt nhưng với Sayaka mà nói đây có thể gọi

là thành công rồi.

Giữa vị mặn và vị nhạt thì vị nhạt có thể dễ chữa hơn. Đây là điều mà Sayaka đã học được sau bao kinh nghiệm đau thương trong nhà bếp. Nếu nêm quá mặn thì với một tay mơ như Sayaka chẳng thể nào chữa được món ăn đấy nữa cả. Nhưng nếu vị quá nhạt thì sau đó chỉ cần cho thêm một chút gia vị gì đó là được.

Thời gian sau đó, Sayaka lại bắt đầu làm món xúc xích nướng muối cay như món rau ăn hằng ngày. Lúc xào rau, cô vặn bếp hơi to lửa khiến rau chỗ cháy chỗ khét, thế nhưng ít nhất Sayaka cũng thành công khi làm ra món có thể ăn được ngay lần thử đầu tiên.

Rồi đến thời điểm những bông hoa dại nở đầy bãi ven sông, Sayaka lại ra đó kết vòng hoa. Và bữa cơm chiều hôm đó của cô lại là hoa bồ công anh, rau cải hoang và rau cải trời. Cô thường mang theo cuốn từ điển tranh của mình để vừa tra vừa hái. Thời điểm này năm ngoái cũng là lúc Itsuki dặn cô rằng không được hái những loại rau cỏ mà mình chưa thể phân biệt kĩ càng.

Món tempura hoa bồ công anh thì cô để bếp điện ở mức thấp và rán đến khi chín kĩ bên trong. Bếp điện này của cô có thể tự động điều chỉnh nhiệt độ nóng đều bề mặt nên cô giờ cũng đã thực hiện được những món trình độ cao như vậy.

Về phần lá thì trong cuốn sổ của Itsuki có ghi chú là vặn to lửa, cho vào chảo rán nhanh là được. Với phần cộng lá bồ công anh, cô chọn những cộng dài, sau đó xắt thành từng đoạn, rửa sạch với nước rồi đem xào với bơ.

Món cải hoang luộc thì cô lại luộc quá kĩ nên vị cay của nó cũng bay hết, còn món rau cải trời trộn sốt salad dầu mè thì tạm ổn.

Trên bàn ăn, Sayaka cũng lại lấy chiếc đĩa tròn đổ chút nước và thả vòng hoa kết được vào đó giống như Itsuki đã từng làm. Anh đã nói nếu mỗi ngày đều thay nước cho nó thì vòng hoa này sẽ giữ được khá lâu.

Có lẽ khi đó anh đã biết sang năm nay cô sẽ lại đi kết vòng hoa cũng nên. Trong cuốn sổ này anh ghi lại toàn bộ công thức nấu ăn của các món rau rừng mà anh đã làm cho cô năm ngoái.

Anh đã chuẩn bị hết mọi thứ từ trước rồi đúng không? Sayaka cười khở.

Itsuki, giờ anh đang ở đâu? Em vẫn ở đây đây. Em vẫn đang đến những nơi năm ngoái em đến cùng anh theo từng mùa trôi qua.

Chìa khóa nhà em vẫn nằm trong túi áo của Itsuki chứ?

Đến mùa rau rắng và rau cốt khí củ, em còn đạp xe đến tận chân núi sát với thị trấn vùng ven của thành phố bên cạnh đấy. Ở Kochi rau cốt khí củ được người ta hoan nghênh lắm đúng không? Anh còn nói ở vùng giáp ranh với các tỉnh khác người ta còn cạnh tranh nhau buôn bán loại rau này mà.

Em vẫn nhớ tất cả những câu chuyện tâm phào khi đó đấy.

Sayaka còn đạp xe đến tận đoạn bờ đê đất, đi lên tận thượng nguồn để hái rau tai hùm và rau cải xoong nữa cơ. Thật may là hai loại rau này có thể hái quanh năm, trong khi rau rắng và rau cốt khí củ thì chỉ được một thời gian.

Năm ngoái, khi lần đầu đi hái rau tai hùm, cô còn sợ lớp lông của nó cứng như thế thì ăn làm sao được, thế nhưng năm nay, cô đã không ngần ngại mà hái chúng.

Năm ngoái, khi đi hái rau cải xoong, Sayaka còn trượt một chân xuống

suối. Đó cũng là mở đầu cho chuyện chiếc khăn tay mà Itsuki được tặng.

Hai người sống chung trước rồi mới phát triển quan hệ sau. Kiểu phát triển này cũng thật là hiếm thấy, mặc dù một phần nguyên nhân có thể là do ban đầu cô “thu nhật” anh. Từ khi quan hệ giữa hai người thay đổi, anh lại thường mang chiếc khăn tay mà cô tặng.

Năm nay, Sayaka cũng dành một ngày ăn món rau rừng theo phong cách phương Tây. Thế nhưng chỉ còn mình cô nên bữa tiệc bánh sandwich mới bắt đầu được một lúc là cô đã no căng bụng rồi. Thậm chí cả loại nước xốt cô cố tình chuẩn bị cũng còn thừa rất nhiều.

Cô cũng vẫn giữ thói quen mang cơm hộp đến công ty, song càng lúc, Sayaka lại càng thấy buồn ghê gớm.

Takezawa sau lần tỏ tình thất bại lại vẫn rất cố gắng thân thiết với cô như trước như thể chưa có gì xảy ra.

“Nếu cô đổi ý thì tôi có thể ưu tiên xem xét lại đấy.”

Nói rồi, Takezawa bật cười. Chính những câu nói đùa như thế của anh lại khiến cô thấy thoải mái hơn nhiều.

Trước khi bắt đầu mùa mưa, Sayaka cũng đi hái quả mâm xôi dại. Cô còn mang theo cả những chiếc túi zipper mà ngày trước Itsuki từng khen là một sáng kiến.

Và giờ, cho dù có thấy con sâu bọ nào trong quả mâm xôi dại, Sayaka cũng chẳng còn giật mình nữa.

Vì chỉ còn một mình nên Sayaka cũng hái ít hơn. Mặc dù muốn hái hết những quả mâm xôi chín đỏ trước mắt nhưng Sayaka vẫn kiềm chế được chính mình, chỉ hái hai túi đem về. Với hai túi này, cô cũng có thể làm được một lượng mứt đủ cho một người ăn trong thời gian dài.

Rồi cả những cây bạc hà trong sân vườn nhà cô nữa. Đúng như lời Itsuki từng nói, chờ khi mùa xuân đến chúng sẽ lại nhú lộc non, hiện giờ khóm bạc hà đã mọc xanh um cả một góc vườn nhà cô rồi.

Sayaka phết mứt quả mâm xôi đại mới làm được lên bánh mì rồi pha một cốc trà bạc hà và thưởng thức bữa ăn của chính mình.

Càng ngày, Sayaka càng cảm thấy đủ với cuộc sống hiện tại. Cho dù trong trái tim cô giờ vẫn còn một lỗ hổng, nhưng cô đã quen rồi. Và cô cũng chẳng biết đến bao giờ lỗ hổng ấy mới được lấp đầy.

Cho dù có đau buồn đến thế nào đi chăng nữa thì con người ta cũng không chết vì đau buồn được. Cũng chẳng thể chết vì thương tâm.

Cho dù cô có từng nghĩ muốn khóc cạn nước mắt, khóc đến chết, thì khóc đến một thời điểm nhất định, bụng cô vẫn đói, cô vẫn muốn đi vệ sinh. Con người cũng chẳng chết vì thất tình, cơ thể của chúng ta vẫn sống, vẫn hoạt động rất bình thường đến lạ.

Bước vào mùa mưa, mỗi khi đi làm hay đi về, Sayaka lại để ý xuống gốc cây sơn thù du ven đường. Cũng đã sắp đến mùa đi hái rau dền cơm và rau sam rồi.

Đến ngày nghỉ, Sayaka lại đi ra ngoài hái chúng rồi lại về nấu những món như Itsuki đã từng làm. Món rau dền cơm của vùng Yanagawa, cô đập trứng không giỏi, để nó đóng bánh hết vào với nhau, nhưng hương vị thì cũng không đến nỗi nào. Còn món rau sam nộm chua cay thì cô lại cho quá nhiều giấm. Rốt cuộc, Sayaka vẫn không dùng thành thạo được loại gia vị này.

Mùa mưa kết thúc, mùa hè cũng bắt đầu và mùa hái rau dại của cô cũng đã sắp hết.

Không biết vì sao đột nhiên Sayaka lại phải đi gặp khách hàng cùng trưởng phòng.

Lúc nào cô cũng chỉ làm việc trong văn phòng nên hiện tại nhận việc này cũng coi như thay đổi không khí.

Thế nhưng, nhìn những bóng cây đổ xuống con đường nhựa bóng giầy này, Sayaka lại thầm mong giá mà đi vào ngày bớt nóng một chút thì tốt.

“Nóng quá đi thôi.”

Trưởng phòng cũng không nói gì nhiều, chỉ là ông ấy cũng thường xuyên phải lấy khăn tay ra lau mồ hôi.

Thích thật đấy.

Nhìn trưởng phòng như vậy Sayaka lại thầm ghen tị trong lòng. Trong cái thời tiết này, đàn ông có thể thoải mái rút khăn tay ra lau mặt mà chẳng cần để ý gì. Còn như cô mà lau thế thì trôi hết cả phấn trang điểm trên mặt nên chỉ có thể chấm chấm một ít mồ hôi mà thôi.

Kể cả là như vậy thì cô vẫn muốn đứng trong phòng tắm dùng giấy dầu thấm là tốt nhất.

Dưới cái nóng oi ả này, rất tự nhiên mà mọi người đều chọn đi dưới bóng râm của hàng cây ven đường. Đột nhiên, trong mắt cô lại xuất hiện một bông hoa dại quen thuộc. Và Sayaka cũng không nghĩ nó sẽ là nguyên nhân khiến cô phải xấu hổ.

Cây dây leo bám trên hàng rào của bãi đậu xe, trên dây leo ấy lại được điểm những bông hoa nhỏ trắng xinh như hình những chiếc chuông. Đó chính là hoa mơ tròn, loài hoa để lại ấn tượng sâu sắc với Sayaka.

Năm ngoái cô cũng giữ lại một dây leo cách phòng xa nhất, và khi hè đến, nó cũng nở hoa trắng li ti như vậy, tạo thành lớp hàng rào thứ hai cho

ngôi nhà, sau đó nó lại kết thật nhiều quả màu nâu làm nên một hàng rào thứ ba nữa. Năm nay, Sayaka cũng lại giữ lại một dây leo xa nhất ấy. Giờ cũng vừa vặn là thời điểm hoa của nó đang nở rộ.

“Ô kìa. Có cái này hay lắm.”

Trưởng phòng cũng nhận ra bóng trắng đó mà ngừng lại.

“Thật đẹp quá đi. Chủ ở đây trờng nó sao?”

“Không phải đâu trưởng phòng.”

Sayaka bật thốt lên.

“Nó là cỏ dại đấy ạ.”

“Cỏ dại?”

Trưởng phòng tròn mắt ngạc nhiên.

“Nhưng nó trông đẹp thế cơ mà.”

“Cỏ dại không phải là tên của một loại cỏ cây mà là chỉ chung cho tất cả các loại cỏ. Thiên hoàng Chiêu Hòa đã nói như vậy. Ít nhất thì nó không phải là loại cây cỏ được trờng trong vườn.”

Cô lại nói tiếp

“Nó là cây rầm thúi, trong tiếng Nhật gọi là Hekuso kazura.”

“Hekuso... thúi...?”

“Vâng. Nếu vò nát những chiếc lá mọc trên thân dây leo kia thì nó sẽ tỏa ra mùi khó chịu giống như cái tên ấy. Mặc dù dựa theo những bông hoa dễ thương hay những đặc điểm khác thì nó còn được gọi với những tên khác như Saotome kazura nghĩa là cô gái đội nón đang làm ruộng hay Yaitobana vì hoa giống với hình m ỗi ngải dùng trong chữa bệnh hay xông huyết, thế nhưng, rầm thúi vẫn là cái tên được dùng nhiều nhất.”

Sayaka lại nói một lèo những gì cô nghe được từ Itsuki ngày trước.

Và sau đó, cô mới nhận ra trưởng phòng đang ngâ ra nhìn cô.

“Có chuyện gì thế ạ?”

Trưởng phòng cười khỏ nói:

“Không ngờ một cô gái trẻ như cô lại có hiểu biết về hoa cỏ như vậy đấy. Vậy sao, hoa rắm thú à...”

“Cái tên này cũng đủ để bị kết tội quấy rối tình dục đấy nhé.”

“Không, tôi không có...”

Chết tiệt.

Sayaka thầm nghiêng răng.

Cho dù cô có trẻ hay không thì cái từ này đúng là không thể phát ra từ miệng một cô gái được.

Mày vừa nói cái gì thế?

“Rõ là hoa của nó đẹp như thế này cơ mà, sao lại có cái tên như thế chứ.”

Giờ Sayaka chỉ cảm thấy xấu hổ vô cùng mà thôi.

Itsuki, tất cả là tại anh đấy!

Đi đâu đáng giận là cho đến giờ cô vẫn hay mơ thấy anh, khóc ướt gối để rồi giật mình tỉnh dậy.

Hãy đặt tên cho chàng trai đã rời xa bạn bằng tên của một loài hoa.

Và mỗi năm hoa sẽ lại nở.

Đó là câu nói của đại văn hào Kawabata Yasunari mà cô đã học trong giờ quốc ngữ hồi cấp ba hoặc cũng có thể là do thầy giáo thường hay nhắc đến.

Đặt tên cho chàng trai đã ra đi bằng tên một loài hoa rồi vùi mình vào

những ký ức. Sự ủy mị ấy với phụ nữ thực ra lại là điểu rất không thực tế. Bởi một khi đã vùi mình vào trong những ký ức ấy thì phụ nữ sẽ lại chỉ càng chìm sâu vào trong đó, nếu không thì mọi thứ sẽ nhanh chóng phai mờ.

Từ trước tới nay, cô vẫn luôn nghĩ như vậy, thế nhưng trải qua một năm này, Sayaka đã bị đánh bại. Cho dù trong lòng cô đã dành cho anh không biết bao nhiêu cái tên, và cho dù mỗi năm những bông hoa ấy vẫn nở rộ thì cả đời này cô cũng không thể quên được. Tại sao anh lại làm thế với cô chứ? Thời gian Itsuki ở bên cô còn chưa tròn một năm, thế nhưng cả quãng thời gian sau này, mỗi năm, mỗi năm những loài hoa cỏ mà Itsuki chỉ cho cô, rồi cả những loài hoa mà cô từng cố gắng ghi nhớ để đuổi kịp anh vẫn sẽ nở, vẫn sẽ tàn, rồi lại kết trái. Anh thậm chí còn chưa nói lời chia tay. Anh chẳng nói gì cả, chỉ lặng lẽ biết mất. Rốt cuộc giữa cô và người đàn ông đó đã có chuyện gì xảy ra chứ?

Cô từng nghĩ mọi chuyện đã qua rồi. Thế nhưng, hiện tại cô lại không rõ lắm. Có thể mọi thứ chỉ là ảo giác trong cô mà thôi.

“Xin lỗi em. Hẹn một ngày nào đó.”

Anh chỉ để lại cho em hai dòng này thì làm sao em có thể tin là anh ra đi vì gặp chuyện gì đó được?

Itsuki, anh chỉ để lại có hai câu ngắn ngủn như vậy thì em phải làm sao bây giờ?

Em không biết những công thức mà anh để lại, nhưng em lại nhớ những ngày anh nấu cho em.

Đó là hương vị mà Itsuki đã đem đến cho em.

Nếu anh đã định biến mất trong im lặng thì tại sao còn in đậm trong trái tim em đến thế?

*Em chỉ cần bình thường như bao ngày thôi là đã đủ hạnh phúc rồi.
Anh còn nghĩ điều vớ vẩn gì nữa rồi ra đi kia chứ?*

Hẹn một ngày nào đó... Ngày nào đó là ngày nào chứ?

“Kouno, đi thôi.”

Nghe trưởng phòng cất tiếng gọi, Sayaka vội vàng “Vâng” một tiếng rồi đi theo.

Đến một ngày nọ, Sayaka nhận được một bức thư.

Tên người gửi là Sayaka, chỉ có đi đầu bút tích ghi trong đó thì lại không phải là của cô.

Nét chữ ấy giống hệt với nét chữ trong từng công thức mà cô nhìn như nhai như nuốt mỗi ngày.

Trong khoảnh khắc, trong lòng Sayaka như dậy sóng. Nhưng ngay sau đó, cảm giác từ phong thư truyền đến lại khiến trái tim cô lạnh lẽo.

Bên trong phong bì thư ấy có một chiếc chìa khóa, và một bức thư ngắn.

“Xin lỗi. Em không cần đợi anh đâu.”

“... Đồng ý.”

Nếu anh định khiến em thôi nghĩ về chuyện này thì anh làm giỏi đấy.

Itsuki không giỏi nói dối. Thế nên trong trường hợp này anh cũng không viết được hai chữ “tạm biệt”.

Trên bức thư ngắn ngủn ấy chỉ ghi lại hai dòng chữ vụng về này. “Em không cần đợi anh đâu” cái gì chứ?

Đừng có viết một lời nói dối vụng về thế!

Và ngày hôm đó, Sayaka lại một lần nữa khóc thật lâu.

Sayaka chợt nhớ ra là mình còn chưa đi hái rau ngải cứu.

Thế là cô lại đạp xe đi ra ngoài.

Hái rau ngải cứu, sau đó đi đến con suối đầu nguồn hái rau tai hùm và rau cải xoong là năm nay cũng đã kết thúc được rồi.

Nghĩ như vậy, Sayaka lại thở dài.

Năm nay cũng sắp kết thúc rồi... Mình định tiếp tục thế này đến bao giờ chứ?

Đuổi theo từng vòng quay bốn mùa, lặp lại những ký ức với người đàn ông mình yêu. Mình, chẳng phải cũng là một kẻ ủy mị hay sao?

Nếu cứ tiếp tục mãi như thế này không khéo thành bệnh mất.

Ngay cả chiếc chìa khóa, sợi dây bám vú cuối cùng cũng bị trả lại rồi đây.

“Ồn quá!”

Sayaka tức giận quát lên với những tiếng nói trong đầu.

Ít nhất thì hiện tại cô cũng không thể vứt bỏ những ký ức về Itsuki ngay được. Mà... cô cũng đâu có làm phiền đến ai đâu.

Cứ làm như vậy tới khi nào mọi thứ hoàn toàn bình thường đi!

Bụi cây cốt khí củ mà Itsuki bảo cô bỏ qua năm ngoái năm nay cũng đã nở những bông hoa trắng. Lúc đó, cô còn cảm thán những bông hoa ấy giống hoa trang trí trong ngày lễ Thất tịch, để rồi lại được Itsuki khen nữa.

Đạp xe được một quãng, Sayaka đã lại thấy những mái nhà kính như lần đi cùng Itsuki năm ngoái.

Vừa vặn hôm nay nhà kính mở cửa và... ông cụ khi đó cũng lại ở trên đờng.

Trong thùng đựng rau củ thu hoạch được của ông cụ lúc này đang chất đầy những quả ớt chuông.

“Cháu chào ông ạ.”

Giờ Sayaka lại có thể tự nhiên cất tiếng chào với ông cụ không khác gì Itsuki ngày đó.

Ông cụ nghe tiếng gọi thì ngẩng đầu lên, nhìn cô khó hiểu, như thể ông không còn nhớ c ò là ai nữa. Mà đi đâu này cũng hiển nhiên thôi. Người nói chuyện với ông cụ khi đó là Itsuki mà, còn cô lúc ấy lại chỉ đứng một bên nghe hai người nói chuyện, im lặng như không khí vậy.

Sayaka dựng xe r ồi cúi đầu chào ông cụ.

“Năm ngoái cháu có cùng bạn đến đây và được ông cho rau ngải cứu với cà rốt ạ.”

Đến lúc này ông cụ mới như nhớ ra cô.

“Là cô gái khi đó sao! Sao nào, năm nay cô cũng lại đến hái rau ngải cứu nữa à?”

“Vâng ạ. Nếu ông cho phép ạ.”

“Loại cỏ dại đấy thì cô muốn bao nhiêu cứ hái đi.”

“Cháu cảm ơn ông ạ.”

Ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng Sayaka lại thầm phản bác một câu: “Chẳng có cây cỏ nào tên là cỏ dại đâu ông ạ.”

Sayaka nhanh chóng trèo xuống dưới đê, đến gần chỗ ông cụ.

“Cậu trai kia hôm nay không đi cùng cô sao?”

Sayaka chột sống người một giây.

Sau đó... cô mỉm cười. Hy vọng là ông cụ thấy cô mỉm cười.

“Vâng ạ. Anh ấy đi du lịch rồi ạ. Anh ấy cứ như dân du mục ấy ạ.”

“Thế thì đúng là khổ cho cô quá nhỉ. Cậu trai ấy chẳng chịu nghĩ cho người ở nhà chờ gì cả.”

Câu nói ấy của ông cụ lại khiến lòng cô chùng xuống.

“Vâng. Đúng là khổ quá mà ông.”

“Được rồi. Cô gái, mở túi của cô ra đi.”

Ông cụ bảo Sayaka mở túi nilon mà cô mang theo. Sau đó ông lại lấy một ít ốt chuông trong thùng của mình nhét vào túi cho cô. Ông cụ nhét cho cô phải đến gần hai chục quả.

“Cà rốt mới bán hôm trước hết rồi.”

“Ông cho cháu nhiều thế này... có mình cháu thì nhiều quá.”

“Nếu cậu trai về nhà trước khi chúng héo hết thì tốt nhất. Còn nếu không kịp thì cũng còn nhiều cách chế biến món này lắm, cô ăn hết một mình được mà.”

Thế rồi, ông cụ bắt đầu giảng giải cho Sayaka.

“Đầu tiên là bỏ quả ốt chuông ra, bỏ hạt rồi thái nhỏ, giống như ốt chuông thái sợi xào thịt ấy. Sau đó luộc nó lên.”

“Ông bảo luộc ốt chuông ạ?”

Có lẽ ông cụ đã liệu trước Sayaka sẽ ngạc nhiên như thế, trông ông lão lại càng hứng khởi nói tiếp:

“Chần nhanh thôi. Nếu luộc kĩ quá thì nó như mất. Sau đó chặt hết

nước đi rồi đem trộn với vừng. Vừng đen hay vừng trắng đều được hết.”

“Lần đầu tiên cháu nghe đến cách ăn này đấy ạ.”

“Nhà nông chúng tôi hay ăn kiểu ấy đấy. Mùa hè là mùa ớt chuông, cứ càng hái nó lại càng sai quả thế nên dù có bán bao nhiêu thì chúng tôi cũng vẫn còn nhiều lắm. Đem ớt chuông chần qua nước sôi sau đó trộn với vừng thì ớt cũng bớt hăng mà lại ăn được nhiều hơn đấy. Mấy đứa trẻ hay ghét ớt vì nó hăng đúng không? Nhưng nếu nấu theo cách này thì trẻ con cũng sẽ ăn được ớt chuông cả đấy.”

“Vâng, tối nay về cháu sẽ nấu thử ngay ạ.”

“Được rồi, cô đi hái rau đi.”

Nói rồi ông cụ lại quay về với luống rau của mình.

Nhìn ông cụ đi về phía ruộng rồi, Sayaka cũng bắt đầu hái búp rau ngải cứu. Cô cũng hái thêm mấy cành lá để đem về pha trà.

Đến khi hái xong rau và leo lên đê, Sayaka đã không còn thấy ông cụ ở đâu nữa. Cô hướng về phía đám ruộng, cúi đầu cảm ơn sau đó đạp xe đi về

Mình sẽ đợi đến khi nào còn có thể.

Mình đợi là việc của mình.

Mình thích đợi nên mình sẽ đợi. Đến khi nào mình thấy đủ rồi thì mình sẽ dừng lại.

Biết đâu ngày mai anh ấy sẽ quay về. Hay biết đâu mình lại rơi vào lưới tình với một người nào đó.

Chẳng ai biết ngày mai sẽ ra sao cả. Thế nên cứ để vậy đi.

Itsuki viết là không cần đợi chứ anh ấy có viết là đừng có đợi nữa đâu.

Anh ấy cũng chẳng viết là tạm biệt nữa.

Năm nay, Sayaka cũng lại đi đến tận chỗ có cây rau muối mà năm ngoái hai người đã nhìn thấy. Sayaka dừng xe lại và đứng ngắm nó một chút. Khóm cây ấy năm nay vẫn phát triển và vẫn đâm ra những chồi non đỏ rực. Bên cạnh cây to cũng bắt đầu mọc lên những mầm cây mới nữa.

Cô nhớ lại lời Itsuki đã nói khi đó.

“Cây rau dấy em đừng hái. Gần đây loại rau này ngày càng hiếm rồi. Anh cũng đi khá nhiều nơi rồi thế nhưng thực sự cũng rất ít thấy loại cây này.”

Lúc này anh đang đi bộ ở đâu rồi? Ở đó anh có thấy những cây rau muối này không?

Bụi rau muối ở đây vẫn sống qua một năm, thậm chí còn mọc nhiều hơn năm ngoái nữa.

Sayaka đi đến con suối đầu nguồn, hái một ít rau tai hùm và rau cải xoong rồi lại đi về nhà.

Tối hôm đó, Sayaka đã thử nghiệm ngay món ớt chuông mà ông cụ chỉ. Vùng đen và vùng trắng là những loại gia vị mà Itsuki thường dùng, thế nên giờ cô cũng khá quen thuộc với chúng. Và lại, trong cuốn công thức nấu ăn Itsuki để lại cũng thường xuất hiện nguyên liệu vùng, cô không quen với nó cũng không được.

Màu xanh tươi của ớt chuông chắc sẽ rất nổi với vùng đen, nghĩ thế nên Sayaka quyết định dùng vùng đen để trộn.

Món ớt chuông trộn vùng mà Sayaka thử nghiệm ấy... ớt chuông hơi đắng nhưng cũng khá mềm và hương vị cũng khá tuyệt. Đúng là nếu làm thế này thì trẻ con sẽ thích món ớt chuông này cũng nên.

Vị đắng là vị còn đọng lại lâu nhất, nhưng nếu trung hòa nó theo cách

này để ta quen dần với mùi vị của nó thì biết đâu số trẻ con ghét ớt chuông cũng sẽ giảm xuống.

Itsuki, giờ em cũng đã có một món có thể dạy cho anh rồi đấy. Thật khó tin phải không? Nhưng nếu là Itsuki làm thì chắc chắn còn ngon hơn nữa. Và công thức này là ông cụ năm ngoái dạy cho em đấy.

Từ lúc quyết định sẽ đợi đến khi nào còn có thể, Sayaka cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn.

“Hẹn một ngày nào đó.”

Bức thư trước anh chỉ để lại cho cô những từ đó.

Itsuki tự ý bỏ đi, thế nên cô cũng có quyền tự ý tin tưởng, tự ý chờ đợi đúng không?

Thực ra anh cũng muốn em đợi đúng không? Em có thể nói là mình đã nhìn thấu anh rồi không?

Cái nóng cuối cùng của mùa hè r ấ cũng qua đi, mùa thu đã tới.

Trên những cành cây sơn thù du hai bên đường lại kết đầy quả đỏ. Và trên những cây có quả chín đã bắt đầu xuất hiện những chú chim, sau đó chúng dần dần chỉ còn mỗi cành cây trơ trụi.

Thời điểm những cây sơn thù du cuối cùng cũng trụi quả là lúc đợt lạnh đầu tiên của mùa đông tràn về.

Giờ nếu không mặc áo khoác thì cô cũng không thể ra đường được. Mùa đông thực sự đã đến r ấ.

Từ trước khi Itsuki đến nhà cô, Sayaka đã h ầu như không còn liên lạc

gì về quê nữa. Cho dù là lễ Obon hay dịp Tết cuối năm cô cũng không về. Lý do rất đơn giản, cô có một bà dì làm mai mối. Mẹ cô cũng vì thế mà chỉ cần có cơ hội là lại sắp xếp cho cô đi xem mắt người ta.

Một năm đầu tiên khi cô xin được việc, mẹ cô đã bắt đầu làm vậy rồi, thế nên cũng từ đó cô không về quê nữa.

“Con đã bảo là con không về đâu mà... Mẹ nói hay quá nhỉ. Nếu không có lịch xem mắt... Thế nhé. Tết này con có kế hoạch khác rồi. Bố mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe nhé.”

Đồng nghiệp cũng rủ cô kỳ nghỉ này đi trượt tuyết nhưng cô lại từ chối. Lỡ như trong lúc cô đi du lịch vắng nhà mà Itsuki lại về thì làm thế nào? Cứ nghĩ đến đó thôi là Sayaka chẳng còn muốn đi đâu xa nữa cả.

Thế rồi năm cũ cũng qua, năm mới cũng đến. Ngày Tết ngủ ở nhà cũng không phải là một ý tồi.

Một đêm cuối đông trước kỳ nghỉ, trời vẫn còn lạnh cóng.

Ánh trăng tỏa sáng cả một vùng trời không một gợn mây.

A, là một tối như thế này. Hôm đó cũng là một tối như thế này.

“Tiểu thư, liệu cô có thể thu nhận tôi được không?”

Tôi sẽ không cần người và rất ngoan đấy.”

Câu nói khi ấy của anh khiến Sayaka trong cơn say cũng phải bật cười, cuối cùng cô cũng thu nhận anh.

Về đến nhà, theo thói quen Sayaka mở hòm thư trước cửa. Đa phần trong đó chỉ toàn là những tờ rơi quảng cáo vô nghĩa, thế nhưng đôi khi cũng có hóa đơn thanh toán tiền điện thoại hay biên lai chuyển tiền nên ngày nào cô cũng kiểm tra hòm thư một lần.

Và hôm nay, trong hòm thư bất ngờ lại xuất hiện một phong bì sách

màu nâu.

Nhìn tên nhà sách trên bao bì, Sayaka không nhớ là mình đã mua cuốn sách nào qua mạng cả.

Cô lại lật mặt sau của phong bì lên. Và giây phút đó, Sayaka cứ cần nguyên phong bì sách như thế, đứng im tại chỗ... như thể cô đã bị đông cứng trong cái giá rét này rồi.

“Kusakabe Itsuki”

Tiêu đề người gửi chỉ ghi mỗi cái tên đó.

Sayaka vội vàng xé mở phong bì ngay tại chỗ.

Bên trong có một cuốn sách. Đó lại là một cuốn từ điển tranh thực vật của một nhà xuất bản khác với bộ từ điển mà Sayaka đang có.

Cỏ dại Nhật Bản - Mùa xuân

Tác giả: Tatsuki Junzou.

Không nghĩ ngợi nhiều, Sayaka mở ngay trang cuối cùng của cuốn từ điển. Cuốn từ điển mà cô có đầu ghi tên tác giả hay biên tập vào trang cuối cùng của cuốn sách.

Ngay sau đó, tên của Itsuki đập thẳng vào mắt cô. Trong mục những người đóng góp hình ảnh có ghi tên anh ấy ngay dưới tên tác giả.

Tóm được rồi!

Nếu gọi đến nhà xuất bản này thì ít nhất cô có thể biết được địa chỉ liên lạc của Itsuki. Thậm chí cô còn có thể nghe ngóng thêm chút thông tin về gia đình và anh đã kết hôn hay chưa. Cô từng nghĩ anh đã đi lang thang đâu đó rồi, thế nhưng cuốn sách này lại được gửi đến đây, vậy tức là...

Lần đầu gặp nhau, anh thực sự là bị đối diện lạ người, nhưng cũng có thể đó là do anh đang lang thang đâu đó.

Sang tuần cô nhất định phải liên hệ với nhà xuất bản đó. Cho dù có phải nghỉ làm đi chẳng nữa. Cô vẫn còn khá nhiều ngày nghỉ phép chưa dùng đến.

Sayaka vẫn cứ nhìn chăm chăm vào bìa sách và bước lộp cộp về phía cửa nhà.

“Bị giẫm lên người thế này đau lắm đấy.”

Đột nhiên nghe có tiếng nói, Sayaka thét lên một tiếng.

Ngồi trước cửa nhà cô lúc này là... là... là... là...

“Em, đã thu nhận con cún mới nào chưa?”

Sayaka lắc đầu.

Đồ ngốc... Đồ ngốc.

Anh nghĩ em là người thế nào chứ?

Em thậm chí còn mơ thấy anh, đã không biết bao nhiêu lần khóc ướt gối. Thế mà bây giờ anh lại nói cái gì chứ?

“Nhận cái gì? Đồ ngốc!”

Khung cảnh ảm đạm bỗng nhiên như bừng sức sống.

Và rồi Sayaka nhào vào lòng Itsuki, cô khóc, khóc thật to như một đứa trẻ.

“Lỡ mất một năm rồi, nhưng lời hứa khi nào đến gần sinh nhật anh sẽ nói cho em biết có còn hiệu lực không?”

Đúng. Anh đã hứa với em. Thế mà lại im lặng bỏ đi.

Sayaka vừa khóc tu tu vừa gật đầu.

Nhận được cái gật đầu của cô, Itsuki mới nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

“Nếu anh vẫn còn có thể vào trong được thì cho anh vào đi. Nếu không

thì sẽ làm phiền đến hàng xóm đấy.”

Trước một câu nói hết sức thực tế này, Sayaka đành phải vừa khóc rấm rứt vừa mở túi lấy ví ra.

Trong chiếc ví đó có một thứ cô vẫn giữ như bùa bình an của mình.

“Tự mở đi đồng hồ!”

Sayaka vừa quát vừa đập chiếc bùa bình an đó vào tay Itsuki.

Đó là chiếc chìa khóa dự phòng mà anh đã gửi trả lại cô.

“... Xin lỗi.”

Itsuki cúi đầu áy náy rồi dùng lại chiếc chìa khóa một năm chưa đụng đến này.

“Bài trí trong phòng vẫn như thế nhỉ.”

Vào phòng, bật đèn, bật máy sưởi lên, Itsuki nhìn quanh căn phòng một lượt rồi khẽ lầm bầm.

“Tất nhiên là không thay đổi gì rồi. Từ đó tới giờ em vẫn sống một mình mà.”

Cô không dám nói là bản thân vẫn một mình chờ anh ở đây.

Cô cũng không thể nói một năm này với cô dài đằng đẳng như thế nào.

“Tại sao... đột nhiên anh lại lặng lẽ...”

Itsuki để Sayaka còn đang xúc động ngã xuống giường bản thân anh cũng ngã xuống cạnh cô.

“Xin lỗi. Anh đã nghĩ nếu cứ tiếp tục như vậy thì anh không thể ở cùng Sayaka mãi được. Bởi anh còn rất nhiều việc phải giải quyết. Thế nhưng

anh cũng không đủ dũng khí để nói với Sayaka chuyện này. Hơn nữa chuyện này cũng tốn khá nhiều thời gian, anh không thể bảo em chờ trong trạng thái mơ hồ vậy được. Và nếu lỡ em có nói là em không chờ đâu, chúng ta chia tay đi thì sao? Nên anh cũng sợ phải nói ra chuyện phải đi.”

“Người im lặng ra đi là anh. Thế còn người phải chờ đợi trong mù mịt là em thì sao chứ?”

Nghe cô lẩm bẩm một câu như vậy, Itsuki lại khẽ nói “Xin lỗi”.

“Anh là một kẻ yếu đuối, hay lo sợ và chẳng biết làm gì cả.”

“Từ bấy đến giờ anh đã làm gì?”

“Hừm, cuối cùng cuốn sách này cũng có được những thành quả đầu tiên... tác giả của cuốn sách đó, thầy Tatsuki là một giáo sư đại học và anh đã xin thầy vào làm trợ lý tại phòng nghiên cứu của thầy.”

“Trường đại học, tức là anh ở gần đây?”

“Ừ. Đó là trường đại học mà anh đã theo học trước kia.”

Trường đại học mà Itsuki nói là một trường đại học dân lập chuyên về nông nghiệp và từ khu chung cư này có thể nhìn thấy khuôn viên của ngôi trường ấy.

“Thế trước cái cuối cùng đấy là gì?”

“Anh đã trở về nơi đáng sợ nhất đối với anh.”

Nói đến đây, Itsuki yên lặng một lúc lâu rồi mới nói ra một chữ “nhà”.

“Sayaka, em có nhớ chiếc vé đi dự triển lãm Ikebana trước kia không?”

Đột nhiên Itsuki lại nhắc lại chuyện khi trước.

“Người tổ chức buổi triển lãm đó chính là cha của anh. Và anh là con trai cả của ông.”

“Là người nghệ nhân đó sao? Người đó rất nổi tiếng đúng không?”

“Đúng, nghệ danh của ông ấy rất nổi, thế nhưng tên thật của ông ấy là Kusakabe Suguru. Một cái tên rất bình thường đúng không?”

Itsuki khẽ cười.

“Dưới anh còn có em trai, em gái nữa. Tất cả bọn anh ngay từ nhỏ đã được ông dạy cho về nghệ thuật cắm hoa nhưng anh lại được chỉ định là người kế nghiệp ông. Trong khi đó, từ nhỏ anh lại yêu thích những hoa cỏ mọc trên đất hơn là Ikebana. Ông bà ngoại của anh đầu làm nông, thế nên lúc nào anh cũng trốn đến nhà ông bà chơi.”

“Ngày đó thật là vui.” Giọng Itsuki trầm xuống.

Tuy nhiên, cha của Itsuki lại không chấp nhận chuyện anh chú tâm vào những cây cỏ này hơn là Ikebana. Và để tách anh ra khỏi ông bà ngoại, ông còn quyết định chuyển nhà. Điều đó lại chỉ khiến anh cảm thấy tăng thêm áp lực còn các em trai em gái thì lại thấy ganh tị. Dần dần, các em anh cũng không còn thân thiết với người anh này nữa.

“Mẹ anh thì sao...?”

“Ở nhà anh, bà là người không có quyền lên tiếng nhất. Ai bảo bà chỉ là con gái nhà nông bình thường lại có thể lấy một người đàn ông thành đạt cơ chứ. Bố mẹ anh ấy à, họ giống như kiểu phu xướng phụ tùy ấy. Mẹ anh luôn nghe lời của cha.

Sau này khi các em anh lớn lên, biết nghĩ đến tương lai rồi, chúng lại thấy nếu để cơ nghiệp của bố cho một ông anh còn không có nổi hứng thú với việc này kế nghiệp thì thà để một trong số họ kế nghiệp bố còn hơn. Thế nên cũng không ít lần các em anh đã nói chuyện với bố về chuyện này.”

Thế nhưng, cha của Itsuki vẫn khẳng định muốn anh kế nghiệp. Có lẽ nguyên nhân là ở tài năng của anh cũng nên. Thần linh thật là biết đùa cợt con người mà. Không phải lúc nào người có nguyện vọng cũng được trao cho tài năng hạng nhất cả.

“Khi vào đại học, anh cũng chọn trường không ở gần nhà để trốn khỏi nơi đó, thế nhưng giữa chừng anh lại bị họ bắt quay về.. Nhìn đường ray tàu phía trước, lại nhìn em trai em gái cười đầy khó chịu, anh thầm nghĩ rồi cả đời này mình sẽ như vậy sao. Anh không chịu được.”

Thế là anh chạy trốn.

Itsuki cười buồn.

“Chỉ có ông bà ngoại là ủng hộ anh, thế nên anh gửi tất cả các giấy tờ, sổ tiết kiệm ở chỗ ông bà. Ngay cả sổ hộ khẩu anh cũng chuyển luôn về đây, nhưng nếu anh có gây ra xáo động gì lớn hơn nữa thì sẽ bị người nhà đến tóm cổ nên anh cũng chỉ dừng lại ở đó thôi. Sau này anh làm thủ tục tự động khấu trừ tiền thuế... nhưng trong tài khoản của anh cũng không có nhiều tiền. Những lúc thấy số dư của anh không đủ thì ông bà anh sẽ trả cho anh. Thế nên anh liên tục đi làm thêm. Cứ mỗi lần có tiền là lại chuyển luôn vào tài khoản vì dù sao ông bà anh cũng chẳng dư dả gì.”

Rồi vào một đêm trời lạnh cũng như đêm nay, Itsuki đối mặt người trước khu nhà này.

“Thú thực là ban đầu anh cảm thấy mình thật may mắn.”

Itsuki thành thực nói.

“Trong một thời gian dài anh không phải lo không có một mái nhà che thân, lại còn tiết kiệm được tiền nữa. Sau này, cô gái thu nhận anh lại thật dễ thương, còn thích những món anh nấu nữa, đã vậy còn chịu chiều theo

sở thích của anh, tự mình mua từ điển về, rồi còn thích con người anh nữa...”

Sayaka dúi đầu vào lòng anh, xấu hổ vì bị anh nói trúng tim đen.

“... Anh biết từ lúc nào?”

“Có lẽ là... ngay từ đầu đi. Che giấu nhiều như vậy cũng mệt mỏi thật đấy.”

Nhưng cuối cùng thì cô cũng chẳng che giấu được.

“Ở bên em anh thấy hạnh phúc và ấm áp. Thế nhưng nếu như chưa giải quyết triệt để mọi chuyện thì thời gian hạnh phúc này sẽ chẳng thể kéo dài mãi được. Đâu đó trong lòng anh có một tiếng nói càng ngày càng lớn. Rằng nếu anh không giải quyết mọi chuyện thì anh không thể ở mãi bên em được.”

Thế rồi anh quay về nhà và trả lời câu hỏi thừa kế hay không thừa kế.

Itsuki lại cười buồn.

“Cuối cùng thì anh đã từ bỏ mọi quyền thừa kế liên quan đến gia đình ấy. Anh, đã được giải phóng. Thế nhưng chuyện này cũng tốn mất nửa năm.”

“Anh từ bỏ quyền thừa kế như vậy... có ổn không?”

Sayaka lo lắng mình có đáng giá đến mức để anh phải về nhà như vậy không. Thế nhưng Itsuki lại cười rất thoải mái nói:

“Như vậy là anh đã được tự do rồi. Từ giờ chuyện anh ở đâu, làm gì và với ai sẽ chẳng ai có quyền can thiệp nữa. Rồi sau này ông ngoại biết được quyết định của anh có bảo là sẽ cho anh mảnh ruộng và cuộc xẽng làm vườn của ông. Những thứ này giờ ngoài anh ra chắc chẳng ai muốn đâu, nhưng cứ nghĩ đến chuyện sau này có ruộng có vườn là anh lại thấy

háo hức lắm. Chỗ ông bà ở là một vùng núi tuyệt lắm.”

Sau đó Itsuki mang theo những bức ảnh mà mình tích góp được từ trước tới giờ đến gặp thầy giáo cũ và đề đạt nguyện vọng được giúp thầy xuất bản cuốn sách.

“Quả nhiên là làm thứ mình thích thì tự dưng mình sẽ giỏi hơn hẳn mà. Anh được mọi người công nhận ở nhiều mặt lắm nhé, đặc biệt là những bức ảnh của anh được đánh giá rất cao. Anh còn trẻ như vậy mà đã đi được mọi góc ngách trên đất nước này còn gì, thế nên tài sản của anh cũng nhiều lắm nhé. Ngay cả những loài thực vật quý hiếm anh cũng chụp được những bức ảnh đáng giá nữa cơ. Và nhờ có thầy mà anh có được một chỗ làm ổn định.”

Có lẽ anh còn có chứng nhận nữa ấy chứ.

Itsuki quay mặt đi chỗ khác khẽ nói.

“Sinh nhật của anh là ngày 1 tháng Ba. Còn mười ngày nữa là anh hai mươi tám tuổi.”

“Ồ, chúng ta bằng tuổi sao?”

“Anh sinh sớm nên đi học cùng lớp trên một tuổi.”

“Quà sinh nhật anh muốn thứ gì? Năm ngoái đã lỡ rồi nên năm nay em muốn làm gì đó hoành tráng một chút.”

“Anh muốn một thứ, mặc dù không tốn tiền nhưng nó cũng khá lớn đấy.”

Sau đó, Itsuki xoay người, nhìn thẳng vào mắt Sayaka và nói:

“Anh muốn sống cùng em.”

Anh, ở ngay trước mặt cô, nói ra điều đó.

“... Tiền lương của anh thấp, anh cũng không có tiền để dành, thế nên

anh không thể cho em cuộc sống thoải mái hay sung sướng...”

Thấy Itsuki lại bắt đầu nói những lời tự ti, Sayaka nhìn anh đầy trù mến.

Thật là.

Anh không biết em đã “đợi” anh với tâm trạng như thế nào nên mới nói vậy đúng không?

Em chẳng cần gì mấy thứ đó cả. Cho dù anh chỉ cho em biết mỗi cái tên như trước thì em vẫn muốn sống cùng anh cả đời. Cứ nghĩ đến những đêm em khóc ướt gối...

Giờ thì Itsuki đã ở đây rồi.

“Vậy thì quà sinh nhật cho anh chỉ có thể là một tờ giấy rở tiền thôi nhé. Còn căn phòng này áy à em nghĩ phải trang hoàng lại cho nó từ đầu tới chân thì mới có thể cho hai người sống được. Thế nên lần này không cần phải bày vẽ gì cả, chúng ta cứ vứt luôn cái giường đi, mua bộ chăn đệm đôi về, tủ quần áo cũng chọn loại nào rở tiền đựng được quần áo của hai người là được.”

Nói đến đây, Sayaka khẽ liếc sang Itsuki.

“Chúng ta sẽ trang hoàng lại căn phòng này thành phòng cho hai người, làm thế nào để ít nhất khi muốn đi khỏi đây cũng không thể nhẹ nhàng xách túi lên là đi ngay được.”

“... Quả nhiên, em vẫn còn giận anh đấy à.”

“Ai giận chứ.”

Và giờ sẽ là lúc chúng ta lắng nghe những tâm sự, suy nghĩ của Sayaka.

Vĩ thanh: Ba giờ chiều

Từ nhỏ cô đã là một đứa trẻ thành phố. Cô không có duyên với thiên nhiên. Kể cả hoa cỏ cô cũng chỉ biết đến mấy loại như hoa bồ công anh hay hoa diên vĩ.

Nếu không gặp được Itsuki thì có lẽ cô cũng chẳng biết được tên của loài dây leo bám trên hàng rào quanh nhà mỗi năm. Tên của nó là cây rầm thúì. Bởi lá của nó có cái mùi khủng khiếp như thế nên người ta lấy luôn cái tên ấy làm tên nó. Nghĩ đến cái mùi ám ảnh mình mỗi năm, cô cũng thấy cái tên này đặt thật đúng.

Mặc dù nó còn có tên khác là Saotome kazura hay Yaitobana nhưng cái tên rầm thúì này vẫn thông dụng hơn cả.

Và người chỉ cho cô biết cái tên đó là người đàn ông kỳ lạ đột nhiên xuất hiện vào một ngày nọ... không, phải gọi là một chàng trai trẻ. Và sự xuất hiện của anh ta cũng không phải là một giấc mơ cổ tích. Cho dù trong truyện có một cô gái trẻ nào đó rơi từ trên trời xuống xuất hiện trước mắt một cậu thiếu niên làm việc ở một khu mỏ ngoại quốc thì cũng không thể có chuyện một mỹ vương tử từ một chốn thiên đường nào đó giáng xuống trước mặt một cô nhân viên văn phòng bình thường còn đi nhậu về khuya như cô được.

Có lẽ Sayaka đã gặp phải một thanh niên bị đói lả khi đang thực hiện một chuyến du lịch tiết kiệm rồi. Nói vậy nhưng anh ta đúng là tuần tú thật.

Nhìn gương mặt say ngủ bên cạnh mình, Sayaka khẽ mỉm cười.

Ít nhất thì mặc dù say xỉn nhưng cũng thật may là cô đã thu nhận người đàn ông xa lạ khi đó này.

Tiểu thư, liệu cô có thể thu nhận tôi được không?

Tôi sẽ không cần người và rất ngoan đấy.

Có lẽ khi cần xin Sayaka cho mình tá túc một đêm khi đó, Itsuki đã quá mệt mỏi, không còn có thể bước tiếp được nữa, nên anh mới coi mình như một chú cún nhỏ cần người ta thu lưu. Và không hiểu sao câu nói ấy của anh lại đánh động được trái tim của Sayaka, cuối cùng cô cũng thu nhận cho anh vào phòng.

Có thể nói, hành động khi đó của cô đã thay đổi cả cuộc đời sau này của hai người.

“Chú cún” cô thu nhận về vừa là một anh chàng quản gia toàn năng có thể quán xuyến mọi chuyện nhà cửa lại có thể tóm được ngay cái dạ dày của Sayaka chỉ bằng một bữa sáng để cảm ơn cô cho ngủ lại một đêm.

Nếu như anh không có chỗ nào để đi thì... sao anh không ở lại đây?

Itsuki đã bối rối vô cùng trước lời đề nghị của cô khi đó. Anh vẫn là một người đàn ông trưởng thành tử tế. Với anh, việc xin một người qua đường như Sayaka được tá túc một đêm cũng chỉ là chuyện cực chẳng đã. Còn cô lại cứ khẳng khẳng giữ anh lại. Một người tự mình đi du lịch khắp nơi vừa không ngừng kiếm việc làm thêm ở những chỗ mình đặt chân đến như Itsuki thỉnh thoảng cũng gặp phải vận xui khi không kiếm được việc làm mà tiền trong người cũng đã dùng hết. Sayaka tình cờ gặp được anh trong thời điểm đó, và có lẽ cũng một phần vì đi đầu đó nên anh mới đồng ý ở lại.

Cho dù lý do là gì cũng được, chỉ cần anh đồng ý ở lại nhà cô. Thực ra

tối hôm đó hai người cũng không có chuyện gì xảy ra cả, thế nhưng bản thân Sayaka cũng không hiểu vì sao mình lại nằng nặc đòi anh ở lại cho bằng được như vậy. Muốn chinh phục được một người đàn ông, trước hết hãy thu phục được dạ dày của họ, có lẽ câu nói này cũng đúng với phụ nữ.

Từ khi đi làm và sống một mình, Sayaka lại càng lười biếng và cuộc sống của cô cũng khá vô vị. Bữa cơm hằng ngày của cô chỉ là những suất ăn sẵn bán ở cửa hàng tiện lợi, tiệm cơm văn phòng hay trong siêu thị mà thôi.

Sống nhiều năm với những bữa ăn như vậy, giờ đột nhiên Sayaka lại được ăn một bữa “làm vì riêng mình”, và đương nhiên, bữa cơm đơn giản ấy đã đánh bại cô.

“Bữa cơm” mà ai đó làm cho mình mới ngon, mới ấm áp làm sao.

Cho dù chỉ được nếm một lần, lại còn là bữa cơm chia tay và cũng là lời cảm ơn vì cô đã cho người ta tá túc một đêm, nhưng Sayaka vẫn cứ yêu thích không muốn buông tay. Chính Sayaka cũng không ngờ, bản thân mình lại xúc động đến như thế. Nếu để bố mẹ cô biết được cô lại đi thu nhận một người đàn ông xa lạ trên đường rồi còn níu kéo anh ta ở lại chung với mình thì chắc họ sẽ đột quy mất.

Chuyện này có ổn không nhỉ?

Thế rồi hai người giao hẹn với nhau, Itsuki sẽ làm hết việc nhà thay cho tiền trợ. Anh sẽ là quản gia trông nhà toàn năng và hiền lành của cô. Dù giữ bí mật về thân thế của mình, nhưng anh lại vẫn tìm việc làm thêm để tự kiếm tiền. Nếu Sayaka mà nói chuyện này ra với hội con gái cũng đang sống một mình như cô thì chắc cô sẽ bị họ nghiêm hình bức cung xem đã nhặt được một bảo bối như vậy ở đâu mất.

Nghĩ lại thỏa thuận giữa hai người ngày trước và kết quả hiện giờ...

anh đã không còn là chàng quân gia đơn thuần của cô nữa rồi.

Đột nhiên tay Itsuki cử động, xoa nhẹ lên mái tóc cô.

“Hôm nay em dậy sớm vậy.” Anh khẽ nói. “Lúc nào em cũng ngủ đến sát giờ mới dậy cơ mà.”

“Hôm nay em muốn thức dậy sớm một chút.”

Nếu anh đã tỉnh rồi thì cô cũng chẳng cần phải nhẹ nhàng gì nữa. Sayaka ôm anh thật chặt.

“Itsuki, anh biết không.”

Nằm trong lòng ngực anh, Sayaka ngược mắt lên nói:

“Itsuki, anh nhớ tên một loại hoa rồi.”

“Hả? Thật không?”

Có lẽ liên quan đến chuyên môn của mình, Itsuki cũng tỉnh táo hẳn.

“Hoa nào? Mà lúc nào?”

“Trước kia... vào khoảng cuối mùa hè đầu tiên.”

“Hả? Thật vậy sao. Nói cho anh đi. Anh nhớ chỗ nào?”

Hiếm khi thấy Itsuki lại có vẻ mặt này, Sayaka bật cười khanh khách.

Loài cây này bắt đầu xuất hiện nhiều từ đầu hè. Vị quân gia toàn năng nhà cô là một kẻ cuồng cây cỏ ở cấp độ cuối, thế nên Sayaka cũng được anh giảng giải cho tên về các loài hoa cỏ dại hay ven đường suốt ngày. Dần dần, Sayaka cũng cảm thấy thích thú với những hoa cỏ mỗi mùa cùng anh.

Trên con đường cô hay đi làm mỗi ngày đều có trồng cây hai bên

đường. Dưới những gốc cây được chăm sóc định kỳ ấy thỉnh thoảng lại có thêm một, hai ngọn cỏ dại xen vào. Trong đó, có một ngọn cỏ dại thân rất mảnh, lại phân nhiều nhánh nụ hoa lại mọc thành từng chùm như lục lạc và có màu hồng nhẹ. Lá cũng tập trung gần gốc cây mọc thấp dưới mặt đất. Loài hoa này mặc dù trông cũng trang nhã, quý phái, nhưng khó mà liên tưởng được đến những loại hoa cỏ nghệ thuật được chăm bón trong các vườn cây cảnh được. Ở loài cây ấy có một sự đơn giản rất đặc biệt và về lâu dài, nó mang đến cảm giác khá bí ẩn.

Thời điểm đó Sayaka còn chưa tìm được tên loài cây này trong cuốn từ điển tranh thực vật mà cô có. Mỗi sáng tối khi đi qua đoạn đường ấy, cô lại nhớ ra “A, mình phải về tra loài cây này mới được”, nhưng khi đi qua nó rồi thì cô lại quên bống mất.

Và mặc dù Sayaka sống cùng một người đàn ông không khác gì một cuốn từ điển thực vật sống này nhưng phải đến tận cuối hè cô mới biết được tên của loài cây đó.

Mỗi ngày cô đều đi qua đoạn đường ấy nhưng cô lại chẳng nhìn thấy hoa của nó. Rồi đến một thời điểm, giữa những nụ hoa chúm chím lại xen lẫn những quả nhỏ như hạt ngọc đỏ. Có lẽ nào hoa của loài cây này cũng lại khá nhạt nhòa như những cây thuộc họ Hòa thảo không nhỉ?

Nhưng quả của cây này cũng xinh quá đi. Hạt tròn nhỏ như hạt châu sáng bóng, lại có phần tựa như san hô.

“Itsuki, anh có biết loài cây nào có hạt như hạt châu đỏ không?”

Ngồi trước bàn cơm tối với đủ món ngon do Itsuki nấu, Sayaka đột nhiên nhớ đến loài cây dại ven đường ấy. Nhờ có mấy hạt đỏ của nó mà Sayaka mới có lại chút ấn tượng về loài cây này cho tới tận lúc về nhà.

“Hạt châu đỏ?”

Cơm hôm đó có món gì nhỉ? Cho đến nay, các món của Itsuki cũng không có tên. Cho dù cô có hỏi cơm hôm nay có gì thì anh cũng chỉ trả lời đại khái theo tên nguyên liệu hay cách làm như “rau xào” hay “thịt rán”...

Nhưng như vậy cũng không thể phủ nhận được một điều là cơm anh nấu quá ngon.

Itsuki vừa sắp xếp bàn ăn vừa trả lời cô:

“Cây em nói có phải là cây mọc ở đoạn đường đến nhà ga không?”

“Đúng, đúng nó r ễ. Cái cây mọc xen lẫn giữa hàng cây ven đường ấy!”

Chờ sau khi bàn cơm đã dọn xong, Sayaka chắp hai tay trước mặt. Từ khi sống cùng với Itsuki tới nay, Sayaka đã có thể tự nhiên làm động tác này r ễ. Nhìn Itsuki đứng trong bếp mỗi ngày, Sayaka cũng hiểu ra rằng câu mời ăn cơm này của người Nhật chính là để cảm ơn những món ăn mỗi ngày giúp cô có bữa ăn ngon.

Cũng từ đó trở đi, cho dù là cơm mua ở cửa hàng hay cho dù là ăn gì đi chăng nữa, Sayaka cũng sẽ nói câu mời ăn cơm trước khi ăn.

Nếu cho rằng bản thân mình bỏ tiền ra để mua đồ ăn nên không cần làm điều này thì thực là một điều đáng buồn.

Sayaka nhấp một ngụm canh miso, mặc dù mỗi ngày hương vị món canh của anh sẽ đổi khác một chút, thế nhưng chỉ nhấp một ngụm Sayaka cũng nhận ra ngay đây là hương vị đặc trưng của Itsuki.

“Thế cái cây đó rốt cuộc là cây gì vậy? Em cũng không thấy trong từ điển ghi lại.”

“À, mấy cuốn từ điển bỏ túi của Sayaka chắc không có đâu. Ngay cả phân loại cho nó cũng không rõ ràng lắm, có chỗ cho là cỏ dại, có chỗ cho

là cây cảnh đấy. Cảm giác như người ta chưa xác định được vị trí cho nó trong các loại cây cỏ vậy. Thế nhưng nhiều người lại thích nó lắm đấy.”

“Hả? Nhưng cái cây đấy trông mộc mạc, đơn giản đến nỗi còn chẳng có cả hoa cơ mà. Được mỗi cái quả thì nho nhỏ xinh xinh thôi chứ.”

Nghe Sayaka nói vậy, đến lượt Itsuki lại ngạc nhiên.

“Sayaka, em chưa nhìn thấy hoa của nó sao?”

“Em không để ý nhưng chắc là không...”

“Không đúng, nếu nó đã nở hoa rồi thì không có chuyện em không thấy được. Hoa của nó tuy nhỏ nhưng nổi bật lắm đấy.”

“Hả, hả!?”

Đây đúng là một điều bất ngờ, khiến Sayaka còn dừng đũa lại.

“Ngày nào em cũng đi qua đoạn đường đó nhưng có thấy hoa nở gì đâu. Em còn tưởng cây đấy không có hoa nữa chứ. Như mấy cây họ Hòa thảo như lúa hay mì chẳng hạn.”

“À, anh hiểu rồi. Vấn đề là thời gian mà.”

Itsuki ra vẻ đã hiểu ra vấn đề, thế nhưng Sayaka vẫn chẳng hiểu gì cả.

“Thời gian?”

“Đúng vậy. Là thời gian.”

“Thời gian thì có vấn đề gì?”

Câu hỏi của cô lại bị Itsuki lặp lại lần nữa khiến Sayaka bật cười.

“Có gì lần sau chúng ta trực tiếp đi xem thì hơn. Cuối tuần sau nhé.”

“Được thôi. Dù sao em cũng muốn biết! Chuyện đi xem cứ quyết định thế. Giờ thì cho em biết tên nó đi.”

“Như vậy thì niềm vui sẽ giảm đi đấy.”

Itsuki rất giỏi trong việc gọi lên hứng thú của cô. Từ khi hai người bắt đầu sống chung đến nay, Sayaka toàn bị anh lôi kéo kiêu như vậy.

Sayaka vẫn còn nhớ rất rõ khoảng thời gian đó cô đã phải chờ dài cổ như thế nào mới đến được cuối tuần.

Trời đã vào tháng Chín, thế nhưng nắng xiên khoai buổi chiều vẫn rất gắt.

Hai người ra khỏi nhà vào khoảng ba giờ chiều, khi cái nóng vẫn không ngừng bốc lên trên mặt đường.

“Sao không để tắt nắng rồi hẵng đi?”

Sayaka vẫn rất lo lắng về vấn đề tia tử ngoại, nhưng Itsuki lại chẳng để ý đến chuyện này.

Hai người đi bộ khoảng mười phút dưới ánh nắng mạnh và đến được chỗ những cây cỏ dại kia mọc.

“...Ồ!”

Sayaka ngây người.

Trên cây cỏ dại đó đúng là đang có hoa nở.

Nụ hoa là những hạt châu nhỏ màu hồng, thế nên hoa nở ra cũng rất nhỏ. Thế nhưng nhìn từ xa cô đã thấy đó là một bông hoa với màu hồng tươi tắn phối cùng nhụy hoa màu vàng sáng. Hoa của cây này là hoa năm cánh đơn khá đơn giản, kèm theo màu sắc hài hòa như vậy, trông nó cứ như một món đồ chơi tinh xảo. Lúc này, trên cành hoa cũng xen lẫn nhiều quả đỏ.

“Em chưa thấy hoa này bao giờ luôn đấy. Nó nở từ khi nào thế?”

“Nó vẫn nở từ đầu hè tới giờ đấy.”

Nghe câu trả lời của Itsuki, Sayaka lại càng giật mình. “Điều!”

“Nếu là bông hoa đẹp thế này thì sao em không nhận ra chứ.”

“Ừ, đúng đấy.”

Itsuki lại cười rất thích thú.

“Vì thời gian mà.”

Lại là cái từ đấy.

“Sayaka ngoài giờ đi làm và đi về ra thì hầu như không đi qua quãng đường này đúng không? Vấn đề chính là ở đấy. Loài hoa này chỉ nở vào những khoảng thời gian ấy thôi. Buổi sáng sớm thì nó chưa nở và tối muộn thì nó đã tàn rồi.”

Sayaka tròn mắt trông có vẻ như bị đả kích thật nặng. Không ngờ hoa của cây này lại nở theo giờ như thế.

“Mùa hoa của nó rất dài và cho dù có quả rồi thì nó vẫn nở hoa tiếp. Thế nhưng thời gian hoa nở lại rất ngắn. Nó tên là thổ sâm đấy. Tên trong tiếng Nhật của nó là Hazeran.”

“Haze là haze trong từ cá bống sao?”

“Trông nó cũng hơi giống cá bống thật. Thế nhưng haze trong từ Hazeran này có nghĩa là “bùng nổ”, ran là hoa lan. Và Hazeran là hoa lan bùng nổ. Những nụ hoa của nó liên tục bung nở, hạt hoa cũng bùng nổ không ngừng nên mới có tên như thế. Mà loài hoa này còn có một cái tên khác thông dụng hơn.”

Itsuki nhìn đồng hồ rồi nhắc Sayaka cũng nhìn vào đồng hồ của mình. Khi đó đã là ba giờ chiều.

“Nó thường mọc vào lúc ba giờ chiều nên còn có tên khác là ba giờ chiều.”

Itsuki nói rất chắc chắn.

“Hừm, anh đã nói như thế sao?”

Itsuki vừa gõ gõ vào trán vừa nói.

“Đúng thế. Anh đã nói câu ấy đấy.”

Sayaka cười thích thú.

“Chết tiệt. Anh kém mấy loại cây cảnh này lắm mà. Ba giờ chiều ban đầu là loài dùng để trang trí thôi.. “

“Anh từng nói là phân loại nó giữa cỏ dại và cây cảnh cũng rất mơ hồ mà.”

“Được rồi. Coi như anh xin em. Đừng có vạ anh nữa.”

Itsuki vui mình vào trong chăn. Sayaka chưa bao giờ có cơ hội để phản bác lại Itsuki về chuyện cây cỏ cả, thế nên chuyện lần này khiến cô cảm thấy thật thích thú.

“Anh biết là chúng khác nhau mà. Thỉnh thoảng anh mới nhầm tí thôi.”

“Nhờ anh mà thời gian đó em khổ sở lắm đấy. Lúc Itsuki không ở đây ấy.”

Giọng Sayaka hơi tệ đi, cô nhớ lại quãng thời gian một mình chờ đợi trước đó.

Mùa hè một năm sau khi Itsuki đã chỉ cho cô loài ba giờ chiều này, Itsuki đã rời đi.

Anh đột nhiên biến mất. Không một lời từ biệt, không một lời nói

trước, anh cứ thế lặng lẽ ra đi. Còn Sayaka, mỗi ngày của cô lại trải qua như người mất hồn.

Cô tìm kiếm những cây cỏ theo từng ngày, từng mùa như một cách để đuổi theo bước chân anh. Từ đông sang xuân, từ xuân đến hè.

A, hoa ba giờ chiều.

Sayaka chợt nhớ đến cái tên khác mà Itsuki từng nói. Cô dừng chân trước khóm hoa r ễ ng ễ xuống.

“... Tên thật của mày là gì nhỉ?”

Lúc đó, Sayaka không nhớ tên thật của loài cây này.

Thế r ễ, cô lại phải cố lục lại trí nhớ suốt mấy ngày, thế nhưng vẫn không thể nào gọi ra được “tên thật” của loài hoa này. Vì hoa nở lúc ba giờ chiều nên nó còn có tên khác là hoa ba giờ chiều. Cái ấn tượng này quá mạnh nên Sayaka cũng chỉ nhớ mỗi nó.

Ban đầu, nó chỉ là một loài hoa nhỏ cô chưa biết tên nên h ầu như đi qua là cô đã quên nó ngay, thế nhưng giờ đột nhiên nhìn thấy nó, Sayaka nhận ra bản thân chỉ nhớ được tên khác, còn cái tên thật thì lại không thể gọi lại được và không hiểu sao chuyện này cứ đọng lại mãi trong lòng cô vậy.

Thế r ễ đến khi chịu hết nổi, nó là gì nhỉ, rốt cuộc tên nó là gì nhỉ... thì Sayaka cũng lôi chiếc máy tính vốn chỉ dùng để kiểm tra mail định kỳ của mình ra và gõ tên “ba giờ chiều” để tìm kiếm. Thế nhưng, trong số các kết quả tìm kiếm, chẳng có kết quả nào cho ra tên của một loài thực vật cả.

“O?”

Chẳng nhẽ là vì tên gọi khác nên tìm không ra sao? Hay là trang tìm kiếm nhanh này có vấn đề gì r ễ. Kiểu này thì cô lại phải tự đi tra r ễ.

Ngày nghỉ, Sayaka đi đến thư viện trong thành phố, cô lật hết mấy cuốn từ điển ra tìm nhưng cũng chẳng có một cuốn nào ghi chép về loài hoa gọi là “ba giờ chiều” cả.

Lan, đúng rồi, trong tên nó có một chữ lan. Cuối cùng Sayaka cũng nhớ ra được một chút manh mối. Cô lật giở đến mục hoa lan. Thế nhưng, trong những hình ảnh về hoa lan này cũng chẳng có bức nào ghi chú là “ba giờ chiều” hết.

Hay là mấy cuốn từ điển trong thư viện này đều cũ cả rồi? Thế nên nó mới không có ghi chép gì về loài hoa này.

Thế là Sayaka lại đi đến tiệm sách lớn, lấy một cuốn từ điển, dày nhất ra tra, nhưng cô vẫn chẳng thấy tìm thấy “ba giờ chiều” ở đâu cả. Thậm chí cô còn lật gần như hết các trang sách trong cuốn sách ấy, nhưng cuối cùng cũng chẳng có gì.

Hoa nở vào mùa hè, tên có một chữ lan. Đó là điều duy nhất mà cô có thể chắc chắn thời điểm đó.

Liệu có đúng là hoa lan không nhỉ. Nếu là lan thì trông nó đơn giản và mộc mạc quá nhỉ.

Sayaka ngoẹo đầu ngẫm nghĩ rồi lại bắt đầu tìm kiếm trên mạng.

Cô lấy điện thoại chụp lấy một bức ảnh của bông “ba giờ chiều” rồi đăng lên mạng, đặt câu hỏi đây là cây gì.

Q. Tên chính thức của loài hoa này là gì vậy? Một người quen chỉ cho tôi rằng đây là “hoa ba giờ chiều”, thế nhưng tôi tra bằng tên này thì lại không ra. Hình như trong tên của nó có một chữ “lan”.

Chỉ một lúc sau bài đăng, Sayaka đã nhận được một đồng câu trả lời. Có mấy câu trả lời nhanh hơn nghe có vẻ có kiến thức, còn mấy câu trả

lời sau đây thì như là trả lời theo thôi vậy.

A. Là Hazeran, cây thối sâm. Thờì đầu Minh Trị, cây này được mang về từ miền nhiệt đới nước Mỹ rồi được thuần hóa. Ban đầu nó được du nhập về làm một loài hoa trang trí, thế nhưng hạt giống của nó lại phát tán rất nhiều rồi trở thành cây mọc dại. Hiện tại có thể thấy nó mọc ở khắp ven đường.

A. Hazeran với nghĩa là “hoa lan bùng nổ”. Phần đông mọi người cho rằng do hoa của nó nở đẹp và nở nhiều như pháo hoa nên có tên như vậy, tuy nhiên cũng có người cho rằng tên này là do hạt của nó phát tán đi rất nhiều. Đúng là hạt của nó bay đi rất xa và có thể mọc ở những nơi không ngờ đến. Khả năng sinh sôi của nó cũng rất mạnh nên nhanh chóng trở thành một loài cỏ dại.

A. Tôi chưa nghe thấy tên nào là ba giờ chiều cả. Hoa này mọc lúc ba giờ chiều nên còn được gọi là “cỏ ba giờ” hay “hoa ba giờ” cơ. Bạn của bạn có phải nhớ nhầm rồi không? Bạn nên hỏi lại đi.

A. Tên khác của nó cỏ “cây pháo hoa”, coral flower. Cái tên coral flower có lẽ là vì hạt của nó tròn đỏ như san hô vậy.

Ng ẩi trước màn hình máy tính, Sayaka khẽ phụt ra một tiếng. Cuốn từ điển tranh thực vật biết đi của cô vậy mà lại mắc phải một sai lầm tai hại.

Nếu anh đang ở bên cạnh lúc này, chắc cô sẽ quay sang chọc quê anh mất.

Sayaka ng ẩi trước máy tính cười đến trào nước mắt. Mắt cô lúc này đã mỏi quá rồi chứ không phải là vì đau lòng đâu.

Itsuki đột nhiên biến mất, anh cứ lặng lẽ ra đi như thế khiến cô cũng quyết định được một điều.

Cô sẽ cố gắng đến khi không thể cố gắng được nữa thì thôi. Itsuki tự ý ra đi thì Sayaka cũng tự ý chờ đợi.

Thế nên, cô sẽ không khóc vì Itsuki nữa.

Sayaka lau khôé mắt rồi bắt đầu cảm ơn những người trả lời nhiệt tình giúp cô.

Cảm ơn các bạn rất nhiều. Mình cứ thắc mắc mãi, giờ cũng được các bạn trả lời cho rồi. Người chỉ cho mình cái tên ba giờ chiều kia giờ đang đi du lịch mất rồi, thế nên mình không liên lạc được với người đó. Nhưng khi người đó về, mình sẽ hỏi thử.

Sau khi đăng lời cảm ơn, Sayaka tải lại trang lần nữa và lại nhận được thêm một câu trả lời mới.

A. Trong tên Hazeran mặc dù cũng có chữ “lan” nhưng nó không phải là họ hoa lan mà là họ rau sam cơ. Hy vọng thông tin này hữu ích với bạn.

Sayaka hoàn toàn bị đánh bại rồi.

Nếu là rau sam thì cô biết rất rõ đấy. Loài rau dại lá mập mạp đấy cô còn dùng nấu ăn nữa mà. Trộn nó với nước xốt giấm miso ăn còn giòn giòn nữa cơ. Khi Itsuki còn ở nhà, anh thường hay nấu rau này cho cô ăn. Năm nay, cô cũng tự mình làm thử, thế nhưng chẳng thể nào ngon như anh nấu được.

Tại sao năm nay anh lại không có ở đây cơ chứ? Tại sao anh không nấu cho cô những món như năm ngoái cơ chứ? Tại sao anh lại lặng lẽ ra đi cơ chứ?

Và tại sao cô đã quyết định không khóc nữa mà nước mắt lại cứ không cần được thế này? Cho cô một chút thời gian nữa thôi. Chỉ nốt lần này thôi.

Thế là Sayaka cũng không cố kìm nén nữa, cứ để mặc cho nước mắt rơi như mưa. Mãi một lúc sau, cô mới lại gõ một câu trả lời mới.

Cảm ơn bạn. Mình khá ngạc nhiên vì nó chẳng giống gì với rau sam cả. Mình cũng mới chỉ nghe anh ấy nói tên của nó mà thôi...

Chờ khi gửi câu trả lời đi, Sayaka mới giật mình, cô lại gõ người quen thành anh ấy mất rồi. Nhưng trang này không cho thay đổi câu trả lời nữa rồi.

Thôi cũng được. Dù sao cũng toàn người lạ cả mà.

Mặc dù nghĩ như vậy, Sayaka cũng không vào lại hang đó lần thứ hai nữa.

“Cái gì? Em viết hản lên mạng sao!? Xấu hổ chết mất.”

Itsuki ôm đầu nói.

“Đành chịu thôi. Nếu lúc đấy Itsuki ở đây thì em đã hỏi anh luôn rồi. Ai bảo Itsuki đi đâu rồi chứ. Đã thế cái tên chỉ cho em còn sai nữa chứ.”

Khi Sayaka cúi đầu xuống thì đột nhiên cô có cảm giác bàn tay anh đang xoa nhẹ trên mái tóc cô. Hơi ấm từ bàn tay đó truyền lại khiến cô cảm thấy thoải mái.

“Em, vẫn còn giận sao?”

Thấy Itsuki lo lắng như vậy, Sayaka cũng không dối anh được nữa.

“Không, em hết giận lâu rồi.”

Thời gian chờ đợi dài đằng đẳng, cũng rất khổ sở, nhưng giờ chuyện đó đã không còn quan trọng nữa.

Giờ anh đã ở bên cô, anh không đi nữa, chỉ đi đâu đó thôi cũng đủ để cô bỏ qua tất cả. Anh đi để trở về. Cô biết đi đâu đó.

“May quá. Tâm trạng của bà xã tôi đã khá hơn rồi.”

Vừa nói, Itsuki vừa cụng trán với cô. Có thể với anh đây chỉ là một hành động vô tình, thế nhưng với Sayaka, hành động này vẫn khiến cô thấy xấu hổ đến mức rụt vai lại.

... Thực ra thì...

Cô không còn tức giận nữa. Chỉ là đến giờ cô vẫn còn sợ hãi. Ví dụ như những ngày Itsuki đi làm về muộn, hay những ngày nghỉ Sayaka phải ở nhà một mình.

Những lúc như thế cô lại nhớ lại chuyện khi đó.

Cái ngày khi cô về nhà thì Itsuki đã ra đi.

Cái đêm cô trở về căn phòng trống và Itsuki đã không còn ở đó nữa.

Lòng ngực cô như bị ai đục một lỗ hổng vậy. Và thời gian chờ đợi càng dài, nó lại càng bị đục rộng ra. Cho đến giờ, Sayaka cũng chẳng tìm được cách nào khác để thể hiện tâm trạng của bản thân lúc đó.

Và giờ đây, mỗi lần nhớ lại sự trống rỗng ấy là cô lại không thể ở yên trong phòng được.

Lỡ như...

Lỡ như Itsuki lại cứ thế mà đi không quay trở về nữa thì sao?

Sayaka bị anh bỏ lại một năm chờ đợi ở nhà, và lần đó đã để lại bóng ma trong lòng cô. Chỉ cần Sayaka nghĩ về đi đâu đó là cô sẽ không thể ở nhà một mình được.

Từ khi quay về, Itsuki đã bắt đầu dùng điện thoại. Và những lúc như vậy, Sayaka sẽ gọi điện cho anh, khóc lóc nức nở trong điện thoại.

Thậm chí cô còn liên tục để lại lời nhắn trong hộp thư thoại hay nhắn tin liên tục cho anh như thể cô đã phát điên lên rồi.

“Itsuki, anh đang ở đâu? Em không gọi được cho anh.”

“Anh đang ở đâu đấy? Gọi lại cho em đi.”

“Anh vẫn chưa về sao?”

“Anh sẽ về đúng không?”

“Em xin anh đấy, trả lời em đi.”

“Anh vẫn chưa về sao?”

“Anh vẫn chưa về sao?”

“Anh vẫn chưa về sao?”

“Anh vẫn chưa về sao?”

“Em xin anh, đừng biến mất nữa.”

Sayaka cũng biết không thể lúc nào cũng nhắn tin gọi điện liên tục như vậy cho anh được, thế nhưng cô lại không thể ngăn bản thân mình làm điều đó. Cô vẫn liên tục gọi cho anh... cho tới khi anh trả lời.

Những lúc như thế, Itsuki lại chưa một lần tức giận với cô. Thậm chí khi gọi lại cho cô, giọng anh vẫn rất nhẹ nhàng. Anh cũng cẩn thận trả lời từng tin nhắn một.

“Xin lỗi nhé. Lúc này anh vừa vào khu vực không có sóng.”

“Anh đang trong cuộc họp, giờ anh vừa ra ngoài một chút.”

“Không sao đâu. Anh sẽ về mà.”

“O? Anh không giận đâu. Em đừng để ý. Thôi nào, đừng khóc mà.”

“Anh sẽ về nhà sớm nhất có thể. Và trước khi về anh sẽ gọi điện cho em nhé.”

Sau này, Sayaka cũng không hiểu từ bao giờ mà cô không cần gọi hay gửi tin nhắn cho anh như vậy nữa.

“Cỏ ba giờ. Cỏ ba giờ. Không phải là ba giờ chiều. Tại sao anh biết điều này rồi mà còn sai được chứ.”

Itsuki lại lẩm bẩm.

“Còn may là anh chưa nhanh miệng nói tên này trước mặt học sinh đây.”

Hiện Itsuki đang làm tại phòng nghiên cứu thực vật học thuộc khoa nông nghiệp của trường đại học. Gần đây anh cũng hay phải tham gia vài buổi hội thảo.

“Trước mặt học sinh chắc Itsuki cũng chẳng nghiêm khắc đâu nhỉ.”

“Đúng rồi. Thậm chí học sinh của anh còn thường xuyên phản bác lại thầy nữa chứ. Anh mà lỡ ngắc ngứ chút thôi là chắc chắn sẽ bị chỉnh cho tơi tả.”

“Đó là vì Itsuki dễ gần và hiền lành quá mà. Học sinh của anh như vậy là thể hiện họ rất thích anh đấy. Chắc chắn là như vậy.”

“Anh tuyệt đối sẽ không đưa chủ đề về cây thảo sâm này ra trước mặt học sinh đâu. Bị họ kéo sâu vào là khổ lắm.”

“Vậy anh không xoay sang cách nào khiến mình không nhầm được sao?”

“Chịu thôi. Anh cũng chẳng biết tại sao nữa. Anh cứ lỡ miệng là lại nói cái tên này ra, không sửa được rồi.”

“Cái này thì em hiểu.”

Sayaka cười khanh khách gật đầu.

“Hoa nở lúc ba giờ chiều nên gọi là hoa ba giờ chiều. Lỗi suy nghĩ này

đúng là tác động quá mạnh rồi. Nhưng em cũng thích cái tên mà Itsuki đặt cho nó vậy.”

Ba giờ chiều. Hoa nở lúc ba giờ chiều nên gọi là ba giờ chiều. Chính vì cách suy luận đơn giản lại rất khác biệt ấy nên cô mới nhớ lâu đến vậy.

Thế nhưng Itsuki lại vẫn còn đang u sầu vì sai lầm chết người của mình, anh yên lặng không lên tiếng.

Anh sao thế?

Sayaka liếc nhìn anh thì lại bị anh ôm chặt vào lòng. Sau đó Itsuki cứ giữ chặt cô trong lòng như vậy. Bị một người đàn ông to lớn vạm vỡ hơn mình ôm chặt như vậy, đương nhiên Sayaka cũng chẳng cự quấy được nữa.

“Nặng!”

Sao đàn ông lại nặng đến thế cơ chứ.

Sayaka thầm nghĩ.

Thực ra Itsuki thuộc kiểu người cao gầy. Nhưng để cả cái người cao gầy này đè lên cô thì đúng là nặng thôi rồi.

Trong những bộ phim hay bộ truyện tình cảm lãng mạn cũng hay đề cập đến cảnh cô gái để chàng trai gối đầu lên đầu gối của mình, mấy cảnh như vậy chắc chắn chỉ có trong phim trong truyện mà thôi. Ngoài đời thật mà làm thế thì chỉ cần một giây thôi chắc chắn cô gái sẽ nói:

“Nặng lắm, anh xuống đi.”

Ngay cả cảnh “gối đầu lên tay của bạn trai” đây tiêu chuẩn kia cũng khó mà duy trì được trong thời gian dài ngoài đời thực. Itsuki cũng chỉ giữ được một lúc rồi sẽ nói “xin lỗi” và rút tay về

Cuộc sống thực sự chẳng thể nào lãng mạn như trong phim ảnh được.

“Nặng mà. Anh sao thế?”

“Anh cũng thích cái tên ba giờ chiều đấy hơn.”

Nói rồi, Itsuki lại càng ôm chặt Sayaka hơn nữa.

“Tại Sayaka đấy. Em phải chịu trách nhiệm đi.”

Lại thế nữa rồi. Tại sao người đàn ông này cứ dễ thương mãi thế cơ chứ.

Nhưng cũng chính vì thế mà khi anh yên lặng bỏ đi để lại cô một mình hơn một năm trời thì cô vẫn không thể quên được anh.

Giờ ngẫm lại, ngày đó cô còn được nhân viên kinh doanh trẻ tuổi ưu tú nhất công ty tỏ tình nữa chứ, thế mà cô lại thắng thường từ chối anh ta. Thậm chí khi bạn bè đồng nghiệp có định vun vén cho hai người thế này thì cô cũng từ chối hết.

Thật ngốc. Mà mau quên gã đàn ông vô tâm chẳng chịu nói một lời đã bỏ đi ăy đi. Giờ chính là cơ hội tốt để quên anh ta đấy...

Vậy mà, cuối cùng Sayaka lại không quên được, và sau này cô cũng không phải hối hận vì đi ầu đó.

Ngày hai người đăng ký kết hôn, người đó thế mà lại nói lời chúc mừng với cô.

“Chúc mừng em. Hy vọng em sẽ thích cái này.”

Nói rồi anh ta đưa cho cô một gói bánh nhỏ. Đây là quà lưu niệm tinh xảo của tiệm bánh ngọt, cũng là loại bánh bán chạy nhất nhì của họ.

Món quà này còn vừa đúng dịp nữa chứ. Không, chắc là vì nghe tin cô kết hôn nên anh ta mới muốn chúc mừng cô như vậy. Loại bánh này là loại bánh bán chạy nhất của người ta mà. Muốn mua được bánh này phải xếp hàng từ sáng sớm, chứ đến trưa thì họ bán hết mất rồi.

Sau đó, anh ta lại gãi đầu bối rối nói:

“Cái đó... là người đó đúng không? Cái người mà em đã nói khi từ chối tôi ấy...”

Sayaka cũng bối rối gật đầu.

“Quả nhiên. Khi nghe em bảo kết hôn là tôi đã nghĩ ngay đến người đó rồi. Trực giác của tôi nhạy bén đấy chứ.”

Người đó lại tự tán thưởng mình một phen rồi cúi đầu nói:

“Vậy là tốt rồi. Khi đó tôi thấy em đau khổ lắm. Giờ thì em cũng nhận được một cái kết đẹp cho mình rồi. Trong công ty cũng chỉ có mình tôi biết chuyện này, thế nên tôi cũng muốn chúc mừng em một chút.

Nhưng nếu chúc mừng thứ gì mà lưu giữ được lâu dài thì chắc lại khiến em khó xử rồi, thế nên dùng chiếc bánh có thể dùng hết được ngay thế này chắc không sao đâu nhỉ. Xin lỗi nhé. Chắc em thấy tôi hơi hâm hâm rồi.”

Một nhân viên bán hàng tỉ mỉ năng tài giỏi luôn lạc quan trước mặt mọi người giờ phút đó lại ủ rũ khi nói mấy lời ấy với cô... Có lẽ, anh vẫn còn để ý đến cô cũng nên.

“Em hạnh phúc chứ?”

Sayaka gật đầu thật mạnh.

“Vậy là tốt rồi.”

Anh mỉm cười thật tươi còn Sayaka cẩn thận nhận lấy món quà và trịnh trọng cúi đầu cảm ơn anh. Món quà chúc mừng nhỏ nhắn nhưng cũng rất ý nghĩa này là bánh galette, hương vị của nó đúng là tuyệt hảo và Itsuki cũng rất thích.

Tất nhiên, Sayaka không nói người tặng chiếc bánh là ai cả. Cứ coi

như đó là một bí mật của cô trong thời gian anh không có ở đây đi.

Cũng có lúc Sayaka nghĩ nếu cô nói ra thì biết đâu anh sẽ ghen lên nhỉ, thế nhưng nếu chỉ để thấy nét mặt khi ghen của anh thì thật chẳng đáng.

Itsuki vẫn ôm chặt Sayaka trong lòng, giữ nguyên tình trạng tiếp xúc thân mật hiện tại.

“Nếu cứ như thế này thì anh nghĩ mình có thể sửa được cái tật nói nhàn hoa ba giờ chiều đấy.”

“Hả, làm cách nào mà...”

“Anh cũng không biết nữa. Nhưng anh nghĩ vậy.”

Người đàn ông này thỉnh thoảng lại dở chứng như trẻ con vậy.

“Tại vì Sayaka bảo là thích hoa ba giờ chiều hơn đấy. Mà anh lại không muốn mất mặt trước mặt các học sinh.”

“Học sinh của anh thì làm sao mà biết mấy điếu này cơ chứ.”

Sayaka định thoát khỏi vòng tay của anh, thế nhưng Itsuki lại vẫn không buông tha cho cô.

“A, lại nữa rồi.”

Sayaka mệt mỏi bỏ cuộc.

“Thế nên ba giờ chiều sẽ là tên dùng trong nhà mình thôi nhé. Hoa ba giờ, nhưng ở nhà mình sẽ gọi nó là ba giờ chiều. Chỉ có trong nhà mình mới dùng tên đó thôi. Không được nói cho người khác biết.”

Itsuki lại gần thì thầm bên tai cô.

“...Cái gì?”

Khi cô đang định nói lại rằng sẽ chẳng có ai biết được mấy điếu đó đâu thì đôi môi anh đã nhẹ nhàng chạm vào đôi môi cô.

“Tuyệt thật.”

“...Vâng.”

“Được rồi, giờ cho anh cơ hội để cảm ơn em nào.”

Lúc này, Itsuki mới giải phóng cho Sayaka rồi ngay đây.

“Sao thế?”

“Anh sẽ nấu cơm sáng.”

“Nhưng tuần này đến phiên em nấu mà...”

“Thì anh đã nói là để anh cảm ơn em mà. Có lẽ từ giờ anh sẽ không nhầm lẫn nữa. Hoa ba giờ nhưng lại nói thành ba giờ chiều. Cái tên này để lại ấn tượng mạnh quá đi. Hơn nữa anh cũng thích dùng cái tên đó khi chỉ có riêng chúng ta.”

Vừa nói, Itsuki vừa tắt đèn hồ báo thức chỉ còn năm phút nữa sẽ kêu rồi xuống giường.

“Sayaka và anh, sau này có lẽ chúng ta sẽ có con nữa, khi đó sẽ có cả con chúng ta nữa. Cái tên này sẽ là cái tên dùng riêng giữa vợ chồng chúng ta, dùng riêng trong gia đình chúng ta thôi.”

Nói rồi, Itsuki đi về phía nhà bếp. Sayaka vẫn nằm trên giường, nhìn theo bóng lưng anh.

Ngày đó sẽ đến chứ nhỉ. Rồi những đứa bé mà cô còn chưa tưởng tượng ra sẽ chạy khắp căn nhà này. Đến lúc đó, nơi này chắc sẽ hơi nhỏ. Rồi hai người sẽ phải chuyển phòng cũng nên.

Nhưng, như thế cũng không tồi chút nào. Chắc chắn từ khi các con còn nhỏ, Itsuki sẽ dẫn chúng đi loanh quanh đây đó, chỉ cho chúng tên của những loài hoa dại ngoài thiên nhiên. Có lẽ chuyện này sẽ giúp ích cho bọn nhỏ khi học ở trường nữa. Và rồi, khi mùa hè đến, anh sẽ dạy cho các con tên của loài hoa có nụ màu hồng rồi sẽ dần bung nở thành những bông hoa

màu hồng đậm.

Hoa ba giờ, nhưng lại gọi là ba giờ chiều. Vì hoa nở lúc ba giờ chiều.

Cái tên chỉ dùng riêng trong gia đình.

Ngày đó có lẽ sẽ đến, có lẽ không... nhưng dù thế nào, hai người chắc chắn sẽ hạnh phúc.

Chỉ là đặt một cái tên riêng là ba giờ chiều cho loài cây giản dị có những hạt nhỏ màu đỏ thắm mà thôi, thế nhưng không hiểu sao cô lại thấy hạnh phúc tràn đầy đến thế.

Hạnh phúc của hai người bạn cô liệu có quá giản đơn không nhỉ?

Hạnh phúc với những điều giản đơn như vậy cũng tuyệt vời đấy chứ.

Chẳng mấy chốc, từ trong bếp đã vang lên tiếng trứng chiên và mùi bơ tỏa ra khắp căn phòng rồi.

Vĩ thanh: Ba giờ chiều

Hết giờ học, cô đi thẳng về nhà và ăn một chút lót dạ. Giờ này thì cô nhóc đã không thể ở yên được rồi, cứ chạy tới xun xoe dưới chân Anna khi cô đang ăn.

“Sakura, đi thôi.”

Anna buộc dây xích cho chú chó rồi hơi khó chịu xỏ lại đôi giày và mở cửa đi ra ngoài. Tiếp đến, cô lại lấy một cái túi nhỏ buộc vào trước mõm của nó để tránh cho nó dùng mũi ủi lung tung.

Cả hai ra ngoài là lúc hơn ba giờ chiều, đây cũng là thói quen thường nhật của Anna nay đã là học sinh lớp Hai và chú chó Sakura.

Lúc mới nhận về, Sakura chỉ là một chú chó Shiba còi bé bằng hạt đậu, thế nhưng nuôi được nửa năm, chú đã lớn nhanh như thổi, không khác gì một chú chó Shiba bình thường. Theo lời bác sĩ thú y nói thì Shiba còi không phải là tên của một giống chó, chỉ là người ta đã quen dùng nó để gọi những chú chó có hình thể nhỏ hơn so với bình thường mà thôi.

Thế nhưng chuyện này cũng chẳng ảnh hưởng gì tới Anna cả. Shiba còi cũng được, Shiba cũng chẳng sao, vì Sakura vẫn là Sakura của cô mà.

Anna không còn nghĩ được cuộc sống mà không có Sakura sẽ ra sao nữa.

Chương trình đi dạo của hai người chính là ở công viên gần nhà. Đi hết một vòng công viên này cũng mất khoảng ba mươi phút rồi. Mỗi sáng mỗi tối, công viên này đều có khá nhiều người cho chó đi dạo như cô.

“Ô kìa, là chị của Sakura sao?”

Một người quen của Anna. Chính xác thì là một chủ nuôi chó thường gặp của cô ở đây. Hai người đều không biết tên của nhau, nhưng thỉnh thoảng lại nói chuyện với nhau. Đây có thể coi là đi đầu kỳ diệu mà các chú chó mang lại.

Thông thường ở đây mọi người hay gọi nhau là “bố, mẹ của + tên chú chó”. Nếu là mẹ của Anna ra ngoài này thì họ sẽ gọi là “mẹ của Sakura”, còn nếu là Anna đưa đi thì người ta sẽ gọi cô là “chị của Sakura”.

“Cháu chào cô ạ.”

“Ngày nào cháu cũng dẫn Sakura đi dạo được giỏi ghê. Con nhà cô chỉ thích dắt chó đi dạo trong ba tháng đầu thôi.”

Anna không biết “con nhà cô” mà mẹ của Tarou nói đang học trường nào, bao nhiêu tuổi, thậm chí là con trai hay con gái nữa.

Thế nhưng, giữa những người dắt chó ra đây thì mọi chuyện đều có thể hết. Và chủ đề câu chuyện thường đều chỉ tập trung vào các chú chó mà thôi. Ví như năm nay đã tiêm phòng hay chưa, rồi John bị cảm cúm này, Puff rất dễ thương này...

Được gọi là chị gái của Sakura, Anna cũng chẳng xấu hổ, vừa chào hỏi mọi người vừa đi dạo quanh công viên.

Ánh nắng xiên khoai buổi chiều vẫn còn khá gay gắt và còn một khoảng thời gian nữa mới tới giờ mở cửa bể bơi.

“Đã vào hè rồi sao...” Anna lẩm nhẩm một từ mà cô mới học được hôm trước. Sakura tưởng cô đang bắt chuyện với mình nên ngẩng đầu lên, kêu ư ử nhìn cô.

“Không, không có gì đâu.”

Nghe Anna nói như vậy, Sakura cũng chẳng hóng chuyện của cô nữa.

Rồi đột nhiên, cô nhóc đứng thẳng người, nhìn chăm chăm về một phía.

Anna nhìn theo hướng ấy thì thấy một thanh niên dáng người khá cao đang đi bộ trong công viên.

Ôi, lại nữa rồi. Sakura có vẻ rất giỏi tìm ra những người “trông có vẻ biết quan tâm” như vậy chứ.

Anna liền nắm chặt đầu dây xích trong tay.

Thấy Sakura nhìn mình chăm chăm, người thanh niên đó cười nhẹ rồi khẽ cup mắt xuống.

Ngay lập tức, Sakura hào hứng hẳn lên.

Đúng rồi, đúng rồi Sakura, anh trai này rất biết quan tâm đấy.

Người ta cup mắt xuống như thế là tôn trọng chủ nuôi ở đây đấy.

Thế nhưng Sakura lại vẫn không chịu đi, cứ đứng đó mãi nhìn anh trai kia. Nhìn mãi, nhìn mãi. Cuối cùng, anh trai có vẻ không chịu nổi ánh nhìn này của cô nhóc mà phì cười.

Cuối cùng, anh trai ấy cũng nhìn sang Sakura.

Như được ánh mắt ấy cổ vũ, Sakura xuất kích.

Anna cố giữ chặt dây xích, ghì hai chân xuống, thế nhưng chút sức lực ấy của cô chẳng thể thắng nổi Sakura. Cô nhóc cứ nhào người về phía trước, vòng cổ như bị kéo đứt đến nơi. Rồi Sakura còn đứng bằng hai chân sau, hai chân trước thì vẫy vẫy như thể mời gọi anh trai kia tới gần, đuôi cũng bắt đầu vẫy nhiệt tình.

“Sakura!”

Mẹ cô đã nói “không được chiêu” Sakura những lúc như thế này. Mà bản thân Anna cũng thấy xấu hổ, cứ như thể bản thân mình không chịu chăm chút cho Sakura khiến cô nhóc chạy đi với người khác vậy.

“Là con gái sao?”

Anh trai vừa hỏi vừa tiến lại gần. Ngay lập tức, Sakura đã đặt mục tiêu lên đôi chân dài kia, cào cào vào đầu gối anh.

“Ôi trời. Sakura! Xin lỗi, quần của anh...”

“Không sao đâu. Nó là quần jeans mà.”

Anh trai rộng lượng như thế lại càng vừa lòng Sakura. Nếu vậy thì... Quả nhiên!

Sakura lập tức nhảy vào lòng anh trai kia, lại còn liếm liếm mặt người ta nữa chứ.

“Đủ rồi, Sakura!”

Trước kia khi bị thế này cũng có vài người vội vàng tránh ra, thế nhưng anh trai này lại vẫn mỉm cười ngồi yên tại chỗ. Thậm chí bàn tay lớn của anh còn nhẹ nhàng xoa đầu Sakura nữa.

“Không sao, không sao đâu mà. Nếu mà bị mèo liếm thì còn hơi đau một chút.”

Có vẻ anh trai này là người rất được động vật yêu quý.

“Đúng là một cô nhóc lanh lợi mà.”

“Sao anh biết là con gái chứ?”

Nghe Anna hỏi vậy, anh trai hỏi lại cô một câu:

“Cái tên Sakura chẳng phải là hợp với con gái hơn hay sao?”

Anna gật đầu đồng ý.

“Nếu nó là con trai thì em định đặt là Fuji.”

“Được đấy. Fuji và Sakura. Fuji đúng là hợp với con trai hơn thật. Cô nhóc này sinh vào mùa xuân sao?”

Anna lại gật đầu đầy ngạc nhiên.

Lúc này Sakura đã bình tĩnh hơn, cô nhóc nằm trong lòng anh trai hưởng thụ những cái vuốt ve của anh.

“Năm ngoái, nó đến nhà đúng vào ngày nhập học của Anna.”

“Vậy sao?” Anh trai nheo mắt cười.

“Một cái tên hay đấy. Ngày nhập học có hoa anh đào nở và Sakura cũng đến nhà mình. Như vậy thì em chắc chắn sẽ không quên ngày đó đâu nhỉ.”

“Vâng ạ.”

Đúng thế. Ngày nhập học của cô là ngày hoa anh đào nở rộ. Khi đó người lớn bảo là hoa mới chỉ nở được bảy tám phần thôi, thế nhưng với Anna, cô vẫn chưa phân biệt được đi đâu đó và chỉ thấy là hoa đã nở rộ hết cả rồi. Ít nhất thì ngày cô đến trường là ngày những cánh hoa anh đào đã phủ rợp bầu trời.

Không chỉ trong trường học mà trong phố, ven đường, bờ sông, hoa anh đào cũng bung nở. Ngày đó cũng là ngày Sakura đến gia đình cô.

Một chú chó Shiba với bộ lông màu nâu và cái đuôi ngắn tũn cong lên.

Cô tuyệt đối không quên ngày đó.

“Mà anh cũng biết tên em rồi nhé.”

“Dạ?”

Sao anh trai này lại biết tên mình chứ.

Khi Anna còn đang thắc mắc thì anh trai kia đã khẽ mỉm cười và nói:

“Anna đúng không. Lúc này em có nói tên mình rồi.”

Chết rồi. Đã lên lớp Hai rồi nên Anna từng tự nói với bản thân không được tự gọi tên mình như thế, thế mà đứng trước anh trai này cô lại quên

mất.

“Tên của em chắc viết bằng chữ Hạnh trong chữ quả mơ đúng không?”

Chữ Hán viết tên của Anna là chữ mà cô chưa được học trên lớp, thế nhưng ở nhà cha đã cho cô xem tranh ảnh rồi giải thích cho cô biết tên mình là tên của loài cây đó. Còn mẹ cô thì nói đến chuyện ăn sẽ nhanh hơn.

“Tên của em trong tiếng Anh là apricot. Mẹ em hay mua mứt này về”

Khác với mứt dâu tây hay mứt cam, mứt mơ có vị chua dịu nhẹ hơn nhiều và ở nhà Anna đều thường ăn loại mứt này cả.

Tên của Anna nghĩa là quả mơ, thế nên sau này tên của chú cún trong nhà cũng phải đặt theo tên cây mới được.

Cha Anna đã nói như vậy.

“Chú cún này đến vào mùa xuân thì đặt tên cây nào nở hoa vào mùa xuân đi.”

Mẹ Anna nói thêm.

Thế là cả nhà cô đều cùng nghĩ tên cho chú chó nhỏ.

Cuối cùng cả nhà nhất trí đặt tên chú chó sắp tới là Sakura. Thế nhưng cái tên này mà đặt cho một chú chó đực thì không hợp lắm. Nói đến hoa thì dù hoa nào cũng dễ liên tưởng đến con gái hơn, khó mà dùng cho tên con trai được. Cả nhà cũng nghĩ đến cái tên Muku trong từ Mukunoki - cây u hoa nhám, nhưng Anna nhìn trong từ điển thấy hoa của nó thật giản dị, khác hẳn với hoa anh đào xinh đẹp nên cuối cùng cô lại nghĩ đến cái tên Fuji trong hoa tử đằng. Và sau này, chú chó đến nhà cô lại là một cô chó xinh đẹp.

“Em đặt theo Sakura nên anh nghĩ tên Anna có phải là chữ Hạnh không

nhỉ. Đúng là cái tên đẹp mà.”

Khoảnh khắc đó, Anna đã nghĩ anh trai này là người cực kỳ tốt.

Thời điểm hoa anh đào nở bung đầy trời cũng là thời điểm tròn một năm Sakura đến nhà cô bé.

Sakura dường như nhớ rất rõ anh trai dịu dàng đó.

Mỗi lần đi dạo mà nhìn thấy anh trai đó là kiểu gì Sakura cũng sẽ kéo Anna chạy như bay đến chỗ anh. Còn nếu gặp phải người nào đáng ghét thì nó sẽ kêu lên thảm thiết rồi chạy trốn thật nhanh.

“Chào Sakura.”

Anh trai ngẩng xuống đón Sakura đang nhảy vào lòng mình rồi ngẩng đầu lên cười với Anna.

“Chào em, Anna.”

Đúng vậy, anh không gọi cô là chị gái của Sakura mà là Anna.

Dường như anh trai này hay đến công viên cùng khung giờ với cô. Bởi hai người rất hay gặp nhau ở đây. Mặc dù trông anh đã là người lớn nhưng lại chẳng có vẻ gì là một người đã đi làm cả. Lúc nào cô cũng thấy anh rất nhàn nhã, thoải mái vừa ngắm cảnh xung quanh vừa đi dạo công viên. Anh trai ấy cực kỳ hợp với cách sống nhàn nhã, không vướng vào những xô bồ của xã hội này.

Ngày hôm đó Anna không có tinh thần lắm. Dường như Sakura cũng nhận ra điều này. Vừa đi dạo, Sakura vừa ghé cổ lên nhìn cô như thể muốn hỏi “Chị làm sao thế”, Anna cũng đáp lại cô bé rằng “Không sao

đâu”, thế nhưng hôm nay Anna lại chẳng cười chút nào.

Chờ khi đi được một vòng như mọi ngày, Sakura lại nhanh chóng chạy đến chỗ bãi cỏ cho phép người ta đi vào.

Sau đó, Sakura thoăn thoắt tiến thẳng đến mục tiêu.

“Oái!”

Anh trai kia lúc này đang ng ẫ trên bãi cỏ và dường như đang hoàn toàn mất cảnh giác.

Và tất nhiên, Sakura nhảy thẳng vào lòng khiến anh trai ngã ngửa ra sau.

“Mày thật là...”

Dường như không hiểu được lời của anh trai, Sakura tiếp tục nhào thẳng lên người anh trai đang ngã ngửa ra, vô cùng thích thú mà nghịch ngợm.

Còn anh trai kia thì cứ nằm như vậy, để mặc Sakura quậy trên người mình.

Anna cũng chỉ nắm chặt đầu dây xích yên lặng ng ẫ xồm một bên nhìn cả hai chơi đùa.

Ánh mắt cô lúc này rơi xuống bãi cỏ, nơi có những bông hoa năm cánh nhỏ màu hồng đang nở rộ khắp nơi. Trông những cây cỏ ấy cứ như những cây hoa diên vĩ thu nhỏ vậy.

A, kia là...

Cô đã tìm thấy nó rồi. Nhưng giờ Anna lại thấy hơi buồn.

“... Anna, em sao thế?”

Chơi đùa với Sakura một lúc, anh trai kia dường như mới để ý đến sự khác lạ của Anna lúc này.

Không có gì ạ.

Cô lắc đầu. Anh trai lại nhìn theo ánh mắt cô và thấy bông hoa kia.

“Bông hoa đó dễ thương thật đấy.”

“Chỉ là thứ vớ vẩn thôi.”

Anna khẽ lầm bầm. Dường như cô bé còn hơi ghen ngào.

Anh trai vừa xoa đầu Sakura vừa như vô tình nói:

“Dễ thương không phải là thứ vớ vẩn đâu.”

Anh trai ấy không an ủi Anna mà như thể chỉ trăn thuật lại một sự thật đơn thuần mà thôi.

Nhưng nghe câu nói ấy của anh, cổ họng ghen ngào của Anna lại như được khơi thông.

“... Nhưng cô giáo nói...”

Anh trai nhìn cô như thể muốn nói “Sao nào?”

Chỉ một ánh mắt ấy thôi nhưng lại có thể khơi gợi để Anna trút hết nỗi lòng.

“Trong sách giáo khoa môn tự nhiên có ảnh của hoa b ồ công anh ấy.”

Giờ học hôm nay của Anna nói về hoa cỏ, thế nên trong sách cũng đăng bức ảnh của hoa b ồ công anh rất gần gũi với mọi người.

Khi đó, cô giáo trẻ đứng lớp đã hỏi mọi người rằng:

“Các em có câu hỏi gì không?”

“Câu gì cũng được.”

Bình thường đến lúc này mà vẫn không có ai hỏi thì cô giáo sẽ lại nói không ai có câu hỏi gì sao rồi chỉ định ngẫu nhiên một người.

Hôm nay đến lượt Anna bị chỉ định. Cô phải hỏi một câu gì đó.

Nếu là câu hỏi thì Anna cũng có nhé. Từ lúc nhìn thấy bức tranh đó, Anna đã rất để ý đến nó rồi.

Đó là bông hoa nhỏ màu hồng năm cánh ở dưới gốc hoa bồ công anh.

“Bông hoa màu hồng ở góc bên phải dưới gốc bồ công anh là hoa gì ạ?”

Anna cất tiếng hỏi.

Cô giáo trước đó còn nói câu gì cũng được giờ lại nhăn mày và gắt lên với Anna.

“Câu hỏi này của em chẳng có liên quan gì đến tiết học cả. Đừng để ý đến mấy thứ cò đại vớ vẩn đấy nữa. Em hãy chăm chỉ nghe giảng đi.”

Vậy là Anna bị mắng trước cả lớp. Đứng trước cả lớp như vậy Anna thấy xấu hổ không chịu được, cô cũng chăm chỉ nghe giảng mà.

Bông hoa mình thấy dễ thương lại bị nói là thứ vớ vẩn khiến Anna lại càng buồn hơn.

Cô giáo đã nói là hỏi câu gì cũng được mà. Mặc dù cảm thấy khó chịu nhưng cuối cùng Anna vẫn bị bắt nói câu xin lỗi.

Và rồi suốt buổi học sau đó, Anna vẫn cứ cúi đầu suốt.

Bởi nếu ngẩng đầu lên thì cô sẽ khóc mất.

Nghe đến đây, anh trai nọ lại bật cười sảng khoái. Nhưng tiếng cười ấy vào tai Anna lại chẳng khác gì tiếng cười nhạo cả.

Thế mà cô còn nghĩ mình đã rất thân với anh trai rồi chứ. Thế mà cô còn nghĩ anh trai sẽ đồng tình với mình chứ. Cuối cùng anh ấy còn cười cợt mình nữa.

Nhưng ngay sau đó, anh trai đã vừa cười vừa nói:

“Cô giáo đó của em chắc là bó tay rồi.”

Nghe câu nói ấy của anh trai, Anna lại càng khó hiểu. Cô giáo bó tay là sao?

“Anna hãy tha thứ cho cô giáo nhé.”

Anna tha thứ cho cô giáo. Người được tha thứ phải là Anna chứ. Sao anh lại nói là Anna đi tha thứ cho cô giáo vậy.

“Cô giáo chắc cũng xấu hổ lắm. Vì cô giáo xấu hổ nên mới giận dữ thôi.”

“Tại sao?”

“Vì cô giáo không trả lời được câu hỏi của Anna đấy. Cô giáo là người dạy học, nhưng lại không trả lời được câu hỏi của Anna, thế nên cô giáo mới xấu hổ. Và thế là cô giáo mới nặng lời với Anna. Anna hỏi một câu hỏi như vậy làm khó cô nên cô mới nói vậy để không phải xấu hổ vì bản thân không biết tên loài hoa này.”

“Sao lại...”

Anna bậm môi không để bản thân nói ra những lời khó nghe.

“Cô là cô giáo mà. Cô là người lớn mà. Cô làm như vậy cũng được sao?”

“Tất nhiên là không được rồi. Nhưng Anna đã bao giờ làm chuyện không phải chưa?”

Nghe anh trai nói vậy, Anna lại im lặng. Ký ức về mấy lần phạm lỗi từ nhỏ tới giờ của Anna lại cứ hiện lên trong đầu.

“Anh đã làm đi đâu sai đấy.”

Nghe anh trai nói với vẻ rất thản nhiên như vậy Anna lại càng thấy rối rắm. Cô chưa thấy người lớn nào lại thản nhiên thừa nhận bản thân mình làm chuyện xấu cả.

“Kể cả đó là việc xấu sao?”

“Anh biết đó là đi ều xấu, nhưng anh vẫn làm.”

Anh trai này là người xấu sao?

Ngay lúc Anna đang nghĩ vậy thì đột nhiên Sakura lại ư ử nhìn cô.

Bị đôi mắt đen láy đấy nhìn, Anna vội vàng cụp mắt xuống.

Anna nhớ lại lúc cô làm rơi cốc nước hoa quả xuống sàn. Tiếng cốc vỡ vang lên, mẹ cô vội kêu lên “Anna!” rồi hoảng hốt chạy đến. Khi đó, chỉ có mình Anna và Sakura ở đó.

“Sakura nhảy lên nên làm rơi cốc ạ.”

Khi đó (và cả bây giờ) Sakura đều rất nghịch nên mẹ cô đã tin lời nói dối này.

Thế là cơn giận của mẹ trút lên người Sakura. Mẹ vừa đánh Sakura vừa mắng: “Sakura, hư quá!” Đột nhiên bị đánh, Sakura kêu lên ăng ẳng đầy bu ồn bã.

Thời điểm đó, Anna không dám nhìn thẳng vào mắt Sakura. Đôi mắt đen láy ấy như thể đang lên án cô vậy.

Chị Anna, sao lại đổ lỗi cho Sakura? Sakura không làm gì mà.

Đối diện với ánh mắt ấy của Sakura, Anna cũng không thể nói dối tiếp được.

“... Em cũng từng làm đi ều sai.”

“Vậy chúng ta là đ ồng bọn rồi.” Anh trai lại bật cười.

“Cho dù là người lớn hay trẻ con thì đi ều này cũng sẽ không thay đổi. Mỗi chúng ta đều có những lúc rất dịu dàng, nhưng cũng có những lúc rất xấu tính. Ai cũng có lúc rất bình tĩnh, nhưng cũng có lúc quá khích. Người lớn không phải lúc nào cũng đều đúng cả. Cô giáo cũng vậy thôi. Cho dù

Anna không sai đi chẳng nữa thì cô cũng sẽ giận Anna.”

“... Em nghĩ là cô giáo thì phải luôn làm điểu đúng mới là cô giáo chứ.”

Anna khẽ lẩm bẩm. Nghe vậy, anh trai ấy lại mỉm cười tinh quái.

“Em thất vọng sao?”

“Một chút.”

“Thế nhưng sau này mình có trưởng thành rồi mà thỉnh thoảng làm một chút chuyện như thế cũng thoải mái hơn mà.”

Có lẽ đúng là thế thật.

Anna cũng không dám chắc từ giờ về sau cô sẽ không phạm một sai lầm nào cả.

“Anh trai từng làm chuyện xấu như thế nào ạ?”

Nghe Anna hỏi như vậy, anh trai lại bất ngờ để lộ ánh mắt đau đớn.

Hay mình lại hỏi điều không nên hỏi rồi.

Anna lo lắng nghĩ, nhưng anh trai đã lại cười nói:

“Anh đã chạy trốn. Khởi rất nhiều thứ.”

Sau đấy Anna cũng không hỏi được thêm điểu gì nữa. Mà cô cũng có cảm giác nếu cô còn hỏi nữa thì sẽ tổn thương đến anh.

Rồi đột nhiên, anh lại tươi tỉnh lên hẳn.

“Em có muốn biết tên loài hoa đó không?”

“Nó có tên sao? Cô giáo bảo nó là cỏ dại.”

“Có người từng nói không có loài cỏ nào tên là cỏ dại cả, tất cả các loài cỏ cây đều có tên riêng của mình đấy.”

Vậy tức là cây hoa này có tên sao?

“Anh nói cho em biết đi.”

“Đây là cỏ mắt xanh Niwazekishou đấy.”

Cỏ mắt xanh, cỏ mắt xanh, cỏ mắt xanh.

Anna lẩm bẩm mấy lần tên của loài cây ấy.

“Sao cứ như đọc thần chú vậy.”

Anh trai lại bật cười.

“Cái tên này có ý nghĩa cả đấy nhé.”

“Ý nghĩa gì ạ?”

“Tên tiếng Nhật của nó đọc là Niwazekishou. Vì lá của nó giống với lá thạch xương bồ Sekishou, lại hay mọc trong sân vườn nên được gọi là Niwazekishou.”

Không biết cỏ thạch xương bồ là gì nên Anna chỉ “hửm” một tiếng.

“Hay thật đấy. Nó lại có hẳn tên riêng.”

“Anh sẽ cho em xem một thứ hay nữa.”

Vừa nói, anh trai vừa đứng dậy. Sakura thấy vậy cũng nổi hứng muốn đi dạo tiếp. Thế nhưng thực ra anh trai chỉ đi thêm có vài bước thôi.

“Đây, em xem này.”

“Ồ, đó là...”

Anna mở tròn mắt.

“Màu của nó khác hẳn luôn!”

Cũng là cỏ mắt xanh nhưng hoa của nó lại có màu trắng. Ở giữa nhụy hoa lại có màu tím đậm.

“Đáng yêu quá.”

Thật đẹp. Bông hoa nhỏ mà cô giáo bảo là cỏ đại lại có tên hẳn hoi. Đã

thế nó còn có rất nhiều màu nữa.

Anh trai lúc này cũng ngắm bông hoa năm cánh màu trắng nho nhỏ đó.

“Thực ra loài hoa này phần lớn đều là trắng hoặc đỏ.”

“Loài hoa này còn màu khác không ạ?”

“Có chứ. Nó còn có màu vàng nữa, mặc dù hơi hiếm. Nó gọi là cỏ mắt xanh vàng.”

“Vì hoa của nó có màu vàng sao ạ?”

“Đúng rồi.”

Chợt Anna nhận ra một điểu:

“Anh ơi, sao trông anh vui thế?”

Lúc chỉ cho Anna tên của loài hoa, trông anh trai cười rất dịu dàng.

Nghe Anna nói vậy, anh trai đột nhiên lại “ó” một tiếng rồi mím môi lại.

“Sao anh lại làm thế?”

“Ừ.”

Khóe mắt anh trai đột nhiên lại đỏ lên, rồi anh trai tránh ánh mắt của cô.

“... Từng có người cũng thích nghe anh nói mấy chuyện về hoa cỏ thế này. Người đó cũng như Anna vậy.”

“Anh thích người đó sao?”

Gương mặt anh trai bỗng đỏ lựng lên.

“Trẻ con bây giờ lớn nhanh quá.”

Đừng có coi thường học sinh tiểu học chứ.

“Lúc này anh cũng nói rồi còn gì. Trẻ con và người lớn có gì khác

nhau đâu.”

“Chết r ồi!” Anh trai bật cười nói.

Vậy là mình giống người anh trai thích sao. Giờ người đó đang làm gì nhỉ? Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Anna cũng biết không nên hỏi anh trai đi đâu đó. Cô là học sinh tiểu học hiểu chuyện mà.

Thời gian sau đó, anh trai cứ mỗi lần gặp cô đi dạo là sẽ cùng cô đi quanh công viên r ồi chỉ cho cô tên những loài hoa cỏ quanh đây.

Mỗi lần được anh trai chỉ tên, Anna lại biết rằng cây “cỏ dại” đó không phải là “cỏ dại”. Cũng như loài cỏ mắt xanh kia cũng có tên riêng của mình.

Mỗi một cây đều có tên riêng của nó, giỏi thật đấy. Anh trai còn biết được rất nhiều tên cây cỏ mà cô không được học ở trường, cũng chẳng có vẻ gì là dùng trong các công ty cả.

“Anh ơi, đây là gì?”

Anna nhìn thấy một cây hoa trên bãi cỏ liền chạy lại gần. Sợ Sakura vô tình giẫm lên cây hoa đó, Anna còn thu ngắn sợi xích lại, chờ anh trai đuổi tới.

“A, là cây này sao.”

Trên nhánh cây mềm mại vừa đâm lên trời vừa xoắn lại thành hình xoắn ốc ấy lại nở đầy những bông hoa nhỏ xinh.

Gần đó cũng có rất nhiều cây hoa như vậy và mỗi cây lại có màu sắc khác nhau. Cũng có chỗ hoa nở toàn màu trắng.

Năm nào cô cũng thấy hoa này nở trong công viên. Hình dáng của nó rất kỳ lạ nên mọi người hay để ý, thế nhưng chẳng ai biết nó tên là gì cả.

“Đây là lan cuốn chiếu đấy.”

“Ô, cái tên đặt giống hệt hoa nó luôn.”

Anna nói thẳng suy nghĩ trong đầu mình. Đúng là dải hoa này trông không khác gì con cuốn chiếu đang uốn theo hình xoắn ốc cả.

Nghe Anna nói vậy, anh trai lại mỉm cười:

“Thực vật có nhiều loài đặt tên theo đặc trưng của nó lắm.”

“Ở nhà em toàn gọi nó là hoa xoắn vòng thôi.”

Cái tên này cũng đúng đấy chứ. Anh trai khẽ nói.

“Cái tên này hay thật đấy. Nói cái tên này ra là mình biết ngay đó là hoa gì rồi. Nhà Anna giỏi đặt tên thật đấy.”

Thế rồi anh trai lại xoa đầu Sakura nói:

“Tên của Sakura cũng hay nữa.”

Được anh trai khen, Sakura vẫy đuôi hơn hớn.

“Cây hoa này không biết có sống quanh nhà không nhỉ?”

Cô ấy mà nhìn thấy chắc vui lắm. Có lẽ vậy.

Có lẽ chính anh trai cũng không để ý rằng bản thân mình đang lằm bằm đi đâu gì.

Chắc chắn, anh vẫn còn thích người đó. Đột nhiên trái tim Anna lại đập thình thịch như khi nhìn mấy cảnh tình yêu trên ti vi. Không ngờ một câu chuyện tình yêu lại thực sự diễn ra trước mắt cô ngay lúc này.

Tuyệt thật. Trái tim cô thậm chí còn đập mạnh hơn cả khi xem ti vi nữa. Anh trai sẽ gặp lại người đó không nhỉ? Liệu có một phép màu nào

xảy ra không nhỉ.

Thế rồi hai người lại đi ra ngoài bãi cỏ và tiếp tục đi dạo. Thỉnh thoảng sẽ có vài người khác dắt chó đi qua, Anna sẽ lại đứng lại một chút chào hỏi họ. Phần lớn đến đây đưa chó đi dạo đều là các bà, các cô. Họ vừa nói chuyện với Anna vừa chào hỏi anh trai. Những lúc như thế anh trai cũng sẽ mỉm cười đáp lại. Chắc là mấy bà mấy cô ấy biết anh trai cũng nên.

“Trông cháu lớn quá.” Có mấy người nói anh trai như vậy. Chắc trước kia anh ấy từng sống ở quanh đây. Thế nhưng anh trai lại chẳng muốn nói về chuyện của mình nên cô cũng không thể tự dưng đi hỏi được.

“Em không chào hỏi cậu bé kia sao?”

Lúc đi ngang qua cậu bé dắt một chú chó Labrador đen đi qua, anh trai đã hỏi cô câu đó.

Cậu bé đó học cùng lớp với Anna.

Abe Taichi. Từ hồi học mẫu giáo Anna đã học cùng lớp với cậu ta rồi. Còn con chó Labrador đen của cậu ta tên là Earl.

“Sakura với chú chó Labrador đen kia hình như muốn chào hỏi nhau đấy”.

Cô biết chứ. Những lúc gặp Taichi đi ngang qua cô cũng phải cần ngăn lại đoạn dây xích của Sakura để hai chú chó không quấn lấy nhau hay ít nhất là chào hỏi nhau.

“Em, ghét con trai.”

“Thế thì anh cũng bị ghét rồi đúng không?”

“Anh là đàn ông rồi nên không phải thế.”

“Vậy sao. Vậy đúng là anh bị loại ra ngoài rồi mà.”

Anna không hiểu anh trai nói vậy là sao, thế nên cô im lặng.

“Nếu hai em cãi nhau thì nên nhanh chóng làm lành đi thì hơn. Cho dù cả hai đều khẳng khẳng theo ý mình thì cũng chẳng có kết quả tốt đẹp gì đâu.”

“Không, bọn em có cãi nhau gì đâu.”

Nếu là cãi nhau thì mọi chuyện đơn giản hơn nhiều.

“Nhà Anna cũng nuôi chó sao!? Nhà tớ cũng nuôi đấy!”

Câu nói ấy của Taichi vẫn văng vẳng bên tai cô như thể mới xảy ra ngày hôm qua. Hai người gần như bắt đầu nuôi chó cùng một lúc.

“Chó Labrador đen nhà tớ tên là Earl. Chó nhà Anna tên gì?”

“Người ta bảo đấy là chó Shiba còi. Tên nó là Sakura.”

“Mình cùng cho chúng đi dạo đi. Nếu Earl và Sakura làm bạn với nhau thì chắc vui lắm đấy.”

Một ý tưởng tuyệt vời. Thế là Anna và Taichi thường hay hẹn nhau ở công viên rồi dắt chó đi dạo. Earl khi đó vẫn chưa lớn như bây giờ và Sakura cũng mới chỉ là một chú chó Shiba còi bé tí.

Earl và Sakura chẳng mấy chốc đã thân với nhau còn Anna và Taichi cũng thường xuyên đi dạo cùng nhau.

Từ hồi học mẫu giáo hai người đã làm bạn thân, rồi ngay cả chó hai người nuôi cũng thân với nhau nữa. Mọi chuyện cũng chỉ có thế thôi mà tại sao mọi người xung quanh lại không chịu bỏ qua chuyện này cơ chứ.

Có một ngày, hội con trai trong trường vây lại hỏi:

“Hai đứa chúng mày lúc nào cũng hẹn hò trong công viên đúng không?”

Đó là học kỳ một năm lớp Một. Hai người cứ như vậy bị gán cho cái mác hẹn hò. Và những gã con trai kia lại tỏ ra vô cùng thích thú khi trêu

chọc hai người như thế.

“Không phải đâu. Bọn tớ chỉ cùng dắt chó đi dạo thôi.”

Ban đầu hai người đều rất bình tĩnh trả lời lại, thế nhưng dần dần, cả hai cũng không giữ được bình tĩnh nữa mà gắt lên.

“Không phải thế! Nếu không dắt chó đi cùng thì tớ không đi dạo đâu!”

Thấy Anna quát lên, Taichi cũng tức giận không kém.

“Vì hai con chó thân nhau nên tớ mới chịu đi dạo cùng cậu ấy thôi.”

Ban đầu hai người cũng chỉ muốn để hội con trai kia không trêu chọc gì mình nữa, thế nhưng không biết từ bao giờ câu nói của cả hai lại làm tổn thương đối phương.

Cho đến giờ, Anna cũng không biết mình đã đi sai bước nào nữa.

Thế rồi từ ngày hôm đó, hai người không còn gọi tên nhau như trước nữa. Những lúc bắt buộc, hai người cũng chỉ gọi bằng họ như những bạn bè cùng lớp khác.

Và tất nhiên, hoạt động đi dạo cùng nhau cũng chấm dứt. Cho dù hai người có vô tình gặp trên đường thì cũng coi như không thấy đối phương. Ban đầu Earl và Sakura còn muốn chạy lại gần để chào nhau, nhưng hai người đều vừa quát chó nhà mình vừa kéo chúng đi xa.

“Giờ họ không còn là bạn chúng ta nữa rồi!”

Anna mắng Sakura, nhưng những lời ấy cũng khiến bản thân cô tổn thương không biết bao nhiêu lần.

Rồi dần dần, chú chó Labrador Earl lớn như thổi, đến sau kỳ nghỉ hè nó đã lớn chẳng khác gì một chú chó trưởng thành rồi. Và Sakura cũng chẳng còn là chú chó Shiba còi ngày nào nữa.

Mỗi lần gặp Taichi dắt Earl đi dạo, Anna lại cảm thấy trong lòng khó

chịu. Trước kia cô nói với Taichi rằng Sakura là chó Shiba còi. Không biết giờ nhìn Sakura lớn thế này Taichi có nghĩ cô nói dối không.

Không có giống chó nào là Shiba còi cả. Người ta chỉ hay gọi thế với những chú chó Shiba có hình thể nhỏ hơn bình thường thôi. Cũng có nhiều chú Shiba còi sau một thời gian chăm sóc lại lớn như những chú Shiba bình thường khác.

Nếu là bình thường, Anna có thể đến nói chuyện và giải thích cho Taichi hiểu.

“Em ghét con trai. Họ hay trêu chọc em.”

“Em không ghét cậu bé đó đúng không?”

Câu nói vô tình của anh trai đánh thẳng vào lòng Anna.

“Thật tiếc quá đi, rõ là hai người vẫn có thể gặp nhau mà.”

Trong giọng nói của anh trai có một chút gì đó, chỉ một chút gì đó như ghen tị, như đang trách cứ cô vậy.

Thật chẳng giống anh trai chút nào.

Anna giật mình ngẩng đầu lên nhìn thì đã thấy anh trai mang ánh mắt vô hồn nhìn đi đâu đó rất xa.

Một lúc sau, anh trai như cảm nhận được ánh mắt của Anna nên quay lại với vẻ mặt dịu dàng như mọi ngày.

“Xin lỗi nhé. Vì anh ghen tị với em một chút nên...”

“Anh trai không gặp được người đó nữa sao?”

Thôi chết. Chờ khi Anna nhận ra thì cô đã lỡ miệng hỏi thành câu mất rồi.

Anh trai cười bối rối nói “Sẽ” rồi gõ nhẹ vào đầu cô một cái.

“Từ mùa xuân đến giờ Anna nhà mình thân với anh trai nhà thầy Kusakabe nhỉ.”

Về đến nhà Anna bị mẹ hỏi.

Anna vừa làm bài tập chữ Hán bên chiếc bàn thấp ở phòng khách vừa suy nghĩ. Kusakabe?

“Con không biết.”

“Hả? Nhưng mẹ của Tarou nói thế mà. Con với anh trai Kusakabe hay đi dạo trong công viên lắm. Thế mà Anna chẳng nói gì cả, mẹ chẳng biết luôn đấy.”

Chẳng nhẽ là nói về anh trai kia sao?

“Có một anh trai thân với con lắm, nhưng con không biết tên anh ấy. Con hay gặp anh ấy ở công viên ạ. Với cả con nói với mẹ rồi mà. Anh trai mới lần đầu tiên gặp đã khen tên của Sakura nhà mình ấy. Rồi cả hôm anh ấy chỉ cho con tên của “hoa xoắn vòng” nữa...”

“À, hóa ra cậu ấy là con trai nhà thầy Kusakabe sao. Thảo nào cậu ấy biết rõ về hoa cỏ thế.”

“Kusakabe?”

“Anna không biết sao? Là ngôi nhà to đùng ở ngõ một luôn ấy.”

Ở khu này chẳng có ai là không biết “ngôi nhà to đùng ở ngõ một” mà mẹ cô bảo cả. Đây là một ngôi biệt thự với cái cổng to như cái cổng chùa luôn.

Chỉ là Anna không biết bảng tên gắn trước cửa nhà đấy đọc là “Kusakabe”.

“Mẹ nói anh ấy tên là Kusakabe sao?”

Nếu là nhà đó thì ở đây ai cũng biết cả. Người nhà đấy có thể coi là danh nhân vùng này.

“Anh trai nhà Kusakabe đã rời nhà đi lâu lắm rồi. Giờ anh ấy trở về chắc để kế nghiệp gia đình cũng nên.”

Hóa ra anh trai ấy giỏi vậy.

Anna thầm cảm thán trong lòng. Lúc này câu chuyện của mẹ cô đã nhảy đi tận đâu.

“Hôm trước mẹ gặp mẹ của Taichi đấy.”

Như bình thường thì mẹ của cô sẽ gọi mẹ của Taichi là mẹ của Earl, thế nhưng Anna và Taichi học cùng nhau từ hồi mẫu giáo nên hai nhà cũng quen nhau và cũng gọi khác đi.

Chiếc bút lông vẫn đưa đầu đầu trên tay Anna sau khi nghe thấy tên Taichi bỗng khựng lại.

“Mẹ Taichi bảo là muốn hôm nào hai nhà chúng ta cùng đi chơi. Mà cũng sắp đến kỳ nghỉ hè của các con rồi nên đi cắm trại cũng được. Cái chỗ cắm trại chỗ câu cá lần trước ấy.”

Hồi Anna còn học mẫu giáo, nhà cô và nhà Taichi thường hay đi chơi cùng nhau.

“Con không đi đâu. Các mẹ có đi mua sắm cùng nhau thì đi.”

Anna tỏ ra mình chẳng hào hứng gì với chuyện cắm trại này cả. Thấy Anna như vậy, mẹ cô cũng chán nản nhún vai.

“Hồi mẫu giáo các con thân nhau thế còn gì. Sao đột nhiên lên cấp một rồi lại xa lạ thế... Chán thật đấy. Con trai chơi với con gái thì có sao đâu.”

Mẹ Anna ngẩng một bên cằm rằm còn cô thì vùi mình vào bài tập nghe.

Đột nhiên, cô lại nhớ đến lúc anh trai dạy cô tên của hoa lan cuốn chiếu.

Cảm giác rối rắm cũng có hình dáng như bông hoa đó vậy.

Những lúc đi qua Taichi, cô luôn thu ngắn sợi dây xích của Sakura. Điều đó khiến cả hai bên đều không cảm thấy vui. Ngay cả Sakura và Earl cũng buồn mà mẹ cô cũng chán nản.

Anh trai khi đó trông cũng không vui vẻ như mọi ngày.

Cho đến tận bây giờ cô vẫn phải khẽ ghìem dây xích của Sakura. Nếu cô không làm thế thì Sakura sẽ lại chạy ra phía sau đuổi theo Earl.

“Anh Kusakabe.”

Lần gặp mặt tiếp theo, khi cô chào anh trai như vậy, đột nhiên vẻ mặt của anh trai lại nghiêm nghị hẳn.

Nhưng ngay sau đó anh trai đã lại vừa xoa đầu Sakura vừa mỉm cười nói:

“Em cứ gọi là anh trai được rồi.”

“Nhưng mà mẹ em đã cho em biết tên của anh rồi.”

“Em gọi anh là anh trai thì anh sẽ vui hơn đấy.”

“... Em biết rồi.”

Anna không hiểu tại sao lại như vậy, nhưng nếu anh trai đã nói thế thì cô sẽ gọi anh là anh trai thôi.

“Anh mới quay về đây à?”

Nghe cô hỏi vậy, anh trai lại cười bối rối.

“Nói thế nào đây nhỉ...”

“Trước kia anh đã đi đâu thế à?”

“... Anh không đi.”

Anh trai ng ỡ x ồm xuống trước mặt Sakura r ỡ kh ẽ nói. Thấy anh trai tiến lại g ần, Sakura lại càng háo hức nhảy lên đ ầu gối anh.

“Mà anh chạy trốn.”

Anh trai kh ẽ nói. Anna lại chợt nhớ đ ến lúc hai người nói v ề cỏ mắt xanh.

“Anh biết đ ó là đi ều xấu, nhưng anh vẫn làm.”

“Anh trai từng làm chuyện xấu thế nào ạ?”

“Anh chạy trốn, khỏi rất nhi ều thứ.”

Anh không đi đ âu, cũng không phải tạm ra ngoài mà là chạy trốn.

Khỏi nhà anh.

Với Anna, nhà là nơi có bố, có mẹ và có Sakura, là nơi đ ể trở v ề. Cô không thể tưởng tượng đ ược cảnh bản thân lại muốn chạy trốn khỏi nơi đ ó.

Và cô cũng không muốn tưởng tượng đ ến nó.

“... Anna thích nhà mình lắm.”

Cô bé lại quên mất phải xưng “em” mà bật thốt tên mình.

“Em hạnh phúc thật đ ấy. Như vậy thật tốt.”

Nụ cười của anh trai bu ồn quá. Anna bỗng cảm thấy ngực mình thật là đau.

“Thế nhưng nơi đ ó đối với anh không phải là nhà.”

Có lẽ Sakura cũng cảm thấy anh trai không ổn, cô nhóc lại bắt đ ầu kêu ư ử nhìn anh. Tiếng kêu này như thể tiếng an ủi của Sakura mỗi khi Anna khóc vì bị mẹ mắng vậy.

“Trong số những nơi anh từng chạy trốn đến, có một nơi mà anh muốn ở lại. Vì mục đích ban đầu anh đến đó là để chạy trốn, nên anh không thể ở đó mãi được... Nếu lúc đó không phải là anh chạy trốn thì có lẽ anh có thể ở đó mãi r ấ. Nhưng nếu không chạy trốn thì anh cũng chẳng tìm ra được nơi đó. Thành ra, giờ anh cũng không biết thế nào mới là đúng nữa.”

Anh trai khẽ lẩm bẩm như thế đang nói chuyện một mình. Nghe anh trai nói, Anna chợt nhận ra một đi ều.

Đó là anh trai đang để lộ những mảng yếu đuối của mình. Nhận ra đi ều đó, Anna lại càng thấy buồn hơn.

Một cô bé học tiểu học thường hay gặp anh trai ở công viên lúc hơn ba giờ chiều. Mà cô bé đó còn không phải đến để gặp anh. Ấy vậy mà anh trai lại chỉ có thể để lộ sự yếu đuối của mình cho một cô bé như thế, vậy tức là xung quanh anh trai chắc chắn chẳng có ai r ấ.

“Anh trai ơi, em sẽ cho anh thấy thứ này rất hay.”

Anna muốn động viên anh trai.

Cô chạy vào một con đường nhỏ khác với con đường đi dạo mọi khi.

“Một chút nữa thôi.”

Anna phát hiện thứ này từ hồi học mẫu giáo. Từ đó mỗi năm cô đều đến một chỗ để xem.

Kỳ nghỉ hè dài đã sắp bắt đầu r ấ, và mùa của nó cũng đến.

Lần đầu tiên nhìn thấy nó là lúc cô đang đi cùng Taichi. Hiện giờ thì cô hay dắt Sakura đi dạo nên không mấy khi đến đó nữa. Gần đến nơi, Anna thu ngắn đoạn dây xích của Sakura r ấ đứng chờ anh.

Đến khi nhìn thấy bãi cát trong khu vui chơi, Sakura đã kéo căng dây xích chỉ muốn chạy lên trước. Đây cũng là một lý do mà Anna không hay

đến đây nữa.

Sakura thích chơi cát, thế nên mỗi lần đến bãi cát là kiêu gì nó cũng vùng vẫy cho cát đầy người. Ngay cả những đứa trẻ đang chơi trong này cũng bị nó hất cát lên người nên mẹ cô đã cấm cô cho nó vào.

“Không phải hướng đó! Phía này cơ!”

Anna vừa quát vừa kéo Sakura về phía lùm cây gần đó. Quả nhiên, năm nay vẫn có.

“Anh xem kìa, đẹp không?”

Anna chỉ cho anh trai xem.

Nhìn theo hướng tay cô, anh trai tròn mắt nhìn nó chăm chăm.

Khắp một mảng cây gần đó đều bị bao phủ bởi những bông hoa trắng nhỏ li ti. Đây không phải là hoa của một cây cảnh nào cả mà là hoa của một cây cỏ mọc giữa những lùm cây đã giăng kín cả một vùng.

Những bông hoa trắng nhỏ như chiếc chuông, phần nhụy hoa lại có màu đỏ thắm.

“Nó đẹp như vậy nhưng nếu hái thì mùi hôi lăm lăm luôn.”

Ngày trước khi Anna hái hoa này về tặng mẹ, mùi hôi ấy bám vào tay cô không biết bao nhiêu ngày.

“Thế nên hoa này chỉ để nhìn thôi.”

Thấy anh trai chẳng nói câu gì, Anna lại ngẩng đầu lên nhìn. Lần này đến lượt cô tròn mắt ngạc nhiên.

Anh trai đang cup mắt xuống, thế nhưng không thể giấu được Anna đứng ở dưới nhìn lên. Trong lúc cô đang nhìn anh thì từ khóe mắt anh trai lại rơi xuống vài giọt nước. Anh trai vội vàng dùng một tay che mặt lại như thể muốn ngăn những giọt nước ấy rơi xuống.

Và, những giọt nước ấy không rơi nữa rồi.

“... Tại sao, lại ở chỗ này cơ chứ.”

Có lẽ anh trai đã từng nhìn thấy hoa này rồi cũng nên. Anh trai khẽ thì thào như có như không. Thế nhưng bàn tay đặt trên mắt anh vẫn không buông ra.

Tại sao? Tại sao anh lại khóc?

Đứng lặng người một lúc, Anna chợt nhận ra một điều.

Tại mình sao?

“... Anh không thích hoa này ạ?”

Anh trai phải khịt khịt mấy lần mới trả lời cô.

“Không, không phải thế. Anh xin lỗi. Anh thích nó lắm, rất thích.”

Nghe anh nhắc lại từ “thích” vài lần đến nghẹn ngào, Anna lại cảm thấy tim mình đập thật nhanh.

“Anh đã bỏ mặc người mà anh cùng ngắm những bông hoa này. Năm nay, năm sau, năm sau nữa, mỗi năm anh đều muốn ngắm hoa này với người đó. Vậy mà anh lại bỏ đi mà không nói câu gì. Anh đã làm tổn thương người đó đến mức nào cơ chứ.”

“... Tại sao anh lại không nói ạ?”

Anna rụt rè hỏi lại, và anh trai lại trả lời cô bằng giọng buồn rầu.

“Bởi anh muốn nói hy vọng người đó hãy đợi anh.”

“Nếu anh muốn nói thì anh nên nói ra chứ.”

Nghe cô nói vậy, anh trai cũng khẽ bảo:

“Anna cũng thế nhé. Nếu em muốn nói chuyện với cậu bé dốt chú chó Labrador đen kia thì cứ làm vậy đi.”

Anna chẳng đáp lại được một lời nào. Cô cứ như thể đang nhìn vào một chiếc gương vậy. Những lời cô nói với anh trai lại bị anh trai trả lại hết.

Xin lỗi nhé, anh xấu thật. Anh trai khẽ nói rồi ngã xuống trước mặt cô và bảo:

“Thực ra anh rất muốn nói với người đó là hãy đợi anh. Anh rất muốn, rất muốn quay lại nơi đó. Và lần này không phải là chạy trốn đến đó mà là đường hoàng quay lại. Nếu anh hẹn trước người đó đợi anh vậy chẳng khác nào anh tạo sẵn cho mình một nơi để trốn chạy. Nơi đó có người rất quan trọng với anh, nên anh không muốn biến nơi đó thành nơi chạy trốn của mình.”

Có lẽ anh trai cũng không hy vọng Anna hiểu được những gì anh đang nói. Anh cũng không phải giải thích gì cả, chỉ là đang bộc bạch tâm sự trước một người nào đó mà thôi. Và cô, một cô bé quen mặt lại chẳng biết gì chuyện của anh hoàn toàn phù hợp với điều này. Nếu Anna là người lớn, chắc chắn anh trai sẽ không nói những điều ấy cho cô biết.

“Anh im lặng ra đi, thế nhưng đâu đó trong anh vẫn hy vọng người ấy đợi mình, và anh cũng lại chán ghét bản thân khi mong mỏi như thế.”

Giọng anh trai run run và đến đây thì im hẳn. Anna biết, anh trai lại đang lặng lẽ khóc.

Anna cũng ngã xuống cạnh anh trai, lặng lẽ hoàn thành vai trò của mình.

Những điều anh trai nói thật khó hiểu và cô cũng chẳng hiểu gì cả. Cô cũng không biết chuyện của anh trai, cô không biết nên làm gì, nên nói gì bây giờ. Nhưng nếu anh trai có thể vui vẻ trở lại thì hay biết mấy. Điều duy nhất cô làm được bây giờ là yên lặng bên cạnh anh.

Trong lúc Anna đang ng ỡ l ặng lẽ thì Sakura lại dùng chiếc mũi ướt của mình húc nhẹ vào cánh tay anh trai.

Ch ằng mấy chốc mà nghỉ hè cũng đến.

Anna không còn nhìn thấy anh trai ở công viên nữa.

“G ần đây con không gặp được anh Kusakabe nữa. Anh ấy bị bệnh ạ?”

Anna vừa nhai một túi thạch vừa hỏi mẹ.

“Chuyện đó sao? Nghe nói anh trai nhà Kusakabe lại ra khỏi nhà r ỡ. Và em trai của cậu ấy sẽ kế nghiệp gia đình. Lần này cậu ấy về chắc để bàn chuyện này. Mà hình như cậu ấy cũng tìm được việc r ỡ.”

Nét mặt tươi cười của Anna cứng lại. Cô vội vàng cúi mặt xuống.

... Vậy là tốt r ỡ.

Anh có thể quay về đó là tốt r ỡ.

“Anna, ăn xong r ỡ con cho Sakura đi dạo giúp mẹ nhé.”

“Vâng ạ.”

Anna ăn xong cây thạch trong tay liền v ứt túi r ỡ đi ra ngoài hiên. Lúc này Sakura đã hớn h ở chạy ra ngoài trước r ỡ.

Cái nắng mùa hè thật gay gắt.

Những người dắt chó đi dạo ở công viên đều đội mũ hay che ô, hoặc là đi găng tay dài để chống nắng.

Anna đi vào con đường nhỏ có bóng râm thì nhìn thấy chú chó Labrador từ đối diện đi đến.

Earl.

Và người dắt Earl đi dạo, Taichi vừa nhìn thấy cô đã quay đi chỗ khác như thể ban đầu cậu ta chẳng thấy cô. Bình thường, người quay mặt đi đầu là Anna cả.

Đáng tiếc thật, rõ là hai người có thể gặp nhau mà.

Câu nói của một người mà có lẽ sau này cô sẽ không còn được gặp nữa lại vang lên trong tâm trí.

Taichi lại rút ngắn sợi dây xích của Earl. Còn phía Anna, Sakura lúc này đang ngược mắt nhìn cô.

Anna khẽ mỉm cười gật đầu thật mạnh, ngay lập tức Sakura vẫy vẫy đuôi và...

Xuất kích.

Sakura phi nhanh về phía trước và Anna cũng chạy theo phía sau.

Kết thúc.

Lời kết

Tôi cược rằng cuốn sách này có khả năng bị xếp vào góc từ điển vì tôi đã đặt cho nó một cái tên đầy rủi ro “Từ điển tranh về thực vật”. Thực ra, những trang truyện đầu tiên lại được đăng trên một trang web đọc tiểu thuyết (Kadokawa/ Syousetsuya Sarisari) với đặt hàng là “Chuyến đi và cuộc thám hiểm của một cô gái” và nội dung chủ yếu xoay quanh việc một cô gái thích bó mình trong phòng cũng dần phát hiện ra những đi đâu thú vị bên ngoài. Đó chính là bắt đầu cho cuốn sách này. Dù vậy, câu chuyện này cũng mang đến cho chúng ta một góc nhìn khác cho câu nói không phải lúc nào cũng có thể không chiến mà thắng.

“Bạn hãy thử đi bộ qua những con đường mà bạn thường lái xe hay đạp xe qua. Và có lẽ, bạn sẽ nhận ra rằng đi thật xa ở đâu đó cũng không hẳn là một đi đâu thú vị.”

Một họa sĩ đã viết vài dòng như vậy về cuốn sách này.

Và tôi cực kỳ thích ý kiến đó. Thám hiểm thực ra cũng giống như vậy. Chỉ đơn giản là ta dạo bước trên đoạn đường mà ta vẫn thường đạp xe qua, và ta sẽ bất ngờ nhận ra những đi đâu mà trước nay ta không phát hiện.

Nếu bạn đi cùng một ai nữa thì đó sẽ là một chuyến đi tuyệt vời.

Câu chuyện này cũng mang đến cho ta cảm giác về một phiên bản “Cô gái từ trên trời rơi xuống” ngoài đời thực. (Ở đây, thứ từ trên trời rơi xuống không phải ngẫu nhiên như trong các trò chơi xếp hình mà là một kiểu mở đầu thường thấy cho các câu chuyện cổ tích. Thường thấy nhất là kiểu “Một ngày nọ, bỗng có một cô gái từ trên trời rơi xuống trước mắt

tôi...”. Và chúng cũng không cần phải đáp ứng đầy đủ các điều kiện cụ thể như cô gái, chàng trai rơi từ “Lâu đài trên không Laputa” xuống...)

Nếu trong truyện cổ tích là một thiếu nữ xinh đẹp xuất hiện trước mắt chàng trai thì ở đây ta cũng có thể cho một anh chàng đẹp trai xuất hiện trước mắt cô gái.

Và giờ là những cuộc thám hiểm gần nhà. Nói đến đi dạo, tôi không thể thiếu được phần quan sát cây cỏ ven đường. Hoạt động ấy thực sự rất thú vị. Chính vì thế mà tôi cũng đã gửi gắm cả những cây cỏ yêu thích của mình vào trong câu chuyện lần này.

Tôi đã quá chú tâm vào việc giới thiệu hoa cỏ dại bên đường với những loài rau dại, rau rừng mà thành ra lơ là đi cặp đôi chính của chúng ta, để rồi sau này tôi cũng khá bất ngờ khi nhận ra điều đó. Cá nhân tôi thực ra cũng rất xấu hổ vì điều này. Nhưng không hiểu tại sao mấy anh chị biên tập, phụ trách bản thảo lại chẳng có ai cản tôi lại cả.

Nhân tiện đây tôi muốn nhấn nhủ vị phụ trách đáng mến của tôi rằng sau này khi giới thiệu tôi với ai đó thì làm ơn đừng nói mấy câu như “Cô Arikawa của chúng ta có sở thích là ăn các loại rau cỏ dại ven đường đấy”. Mặc dù đó đúng là sự thật, nhưng cách nói này thật dễ khiến người nghe hiểu nhầm. Ít nhất thì cũng thay cho tôi thành từ “rau rừng” cũng được mà.

Và trong quá trình viết tác phẩm này, tôi đã phải tham khảo khá nhiều từ điển, bài luận hay truyện tranh... để viết về những món ăn với rau dại, rau rừng. Có những đoạn là do tự tôi ngẫu hứng, nhưng cơ bản đầu là những món tôi đã tự làm và ăn thử. Món khiến tôi ấn tượng nhất trong số đó chính là cơm trộn cúc móng ngựa. Thực ra ban đầu là tôi nhìn thấy trong từ điển có ghi về cách làm món cơm trộn cây quạ gai nên tôi chợt nghĩ nếu vậy thì chắc làm với cây cúc móng ngựa cũng được, và rồi tôi

cũng làm thử thật. Còn những món khác thì tôi cũng đều mua về ăn thử. Có một điều khá bất ngờ là những món như bakke miso lại được bán nhiều ở các khu du lịch, nghỉ dưỡng nên mỗi lần nhìn thấy chúng là tôi lại mua về. Tận hưởng hương vị của cùng một món ăn ở những địa phương khác nhau cũng là một điều hết sức thú vị. Ngay như món miso thôi mà cũng có nơi nấu rất rắn, có nơi lại làm rất mềm.

Tìm công thức nấu ăn trong các cuốn sách dạy nấu ăn cũng hay, nhưng tự tay mình tái hiện lại những món đọc được trong truyện cũng là một điều thú vị. Bởi trong truyện không phải lúc nào cũng ghi chú chính xác về thời gian hay liều lượng. Lọc lấy thông tin từ những đoạn văn rồi tự mình làm thử cũng là một cuộc mạo hiểm.

Vì thế nên tôi cũng sẽ giới thiệu tới các bạn một vài cuốn sách mà Itsuki đã đọc ở đâu đó.

- Nhật ký ăn tạp của Mutsugoro - Mutsugoro no zashoku nikki (Hata Masanori - Bunshun bunko)

- Hành trình ăn tự nhiên của Mutsugoro - Mutsugoro no shizen wo taberu (Hata Masanori - Bunshun bunko)

- Little forest (Igarashi Daisuke - Koudansha)

- Tùy bút Mukouda Kuniko

Ngoài ra vẫn còn rất nhiều cuốn sách khác, nhưng hy vọng các bạn có thể đọc những cuốn sách tôi vừa kể trên.

Ngoài ra, trong cuốn sách này có một món ăn mà tôi đã thay đổi so với những lần đăng đầu tiên. Những độc giả nào đã đọc cuốn truyện này trên trang web đọc truyện cho di động có thể tìm thử xem nhé. Món ăn mà tôi đã thay đổi là một món ăn dựa theo *Tuyển tập Mukouda Kuniko - Tuyển tập những bài viết vô danh, ẩn danh*.

Tôi vẫn luôn cho rằng cái duyên là đi đâu hết sức quan trọng. Và lần này, tôi đã có duyên được hợp tác cùng họa sĩ Kasuya Nagato khi tôi mời anh vẽ hình minh họa cho tác phẩm này của mình.

Và người đã chấp cái duyên này cho chúng tôi chính là cô Sawashiro Miyuki, người đã lồng tiếng cho nhân vật Shibasaki Asako trong phim hoạt hình *Cuộc chiến thư viện - Toshokan sensou*. Khi đi xem cô Sawashiro biểu diễn tại sân khấu kịch Theatre Gekidanko, tôi đã để ý thấy bức tranh trong tờ giới thiệu cho vở kịch đặt trên ghế ngỗ.

Vì khá để ý nên tôi đã mang tờ giới thiệu ấy về nhà rồi tìm tên họa sĩ trên mạng... Và tất nhiên, tác phẩm của họa sĩ ấy đã được xếp vào hạng mục yêu thích trong lòng tôi. Thế rồi khi suy nghĩ đến việc tìm họa sĩ vẽ minh họa cho *Evergreen love - Từ điển tranh về thực vật*, tôi đã lục lại trong hạng mục yêu thích này.

Nếu khi đó tôi không đi xem kịch của cô Sawashiro thì tôi cũng sẽ không biết đến anh Kasuya, chính vì thế nên tôi mới thấy cái duyên là đi đâu rất quan trọng. Và cũng chính vì vậy, tôi vẫn luôn rất tích cực với những lời mời.

Nhiều người vẫn hay nghĩ rằng từ nhỏ tôi đã biết được những cây hoa, cỏ dại ven đường, song thực ra phải lớn lên tôi mới bắt đầu nhận biết được chúng.

Tôi sinh ra ở vùng quê nên so với những đứa trẻ trong thành phố tôi vẫn ít nhiều biết được về thiên nhiên, đồng ruộng. Tuy vậy, hồi nhỏ tôi cũng không có hứng thú về mấy cây cỏ này.

Thế rồi, đến khi tôi rời quê Kochi và đến sống ở vùng Kansai, tôi mới bắt đầu tìm hiểu về những loài cây cỏ ấy. Ban đầu tôi cũng bị choáng ngợp trước sự phồn hoa của đô thị nơi đây, mà rồi thật may, trong một phút giây

nào đó tôi lại nhận ra một điếu.

Đã bao nhiêu năm rồi tôi chưa nhìn thấy đồng ruộng nhỉ?

Đúng thế. Ở nơi thành phố phần hoa này tôi lại chẳng mấy khi được nhìn thấy những hoa cỏ bốn mùa mà trước kia tôi có thể thấy mỗi ngày ở quê.

Cũng từ đó, tôi bắt đầu thấy thích thú với việc đi hái rau rừng.

Khi chúng trải đầy trước mắt tôi thì tôi lại chẳng bao giờ để ý đến, đến khi đi xa rồi tôi mới lại thấy chúng đáng quý biết bao. Đó là những bông hoa, những ngọn cỏ dại, những đợt rau rừng mà chẳng thể nào mua được ở hàng hoa. Càng nhớ lại thời gian ở quê hương với cây cỏ vây quanh, tôi lại càng thấy hối tiếc vì đã bỏ lỡ quãng thời gian ấy.

Nếu nơi bạn ở có nhiều hoa cỏ dại, vậy bạn nhất định phải tận hưởng niềm vui với những hoa cỏ đó nhé. Còn nếu nơi bạn sống không có nhiều hoa cỏ đến vậy thì chỉ cần bạn chịu khó để ý, bạn sẽ tìm ra được những điếu bất ngờ thú vị.

Nhưng bạn cũng đừng quên những lời nhắc nhở của Itsuki trong chương thứ tư nhé.

Hiro Arikawa

Phụ lục

Công thức “món ăn với rau dại” của Itsuki

1. Cơm trộn cúc móng ngựa

Nguyên liệu (cho hai người ăn)

~ Lượng rau cho vào tùy theo cảm nhận của bạn

Cọng lá cúc móng ngựa: lượng vừa đủ (Nếu không đủ bạn có thể thái nhỏ lá cho vào)

Cơm: hai bát

Muối, gừng: lượng vừa đủ

Bước 1: Luộc cọng lá cúc móng ngựa cho hết nhựa.

Bước 2: Chắt nước, tước gân và thái nhỏ.

Bước 3: Đem cọng lá đã xử lý ở bước 2 cho vào âu, xóc với muối.

Bước 4: Cuối cùng thì cho cọng lá ở bước 3 trộn với cơm! Bạn có thể ăn cùng với gừng tùy thích.

Vị đắng nhẹ của cúc móng ngựa, muối và gừng, một món ăn đơn giản nhưng lại không ngán. Bạn cũng có thể thay cúc móng ngựa thành rau ngải cứu và làm cơm trộn rau xanh ngon miệng.

2. Mì ống trộn hành tăm dại

Nguyên liệu (cho hai người ăn)

Hành tằm đại: lượng vừa đủ

Cải bẹ xanh: lượng vừa đủ

Thịt muối hun khói: 4 lát

Mì ống: 200g

Muối, tiêu: lượng vừa đủ

Bước 1: Cắt rời phần củ của hành tằm rồi rửa sạch với nước. Lấy phần lá thái thành từng đoạn vừa phải.

Bước 2: Cải bẹ xanh luộc với nước cho chút muối rồi vớt ra cho ráo nước.

Bước 3: Xào rau, thịt theo thứ tự thịt muối hun khói → củ hành → lá hành → cải bẹ xanh. Tiếp đến nêm nếm muối, tiêu cho vừa miệng.

Bước 4: Cuối cùng, bạn trộn mì ống đã luộc với món xào ở bước 3. Có thể dùng nước luộc mì pha chế thành nước sốt.

Vị đắng của rau cải bẹ xanh với vị ngọt của hành tằm và vị mặn của thịt muối hòa quyện với nhau, đặc biệt là phần củ hành giòn giòn ngon ngon sẽ là sự kết hợp tuyệt hảo.

3. Cọng, lá bồ công anh xào; lá bồ công anh luộc trộn xì dầu và tempura hoa bồ công anh

Nguyên liệu (cho hai người ăn)

Cọng lá bồ công anh: một nắm

Lá bồ công anh: dùng cho xào và dùng cho luộc mỗi món một nắm

Hoa bồ công anh: mỗi người 3, 4 hoa

Bơ, gia vị: lượng vừa đủ

Bột tempura: lượng vừa đủ

Dầu: lượng vừa đủ

Sơ chế bồ công anh:

Cọng lá và lá bồ công anh thái thành từng đoạn vừa phải rồi ngâm với nước cho bớt nhựa. (Nhựa trắng là nguyên nhân gây ra vị đắng)

Đối với món cọng, lá bồ công anh xào:

Cho cọng, lá bồ công anh vào xào với bơ, xì dầu, nêm nếm muối, tiêu vừa phải tùy theo khẩu vị của bạn.

Đối với món lá bồ công anh luộc trộn xì dầu:

Bước 1: Dem lá bồ công anh đã sơ chế luộc rồi để nguội.

Bước 2: Vắt hết nước rồi trộn với sốt, xì dầu tùy thích.

Đối với món tempura hoa bồ công anh:

Bước 1: Chuẩn bị bột rán tempura. Đổ dầu vào chảo rán, bật lửa nhỏ, rán kĩ để chín vào bên trong. Pha bột hơi loãng rồi nhúng phần đài hoa vào trước, như vậy cánh hoa dễ bung nở ra hơn.

Các món này rất thích hợp để nhắm rượu. Cọng lá bồ công anh được xào mềm, ngâm với bơ quyện thêm chút vị đắng nhẹ, nhưng cái đắng này cũng không bám lâu trên đầu lưỡi. Phần lá thì giòn giòn và cũng có thêm chút vị đắng. Lá bồ công anh luộc lên rồi thì ăn hơi giống với rau diếp, cải bó xôi. Hương vị ấy thật khiến ta muốn uống thêm một ngụm bia cho hả. Hoa bồ công anh đem đi rán tempura lại có vị ngọt nhẹ, bạn nên rắc thêm chút muối khi ăn sẽ đậm đà hơn. Cây bồ công anh từ hoa đến gốc đều có thể ăn được cả. (Phần rễ của cây bồ công anh có thể làm đồ uống mặc dù làm ở nhà thì hơi phức tạp, hay trên thị trường cũng đã có bán cà phê bồ

công anh. Ngoài ra bạn cũng có thể dùng cây ngưu bàng chế biến tương tự.)

4. Bánh Chijimi rau ngải cứu

Nguyên liệu (Cho hai người ăn)

Rau ngải cứu: lượng vừa đủ

(Bạn cứ cho nhiều vào)

Bột bánh Chijimi: một túi

Giấm pozu: lượng vừa đủ

Bước 1: Luộc sơ rau ngải cứu với một chút muối. Chú ý nếu luộc quá kĩ thì rau sẽ mất hương vị.

Bước 2: Vớt rau ngải cứu ra, vắt hết nước.

Bước 3: Trộn rau ngải cứu với bột làm bánh Chijimi bán trên thị trường rồi rán bằng chảo.

Bước 4: Bánh rán chín thì cho thêm một chút giấm ponzu.

Vị đắng nhẹ và mùi hương không quá nồng của rau ngải cứu rất hợp với bánh Chijimi. Ăn vào cũng có cảm giác tương tự với rau diếp. Bạn cũng có thể thử với bột bánh okonomiyaki, bánh kếp.

5. Sandwich đậu phụ kẹp rau ngải cứu

Nguyên liệu (Cho hai người ăn)

Rau ngải cứu: lượng vừa đủ

Đậu phụ chiên aburaage: 2 miếng

Giăm bông: hai miếng

Phô mai: lượng vừa đủ

Bước 1: Rạch mở miếng đậu phụ chiên.

Bước 2: Cho giăm bông, rau ngải cứu (sống) và phô mai vào rãnh nướng bằng lò nướng.

Nếu cho nhiều phô mai quá thì sẽ mất hương vị của rau ngải cứu nên bạn cần tiết chế phô mai một chút. 1/2 miếng đậu phụ với một lát phô mai là nhiều. Làm thử rãnh bạn sẽ thấy thực ra món này không khó lắm đâu.

Rầm Thúi *Paederia scandens* var. *mairei*

Cúc móng ngựa và cỏ thấp bút *Petasites japonicus* & *Equisetum arvense*

Hành tằm dại, cải bẹ xanh *Allium grayi* & *Brassica juncea* (L.) Czern

Hoa dại mùa xuân - Bồ công anh, cải hoang, cải trời Wild flowers

“Spring” - *Taraxacum officinale*, *Rorippa indica* & *Rorippa islandica*

Ráng cánh to/Cốt khí củ (*Pteridium aquilinum* & *Polygonum cuspidatum*)

Cỏ tai hùm/ Cải xoong *Saxifraga stolonifera* & *Nasturtium officinale*

Mâm xôi dại *Rubus hirsutus*

Dền cơm/ Rau sam và Bạc hà táo* *Amaranthus lividus*. *Portulaca oleracea* & *Mentha suaveolens*

Rau muống/ Ngải cứu và Sờn thù du *Chenopodium album* var. *centronrubrum* (*Chenopodium album*). *Artemisia princeps* & *Benthamidia florida*

Bốn mùa luân chuyển

Vĩ thanh: Ba giờ chiều

Vĩ thanh: Ba giờ chiều

Lời kết

Phụ lục Công thức “món ăn với rau dại” của Itsuki